

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAMING SERAPHINE

GIGISTYX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SERAPHINE'İ EHLÎLEŐTİRMEK

GIGI STYX

İÇİNDEKİLER

Tetikleyici Uyarılar

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Bölüm</u>	<u>59</u>
<u>Bölüm</u>	<u>60</u>
<u>Bölüm</u>	<u>61</u>
<u>Bölüm</u>	<u>62</u>
<u>Bölüm</u>	<u>63</u>
<u>Bölüm</u>	<u>64</u>
<u>Bölüm</u>	<u>65</u>
<u>Bölüm</u>	<u>66</u>
<u>Bölüm</u>	<u>67</u>
<u>Bölüm</u>	<u>68</u>
<u>Bölüm</u>	<u>69</u>
<u>Bölüm</u>	<u>70</u>
<u>Bölüm</u>	<u>71</u>
<u>Bölüm</u>	<u>72</u>
<u>Bölüm</u>	<u>73</u>
<u>Bölüm</u>	<u>74</u>
<u>Bölüm</u>	<u>75</u>
<u>Bölüm</u>	<u>76</u>
<u>Bölüm</u>	<u>77</u>
<u>Sonsöz</u>	

Yazar Hakkında

Ayrıca yazan: Gigi

Styx

Copyright © 2023 by Gigi Styx

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

*İncileri tutmayı seven tüm kızlar için... bu sizin
için değil*

TETİKLEYİCİ UYARILAR

Bu, dublaj, grafik işkence ve şiddet tasvirleri ve cinsel içerikli sahneler içeren karanlık bir romantizmdir. Bu içeriklerden herhangi biri sizin için tetikleyici ise, lütfen bu kitabı okumayın.

Tetikleyiciler:

Kaçırma

İstismarı

Somnofili girişimi BDSM

Vücut

modifikasyonu

Esaret

Kan ve vahşet

Yamyamlık

Araba kazası

Kastrasyon

Çocuk terki Çocuk

cinsel istismarı

Bozulma Parçalanma

İlaç verme

Şüpheli rıza
Elektrikle idam
Teşhircilik Keder
ve kayıp
Aşağılama
Elektrikli aletlerin uygunsuz
kullanımı Bıçak oyunu
Erkek sünneti Akıl hastalığı
Cinayet Organize
suç Organ
kaçakçılığı
Orgazm inkarı
İlkel oyun
Psikolojik istismar
TSSB
İntikam
Tecavüz
ü
Seri cinayet
Cinsel Saldırı
Üvey kardeş
İşkence
Kaçakçılık
Travma
Şiddet
Röntgencilik

Okuyucuların sağduyulu olması tavsiye edilir. Bu konulardan herhangi birini üzücü buluyorsanız, lütfen dikkatli olun veya başka bir kitap seçmeyi düşünün. Akıl sağlığınız önemlidir.

*Boğazına bir bıçak saplamak isteyen tüm güzel
küçük psikopatlara*

PROLOGUE

SERAPHINE

Büyükannemi kurtarmak için bir yabancıyı öldürmeliyim.

Beaumont, Yeni Alderney'in kenarındaki bir gece kulübü olan Phoenix'e doğru yürürken yüksek sesli tekno müzik kulaklarımı tırmalıyor. Solumdan çeşitli sarhoşluk hallerindeki parti müdavimleri geçiyor ve sağımdan trafik gürültüyle akıyor, herkes aylardır tutsak olduğumdan habersiz hayatlarını mutlu bir şekilde yaşıyor.

Okula gelmediğimi fark eden oldu mu acaba?

Yanıp sönen mavi ışıklar yolun karşısından gözüme çarpıyor. Bir polis arabası Tropicana Bar'a giriyor ve uzun boylu bir memurla ortağı dışarı çıkıyor.

Kalbim küt küt atıyor. Bağırmalı, el kaldırmalı, rehin tutulduğumu ve bir cinayet işlemeye zorlandığımı onlara bildirmeliyim. Polislere doğru döndüğümde, kulağımın arkasına yerleştirilmiş çip bir elektrik şaklaması yayıyor.

Kahretsin. Bu eski tasmadan daha kötü.

Omzumun üzerinden bakıyorum, sadece uzaktan kumandasını kaldıran idareciyle göz göze geliyorum. Beni esir alanlar hiçbir şeyi şansa bırakmamışlar.

Son bir derin nefesle talimatlarıma odaklanıyorum. Sırayı atlayacak, kapıcıya Mario'ya VIP masasında katılacağımı söyleyecek, kulübe girecek ve hedefim dışında kimseyle konuşmayacağım. Hedefim beni izole ettiğinde, ona şırıngayı enjekte edeceğim ve sonra yangın çıkışından

kaçacağım.

Görevim tamamlandığında, Nanna'yı serbest bırakacaklar. Boğazım sıkılıyor.

Bunu yapmalıyım.

Dakikalar sonra, parlak flaş ışıklarını göz kırparak uzaklaştırıyor ve bana ezberlettikleri haritayı kullanarak kulüpte geziniyorum. Daha VIP odasına varmadan bir çift iri el omuzlarımı kavıyor ve geniş bir göğsün altında eziliyorum.

Yaptığı hiçbir şey bana acı vermemesine rağmen mide bulantısı boğazımı sıkıyor. Dokunulmaya dayanamıyorum, özellikle de erkekler tarafından. Bu yeni tutsağın gözleri şimdiden kan çanağı ve camsı. Yaklaşık bir metre boyuyla beni gölgede bırakıyor ve sırık gibi gövdesiyle daha da heybetli görünüyor. Tembel bir sırtıyla bana bakıyor.

"Dans etmek ister misin sarışın?" diye mırıldanıyor, nefesinde bayat alkol kokusu var.

Çenem gerildi. Eğer boynumdaki meşhur ilmiği bilseydi, taciz etmek için başka birini seçerdi. Kollarımı tuttuğu yerden çekiyorum ama parmakları kollarımı sıkıca sarıyor.

"Bırak," diye tısılıyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Sırtışı genişliyor. Tabii ki öyle. Bu adam beni spordan başka bir şey olarak görmüyor. Yakalandığımı, işkence gördüğümü, tecavüze uğradığımı ve yozlaştırıldığımı bilse bile umurunda olmaz. Tek gördüğü bir oyuncak.

Başımın arkasındaki saç tokasına uzanıyorum ama omuzlarımdaki tutuşu gevşiyor. Adama baktığımda geriye doğru tökezliyor, gözleri artık yarı kapalı. Düştüğünde tanıdık ve istenmeyen bir çift göz ortaya çıkıyor.

Görevli adamı dans pistinin yanında duran bir grup kadının arasına itiyor. İlerlemem için verdiği tek işaret keskin bir şekilde başını sallaması oldu.

Yutkunarak VIP odasına ve hedefime doğru ilerliyorum.

Kapıdaki güvenlik görevlisi bakışlarını vücudumda gezdiriyor, gözleri çıplak bacaklarıma takılıyor. Üzerimde pastel pembe bir yazlık elbise var.

On iki yaşımdayken, hâlâ babamın küçük prensesi olduğumda giyeceğim bir şey.

Şok oldum, güvenlik görevlisi VIP odasına girmeme izin verdi. Gece kulüpleri reşit olmayan kızları umursamadığı için mi yoksa görevliyle birlikte çalıştığı için mi bilemiyorum.

İçeri adımımı atar atmaz sıcaklık düşüyor ve kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Kendime bunun soğuktan olduğunu söylüyorum ama kapı arkamdan çarpıp diğer taraftaki kulübün sesi kaybolduğunda içime bir ağırlık çöküyor; basların boğuk gümbürtüsü kalbimin manik atışıyla eşleşiyor.

Gerçekten oluyor.

Gerçekten bir adamı soğukkanlılıkla öldüreceğim. Bu geceden sonra, Nanna özgür olacak.

VIP odasındaki her masa, kanepelerde toplanmış kadın ve erkeklerin üzerini çok az aydınlatan loş mavi bir ışıkla parlıyor. Talimatlarımı hatırlayarak, hedefimi bulmak için etrafa bakmamaya kendimi zorluyorum ve bara doğru ilerliyorum.

Bu özel mekândaki masalar gibi bar da yumuşak bir renk tonuna sahip. Bir tabureye tüneyip barmenle göz teması kuruyorum, bir bardak su sipariş ediyorum ve bekliyorum.

Sonraki birkaç dakika boyunca farklı erkekler bana yaklaştı. Bazıları içki, bazıları dans teklif ediyor, bir tanesi ailemin kulüpte olduğumu bilip bilmediğini soruyor ama hepsini görmezden geliyorum. İşleyicim bana hem hedefimi hem de kirli işlerini yapması için bir uşak göndermesi ihtimaline karşı korumalarını ezberletti.

Ellerimin titremesi gerekirdi. Sinirden terliyor olmalıydım ama bu gece olacak hiçbir şey sözde eğitimimden daha kötü olamazdı. Dövüldüm, kırıldım ve parçalandım. Çoktan ölmemiş olan sevdiğim herkes artık onların rehinesi. Onları serbest bırakmanın tek yolu bu cinayetler.

Sudan küçük bir yudum daha alırken, görüş alanımın bir tarafı iri bir figürle doluyor. Kolumu tutup damarlarımı bir öfke patlamasıyla tutuşturana kadar onu görmezden geliyorum.

"Benimle gel," diyor adam.

Dudaklarım geriliyor. Pazumu saran elden gözümü ayırıyorum ve hatırlamam emredilen yüzlerden biriyle bakışlarımı kilitliyorum. Adını bilmesem de hedefimin bir çalışanı. Görevli bunun gerekli olmadığını söyledi.

"Pekâlâ." Bar taburesinden kayıyorum ve adamın beni VIP odasından geçirip en uçtaki boş bir masaya götürmesine izin veriyorum.

Hedefim kızlarını masum ve tatlı seviyor. Amirime göre ne kadar genç o kadar iyi, bu yüzden gözlerimi daha büyük göstermek için bir kat şeffaf maskara dışında makyaj yapmamı yasakladı. Bana içki ısmarlamaya çalışan erkeklerin sayısına bakılırsa, hedefim burada reşit olmayan kızlardan hoşlanan tek kişi değil.

Beni masaya getiren adam bana şampanya ısmarladı. Reddetme şansım yok. Tepemde dikiliyor ve yudumlamamı izliyor. Şarap tatmak eğitimimin bir parçası değildi ama bu içki ailemin denememe izin verdiği her şeyden daha acı.

Annemi her düşündüğümde olduğu gibi göğsümde bir acı hissediyorum ama bu anıyı aklımın bir köşesine atıyorum. Onu düşünemiyorum. Onu nasıl öldürdüklerinin anısı ruhuma kazınmış durumda. Şu anda onun için yapabileceğim tek şey, hayatta bıraktıkları herkesi kurtarmak. Keskin bir nefes çekerek içmeye devam ediyorum, alkolün acımı dindirmesini diliyorum. Ama olmuyor. Görevli bana daha önce alkolün, uyuşturucunun ya da içkime koyulmuş olabilecek başka bir şeyin etkilerini azaltmak için kireçli bir sıvı karışımı içirmişti.

Baloncukları içime çekme hatasını yaptığım için daha ilk bardağın sonunda çakırkeyif oluyorum. Vızıltı reflekslerimi etkileyecek kadar değil ama acımı hafifletiyor.

Başımı eğiyorum ve çenemi göğsüme dayayıp uyuşturulmuş gibi yapıyorum. O şampanyadan biraz daha içersem hiçbir panzehir beni uyanık tutamayacak.

"Hey." Bekçi kolumu dürttü.

Yana doğru sallanarak sarı saçlarımdan bir perdenin yüzüme düşmesine izin veriyorum. İşleyicinin saçlarımı genç ve parlak yapmak için bana kullandığı limonun narenciye kokusu üzerime siniyor ve sinüslerimi tıkıyor.

Adam beni ayağa kaldırıp istihbarattan ezberlediğim diğer iki yüz tarafından korunan farklı bir kapıdan geçirirken ürpermeye çalışıyorum. Kalbim o kadar sert ve hızlı atıyor ki, derimin her santimi hem beklenti hem de dehşetle zonkluyor.

Bu benim ilk cinayetim olacak, Nanna'nın özgürlüğünün bedeli. Ondan sonra, Gabriel'i kurtarmak için öldürmem gereken ikinci bir hedef var ve sonra kendimi kurtarmak için üçüncü bir hedef.

Başım eğik olduğu ve yarı baygın numarası yaptığım için koridorda yürürken yanımdan geçen silahlı adamların yüzlerini görmüyorum. Yerleşimi öğrendiğim haritayla karşılaştırmak için duvara doğru tökezliyorum ama adam beni ayağımdan tutup başka bir kapıdan geçiriyor.

Garip bir şekilde, her zamanki tiksinti dalgasını hissetmiyorum. Belki de biri ölmek üzere olduğu içindir.

"Hazır mı?" diye soruyor derin bir ses ikinci odanın içinden. "Tüm bardağı içişini izledim," diye cevap veriyor beni taşıyan adam.

Oda karanlık, siyah ve kırmızı tonlarında dekore edilmiş, alçak ışıklı ve zengin, gösterişli kumaşlarla döşenmiş. Kirpiklerimin arasından bakıyorum, büyük boy minderlerle süslenmiş bir yatağın yanında duran kırı saçlı bir adam görüyorum.

Nefesim kesildi. Bu

o.

Öldürecek adam.

Kaçış rotam olacak odanın en sol duvarındaki bir dizi küçük perdeye bakıyorum. Eğer görevli haklıysa, doğrudan mutfağa açılan bir servis kapağı olmalı.

"Onu yatağa yatırın," diyor hedef.

Bir kalp atışı sonra, babamın bize sırtını döndüğü gecedен beri uzandığım en yumuşak yüzeye gömülüyorum. Gözlerimi kapatarak nefesimi tutuyorum ve annemin ruhuna herhangi bir kısıtlama kullanmamaları için dua ediyorum.

Eğitmen, hedef kızlarını uysal sevdiği için bunun bir olasılık olduğu konusunda beni uyardı. Eğer böyle bir şey olursa, kollarımı serbest bırakana kadar kıpırdamadan durmam gerekecek. Dehşet içimde dönüp duruyor, ardından küçümsemenin acısı geliyor. İşleyici de dahil olmak üzere hepsi hasta. Hepsi ölmeyi hak ediyor.

"Bizi yalnız bırakın," diyor hedef.

Nefes veriyorum ama rahatlamak için çok erken. Koruma olmadan bile, hedef hala tek başıma başa çıkabileceğimden daha fazla. Adını ya da ne iş yaptığını öğrenmedim. Zaten yakında ölmüş olacak. Gölgelere karışacak kadar karanlık gözleri olan, heybetli bir varlık. Loş ışıktа zar zor insan gibi görünüyor. Kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki, çaresizliğimden ve dehşetimden beslendiğine eminim. Tıpkı babam gibi, etrafını silahlı korumalarla saran bir adam. Eğer haklıysam, o zaman tehlikeli biri.

Bu yüzden dikkati dağılana kadar beklemem gerekiyor.

Kocaman, sıcak bir el iç uyluğumda yavaşça ilerlemeye başladığında nefesim sığılıyor. Tiksinti tenimde dolaşıyor ve küçülen midemde toplanıyor. Başka bir adamın bana böyle dokunmasına izin veremem. Bir daha olmaz. Uyanıkken ve savaşılabilecek durumdayken olmaz.

Ama yapacağım.

Çenemi sıkıyorum, Nanna için buna katlanmaya karar veriyorum. "Tatlı kız," diye mırıldanıyor.

"Bakire misin?"

Artık öyle değil. Onun gibi adamlar yüzünden lekelendim. Onun gibi adamları cezalandırmak istiyorum. Onun gibi adamları bu dünyadan silmek istiyorum.

K lotumu kenara itip parmaklarıyla beni ke federken di lerim gıcırđıyor. Beni iki parmağıyla istila ettiğinde bir çığlığı geri yutmak zorunda kalıyorum.

Vücudumdaki her içgüdü bana daha fazla ilerlemeden geri çekilmemi ve i ini bitirmemi söylüyor ama temkinliyim. Gözlerim kapalı olsa bile bakı larının yüzümü taradığını hissediyorum.

Arkama yaslanıyorum, katlanıyorum ve bekliyorum. Sadece bir  ansım olacak. O an mükemmel olmalı. Hedef parmaklarını çektiğinde midem bulanıyor çünkü sonra ne olacağını biliyorum. Tek bir hamleyle içime girdiğinde, sessiz bir çığlık boğazımın arkasına yerle iyor.

" ok sıkı," diye homurdanıyor yüzümün yan tarafına doğru.

Kan kulaklarımda uğulduyor, her iti ini noktalayan nefesleriyle boğuluyor. Hızını artırdığında, kirpiklerimin arasından baktığımda gözlerini sıkıca kapatmış olduğunu görüyorum, sarp yüz hatları zevk ve kötülüğün hastalıklı bir bile imiyle buru mu .

Elim yumruk şeklinde

kıvrılıyor. Henüz değil.

Zevkten kendinden geçtiğinden kesinlikle emin olduğumda, bir elimi  ilteden yukarı kaydırıyorum ve zehirli sa  tokasını çıkartıyorum. Görevli bana bunu mümkün olan her açıdan kullanma alı tırması yaptırdı ve saniyeler içinde i e yarayacağına dair güvence verdi.

Tam  ahdamarına saplamak üzereyken, hedefin eli boynuma kenetleniyor.

Gözlerim fal ta ı gibi açılıyor ve onun çarpık sırtı ına bakıyorum.

Soğuk çok mideme vuruyor. Nefesim kesiliyor ama o silahımı tutan elimi tutuyor ve hızını artırıyor.

"Benim için gel," diye hırılıyor.

Sa  tokasını parmaklarımda döndürüyorum, sivri ucunu eline saplıyorum ve pistonu aşağı doğru itiyorum.

Hedef kükreyerek geri çekildi, yumruğunu kaldırdı ve suratıma indirdi.
"Orospu. Ben-"

Acı sinüslerimde patlıyor, ama eğitimim sırasında katlanmak zorunda kaldıklarımla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Hedef cümlesini bitiremeden üzerime yığılıyor. Boştaki elimle nabzını kontrol ediyorum. Hâlâ atıyor. Bileğimi enjekte ettiğim elden kurtardığımda zehirle ıslanmış olduğunu görüyorum.

Kahretsin.

Ya ona ölümcül dozu vermeyi başaramazsam?

Kollarımı ve bacaklarımı çırparak onun ölü ağırlığından kurtulmaya çalışıyorum. Sonunda altından sıyrıldığımda nefes nefese kalmıştı. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve dudakları aralandı. Konuşmaya çalışıyor ama ağzından çıkan kelimeler bozuk.

Hâlâ hayatta.

"Hayır."

Yataktan kalkıyorum, bakışlarım bir silah kılıfı gördüğüm koltuğa kayıyor. Onu vurursam ölümü çabuk olur ama gürültü gardiyanları alarma geçirir. Onun yerine yataktan kıpkırmızı bir yastık alıp yüzüne bastırıyorum.

Hedef soluk soluğa çırpınıyor, beni uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben tüm ağırlığımla bastırıyorum. Dakikalar geçti ve hareket etmeyi bıraktı. Öldüğünden emin olana kadar yastığı tutmaya devam ediyorum.

Kalbim kafesinin içinde çırpınıyor, biri kapıyı çalmadan gitmem gerektiğini hatırlatıyor. Nabzını tekrar kontrol ediyorum. Kalp atışı bulamayınca yastığı yere atıp servis kapağına koşuyorum.

Kaçış planlandığı gibi gidiyor. Gecenin bu saatinde mutfak kapalıydı, bu yüzden paslanmaz çelik masalardan oluşan labirentte titreyen bacaklarımla ilerleyerek yangın çıkışına giden karanlık bir koridora girdim.

Dışarıda serin hava ciğerlerime doluyor ve siyah bir sedanın sönük farlarla beklediği ara sokağa giriyorum. Gürültülü bir rahatlama nefesi veriyorum

ve arabaya koştuklarında arka koltukta bir bilgisayar tableti buldular.

"Görevli nerede?" Şoföre kafam karışmış bir şekilde sordum.

Cevap vermeden merkezi kilidi devreye sokar, ardından ara sokaktan çıkar ve hızla yola koyulur.

Tableti elime alıyorum, güç düğmesine basıyorum ve beni bekleyen bir mesaj buluyorum:

İlk görevinizi tamamladığınız için tebrikler. Öldürdüğünüz adam, Yeni Alderney'i yöneten sendikanın lideri Enzo Montesano'ydu.

Bugünden itibaren Capello ailesi, Montesano'nun ortaklarından korunmanız karşılığında size başka görevler de verecek.

Büyükannenizin esaret altındayken öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum; ancak kardeşiniz hâlâ güvende.

İyi şanslar ve hayatta kalın.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Anlaşmamızdan hiç bahsedilmiyor. Gabriel'i serbest bırakmaktan bahsedilmiyor.

İşleyicinin notunun altında bir küçük resim var, ona dokunuyorum ve Gabriel'in bir videosu beliriyor. Göğsüne bantlanmış elektrotlar ve burnunda bir tüple hastane yatağında oturuyor. Gövdesindeki her kemik, ölüm kadar solgun derisinden dışarı taşıyor. Vücut ağırlığının dörtte birini kaybetmiş gibi görünüyor.

Kalbim paramparça oldu. "Ona ne yapmışlar?"

Araba Beaumont sokaklarında hızla ilerliyor, babamın meşru oğullarının beni bodrumlarında rehin tuttukları yere geri dönüyor. Onlar ruhları kadar kara kalpleri olan ikiz iblisler. Gabriel'in klibini tekrar oynatıyorum, göğsünün inip kalkışından etkileniyorum, hala nefes aldığını bilmek beni biraz olsun rahatlatıyor.

Özgürlüğümüzü kazanmak için daha kaç cinayet işlemem gerekecek? Mektupta yazanlara bakılırsa, anlaşmamızın şartlarını değiştirmişler.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Özgür kalmamın tek yolu babamı ve psikopat oğullarını öldürmek.

BİR

LEROI

BEŞ YIL SONRA

Bu kadar büyük bir iş için tam bir ajan ekibine ihtiyaç var - alarmları kapatacak ve giden iletişimi engelleyecek bir hacker; malikanenin çevresindeki muhafızları indirecek keskin nişancılar; bana her şeyi açıklayacak içerideki adamlar; ve beni bu kaleden çıkarmak için zırhlı bir kamyon.

Ne yazık ki elimde sadece bir kaçış şoförü ve malikaneyi 4 Temmuz gibi aydınlatacak bir yığın patlayıcı var.

Anton tavsiye isteyebileceğin en iyi kişi. Akıl hocam eski bir tetikçidir, hedefleri Polaroidlerle tanımlamak zorunda kaldığınız günlerden kalma. Ama ne diyeceğini zaten biliyorum. Tüm Capello ailesini öldürmek sadece riskli değil, aynı zamanda intihar olur.

"Leroi," Miko'nun sesi kulaklığıma fısıldıyor. "Sabah muhafızları az önce geldi."

Frederic Capello'yu alaşağı etmenin en kolay yolunu bulmak için ailenin rutinini ve güvenlik sistemini analiz etmek haftalarımı aldı, bu yüzden kendisi için düzenlediği altmışıncı doğum günü partisine kiralık yardımcı olarak sızdım. Şenliklerden sonra Capello malikanesinden ayrılmak yerine, planımın son aşamalarını uygulamak için geride kaldım.

Capello Kumarhanesi'nde bir dizi münakaşa ayarladıktan sonra, güvenlik personelinin büyük kısmının şehrin diğer ucunda bok fırtınasıyla uğraşıyor olacağını biliyorum, böylece bu aileyi infaz etmek için beni serbest bırakacaklar.

Üç saat sonra, yüz maskemi takmış bir şekilde çamaşırhanenin havalandırma kanalından sürünerek çıkıyorum ve koridorlarda ilerliyorum. Şimdiye kadar diş macunu, su şişeleri ya da ilaçladığım ağır kesicilerle temas eden herkes en azından öğlene kadar sızmış olmalıydı.

Arka merdivenden çıkıp misafir yatak odalarına giriyorum. Geceyi burada geçirecek kadar talihsiz olan Capello'nun uzak akrabalarını haklarken 9mm Glock'umun susturucusu gürültüyü en aza indiriyor.

Banyo kapısını iterek açıyorum ve uzun saçlı bir figür duş perdesinin arkasından fırlayarak boğazıma bir bıçak dayıyor.

İçgüdüsel olarak geri sıçradım ve adamın göğsüne bir el ateş ettim. Büyük bir gürültüyle küvetin içine düştü.

Kahretsin.

Az önce vurduğum kişi Capello'nun ilk çocuğu Gregor'du ama gürültü planının bir parçası değildi. Öldüğünden emin olmak için gözlerinin arasına bir kurşun daha sıktım ve banyodan çıktım. Bir dahaki sefere daha dikkatli olmam gerekecek.

Biri gitti, üçü kaldı.

Bir sonraki yatak odası ikinci oğul Samson'a aittir. Yatağa yüzükoyun uzanmış, eğlenceden sızmış. Tetiği çektim ve kafatasının arkasına bir kurşun yerleştirdim.

Ana süitte, Frederic Capello hala smokinini giymiş halde bir koltukta horluyor. Araştırmalarım göre karaciğer sorunları var, ama altmış yaşında bir adam için sağlık timsali gibi görünüyor. Silahımın namlusunu alnına dayayıp ateş ediyorum.

Marisol Capello yatak odasında, siyah dantel bir kaşkorse giymiş. Uzun sarı saçları yüz hatlarını gizliyor ama yüzük parmağındaki iri pırlantadan onu tanımamak mümkün değil. O yaşlı adamın çok

genç, dördüncü karısı. İkizlerin ölmesiyle birlikte, geceyi sağ atlatırsa sendikanın mal varlığına sahip olacaktır.

Çenem sıkıştı. Kadın ya da çocuk yok. Bu benim kuralım, ama Capello'ları ortadan kaldırıp kuzenimi ölüm hücresinden kurtaracaksam çiğnemem gereken bir şey.

Lanet olsun.

Nişan aldım ve onu kalbinden vurdum.

Şimdilik Capello'ları öldürmek kolay. Kuzenimin masum olduğunu kanıtlayacak kayıtları bulmak zor olacak.

Süitin salonuna dönüyorum ve sırt çantamdan bir testere çıkarıyorum. Daha az tehlikeli bir işte, biyometrik kasayı açmak için hedefi canlı bırakırdım ama buradaki zamanım sınırlı.

Derin bir nefes alarak bir ip aldım, Capello'nun bileğinin hemen üzerinde bir turnike haline getirdim ve sıkıca çektim. Elini kolçağa yerleştirdikten sonra işe koyuluyorum.

Krem rengi halıya kan sıcıyor. Yolundan çekiliyorum ve Capello mühür yüzüğüyle süslenmiş eli sabitleyene kadar kesmeye devam ediyorum.

Kasaya ulaştığımda hâlâ sıcaktı. Parmak izi kilidi etkinleştiriyor ve kasayı açtığımda klasör yığınları, sabit diskler ve kataloglamaya vaktim olmayan bir sürü şey buluyorum.

Çoğu sendika sıkı çalışma, kararlılık ve şiddetin ustaca uygulanmasıyla güç kazanır, ancak Capello'nun para birimi bilgiydi. Her yargıç, her politikacı, her yüksek rütbeli polis memuru hakkında bilgi sahibiydi. ve Yeni Alderney eyaletinde ve ötesinde resmi. Bu ve bol miktarda arkadan bıçaklama.

Hâlâ ihtiyacım olan el hariç her şey çantama giriyor. İstihbaratıma göre, Capello'nun gizli silahı bodrumda.

Merdivenlerden inerken sabahın ilk ışıkları pencerelerden içeri süzülüyor. Bakımlı bahçelerin uzak ucundaki bir hareketlilik bana zamanımın azaldığını söylüyor. Yaşlı adamın işaretine basıyorum

parmak okuyucuya gidiyor ve bodrumun kapısı kulakları sağır eden bir klik sesiyle açılıyor.

İçerisi karanlık, sadece geniş alanın en ucunda titreyen bir televizyon var. Alarmı tetikler diye ışığı açmaya zahmet etmiyorum ama tabancayı kaldırıp ekrana doğru ilerliyorum.

"Leroi," diye tıslıyor Miko kulaklığından. "Bir teslimat kamyonu kapılara yaklaşıyor."

"Güzel," diye fısıldadım. "Beni bilgilendirmeye devam et."

Minibüsün şoförü, yanlış adreslenmiş bir paketi teslim etmeye çalışacak bir poker arkadaşıdır. Görevi, bodrumdakinin zaman alıcı olması ihtimaline karşı beceriksizliğiyle muhafızların dikkatini dağıtmaktır.

Yolumu aydınlatmak için farımı yakıyorum, egzersiz aletlerinin ve küçük bir mutfakın yanından geçiyorum. Şimdiye kadar başka bir kasadan iz yok. Ancak bir yatakta yatan küçük bir figür var.

Soluk sarı saçlı ve gözleri morarmış bir kız. Karanlıkta yaşını söylemek zor ama çelimsiz. Sığ nefes alıyor ve çenesindeki gerginlik uyanık olabileceğini söylüyor.

Üzerinde büyük boy bir tişört ve metal bir yakadan başka bir şey olmadan cenin pozisyonunda yatıyor. Önünde kırmızı ışıkla parlayan kalın bir bölmesi olan dört inç genişliğinde çelik bir bant. Bununla ilgili her şey bana Anton'un çiftliğinde çoban köpeklerini eğitmek için kullandığı cihazı hatırlatıyor.

Farkına vardığımda burun deliklerim açıldı. Bu bir şok tasmaı.

Sikeyim. Capello'nun kirli olduğunu biliyordum ama bodrumda seks köleleri mi? Kafatasına sıktığı kurşun çok merhametliydi.

Tasmasının önündeki bir D halkası yatağın altında kaybolan bir zincire bağlanıyor. Bu evdeki güvenlik seviyesine bakılırsa, muhtemelen bir alarm sistemine bağlı.

Sırt çantamın ağırlığı omuzlarıma çöküyor, kuzenim Roman'ın işlemediği bir suçtan dolayı hapiste olduğunu hatırlatıyor. Yeterince

Onu kurtarmak için bilgi lazım ama ancak şimdi, muhafızlar ailenin öldüğünü anlamadan gidersem yardımı olur. Şimdi, onlar peşimden ateş yağmuru altında gelmeden önce.

Nefesim kesiliyor. Bu kızı gerçekten bodrumda bırakabilir miyim?

Buraya erişebilen tek kişi ölmüşse, açlıktan ölmesi sadece birkaç hafta sürer. Eğer bulunursa, birileri onu aynı muamele ya da daha kötüsü için başka bir canavara teslim edebilir.

Onu her iki kadere de terk edemem.

Belki de onu kafasından vurup doğruca cennete göndermeliyim. Bu düşünceyi bir anda reddettim. Ben çocuk öldürmem.

Yanına çömelip maskemi çıkarıyorum ve fısıldıyorum, "Beni duyabiliyor musun?"

Kız hareket etmiyor ama nefes alıp vermesi bir an durduktan sonra yeniden başlıyor. Muhtemelen dehşete düşmüştür. Kim bilir ne kadar zamandır buradaydı ve neler yaşadı?

"Bunu sana yapanlar öldü," diyorum, sesim yumuşak. "Seni buradan çıkaracağım ama sessiz kalman gerekecek, anlaşıldı mı?"

Şişmiş gözünü aralıyor ve keskin bir nefes alıyor. "Tasman alarm verdi mi?"

Başını sallıyor.

Hay sikeyim. Konağın elektriğini kesebilirim ama zaman yok. Ani bir aydınlatma eksikliği muhafızları da uyarabilir. Çenemi o kadar sıkıyorum ki azı dişlerim gıcırıyor. Anton her zaman her alarmın bir açığı olduğunu söylerdi. Sadece doğru soruyu sormalıyım.

"Evin içinde ses var mı?" diye

soruyorum. Başını sallıyor.

Çenem açılıyor. "Alarm bir cihazı uyarıyor mu?"

Başını sallıyor.

"Kimin?"

Kirpiklerini indiriyor.

"Leroi," diye fısıldıyor Miko. "Korumalar teslimatçıya kamyonetini boşalttırıyor."

Nabzım hızlanıyor. Zaman tükeniyor. Şimdiye kadar sözde ikinci kasayı bulmuş ve gizli silahı almış olmalıydım. Paketi almış gibi yapması için para verdiğim adam, kafasına silah dayayıp kaybolmasını söylemeden önce korumaları ancak bu kadar oyalayabilir.

Gizli silahı siktir et. Bu masum kızın kurtarılmaya ihtiyacı var. Bu tasmanın işleyişi hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Ve hızlıca. Düşünmeden elimi kaldırdım ve kız irkildi.

"Hey..." Avuçlarımı kaldırıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim ama birkaç soruya daha cevap vermeni istiyorum. Eğer tasmanı devre dışı bırakırsam, gardiyanlardan herhangi biri bunu öğrenir mi?"

Başını sallıyor.

Adrenalinim yükseliyor. Capello'lardan başka birinin tasmayı kurcaladığımı bilip bilmeyeceğini sorabilirdim ama bu gidip gelme zaten çok uzun sürüyor.

Sırt çantama uzanıp bir dizi cıvata kesici çıkarıyorum ve D halkasını koparıyorum. Ona bağlı zincir düşüyor, ama yere çarpmadan önce yakalıyorum.

Kız yatağın köşesine doğru sürünüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve dehşet içindeki mavi gözleriyle bana bakıyor.

Ceketimi çıkarıp ona doğru fırlatıyorum. "Bunu giy."

Başımı başka tarafa çevirmiş olsam ve ışık başka bir yöne doğru parlarsa bile, onun ceketin içine girmeye çalıştığının farkındayım. Çaresizce aldığı küçük nefesler uzun zamandır unuttuğum vicdani duyguları uyandırıyor. Gerçekten kafasına bir kurşun sıkmayı düşündüm mü?

Bu işte geçirdiğim yirmi yıl boyunca, hedeflerimden hiçbirini için zerre kadar duygu hissetmedim - küçümseme bile. Bu hayatımın geri kalanına da yayıldı. Bunun tek istisnası Anton ve Miko ile kurduğum küçük aile. Bu kızın bir köpek gibi zincirlenmiş görmek bana suikastçi olma nedenimi hatırlatıyor.

Hazır olduğundan emin olur olmaz ona elimi uzatıyorum. "Gitmemiz gerekiyor."

Kız titreyen bacakları üzerinde duruyor, kollarını ortasına sarmış. Savunmasız ve küçük ama hâlâ tek kelime etmemiş. O hasta piçler ona ne yaptı?

"Gel." Parmaklarım seğiriyor.

Başıyla omzumun üzerinden bir şeyi işaret ediyor. Monitörde ne olduğunu görmek için dönüyorum. Gömleksiz ve bir deri bir kemik kalmış bir adam, başı öne eğik bir şekilde yatakta oturuyor. Hayatta olduğunu gösteren tek şey göğsünün inip kalkması.

Etrafı çok karanlık olduğu için yerini söylemek mümkün değil. Ama kesin olan bir şey var ki o da gitmemiz gerektiği. Şimdi.

Miko kulaklığıma "Sürücü geri gidiyor," diyor.

"Arabaya yaklaştığımızı görene kadar hiçbir şeyi harekete geçirme," diye mırıldanıyorum. "Biz mi?" diye soruyor.

"Sonra görüşürüz."

Maskemi yüzüme çekerek kıza dönüyorum, o da küçülerek ekranı işaret ediyor. Hayal kırıklığı göğsümde kabarıyor, ama sabırsızlığımı sesimden uzak tutuyorum. "Bana yoldaki adamın kim olduğunu söyleyebilirsin."

Dizleri bükülmeden önce titreyen parmakları bir anlığına benimkilerle buluşuyor. Onu kollarıma alıyorum, kuzenim Roman'ı kurtarmak için gereken bilgileri içeren sırt çantasını kapıyorum ve bodruma doğru koşuyorum.

Birkaç dakika içinde Miko arazinin diğer tarafında bir bomba patlatacak ve kıyamet kopacak.

İKİ

SERAPHINE

Kolum kayıyor ve gözlerimi açmaya zorlayan bir acı patlamasına neden oluyor. Adam beni savaş ganimeti gibi tutarak evin içinde hızla ilerliyor, buranın benim hapishanem olduğu onca yıl boyunca hiç görmediğim yüksek pencerelerin önünden geçiyor.

Hızlı hareketlerinin her biri, beni sakinleştirici silahla vurduktan sonra ikizlerin vücudumda yarattığı tahribattan kaynaklanan morluklarımı daha da kötüleştiriyor. Adam bana onların öldüğünü söyledi ama düşmanımın düşmanı her zaman vefasız bir dost olmuştur. Uzuvarım hala çok halsiz, ilaçların etkisinden kurtulamayacak kadar ağır, bu yüzden beni almasına izin vereceğim... Şimdilik.

Dışarıda temiz hava burun deliklerime çarpıyor ve sinüslerimi her zaman kaplayan kanın bakırimsı tınısıyla birlikte kalıyor. Sabah güneşi konağın dışını soluk bir ışıkla yıkıyor ama bu bile gözlerimi yakıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, zihnim en son ne zaman öldürmeme izin verdiklerini hatırlayamayacak kadar sisli. Ya da hiç.

Çakıllara çarpan her adımda başım çarpıyor ve ürperiyorum.

Sonunda bodrumdan çıkabiliyorum ama Gabriel ne olacak?

Adamın babamı ve ikizleri öldürmekle ilgili söyledikleri doğruysa, kardeşime kim bakacak? Benim görevlerim onun bakımını karşılamazsa, onu tutan insanlar ya kafasına bir kurşun sıkacak ya da onu çürümeye terk edecekler.

"Şimdi Miko," diyor adam, keskin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Bir kalp atışı sonra, hava kulakları parçalayan bir gümbürtüyle doldu. İrkildim ve adam hızlandı.

Silah sesleri havada çınlayarak çılgın nabzımı hızlandırıyor. Gözlerimi açtığımda onu, sabah ışığını engelleyecek kadar sık ve büyümüş bir ağaç sırasının arasından bizimle yarışırken buluyorum.

Silah sesleri uzaklardan yankılanıyor olsa da, babamın muhafızlarının neler olduğunu anlaması ve bizi arazinin bu tarafına kadar takip etmesi an meselesi.

Kafamı adamın gittiği yöne çevirdiğimde, yan kapısı açık bir zırhlı kamyon buluyorum. Bankalardan para toplamak için kullanılan türden bir araç. İçinde benim yaşlarımda kızıl saçlı bir çocuk kocaman gözlerle bize bakıyor.

Bakışları benimkilere kilitleniyor. "Kim o-" "Öne geç ve sür," diye homurdanıyor adam.

Konağın olduğu yönden bir patlama sesi daha geliyor. Adam beni kamyonetin içine itiyor ve soğuk metal zemine düşüyorum. Etrafıma bakmaya fırsat bulamadan kapı çarparak kapanıyor ve araç ileri doğru savruluyor. Yerde yuvarlanıyorum ve başımı sert bir şeye çarpıyorum.

"Kahretsin," diyor adam ben bilinçsizliğe sürüklenirken.

Erkek seslerinin uğultusu beni kendime getiriyor. Pürüzsüz bir yüzeyin üzerinde yan yatmışım, burun deliklerim metal ve metalik kokularla dolu.

Cilalı ahşap.

Sıcak eller ensemdeki saçlarımı çekerek sertleşmeme neden oluyor. Dokunuş hoş, en karanlık düşüncelerimi kovalıyor gibi görünüyor, her ne kadar ilaçlar başıma vurarak daha da kötüleşen kabarcıklı bir migren bırakmış olsa da.

Bir gözümü açıyorum ve tahta bir bankın etrafını, tahtalara asılı silahların çevrelediğini görüyorum. Garip bir şekilde, yerde bir çuval kedi kumu var.

Ölü taklidi yaparak konuşmalarını dinliyorum. Beni bodrumdan çıkaran adamın adı Leroi. Yanında Miko var, minibüsteki kızıl saçlı çocuk. Konuşma tarzına bakılırsa bilgisayarlar ve uzaktan kumanda cihazları hakkında çok şey biliyor. Bakışları yakama o kadar sabitlenmiş ki uyanık olduğumu fark etmemişler bile.

"Peki, onu nerede buldun?" Miko soruyor.

"Tasmayı devre dışı bırakabilir misin, bırakamaz mısın?" Leroi tersler.

"Belki, ama bu o kadar kolay değil." Çenesini ovuşturuyor. "Bu cihazlardan bazıları, kurcalanmanın cezası olarak tüm elektrik yüklerini serbest bırakacak şekilde ayarlanmıştır."

"Ölümcül mü?"

Miko kıkırdar. "Bir elektrikli sandalyenin öldürmesi için en az iki bin volt boşaltması gerekir. Bu büyüklükteki bir DC bataryası en fazla on iki volt taşıyabilir."

"Tamam o zaman." Leroi yakama doğru başını salladı. "Çıkar onu." "Hayır," diye törpüledim.

İkisi de yüzüme bakıyor. Kendimi yukarı itiyorum, uzuvlarım protesto çılgınlıkları atıyor.

"Bir çip var." Titreyen bir parmağımı kulağımın arkasındaki bir noktaya kaldırıyorum. "Tasmayla oynarsam aşırı yükleneceğini söylediler."

İki adam karşılıklı bakışıyor ama ilk konuşan Leroi oluyor.

"K i m s i n sen?" diye sorar, sesi yumuşaktır. "Senin adın ne?"

Gözlerim diğer adamın emriyle geri çekilen kızıl saçlıya kayıyor. Ancak o tamamen ulaşılmaz olduğunda bu yabancıya dönüyorum. Kurtarıcıma. Otuzlu yaşlarının başında, yaklaşık ikizlerle aynı yaşlarda, gözleri o kadar koyu ki siyah ve dipsiz görünüyor.

Yüzünün geri kalanı gibi ifadesiz. Yıllar sonra ilk kez biri bana bakıyor - gerçekten bana öfke ya da şehvetten başka bir şeyle bakıyor. Nefesim kesiliyor ve midemi bir endişe kaplıyor. O derinliklere düşmek istemediğim için geri çekiliyorum.

"Belki de şok geçiriyordur?" diye soruyor kızıl saçlı adam odanın diğer tarafından.

"O değil," diyor adam, bakışları benimkilerden ayrılıyor.

Ciğerlerimin etrafındaki baskı gevşiyor ve nefesimi veriyorum, sonunda adamın yüzüne tam olarak bakabiliyorum. Yüz hatları köşeli; keskin gözler, sivri elmacık kemikleri, düz bir burun, acımasız bir ağız. Zeytin rengi teni ve kirli sakalıyla yumuşatılmış ama yine de sert bir görüntüsü var. Elleri kanla ıslanmış bir adam gibi görünüyor.

Benimki gibi.

"Seraphine," diye mırıldanıyorum. "Seraphine Capello." Tam adımın dudaklarımda çıkardığı sestten irkiliyorum. Biri sormayalı o kadar uzun zaman oldu ki, kafam o kadar karışık ki yalan söylemeyi unutuyorum. Ya şimdi beni öldürürse?

Bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Frederic ile bir akrabalığın var mı?"

"O benim..." Boğazımı temizliyorum. Şu anda zekice bir şey uydurabileceğimden değil. "O benim babam."

"Frederic Capello'nun bir kızı yoktu." Bana doğru eğiliyor, koyu renk gözleri o kadar derine dalıyor ki, cevapları ruhumdan çekip çıkarmaya çalıştığına yemin edebilirim.

İçimdeki korku, beni yıllardır ayakta tutan aynı öfkeye dönüşüyor. Zehirli ve soğuk, hepsinin yanıldığını kanıtlamak için şiddetli bir kararlılık.

"Babamın iki ailesi vardı," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Beni ikinci evine getirip oğullarına teslim edene kadar bunu bilmiyordum."

"Kahretsin." Adam bakışlarını başka yöne çevirir. "Leroi?" diye sorar genç adam.

Bu konuşmayı rafa kaldırırcasına başını sallıyor, burnunun kenarını sıkıyor ve çenesini sıkıyor. "Monitördeki kişi kimdi?"

"Kardeşim," diyorum, nabzım hızlanıyor. "Onu başka bir binada tutuyorlar. Onu bulmam gerek-"

Adam avucunu kaldırıyor. "Başka bir Capello oğlu mu?" "Evet," diye mırıldandım.

Leroi nefes veriyor, bakışları boynuma düşüyor. "Çipini ve tasmanı çıkarmaya çalışalım, sonra kardeşini buluruz, tamam mı?"

Kulaklarım alarmla çınlıyor. Bizimle ilgilenen herkes ölmüşken Leroi'yi kim gönderdi? İşleyici var ama beş yıldan sonra artık bana yardım etmez. Eğitimimde bu kadar hevesli bir katılımcıyken olmaz.

Annem öldü. Babamın muhafızları, o ve diğerleri bakıp alay ederken, hareket etmeyi bırakana kadar onu boğdular. Nanna aylar sonra esaret altında öldü. Gabriel hâlâ rehine ve toplu bir cinayet düzenleyemeyecek kadar zayıflamış durumda. Bu adam babamı ve ikizleri öldürdü. Gücü olan hiç kimse o bodrumda tutulduğumu bilmiyor.

Soru sormak, neden tutsak edildiğimi keşfetmesine yol açabilir, o zaman tasmamı hacklemenin ve beni kontrolü altına almanın bir yolunu bulacaktır. Bu etkileşimi herhangi bir iş gibi görmeli ve masum, zararsız bir kurban gibi davranmalıyım.

"Seraphine," diyor Leroi, "Başka bir meslektaşım çipini çıkarırken kıpırdamadan durur musun?"

Nefesim kesildi. Başka bir adam mı? Üç yabancıyla bir odada kapana kısılmak istemediğim için büzülerek uzaklaşıyorum.

"Sana zarar vermeyecek," diyor Leroi. "Senin yanında kalacağım ve seni güvende tutacağım."

Başımı sallayarak parmağımı kulağımın arkasındaki deriye götürüyorum ve sert kenarlarında gezdiriyorum. "Pekâlâ."

"Dr. Sal'i arayıp acil olduğunu söyleyeceğim." Miko odadan çıktı ve beni Leroi ile yalnız bıraktı.

Bakışlarının ağırlığı altında başım eğildi. Hem bodrumda hem de bodrum dışında bana ne yaptırdıklarını sormadı. Belki de bilmiyordur. Her iki durumda da, kaçıp Gabriel'i bulma vakti gelene kadar sessiz kalacağım.

Eğer bir şey yapmaya kalkarlarsa, boğazlarını keserim.

ÜÇ

LEROI

Şükürler olsun ki personelimde kalifiye bir doktor var. Kuşkusuz, Dr. Sal'in lisansı yanlış uygulama nedeniyle eyalet tıp kurulu tarafından iptal edildi. Şimdi temizlik ekibimizde çalışıyor - bu iş kolunda şifacılar pek ihtiyaç yok.

Çipi çıkarmak, bir kare plastiği kesip çıkarmaktan daha karmaşıktır. Sal, etinden metal dallarını çıkarmak için kızı sakinleştirir. Zamanla vücudu yabancı cismin etrafında iyileşmiş olmalı ki uzman yardımı olmadan çıkarılması imkansız hale geliyor.

Sal yarayı temizledikten ve tıbbi yapıştırıcıyla onu tekrar bir araya getirdikten sonra onu masadan kaldırıp cephanelikten çıkarıp boş yatak odama götürüyorum. Onu yatağın üzerine yatırdım ve uyumasını izledim. İnce göğsü, büyük boy bir sweatshirt'ün altında yükselip alçalıyor, bu da onu daha da küçük ve genç gösteriyor. Daha savunmasız.

On sekiz yaşından fazla olamaz. Bu kadar zayıfken bunu söylemek zor.

Kahretsin. Sadece en hasta piçler kendi kızlarını bir bodrumda tutabilir. Yapabilseydim, hak ettiği yavaş ve işkenceli ölümü vermek için onu tekrar hayata döndürürdüm. O ve onun hapsedilmesinde parmağı olan diğer herkes.

Ondan uzaklaştım ve burnumun kenarına bastırdım. Görevim Capello'ya doğum ya da evlilik yoluyla bağlı olan herkesi ortadan kaldırmaktı. Sadece Roman hapisten çıkabilsin diye değil, hasta piçin kuzenlerimin babasının ölümünden sonra çaldığı imparatorluğun kontrolünü geri almak için.

Bu görev Seraphine ve kardeşini öldürmeyi de içermeli, ama onun masumiyetindeki bir şey vicdanımın yıpranmış kalıntılarını çekiştiriyor.

Yeterince acı çekti.

Ayrıca, Capello'nun kızı olduğunu ondan başka kimse bilmiyor ve öyle de kalacak.

Başımı iki yana sallayarak odadan çıkıyorum.

Miko koridorda ellerini kavuşturmuş beni bekliyor. "Onunla olan anlaşmanın ne olduğunu bana söyleyecek misin?"

"Bilmek istemezsin," diye mırıldandım.

Miko, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir yardımcı ve küçük kardeş. Miko'ya pislik üvey babasını öldürme işinde rastladım. On dört yaşındaydı, yara bere içindeydi, bakımsızdı ve ben o piçi boğma teli ile boğarken yanıma gelmişti.

Gözlerimin içine baktı ve başını sallayarak o piçin hayatını söndürmeye devam etmemi istedi. Daha sonra, onu uyuşturucu bağımlısı annesiyle yalnız bırakmamam için bana yalvarmıştı. Anton emekli oldu ve şirketi yönetmeyi bana bıraktı, ben de onu yanıma aldım. O andan itibaren benim gölgem oldu.

O bir hacker, araştırmacı ve kaçış şoförü, on dokuz yaşında bir pakete sarılmış.

"Onunla ne yapacaksın?" Miko kıza doğru başını sallar.

"Onu güvende tut," diye cevap veriyorum. "En azından Roman'ın Capello imparatorluğu üzerindeki hakimiyeti sağlamlaşana kadar. Ondan sonra, o ve kardeşleri onun var olup olmasını umursamayacaklar."

Miko yavaşça başını sallıyor, bakışları beni değerlendiriyor. Yıllar önce onu nasıl kanatlarımın altına aldığımı düşündüğünden eminim, ama ben daha

Seraphine uyandığında ne olacağını düşündüm.

Seraphine'in bir sonraki çırağım olabileceğinden şüpheliyim. O çok kırılgan ve onun yaşındaki bir kızın katlanması gerekenden daha fazla karanlık gördü. İyileştikten sonra, hayatta kalan akrabalarını bulmak için Miko ile birlikte çalışabilir. Eğer onu cinsel köleliğe satanlar onlarsa, nasıl intikam almak istediği konusunda onu takip edeceğim.

"Bu gece iyi iş çıkardın," diye mırıldandım. "Yarın izinlisin." Miko bana yorgun bir gülümseme veriyor.
"İyi geceler patron."

Gecenin geri kalanını yatakta uyanık bir şekilde yatarak geçirdim ve bir adamın kızını bir bodrum katında nasıl zincirli tutabildiğini merak ettim. Düşünceler karanlığa gömülene kadar zihnimin girintilerinde dönüp durdu.

Uyandığımda saat öğleni geçmiş oluyor ve Seraphine'e mutfakta duran yiyeceklerden bir seçki getiriyorum. Çoğunlukla patates cipsi, meyve, kraker, yulaf ezmesi, şişe su ve meyve suyu. Sal ihtiyaç duyabileceği takviyeleri sipariş edecek, ancak bir sonraki yemek teslimatı gelene kadar mevcut olanlarla idare etmek zorunda.

Yan yatmış, hâlâ uyuyor. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyor ve sarı saçlarının uçlarını altın sarısı tellere dönüştürüyor. Yüzünün morarmamış tarafı o kadar huzurlu görünüyor ki, neredeyse melek gibi ve ben donup kalıyorum.

Gerçekten bir Capello olabilir miydi? Yaşlı adamla akraba olan herkes kahverengi gözlü ve siyah saçlıydı. Üvey kızı olabilir. Hastalıklı bir baba-kız rolünü yerine getirmek için kaçırılmamış olması beni şaşırtmazdı. Bu düşünce karşısında çenemi sıkıyor ve gözlerimi onun çelimsiz halinden ayırıyorum. Ben nefes almaya devam ettiğim sürece kimse bu masum kıza zarar veremeyecek.

Mutfakta telefon çalıyor. Tepsiyi bırakıp cihaza doğru yürüyorum. Ekranda Anton'un numarası beliriyor ve çenem titriyor.

O benim akıl hocam, beni bu işe sokan annemin uzaktan kuzeni. Bana duyguları cinayetle karıştırmamanın bir tetikçiyi öldürtmenin en hızlı yolu olduğunu öğreten adam.

"Anton," diyorum, sesim gergin.

"Bu sabah erken saatlerde Capello malıkanesinde meydana gelen felaketi duydunuz mu?" diye soruyor.

Aklımdan ıkıyor. Anton, beş yılı aşkın süredir emekli olan bir adam için garip bir şekilde bilgili.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Yalnız bir silahlı adam binaya girdi ve birkaç kuzenle birlikte tüm aileyi öldürdü."

"Bir trajedi," diye mırıldandım. "Capello'lar mükemmel müşterilerdi."

Anton susuyor, daha fazla yorum yapmamı ya da belki bir itirafta bulunmamı bekliyor. Bu adama hayatım pahasına güveniyorum. Bana bu işte hayatta kalmakla ilgili bildiğim her şeyi öğreten ve sayamayacağım kadar çok kez kıcıımı kurtaran kişi o.

Yalnız tetikçi olduğumu itiraf etmek bodrumda bulduğum şeyi açıklamama yol açabilir. Ona Seraphine'den bahsetmeyi kendime yediremiyorum. Henüz söyleyemem.

"Herhangi bir ipucu var mı?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor Anton. "Bunu her kim yaptıysa iz bırakmamaya dikkat etmiş. Güvenlik kameraları eski görüntüleri buluta aktarmış ve silahlı adam malikânenin bir kanadını alev alev yanan bir moloz yığınının çevirmiş."

Dudaklarımın köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. Şükürler olsun ki Miko patlayıcılar konusunda da bir dahi.

"Etrafa soracağım," dedim. "Bakalım birileri bir şey duymuş mu?"

Homurdanıyor. "Genelde Perşembe geceleri poker oynamak için çocukları çağırır mısın?"

Boktan. Anton çocuklar derken, gevşek dilli ve geniş bağlantıları olan bir grup erkekten bahsediyor. Yeterince içki ve otlara size ihtiyacınız olan bilgiyi verirler ya da aramaya nereden başlayacağınızı söylerler.

İçgüdülerim bu maçı iptal etmem gerektiğini söylüyor ama bunu yaparsam şüphe uyandırabilirim. Capello çok saygı duyulan bir lider değildi ama kimsenin katliamla bağlantılı olabileceğini düşünmesini de istemem.

"Bakalım ne diyecekler," diye mırıldandım.

"Yalnız silahlı adam Capello'ya ait bir şeyi de çaldı." Tereddüt ettim. "Ne çaldı?"

"Bir Lolita suikastçısı."

A... Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyorum. Bu saçma bir söylenti olmalı. Gözlerim kapanıyor ve zihnim saatte elli milden yüz mile hızlanıyor. Anton emekli olmadan önce Capello için birkaç iş yapmıştı ama bu kadar hassas bir bilgiyi paylaşacak kadar iyi tanıştıklarını sanmıyordum.

"Lolita suikastçısı diye bir şey yoktur," diyorum.

"Onu kendim eğittim," diye cevaplıyor gururla. "Bir katilin içgüdülerine sahip bir melek gibi yüzü var."

Sikeyim.

Tiksinti içimde kıvrılıyor ve ekşi bir tat dilime yayılıyor. Geri çekiliyorum ve şok olmuş bir nefes veriyorum. Seraphine'den bahsediyor olamaz, ama malikânede bulduğum ve tarife az da olsa uyan tek kişi o.

"Onu ne için kullandı?" Ben sordum.

"Soru sormadım. Ne kadar az bilirim o kadar iyi." Boğazını temizliyor. "Kokla bakalım. Onun yanlış ellere düşmesini istemiyorum."

Anton'un neden bu kadar masum ve genç birini katil olarak eğittiği gibi bir düzine soru daha yüzeye çıkıyor, ama onları ısırıyorum. Seraphine'in bende olduğunu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Bu Capelloları kimin öldürdüğüne dair sorulara yol açabilir.

"Pokerde birkaç ipucu vereceğim," diyorum, sesim eşit. "Belki çocuklardan biri bir şeyler biliyordur."

"Şüpheli. Kuzenlerinle hala görüşüyor musun?"

Gözlerim kısıldı. Anton gerçeğe çok yaklaşıyor. "Benito ve Cesare'yi bazen Phoenix'te görüyorum. Neden?"

"Dün geceki katliam Enzo Montesano'nun intikamı olabilir." "O kalp krizinden ölmemiş miydi?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

Anton tereddüt ediyor. "Capello, Montesano öldükten sonra onun imparatorluğuna taşındı. Aynı dönemde, en büyük oğlu iyi zamanlanmış bir ölüm cezasıyla saf dışı bırakıldı. Sonra Capello diğer iki oğlunu da dışladı. Montesano'nun eceliyle ölmediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Doğru." Başımı salladım. Bu çok açık, ama kuzenlerim Capello'nun Montesano'nun kalbinin durmasına nasıl sebep olabileceğine dair teorilerini hiç dile getirmedi. "Ama Benito ve Cesare'nin bu kadar kışkırtıcı bir şeyi uzaktan bir kuzene bile itiraf edeceklerinden şüpheliyim."

"Gözlerinizi açık tutun. Yeraltı dünyasındaki çalkantılar iş için iyidir. Böylesine büyük bir ailenin çöküşü bir güç boşluğuna yol açar ve herkes kontrol için çabalar."

Telefonu kapattı ve beni kaşlarımın arasındaki lekeyi ovuştururken bıraktı. Anton, Capello katliamının arkasında Montesano kardeşlerin olduğu konusunda haklı. Aldığım hard disklerdeki bilgiler Roman'ı hapisten çıkarmaya yetecek ama Anton kiralık katil olduğumdan şüphelenseydi daha fazlasını söylerdi.

Telefonu bırakıp kahve makinesine doğru yürüyorum, aklım başımdan gidiyor. Seraphine'in bu gece başka bir yerde kalması gerekiyor. Poker gecesine ev sahipliği yapmanın ve onu güvende tutmanın tek yolu bu.

DÖRT

SERAPHINE

Tuhaf bir odada uyandığımda başım zonkluyor ama daha tuhafı çıplak boynumdaki hareket özgürlüğü. Tasmadan kurtuldum ama içine düştüğüm durum daha da kötü olabilir.

Vücudum hâlâ sakinleştiricinin ağırlığını hissediyor ve kendimi yataktan kaldırmak için her türlü çabayı göstermem gerekiyor. Hemen dışarı çıkmalı ve Gabriel'i bulmalıyım. Dışarıda bir yerlerde, onu rehin tutan insanlar öldüğü için hayata tutunmaya çalışıyor.

Parke zeminli ve soluk gri duvarlı bir yatak odasına giriyorum; beş yıl boyunca tutulduğum bodrum katından çok daha iyi. Filtrelenmiş güneş ışığı ile aydınlatılmış, bana babamın evinden ayrılmamızdan bu yana sadece saatler geçmiş olması gerektiğini söylüyor.

Leroi, beni kaçıran adam, bir suikastçı. Profesyonel bir suikastçı. Hedeflerini bıçakla ya da zehirli bir tokayla öldürmeye zorlanan biri değil. Silahları, patlayıcıları, bir kaçış şoförü ve çip çıkarabilen bir doktoru var.

Sersemliğimin verdiği gizlilikle, küçük bir orduya yetecek kadar deri kanepenin bulunduğu, beyaz badanalı tuğla duvarlı, açık planlı bir oturma odasına adım atıyorum. Uzun bir yemek masası alanın sol tarafını kaplıyor ama mutfaktan eser yok. İçimden bir ses bunun

bıçaklarını sakladığı tek yer, ama o silahların olduğu odaya dönmeyeceğim.

Beaumont şehrinin tüyler ürpertici manzarasını sunan tavandan tabana pencereleri görmezden gelerek en yakın kapıyı yavaşça açıyorum. Sayvanlı yatakta uyuyan adamı ilk gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Duvardaki tüm o silahları gördükten sonra buranın bir tür tesis olduğunu düşünmüştüm ama burası onun evi.

Beyaz çarşaf lar beline dolanıyor, yontulmuş göğüs kaslarını ve belirgin karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Göğsü her hafif horlamayla yükselip alçalıyor ve bu etki hipnotize edici.

Leroi mükemmel bir av olurdu. Anatomisini gizleyen kalın bir saç teli ya da yağlı bir yağ tabakası yok. Ders kitaplarındaki mükemmellikte, bir katilin rüyası.

Kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum. İkizler artık beni rehin tutmuyor ve Leroi'nin beni çalıştırmak isteyip istemediğini ya da başka amaçları olup olmadığını bile bilmiyorum.

Kapıyı yavaşça kapatıp mutfığı bulana kadar bir sonraki odaya geçiyorum.

Parlak ışık bembeyaz dolaplardan yansıyarak o kadar yoğun bir parıltı yaratıyor ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Kahvaltı barını aceleyle geçip paslanmaz çelik ocağın yanında duran bıçak bloğuna doğru ilerliyorum. Her bir sapı çekiyorum ve bir kemik bıçağı bulana kadar aletleri inceliyorum.

Bıçağı uzun, ince ve esnek, ucu bağları kesecek ve kaburgaların arasından kayarak kalbe ulaşacak kadar keskin. Diğer bıçakları kontrol ettikten sonra çekmeceleri açıyorum ve cebimde saklayabileceğim kadar küçük bir biftek bıçağı çıkarıyorum.

Gabriel'i bulmama yardımcı olabilecek kartlar, nakit para, telefon gibi herhangi bir şey için daireyi aramalıyım ama Leroi'yi uyandırma riskini almak istemiyorum. Kafamda sadece bir çarpıntıyla uyanmak bana onun sikiyle düşünen bir avcı olmadığını söylüyor. Yine de değerli bir şey çaldığım takdirde beni anında avlayacak bir tip olduğundan şüphem yok.

Ön kapiya ulaştığımda kilitliydi, balkon için bile anahtar yoktu.

Dişlerimi sıkarak gri yatak odasına geri dönüyorum, bıçakları yastığımın altına koyuyorum ve bir topun içine kıvrılıyorum.

Leroi beni sonsuza kadar burada tutamaz. Eninde sonunda çıkmama izin verecek ve ben de bu boşluğu kardeşimi bulmak için kullanacağım. Eğer bırakmazsa, onu uykusunda öldüreceğim ve yakışıklı cesedini karıştıracağım.

Bir sonraki uyanışında güneş ışığı göz kapaklarımı delip geçiyor. Gözlerimi kısıp baksam bile parıltıyı engelleyemiyorum.

Yatağımın başucundaki masanın üzerinde şişelenmiş su ve neredeyse bir haftalık erzakla dolu bir tepsi var. Bir krakere uzanıyorum ve ağzıma atıyorum. Peynirli tadı, dilimi kaplayan acılıktan hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlıyor.

Kapının hafifçe çalınmasıyla elim biftek bıçağına uzanıyor. Kalp atışları sonra, Leroi elinde dumanı tüten iki fincanla içeri girer.

Değer biçen bakışları altında boğazım düğümleniyor. Gözleri o kadar karanlık ve ağzı o kadar keskin ki kendimi av gibi hissetmeme neden oluyor.

"Kahve içer misin?" diye soruyor.

Gözlerinin içine bakıyor, ifadesiz yüz hatlarının ardındaki ipuçlarını arıyorum. Dün iyi görünüyordu. Belki biraz sabırsız ama iyi. Erkekleri anlamak zordur. Bir an iyi davranırlar, sonra ötenazi için havlayan vahşi köpeklere dönüşürler.

Gözlerinin kenarları kısılnca bir soru sorduğunu anladım. Annem çok küçük olduğumu söyleyerek kahve içmeme asla izin vermezdi. O hayattayken pek çok şey için çok gençtim ama bu bir ömür önceydi.

Leroi elinde fincanla yatağa doğru adım atıyor ve kaslarım geriliyor, sıcak sıvıyı fırlatırsa bıçakla saldırmaya hazırım. Bunun yerine, geri çekilmeden önce kahveyi komodinin üzerine koyuyor.

"Eğer istersen orada."

Başımı salladım.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak.
Çenem geriliyor ve cevap vermiyorum. Zaafımı açığa vurmak istemiyorum. Bu bir numara olabilir.

"İletişim kurabileceğim bir aileniz var mı?"

Nanna öldü. Annem de öyle. Leroi babamı öldürdü. O piçin yasını tuttuğumdan değil; beni ikizlere teslim etti ve bir daha asla arkasına bakmadı.

"Kardeşim," diye mırıldandım. "Adı Gabriel."

Uzun bir nefes verir. "Ekrandaki adam mı?" Başımı salladım.

"Onu kimin tuttuğunu biliyor musun?" "Gregor ve Samson Capello."

Dudakları gerilir. "Onlar öldü. Kardeşini tanıyan herhangi bir ortakları var mıydı?"

Yutkunuyorum. "Belki şoförleri?" "Adı ne?"

"Ona Pietro diyorlardı," diye fısıldadım.

"Bu da bir başlangıç." Leroi kollarını sıvadı. "Onu bana bırak. Onu bulup bulamayacağımızı öğrenmek için bir araştırma yapacağım."

Nefesim kesildi.

Bir elini saçlarında gezdiriyor. "Bu gece başka bir yerde kalmanı istiyorum. Birkaç ortağım poker oynamaya gelecek. Onlarla aynı ortamda bulunmak istemezsin. Tehlikeliler."

Nefesim kesiliyor. Kalbim birkaç atış atlıyor. Beni başka bir adama teslim ettiği ve onun esiri olduğum yer burası mı?

"Hayır." Başımı sallıyorum.

Kaşları çatılır. "Burası güvenli olmayacak."

"Gitmiyorum," diyorum, sesim birkaç oktav yükseliyor. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca beni inceliyor. Sanki kırık kanatlarla uçmaya çalışan yaralı bir kuşmuşum gibi seçeneklerini tartıyor - yardım teklif ediyor mu yoksa

Beni yere mi serdi? Çaresiz değilim ama kendimi tehlikeye atmadan yeteneklerimi ortaya çıkaramam. Doğrulurken, başını sallayana kadar bakışlarını tutuyorum.

"Kapıyı bu gece kilitleyin ve yarına kadar açmayın. Anlaşıldı mı?"

Başımı sallıyorum, ciğerlerim rahatlıyor.

Leroi kapıya doğru yürürken, ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüveriyor. "Bekle."

Duraklıyor, göz ucuyla bana bakıyor.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Sesim kısık bir şekilde soruyorum. "Karşılığında ne istiyorsun?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Hiç kimse senin yaşadıklarını yaşamak zorunda kalmamalı. Özellikle de bir çocuk."

O odadan çıkarken omuzlarım çöküyor, içimdeki huzurun bir kısmını da beraberinde götürüyor. Beş yıl önce on altı yaşındaydım ve en büyük sorunum ehliyet sınavında başarısız olmaktı. Arkadaşlarım, annem, babam ve üniversiteye gitmek üzere olan bir ağabeyim vardı. Şimdi, o hayatın tüm izleri yok oldu. Çocukluğumun son kalıntıları da kanla bozuldu.

Leroi'nin genç olduğum için bana iyi niyetinden dolayı yardım etmek istediğine inanmıyorum. Öldürdüğüm her hasta piç, bebek yüzümün ve küçük boyumun beni kolay bir av yaptığını düşündü. Beni bir suikastçi olarak kullanmak bile isteyebilir. Eğer Gabriel'i koz olarak kullanmayı planlıyorsa, önce benim ona saldırmam gerekecek.

Leroi adamların tehlikeli olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Akşamın bir vakti, esrar dumanı kokusu ve şamatalı kahkahalarla uyandım. Kapıdan dışarı baktığımda, yemek masasının etrafında oturmuş kağıt oynayan sekizden fazla adam vardı.

Aşırı yemekten kaynaklanan mide ağrısıyla uykuya geri dönmüştüm ama şimdi tamamen uyanığım. Başım artık ağrımiyor ve kulaklarımın arasındaki uğultu hafifledi. İri bir el eşofmanımın altında geziniyor ve nasırlı parmaklar göğüs ucuma yaklaşıyor.

İğrenme duygusu boğazımı tıkıyor. Çenem sıkılıyor ama eğitimim bana kıpırdamadan durmamı emrediyor. Daha önce onları gözetlediğimde kapıyı kilitlemeyi unutmuş olmalıyım. Tacizcinin eli eşofmanımın altından kasıklarına doğru ilerliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldanıyor, nefesi kulağıma geliyor. Tütün ve bayat alkol kokuyor.

Hafızamın derinliklerinden görüntüler yüzeye çıkıyor. Bir kapının önünde çömelmiş, çaresiz ve sinmiş durumdayım.

Hayır.

Öfke kabarıyor, zihnimin gözünü bir kan bulutuyla dolduruyor. Leroi beni hayal kırıklığına uğratamaz çünkü bu durumlara sayamayacağım kadar çok kez düştüm. O da tıpkı diğerleri gibi ve aynı kaderi paylaşacak.

"Sen çok güzel bir şeysin," diye fısıldıyor.

Parmaklarım biftek bıçağının etrafında kenetleniyor.

Penisinin küt ucu dudaklarıma bastırıyor ve gözlerimi açmama neden oluyor.

Bu Leroi değil. Bana sırtan ve şaftını tutan adam daha kısa, daha solgun, daha şişman ve gözleri kan çanağına dönmüş. Yıllar önce böyle bir durum beni paniğe sürüklerdi.

Ama şimdi değil.

Beklenti boğazımı bir boğum gibi sarıyor, nefesimi kesiyor. Şimdi nefesimi tutmuş, kan dökmek için doğru anı bekliyorum.

Biftek bıçağını siktir et. Daha keskin bir şeye ihtiyacım olacak.

"Mmmmm," boğazımın arkasından memnun bir ses çıkarıyorum. "İstiyor musun bebeğim?" diye geveliyor.

Ona bakıyorum, kirpiklerimi
kırıştırıyorum ve başımı sallıyorum.

Gözleri şehvetle parlıyor. "O zaman al."

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan parmaklarımı şaftının etrafına
doluyorum. Adam dişlerinin arasından tıslıyor, fıçı göğsü inip kalkıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Şimdi
hepsini al." İkinci kez sormasına
gerek yok.

Kemik bıçağını yastığın altından çıkarıp aletini kesiyorum. Çıglık
atıyor, kan gayzer gibi yüzüme fişkırıyor.

Geriye doğru sendeliyor, elleri kasıklarını kavıyor. "Seni lanet orospu!"

O piç bunun yarısını bile bilmiyor. Penisini cebime atıp, bıçakla ona
saldırdım. Kanının üzerinde kayıyor ve kıcının üzerine düşüyor.

"Benden uzak dur." Avucunu kaldırıp beni savuşturmaya çalışıyor ama
ben yan tarafına geçip boğazını kesiyorum.

Adam nefes nefese, gözleri kocaman, eli boynundaki yarayı kavıyor.
Kan parmaklarının arasından gömleğine akıyor ve kıpkırmızı çiçekler
oluşturuyor.

Göğsüm kabarak başında duruyorum ve gözlerindeki hayatın
soluşunu izliyorum. Kulaklarımın arasındaki donuk uğultu sabit bir ritme
yerleşiyor ve sonunda nefes alabiliyorum.

"Ne..." diye mırıldanıyor, sanki nasıl siksiz kaldığına şaşırmış gibi.

"Bana hepsini almamı söyledin," diyorum, her acı titreşimini, her
ıstıraplı nefesi özümseyerek. "Ve bundan çok hoşlandım."

"Sapık... Orospu."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bir erkekle birlikte olmaktan hoşlandığım tek şey acı verici bir ölüm.
Ancak, türünün çoğu gibi, o da beni tatmin etmedi. Kan birikintisinin
içinden geçip odadan çıkıyorum, daha fazla kan görmeye ihtiyacım var.
Onu arzuluyorum.

İşte o zaman Leroi'nin bir koltukta uyuduğunu ve boğazının açıkta olduğunu görüyorum.

BEŞ

LEROI

Sadece koltukta uyuduğumda sırtımda bir ağrı oluyor, ama gözlerimi açamayacak ya da hareket etmeye zahmet edemeyecek kadar rahatlamış oluyorum.

Kuru bir öksürük kavrulmuş boğazımı boğuyor. Havada hala ot kokusu var, ama birileri çok daha güçlü bir şey içiyor olmalı çünkü poker gecelerinde asla uyuyamıyorum.

Bu kadar çok viski içmek istememiştim ama siktir et, gevşemeyi hak etmiştim. Haftalar süren hazırlıktan sonra, Capello işi sadece küçük bir aksaklıkla sonuçlandı ve bir kez bile yatak odasından çıkmadı. Akşam boyunca kardeşinin yeri hakkında da bazı ipuçları elde etmeyi başardım.

Aklım Anton'la yaptığım o konuşmaya gidiyor. Seraphine'i sadece o bilmiyordu. Onu o bodrumda tutmaktan sorumlu piçlerden biri. Tasmayı biliyor muydu? Bilmemesine imkan yok.

Anton beni Seraphine'in yaşına gelmeden önce eğitmişti ama beni köpeklerinden biri gibi tutmadığı da kesindi. Rehberliğe ihtiyaç duyduğum bir zamanda sahip olduğum tek baba figürüydü. Onun bir çocuğu yoldan çıkardığını düşündükçe başım zonkluyor.

Çok acı verici.

Capelloları öldürdüğümü kimse bilmeden ona Seraphine hakkında soru bile soramam. Zihnim öyle bir döngü içinde ki onu hayal bile edemiyorum.

Seraphine'e kötü davranıyor.

Duvarın yüksek bir yerinden gelen ritmik tik tak sesleri rahatlamış halimi bölüyor. Arka planda kaybolması için meditasyon yapmaya çalışıyorum ama ses ısrarcı hale geliyor.

Kahretsin. Alarmlara ve her türlü boka rağmen uyuyabilen şerefsizlere imreniyorum ama saatin sesi sinirlerimi bozuyor.

Keşke silahıma uzanacak kadar umursasaydım... Tik, tik, tik.

TIK, TIK, TIK.

Saat bir türlü susmuyor ve ben bunu kişisel olarak algılamaya başlıyorum. Parmaklarım bel kemerime saplanan tabancaya doğru seğiriyor, sırt ağrımın gerçek kaynağı.

Bir gözümü açıyorum, sadece güneş retinalarımı parlak ışıkla yakıyor. Lanet olsun.

Acı dolu bakışlara bakılırsa saatler geçti ve ben hâlâ yarı sarhoşum. Gözlerimi tekrar açtığımda, kirpiklerimin arasından bakıyorum. Bütün sabah uyuyamam. Sorumluluklarım var. Birinin kızı kontrol etmesi, ona kahvaltı vermesi, onu odadan çıkarmaya ikna etmesi gerekiyor. Bodrumda kilitli o kadar çok zaman geçirdi ki, nasıl özgür olacağını bilmiyor. Ayrıca Miko'nun poker ekibinden topladığım ipuçlarını takip etmesine ihtiyacım var.

Gözlerimi birkaç milimetre daha açıyorum. Işık acıtıyor, ama yanmaya hazırım. *Uyan, seni tembel piç. Sorumlulukların var. Bir sokak hayvanını alıp kendi haline bırakamazsın.*

Gözlerim birden açıldı ve tek gördüğüm kan.

Yerleri, duvarları, kanepeleri kan kaplıyor. Poker ekibinin gömleklerinin önünden kan akıyor. Her yerde kan var.

Alarm göğsümde patlıyor ve beni koltuktan dışarı itiyor. Hay sikeyim.

Tabancamı çıkarıyorum.

Ben fark edemeyecek kadar sarhoş ve kafam iyiyken biri oturma odamda altı adamı öldürdü. Adrenalin yükseliyor, duyularım keskinleşiyor. Kalbim sert ve hızlı çarpıyor, her sinir ucuma hisler gönderiyor. Etrafıma bakınıp hareket belirtisi aradım.

Teslimat şoförü Larry'den Capello'ların çimlerini biçen Nathan'a kadar herkes ölmüştür.

Kahretsin.

Katil beni neden canlı bıraktı? Araştırmam gerek. Daireme kimin sızdığını bulmalıyım. Bunun Capello'yu öldürdüğüm için bir intikam eylemi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu bilmem gerek.

Kalbim küt küt atıyor. Kızı aldılar mı?

Alnımdan soğuk terler dökülüyor ve sırtımdan aşağı damlıyor. Poker ekibi umurumda bile değil. Onlar Capello işini tamamlamak için topladığım geçici müttefiklerdi ama Seraphine umurumda. Oturma odasına doğru hücum ettim, ayaklarım pıhtılaşmış kana yapıştı ve yatak odasının kapısından içeri daldım.

Yatak boştur ama oda kanla kaplanmıştı. Capello Casino'dan Billy Blue yerde ölü gibi oturmaktadır, gözleri faltaşı gibi açık, ağzı gevşektir.

Ne oldu böyle?

Neden onun odasında olduğunu soracak zaman yok. O bodrumda ona işkence etmiş olabilecek başka her kimse, onu başka bir cehennem çukuruna geri götürebilecekken değil. Anton ikiyle ikiyi bir araya getirip kayıp Lolita suikastçısının yerini bulmuşken olmaz.

Bir anda kapıdan çıktım, zihnim ipucu bulmak için yarışıyordu. "Seraphine," diye kükrüyorum.

Cevap yok.

Ya ölmüştür ya da unutulmak için yalvaracağı bir cezaya çarptırılmıştır. Seraphine ile farklı olması gerekiyordu. Bir kızı koruyamadıktan sonra onca eğitimin ne anlamı vardı?

Ayaklarım kayarak durdu. Peki ya kameralar? Görüntüleri izleyebilir, kızı almak için kimin gizlice girdiğini görebilir, kayıtlarını takip edebilir ve Miko'nun görüntüleri getirmesini istiyorum.

Bir o yana bir bu yana bakarak poker gecesinin kanla kaplı kalıntılarını gözden geçiriyorum. Bira şişeleri, açık pizza kutuları, plastik cipsler, boğazları kesilmiş sekiz ölü adam, ama lanet telefonumdan iz yok.

Mutfakta mı bıraktım?

Ayak seslerim yapışkan zeminde gürültülü ve yapış yapış. Kapıyı açtığımda lavabo ile ocağın arasındaki tezgâhta duran küçük sarışın bir figürle karşılaşıyorum.

"S-Seraphine?" Törpüledim.

Omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor. Yüzü kana bulanmış olmasaydı masumiyetin resmi olurdu.

Sistemime yayılan rahatlama o kadar yoğun ki dizlerim neredeyse bükülüyor.

O yaşıyor.

Birinin bu masum kızı başka bir bodruma götürmesi düşüncesine katlanamazdım, özellikle de ona güvende olacağına dair söz verdikten sonra. Onu gördüğüme sevinmeme rağmen, bu resimde bir şeyler doğru görünmüyor.

Seraphine tezgâha dönüyor, sağ kolu bıçakla kesme hareketleri yapıyor. Etrafıma bakındım, içinde iki dilim tereyağlı ekmek olan bir tabak buldum ve kaşlarımı çattım.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

Cevap vermeyince mutfığa geçip narin, kırmızı ayak izlerini takip ediyorum. Nabzım atmaya devam ediyor. Poker ekibine ne olduğunu gördü mü? Onu yatağın altında küçük bir topun içinde kıvrılmış, güvenli olana kadar katillerden saklanırken hayal ediyorum.

Lanet olsun.

Zavallı çocuk.

Bir suşi şefinin hassasiyetiyle doğrama tahtasında bir şeyler dilimlemeye devam ediyor. Ne kestiğini görmek için omzunun üzerinden bakıyorum ve kalbim duruyor.

Kesik bir penis.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Törpülüyorum.

O kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor. Poker arkadaşlarımın cinayetlerine tanıklık etmekten çok daha uğursuz bir şeyler yayan mavi gözler. Bıçağı tutan elin bileğini kavrayıp sıkıyorum.

"Seraphine," diye tısladım. "O siki nereden buldun?"

Yüzü sertleşiyor ama konuşmuyor. Sorularıma cevap veriyor gibi görüldüğü tek zaman kardeşini sorduğum zamanlar... ya da tasmaını ve çipini.

"Gabriel'i bulmana yardım etmemi istiyorsan, soruma cevap vereceksin," diye hırlıyorum. "Ne oldu lan?"

"O adam bana dokundu, ben de aletini kestim" diyor, sesi düz. "Billy Blue mu?"

"Odamdaki."

Suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor, boğazımı sıkıyor. Gitmeyi reddettiğinde onu apartmandan dışarı taşımalı ve Miko'nun yanına atmalıydım. Şimdi, başka biri tarafından travmatize edilmesine neden oldum.

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Onu kestim." Bedenlerimiz arasındaki boşluğa bir kemik bıçağı kaldırdı. "Bununla."

Kahretsin.

Geri çekiliyorum.

"Peki ya diğerleri?" Törpüledim.

"Onların da aynı şeyi yapmayacağından emin olmalıydım."

Seraphine'in gerçekliği çarpıtmak gibi bir huyu var, bu yüzden ona baktığınızda gördüğünüz tek Şey küçük tatlı bir melek. Anton'un onu bir Lolita suikastçısı olarak eğitmiş olmasđ önemli değil - beynim onun toplu katliam yapabileceğine inanmama izin vermiyor. Yine de bakışlarını bileğini saran elime çevirdiğinde tutuşumu bırakıyorum.

"Hepsini ldrdn m?" Hırıldıyorum.

Doğrama tahtasına geri dönüyor ve Billy Blue'nun sikini kesmeye devam ediyor. Bakışlarım iki dilim ekmeğe yöneliyor ve farkına varıyorum.

"Sandviç mi yapıyorsun?" İnanamayarak sordum.

Başını salladı.

Midem bulanıyor. "Neden?"

"Korkmadığımı bilmeleri gerekiyor."

"Kafandaki sesler mi?" Fısıldıyorum, nabzım hızlanıyor.

Evime ne getirdim ben? Neden Seraphine'le olan durumun Miko'yla olana benzeyeceğini düşündüm ki? ocukla tanıŐtıęımda yara bere içindeydi ama tamamen giyinikti ve zincirleri yoktu.

Elbette, vey babasını boğduğımda gözlerinde bir parıldı vardı, ama bu yıllarca bir zorbaya karşı güçsüz olmanın verdiği tatmindir. Onu boş odama getirdim ama yaptığı en kötü Şey yere çöp bırakmak oldu.

Eve bir seri katil mi getirdim yoksa kendini savunurken çok mu ileri gitti?

Seraphine, Billy Blue'nun penisini gofret inceliğinde parçalara ayırmaya devam ederken sabrım çatlıyor. Bir oda dolusu l poker oyuncusuyla, hatta hadım edilmiş bir srngenle başa çıkabilirim ama bir kızın penisten sandviç yapmasına seyirci kalamam.

"Kes Şunu." Bıçağı elinden kaptım ve tezgâhın diğer tarafına fırlattım.

Hiç vakit kaybetmeden dilimlenmiş ete uzanıyor.

Doğrama tahtasını tezgahtan çekip aldım ve kesik penisle birlikte odanın diğer ucuna fırlattım.

Seraphine etrafında dönüyor, burun delikleri alevleniyor. "O sandviçi yemeyeceksin," diye hırlıyorum.

"Buzdolabında kayda değer bir şey yok," diye karşılık veriyor.

Yumruklarımı sıktım. "Kanat ve pizza kaldı. Bekle, onları kana buladın."

Dudakları ince bir şekilde geriliyor ve bana vahşi bir kedi yavrusu gibi bakıyor, beni yeni hedefi yapmaya hazır görünüyor. Dişlerimi gösteriyorum, saldırması için cesaretlendiriyorum.

O kadar yakın duruyoruz ki kalbinin hızlı atışını hissedebiliyorum. Dövüşmek istiyor, bunu anlayabiliyorum ve bir sonraki hamlesine hazırım. Ben daha ne diyeceğimi düşünmeden omuzları çöküyor.

"Yemek artıklarınızı mahvettiğim için özür dilerim," diyor, sesi gerçekten pişman olmuş gibi çıkıyor.

Yüzüm düştü.

Ne oldu?

"Özür dilemek istediğin *başka bir şey* var mı?" Kolumu öldürülen adamlara doğru uzanan kan izlerine doğru uzatarak soruyorum.

"Eğer mesele dağınıklıkla, ben temizleyebilirim," diyor. Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Gerçekten mi?"

Bu bir soru bile değil. Melek gibi suratı olan 1.80'lik bir kızın sekiz erkek cesedini belini kırmadan ya da yakalanmadan binadan çıkarıp atması mümkün değil.

Bana sertçe başını sallıyor, yüz hatları kararlılıkla sertleşiyor. "Gerçekten."

Tehlikeli olduğu kadar kandırılmış da.

Daha fazla kargaşaya neden olmadan önce o güzel kafasına bir kurşun sıkmalıyım ama yapmayacağım.

"Pekala o zaman, Küçük Bayan Katil, işe koyulun."

Gözlerim hâlâ Seraphine'inkilere sabitlenmişken geri geri giderek telefonumu lavabonun yanında bıraktığım yere gidiyorum. Temizlik işini bu küçük tatlı psikopata bırakırsam lanetleneceğim.

Kendi adamlarımı çağırmanın ve ona çiğneyebileceğinden fazlasını ısırmaması konusunda bir ders vermenin zamanı geldi.

ALTI

LEROI

Anton'dan devraldığım şirketin çok sayıda değerli varlığı var. Ateşli silahlar, patlayıcılar ve Yeni Alderney'deki tesisler. Hiçbiri temizlik ekibinden daha önemli değil. Sessiz, sağduyulu ve her boyuttaki işi verimli bir şekilde ve şikayet etmeden halledebiliyorlar.

Oturma odasının perdelerini çekerek mekânı kasvetle kaplıyor ve dökülen kan, yığılmış cesetler ve kesilmiş boğazlardan oluşan karmaşayı inceliyorum. Bu Capello malikanesinde yarattığım kaostan daha kötü.

Seraphine, çaldığı bıçakla bizi seçtiğini fark edemeyecek kadar kafamız iyiyken poker ekibini teker teker gözden geçirmiş olmalı. Elimi yüzümde gezdirip burnumun kenarını çimdikliyorum.

Kahretsin.

Kızı suçlayamam bile.

Billy Blue'nun tacizleri, Capello'ların kontrolü altında güçsüz olduğu için bastırılmış öfkesini açığa çıkarmış olmalı. Onu sadece tutsak etmekle kalmamışlar, boynuna bir şok tasma ve derisinin altına bir çip yerleştirmişler.

O hasta herifler ona neler yapmış olmalı. Onun yerinde olsaydım, bir adamı hadım etmekle yetinmezdim. Elimi boynuma götürüyorum, acaba beni bir sebepten dolayı mı bağışladı, sona mı sakladı, yoksa sadece unuttu mu?

Sormaya cesaret edemiyorum.

Yaşadığı travma Anton'un eğitimiyle birleşince Seraphine yürüyen bir felaket haline gelir.

Mutfak kapısı açılır ve Seraphine elinde yarısı yenmiş bir sandviçle dışarı çıkar. Kan, eşofmanının önünü ıslatıyor, eşofmanının paçalarını kıvrıyor ve narin ayaklarını kaplıyor.

İki dilimi birbirine mi bastırdı yoksa şüpheli eti mi topladı bilinmez ama gözlerimin içine bakıyor, ekmeği ağzına götürüyor ve meydan okurcasına bir ısırık alıyor.

"Kes şunu." Çenem sıkıştı.

Ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakmadan bir ısırık daha alıyor. Bakışları açık bir meydan okumayla benimkine sabitleniyor. Meşhur kanaryayı yemiş ve çenesinden tüyler çıkmasına aldırış etmeyen bir kedi gibi.

Üçüncü ısırıkta içimden bir şey koptu. Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve elindeki boku çekip alıyorum. "Sikli sandviç yemeyeceksin," diye hırlıyorum. "Bu evde olmaz."

Seraphine çenesini kaldırıp bana bakıyor, güzel gözleri küstahlıkla yanıyor.

"Temizlik yapıyor olman gerekiyordu," diye hırlıyorum. "Temizliyorum," diye cevap veriyor monoton bir ses tonuyla.

Burun deliklerim alevlendi. Bu kızın nesi var böyle? Bir an ona sempati duyuyorum, sonra ellerimi cılız boğazına dolamak istiyorum.

"Bir adam seç," diyorum sesimi dengede tutmaya zorlayarak. "Onu ön kapıya kadar sürükleyin ve eşyalarını bir torbaya koyun."

Hâlâ bana bakıyor, dudaklarını aralıyor ama artık söyleyecekleriyle ilgilenmiyorum.

"Çöp torbaları lavabonun altındaki dolapta. Git hadi."

Seraphine mutfığa doğru eğilerek kapının kapanmasına izin veriyor ve bir süre sonra elinde bir rulo poşetle yeniden ortaya çıkıyor. Odanın bir ucundan diğerine

Ölüm yürüyüşünde, kapısının arkasında kaybolmadan önce bana ters ters bakıyor.

Çenem düştü.

Saldırganını temizlemek mi istiyor? Öldürdüğü sekiz adam arasından onu seçiyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip uçlarını çekiştiriyorum. Kendimi neyin içine soktum ben?

Kapı çalıyor ve dikkatimi Seraphine'in odasından uzaklaştırıyor. Diğer tarafta Don da dahil olmak üzere altı tanıdık yüz var. Benden sadece iki santim uzun, ama bir ahır gibi yapılı olan Don'un ekibi, aile genetiğini paylaşan akrabalarından oluşuyor.

Bana geniş bir gülümseme ve kalkık bir kaş sunuyor. "Büyük bir iş olduğunu mu söylemiştin?"

"Buraya." Kenara çekiliyorum ve kolumu cesetlere doğru uzatıyorum.

Don eşikten içeri adımını atar ve alçak bir ısıklık çalar. "Dağınık." "İyi ki sana yorum yapman için para ödemiyorum," diyorum. "Sen de görev?"

Sırtışı genişliyor. "Elbette, ama cesetlerin yok edilmesi için akşam karanlığına kadar beklememiz gerekecek. İki cesetten fazlası dikkat çeker."

"Tamam."

Onları kendi hallerine bırakıp Seraphine'i kontrol etmek için oturma odasına doğru yürüyorum ve onu Billy Blue'nun önünde çömelmiş, taşaklarını oyarken bulmayı bekliyorum.

Kapıyı açtığımda cesedin üzerine eğilmiş, ayakkabılarını çıkarıyordu. Yatak soyulmuştu ve muhtemelen kanla ıslanmış çarşafarla dolu iki çöp torbası duvara yaslanmıştı. Çoraplarını çıkarıp yığına eklemekten önce bana bakıyor.

"Oturma odasında ölü poker oyuncularını temizleyen bir ekip var." Onları öldürdüğüne dair bir işleme yapmak istiyorum ama zaten

bu kadar narin birini ağır işlerde çalıştırmak kötü. "Aletlerine saldırmayın."

Güzel yüz hatları kaşlarını çattı.

İçimden bir kıkırdama yükseliyor. Bu durum berbat ötesi. Eğer gülmezsem, herkese silah doğrultabilir ve biri beni kuduz bir köpek gibi yere serene kadar ateş etmeye devam edebilirim.

Saatler sonra, temizlik ekibi tüm cesetleri poşetledikten, kanlı koltukları taşınabilir parçalara ayırdıktan, duvarları ve parke zemini temizledikten çok sonra, boş odada kollarımı göğsümde kavuşturmuş Seraphine'in üzerinde duruyorum.

Billy Blue'nun çıplak ve hadım edilmiş cesedi odanın bir köşesinde oturuyor, gözleri boşluğa bakıyor.

Bu çok zalimce ve ona yaptığım şey beni bir pislik yapıyor.

Bir centilmen olup kıza yardım etmeliyim ama bu onun eğitiminin bir parçası. Anton her zaman, hazırda bekleyen bir ekibin yoksa ya da uzun menzilli bir tüfeğin arkasında çalışmıyorsan, temizleyebileceğinden daha fazla adam öldürmemeni söylerdi. Bu en iyi kan ve terle öğrenilen bir derstir.

Odasını temizledikten ve Miko'nun eski kıyafetlerinden birini daha giydikten sonra, kollarını göğsünde kavuşturarak cipimin yolcu koltuğuna oturdu.

Anton'un arazisinin kenarındaki ormanlık alana park etmiş, temizliğinin son aşamasını tamamlamadan önce güneşin batmasını bekliyoruz. Billy Blue ile ilgilenmeleri için neden ekibe izin vermediğimi sormamasına rağmen, dar omuzlarından şok dalgaları halinde kızgınlık yayılıyor.

"Vakit geldi." Bagajı açmak için kolu çekmek üzere gösterge panelinin altına uzandım.

Bana kaşlarını çattı.

"Cesedi gömmek için bir yer bul." Başımı ormanlık alana doğru salladım. "Köklerden ve taşlardan uzak durun, yoksa bütün gece burada kalırsınız."

Yüz hatları ekşidi. "Git."

Kapıyı açar, kendini dışarı atar ve ormana doğru fırlar. Ağaç sınırını geçerken bana son bir kez ağlamaklı bir bakış fırlatıyor.

Dudaklarım seğiriyor ve başımı sallıyorum. "Ne velet ama," diye mırıldanıyorum.

Arkama yaslanıp Seraphine'in etrafta dolanmasını, doğru zemini bulmaya çalışmasını izliyorum. Onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, gerçekten Capello'nun kızı olabileceğine o kadar ikna oluyorum. Ya da en azından onu şımartacak kadar varlıklı birinin çocuğu. Paspas kullanamamasından bunu anlayabiliyorum.

Capello işi için ayarladığım kullan at telefon çaldı. Parmaklıklar ardında olmayan iki kuzenimden birinden haber almayı bekleyerek açtım.

"Benito."

"Gönderdiğimiz dosyaları aldınız mı?" diye sordum.

"Evet," diye iç geçiriyor. "Capello bir ton bilgi topladı. İncelenmesi gereken çok şey var ve Roman sabırsızlanmaya başladı."

"Şaşırtıcı değil," diye mırıldandım. "Nasıl dayanıyor?" "Seninle konuşmak istiyor."

"Emin misin?"

Benito homurdanıyor. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Ben biliyorum ama çok az kişi dokuz yaşına kadar Montesano kardeşlerin etrafında büyüdüğümü biliyor. Hatta aynı soyadını paylaşıyoruz. Babalarımız sadece birinci dereceden kuzen olmalarına rağmen kardeş gibiydiler. Babam öldüğünde, Enzo Montesano ikinci bir baba gibiydi.

Boktan koşullar bizi ayırdı ve Anton beni bulduğunda durumum Miko'nunkinden çok daha iyi değildi. Eğitimimi

Anton ve Montesano kardeşler, babalarının beklenmedik ölümüne ve Roman'ın cinayet suçundan sahte bir şekilde hapse atılmasına kadar babalarının imparatorluğunda çalıştılar.

Capello'ları ortadan kaldırmak Montesano'lara borcumu ödemenin bir yoluymdu. Akrabalarımın arkadaşlığından hoşlanıyordum.

Seraphine'in asık suratı penceremde beliriyor.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım. "Doğru bilgiyi bulmak için yardıma ihtiyacın olursa mesaj at. Teknisyenim o sürücülerini saatler içinde tarayabilir."

Benito teşekkür edip telefonu kapatıyor, ben de Seraphine'le konuşmak için camı indiriyorum. "Bir yer buldun mu?"

Ağaçları işaret ediyor.

Kapıyı açıyorum, onun birkaç adım geri sıçramasına neden oluyorum ve dışarı çıkıyorum. Ağaçlık alanda serin bir esinti dolaşıyor, yaprak ve nemli odun kokusunu da beraberinde getiriyor. Ölüm kokusunu temizlemek için derin nefes alıyorum.

Billy Blue'nun koli bandıyla sabitlenmiş battaniyelere sarılmış halde yattığı bagaja doğru yürüyoruz. Onu çekip çıkardıktan ve yere bıraktıktan sonra bir kürek ve kazma çıkarıp cesedin yanına koyuyorum.

Seraphine hareketsiz kalıyor, ben bir soğutucu ve katlanabilir bir sandalye çıkarana kadar hiçbir eşyaya uzanmaya çalışmıyor.

"Bunlar ne için?" diye soruyor.

"Siz mezarı kazarken benim de oturup soğuk bir şeyler içebileceğim bir yere ihtiyacım var."

Çenesi düştü.

Aslında öldürdüklerinin geri kalanını temizlemeyi planladığımı düşünüyor. O cesedi koridorda ve otoparkta taşımamın tek nedeni, daireme geri dönecek bir dağınıklık bırakmaktan kaçınmaktı.

Başımı cesede doğru salladım. "Hadi git. Billy Blue kendini gömmeyecek."

Gözlerinde yanan öfke, poker ekibiyle birlikte benim de boğazımı kesmiş olmayı dilediğini söylüyor. Soğutucumu ve sandalyemi ağaçların arasından taşıyarak cesedi ve ekipmanlarını sürüklemesini bekliyorum.

Dudaklarım seğiriyor.

Ben gidiyor için keyfini çıkarın izliyor onu öğrenmek o
onu eylemler sonuçları vardır.

YEDİ

SERAPHINE

Leroi pisliğin teki.

O adamlarla birlikte onu da öldürmeliydim. Gümleğini açıp boğazını kesmeli ve kanın o mükemmel göğüs kaslarından ve sıkı karın kaslarından aşağı dökülmesini izlemeliydim. Sonra göğsünün hareketsiz kalmasını ve kırmızı sıvının kahverengiye dönüşmesini beklerdim.

Hayatını bağışlamamın tek nedeni diğerlerine benzemediğini kanıtlamış olmasıydı. Babamı ve ikizleri öldürmüş, beni bodrumdan kurtarmış, tasmamı ve çipimi çıkarmış ve diğerlerinin yapabileceği gibi bana parmağını bile sürmemişti.

Gabriel'i bulmama yardım edecek kaynakları olan birine de ihtiyacım var.

Ağır cesedi ağaçların arasından geriye doğru sürüklerken pazularım yanıyor. Birkaç adımda bir kazma ya da kürek göğsünden düşüyor ve durup onları almak zorunda kalıyorum. Leroi duraklıyor, sandalyesini ve soğutucusunu tutuyor ve gece pikniğini geciktiriyormuşum gibi bana bakıyor.

Sinir bozucu ve pisliğin teki.

Zeminin yeterince düzgün görüldüğü noktaya ulaştığımda ter yüzümden, göğsümden ve sırtımdan aşağı dökülüyor. Ağrıyan bir kolumu kaldırıyorum, efordan inliyorum ve alnımı zaten efordan sırılsıklam olmuş bir kola siliyorum.

Leroi muzaffer bir sırtıyla yerine oturuyor ve yalıtımlı kutuyu açıyor. Yoğuşmayla parıldayan bir şişe su çıkarırken boğazım düğümleniyor ve kapağını çevirerek açtığımda inliyorum.

"İç." Ağzıma doğru tutuyor.

Tereddüt ediyorum.

Bu bir hile ya da en azından bir tuzak olmalı. İkizler, hayatımı riske atmama ve öldürmem için gönderdikleri hedefleri ortadan kaldırmama rağmen yemeğimi ve içeceğimi hak etmemi sağarlardı.

Leroi'nin kasları birbirine yaklaşır. "Orada öylece durma." Şişeyi ayaklarımın dibine fırlatıyor. "İç. Mezar kazmak susatır."

Şişeyi kapıyorum ve içindekilerin yarısını yuttuktan sonra bir kenara bırakıp küreği alıyorum. Toprağa ilk vuruşumda toprağı yaramıyorum bile.

"Bir ayağını küreğin üzerine koy ve vücut ağırlığını kullan," diyor Leroi, sesi eğlenerek yükseliyor.

Çenem kenetleniyor ve midemin astarı kızgınlıkla yanıyor. Onun küçümsemesine ihtiyacım yok. Bu mezarı kazmasına ihtiyacım var. Leroi benim iki katım. Tüm o kasları da eklersek üç katı. Bu işi on dakikada bitirebilir. Onun yerine bir kutu bira açıyor.

"Neden bana yardım etmiyorsun?" Küreği toprağa sapladım ve tüm ağırlığımla üzerine yaslandım.

Toprak basınç altında yol veriyor ve ben de ilk toprak yığını bir kenara atıyorum.

"Bir şey mi dedin, Seraphine?" diye soruyor uzun bir yudumla.

Sorusunu ve çığlık atan kaslarımı görmezden geliyorum, ona çırpınışıma duyma zevkini tattırmayı reddediyorum ve kazmaya devam ediyorum.

Leroi yüzümden akan ve gözlerime dolan teri sessizce izliyor. Birkaç dakikada bir, ben ona ters ters bakarken o boş zamanlarını geçiren bir adam gibi birasını yudumluyor.

Sanki saatlerdir bu işle uğraşıyormuşum gibi geliyor ve mezarın derinleştiğine dair hiçbir işaret yok. Her kürek dolusu toprak bir öncekinden daha ağır geliyor.

Kollarım titremeye devam ediyor. Onu yere saplıyorum ve bir duvara çarpmışım gibi hissediyorum, bunun şoku kollarımda yankılanıyor.

"Şimdiden yoruldu mu, Seraphine?" diye sorar.

Çenem gerildi. Arabaya binmeden önce yorgundum. O piçin cesedini tertemiz dairenin içinde sürüklemekten önce de yorgundum. Bana yerleri fırçalatmadan, yatak odasının gri duvarlarını yıkatmadan ve cesedi soydurmadan önce yorulmuştum.

"Hayır," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Sadece bir şeye çarptım."

Leroi teneke kutusunu yere bırakır, oraya doğru yürür ve sarılmış cesedin yanında durur. El fenerini deliğe tutuyor ve ardından ayaklarının dibinde duran kazmaya tutuyor.

"Görünüşe göre bir kayaya çarptın. Diğer aleti kullan."

İçimde kaynayan öfke, yorgunluğumu yakıp kavuran bir öfkeye dönüşüyor. Kazmayı kaptığım gibi taşı yontmaya başlıyorum, keşke onun kafatası olsaydı diye. Sert yüzeye vurduğum her darbe sırtışı silip süpürüyor, ta ki o yakışıklı yüz kan ve kırık kemiklerle dolana kadar.

Leroi geri çekiliyor. Aklımı okuyabildiği için olduğunu düşünmek istiyorum ama muhtemelen birasına geri dönüyordur. Ne hıyar ama.

Balta nihayet yumuşak bir şeye çarptığında yarı ölüydüm. Avuçlarım acıyor, kollarım erimiş kurşun gibi yanıyor ve yorgunluktan gözlerim şaşa oluyor. Baltayı bir kenara atıp küreğe uzanıyorum ama açıklığı çevreleyen ağaçlar dönüyor. Baş dönmesi hislerimi bastırıyor ve bacaklarım sallanıyor. Toprağa çarpmadan önce beni yakalayan güçlü kollara yığılıyorum.

Leroi burnumun dibine bir sandviç sokuşturdu. "Ye."

"Sık mı?" Hırlıyorum, derisinin altına girmek istiyorum.

İrkildi. "Hayır, hindi ve peynir. Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama bu yemeğin yapımında hiçbir insan sakatlanmadı."

Toprak olmayan bir şeyin tadına varmak için dişlerimi geçiriyorum. Leroi bir tür gösteriymişim gibi yememi izliyor ama ben umursamayacak kadar bitkinim. Hatta çiğneyemeyecek kadar bitkinim. Benden istiyor ki

ya da en azından arkadaşlarını öldürdüğü için özür dilemelidir, oysa böyle boktan bir şirkette çalıştığı için sürünmesi gerekir.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum
yutkunmadan önce. "Bir ısırık daha
al," diyor.

Gözlerim düşüyor ve çenem gevşiyor. Görüşümün kenarları siyaha dönerken, haklılığımı kanıtlamaya dair tüm düşüncelerim hiçliğe karışıyor.

Leroi beni kollarının arasına alıyor ve kıkırdıyor. "Dersini aldın mı, Seraphine?"

Hayır.

Bir oda dolusu adamı yine gözümü kırpmadan öldürürdüm.

Ama bir dahaki sefere, onu sona saklardım. Hatta belki vücudunun bir parçasını ödül olarak verirdim. Ya da atıştırmalık.

Bilinçsizliğe sürüklenirken bir sonraki söylediği şey benim için kayıp.

Uyandığımda kendimi arka koltukta yumuşak, tüylü bir battaniyeye sarılmış buluyorum. Başımın altında onun kokusunu taşıyan kıvrılmış bir ceket var. Leroi. Beni almış ve mezarı kazmayı bitirmiş olmalı. Kalbime sıcaklık sızıyor. Belki de o kadar kötü değildir.

Leroi, yoldaki lastiklerin gümbürtüsü dışında sessizlik içinde araba kullanıyor. Yüksek binaların arkasından sızan güneş ışığı gökyüzünü turuncunun nefis bir tonuna, saçlarının uçlarını ise maun rengine boyuyor.

"Nereye gidiyoruz?" Mırıldanıyorum.

"Şimdi uyandın mı prenses?" diye soruyor küçük bir sırıtışla.

Dudaklarım gerildi. Gerçekten de o sapığın mezarını kazmaktan kaçınmak için bilerek bayıldığımı mı düşünüyor? Aklımdan yüzlerce çürütme geçiyor ama tek bir tanesini bile söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

Bu adamı tanımıyorum. Leroi tam bir çelişkiler yumağı. Nazik, sinir bozucu ve ürkütücü biri değil ama aynı zamanda ikizlerden daha tehlikeli bir katil. Sadece ben uyuşturulmuşken ya da tasmayla etkisiz hale getirilmişken bana saldıracak cesaretleri vardı. Leroi acı çektirmek ya da beni kontrolü altına almak için aletlere ihtiyaç duymayan bir adama benziyor.

"Beş yıl bir bodrumda kaldıktan sonra mezar kazmayı dene," diye mırıldanıyorum. Araba yavaşlıyor. "Beş yıl mı dedin?"

"Evet." Doğrudum ve battaniyeye sarıldım.

"Kahretsin." Nefes veriyor. "Tanrım, Seraphine, zr dilerim-" "Acımanı istemiyorum," diye fısıldıyorum.

Başını sallayarak bir benzin istasyonuna girdi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve keskin bir nefes alıyorum. Hasarımın boyutunu bildiğine göre beni yolun kenarında mı bırakacak?

"Nereye gidiyorsun?"

"Depoyu dolduruyorum," diyor gözlerimin içine bakmadan. "Sana bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Teşekkür ederim." "Bir dakika içinde döneceğim."

Leroi dışarı çıkıyor ve bana dönüp bakmadan kapıyı kapatıyor. Küçümseyici sözler söyleyen adamın tüm izleri gitmiş, yerine sırtından atmak istediği bir yükü taşıyan biri gelmişti.

Yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor, her zerrem gerçeği ağzımdan kaçırmamış olmayı diliyor. Benim erkek öldürme dürtüsü olan bir yük olduğumu düşündüğünü hayal edebiliyorum. Bu tamamen doğru değil. Yüksek sesle konuşsalar ve sesleri sinirlerimi bozsa bile temizlik ekibinden hiçbirine zarar vermedim. Leroi'ye ya da kızıl saçlı yancısına zarar vermeyi hiç düşünmedim. Hem de çok.

Yan aynadan, benzin istasyonuna girip kapıdan kaybolmadan önce depoyu doldurmasını izliyorum. Kapıyı açıyorum, n yolcu koltuğuna geçiyorum ve kemerimi bağlıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve hızla

akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Belki de durumu fazla düşünüyorum. Leroi söylediklerimden bunalmış ve bana o mezarı temizletip kazdırdığı için kendini suçlu hissediyor olabilir. Ne de olsa diğer cesetlerle ilgilenen bir ekibi vardı. Temizliği benim yapmamı istemesinin tek sebebi önemsiz olmaktı.

Pencereden gelen iki keskin vuruş sesi beni düşüncelerimden sıyrılıyor ve bakışlarım yana kayıyor. Beyzbol şapkalı bir adam bana sesini kısmamı işaret ediyor. Cevap vermeyince, içeri girmek ister gibi arabanın diğer tarafını işaret ediyor.

Düğmeye basıyorum ve cam aşağı inerek bayat sigara dumanı ve benzin kokusunu içeri alıyor.

Adam kafasını aralıktan uzatıyor, gözleri yetersiz göğsüme kayıyor. "Selam bebeğim," diyor, nefesi içki kokuyor. "Seni bırakmamı ister misin? İyi vakit geçirmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Bana eskiden bana bakan başka bir yaşlı adamı hatırlatıyor, ama sonra bağlandım ya da boynuma gömülü çipten bir şokla tehdit edildim. Burun deliklerim açılıyor. Kimse bana bir et parçasıymışım gibi bakamaz.

Kendimi durduramadan, camı kaldırmak için düğmeye bastım ve kafasını arabanın içine hapsettim. Çalıntı biftik bıçaklarından birini kullanarak onu boncuk gözlerinden birine sapladım.

Gürültülü kükremesiyle bıçağı geri çekiyorum, derisini kesiyor ve bir kan püskürüyor. Gömleğimin önünü ve yüzümü ıslatıyor. Çığlıkları ve üzerimi kaplayan kan beni sersemliğimden kurtarıyor ve pencereyi açıp onu serbest bırakıyorum.

Adam geriye doğru düşüyor, ayağı takılıyor ve kafasını pompaya çarpıyor. Yerde hareketsiz yatarken, Leroi'nin patlamama tanık olmamasını umarak benzin istasyonunun kapısına doğru bakıyorum.

Neyse ki görünürde yok.

Koltuğumda öne doğru eğildim ve Tanrı'dan, o yanlış bir şey fark etmeden buradan çıkabilmeyi umdum.

SEKİZ

LEROI

Beş yıl.

BEŞ YIL MI?

Seraphine'in on yılın yarısını bir bodrum katında geçireceği düşüncesiyle o kadar meşgulüm ki, toplam tutarımı söyleyene kadar benzin istasyonundaki görevliyi duymuyorum. Bir sarsıntıyla kartımı bariyere fırlatıyorum ve ödemeyi yapmasına izin veriyorum.

Onu bulduğumda, haftalarca ya da en fazla birkaç ay orada kalmış olabileceğini düşünmüştüm. Daha çok bizi Capello malikânesinden sağ salim çıkarmak ve daha derine inmediğim için tasmaını ve çipini çıkarmakla ilgileniyordum.

Anton'un Lolita suikastçısı gibi sapkın bir kavramı nasıl düşündüğünü hayal bile edemiyorum. Belki de Capello'lardan biriydi. Bunu gizli tutmasına şaşmamalı.

Sikeyim.

Seraphine'in o cinayet çılgınlığına girişmesi hiç de şaşırtıcı değil. Tanıdığım bir psikolog bir keresinde on beş günlük hücre hapsinin bir insanın beyin fonksiyonlarını onarılamaz şekilde değiştirmeye yeteceğini söylemişti, ama beş yıl? Bu tür bir hasar felaket olur.

Görevli kartımı geri verdi ve ben de aldıklarımı plastik bir torbada topladım. Seraphine daha önce aç olduğundan şikâyet etmişti, ben de hâlâ yemek isterse diye atıştırmalık bir şeyler aldım.

Cipe doğru yürürken aklımda Anton'un Miko'yu kanatlarımın altına aldığımda bana yaptığı bir uyarı var. Bazen kötü muameleden zarar görenleri kurtarmanın tek yolunun onları acılarına son vermek olduğunu söylemişti.

Kurşunla.

O zamanlar bu fikirden hoşlanmamıştım ve Miko'nun kendi yolunu bulmasına ve istediği ilgi alanını keşfetmesine izin vererek Anton'un yanıldığını kanıtladım. Şimdi, o bir tetikçinin sahip olabileceği en iyi arkadaş.

Seraphine'in durumu farklı. Hafifletici sebepler olduğu için mi onarılamayacak kadar hasar gördü bilmiyorum. Billy Blue odasına gizlice girip Capello'ların ona bodrumda yaptıklarını canlandırmaya çalışmasaydı bu kadar bıçak delisi olur muydu?

En akli başında kadın bile kendini savunmak için bıçak kullanır. Hatta bazıları poker ekibine daha sonra yaptığı şeyi önleyici bir saldırı olarak tanımlayabilir, ama sandviç? Bu tür bir psikoloji egzersizinin üstesinden bile gelemem.

Arabanın kapısını açıp koltuğuma geçtiğimde onu önde oturmuş, başını öne eğmiş halde buluyorum. Mezarı kazmak için dağınık bir topuz yaptığından emin olmama rağmen sarı saçlarından bir perde yüzünü gizliyordu.

"Aç mısın?" Ben soruyorum.

Cevap vermediğinde, çenem titriyor. Sessizlik dönemini atlattığını sanmıştım.

"Seraphine?"

"Sür," diye homurdanıyor.

"Neyin var?" Yüzüne dokunmak için uzandım ama irkildi.

Hareket ettiğinde, kanın görüntüsünü yakalıyorum. Yüzünde, gömleğinin önünde ve ellerinde. Pencereye bile sıçramış.

Gideli beş dakikadan az olmuştu.

"Bunu sana kim yaptı?" Hırladım.

Başını sallıyor.

"Ne oldu?" diye sordum. "Yaralandın mı?"

"Bu benim kanım değil."

"Peki kimin?" Boş benzin istasyonunun etrafına bakıyorum.

"Pencereye bir adam geldi," diyor, sesi uzak ve düz. "Kaba biriydi."

"Sana dokundu mu?"

"Onu gözünden bıçakladım."

Sözler bir yumruk gibi çarptı. "Nerede o?"

"Şurada." Başını pencereye doğru eğdi. "Nerede?"

Hırladım.

"Yerde."

Kapıyı açıp arabanın ön tarafına doğru yürüdüğümde yolcu tarafı ile pompanın ayağı arasındaki boşluğa sıkışmış bir adam buldum.

Seraphine geniş gözlerle beni izliyor, yüz hatları boş bir maske gibi. Onu görmezden gelerek yere düşmüş adamın yanına çömelip nabzını kontrol ediyorum. Zayıf ve güçsüz ama yaşıyor. Kanlar içindeki adama bakıyorum, onun varlığını sürdürmesi ve başka bir suç mahallini temizlemek zorunda kalma ihtimali beni öfkeliyor.

Parmaklarım silahıma doğru seğiriyor ama susturucu olmadan ya da bu kadar yanıcı bir yerde silahımı ateşleyemem. Onun yerine cebime uzanıp bir maket bıçağı çıkardım ve şahdamarını kestim. O kan kaybından ölürken Miko'yu arıyorum.

İki kez çaldıktan sonra cevap verir. "Selam," diyor Miko esneyerek. "Her şey yolunda mı?"

"Beaumont ve Torgis'in kesiştiği yerde bir benzin istasyonu var. Güvenlik sistemine girip orada olduğuma dair tüm kanıtları silebilir misin?"

"Herhangi bir şey için ödeme yaptın mı?" diye soruyor.

"Tek kullanımlık bir kartla. Bunun için endişelenmeyin." "Olmuş bilin."

Yakında ölecek olan cesedin üzerinden kalkıyorum, burun deliklerim alevleniyor ve sürücü koltuğuna dönüyorum. Anton'un eski uyarısı iki kat geri dönüyor ve Seraphine'in karşılayamayacağım bir yük haline gelmek üzere olduğunu doğruluyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor.

"Ne için?" Motoru çalıştırıyorum ve onun irkilmesiyle yükselen suçluluk duygusunu görmezden geliyorum.

"Yine ortalığı dağıttım."

Bu yetersiz bir ifade. Ona yan gözle baktığımda, çaresiz küçük bir kedi yavrusu gibi bana bakıyordu. Gözlerimi ondan ayırıp yola konsantre oluyorum.

Seraphine iç çekiyor, sesi o kadar yumuşak ve kederli ki uzun zamandır ölü olan kalbimdeki lifler yeniden canlanıyor. O bir bela ve pervasızca cinayet işlemesi baş belası ama bir yanımda onu koruyucu bandajlarla sarıp hayatının son beş yılını silmek istiyor.

Ama polisleri ya da daha kötüsünü kapıma getirecek bir şiddet çılgınlığına devam etmesine izin veremem. Ayrıca onun hayatını kurtarmak için kendi hayatımı feda edecek değilim.

"Sana saygısızlık eden her adamı bıçaklayamazsın," diyorum.

"Neden olmasın?"

Azı dişlerim sıkılıyor ve direksiyonu kırmamak için her türlü çabayı gösteriyorum. "Çünkü bu seni öldürtecek," diye gıcırdatıyorum. "Eğer Yeni Alderney Eyaleti seni ölüm cezasına çarptırmazsa, bir başkası çarptıracak."

"Ama babamı, ikizleri ve yerde yatan o adamı öldürdünüz."

"Ne yaptığımı biliyorum." "Ben de biliyorum."

Hayal kırıklığı yüzeye çıkıyor ve düdüklü tencere gibi birikiyor. Anton'un eğitiminin ya başarısız olduğundan ya da sadece bir yere kadar gittiğinden şüphelenmeye başlıyorum.

nasıl cinayet işleneceği gibi. Belki de Capello'lar onu kendisi ve başkaları için tehlikeli olduğu için bodrumda zincire vurmuşlardır. Kim plan yapmadan sekiz adamı öldürür ve siklerinden sandviç yapmak için olay yerinde kalır ki? İçimde bastırdığım öfke bir ateş perdesine ulaşıyor ve patlıyor.

"Aracınız yok, izlerinizi gizlemek için bir yolunuz yok. Destek ekibiniz yok ve eylemlerinizin sonuçlarını anlamıyorsunuz. Yakalanmanız an meselesi."

Hakarete uğramış gibi soluk soluğa kalıyor ve başını çevirip yolcu tarafındaki camdan dışarı bakıyor.

Onun güzel küçük kafasına bir şey soktuğumdan şüpheliyim, ama onu başka birinin sorununa dönüştürmek için bir planım var. Kardeşininki gibi.

Binamın otoparkına girdik ve apartmana geri döndük. 101'den girmek yerine onu 102'ye götürüyorum.

Beni boş alana kadar takip ediyor, bakışları soldan sağa dolaşıyor.

"Burası benim dairemin bitişiğindeki daire," diyorum ona. "Benimkinin iki yanındaki iki daire de bana ait, ayrıca alttaki üç daire de. Böylece şehrin merkezinde yaşayabilirim ve komşularımızın bizi tutuklatabilecek herhangi bir şeyi duymasından ya da görmesinden endişe etmem."

Dudakları aralandı, ama ben onun sözünü kestim.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin." Açık alanı işaret ediyorum. "Nasıl istersen öyle dekore et. Sana içinde harçlık olan bir kart vereceğim, okula geri dönebilirsin."

"21 yaşındayım," diyor.

"Ya da üniversite," diyorum şaşkınlığımı gizleyerek. "Burada kardeşinle birlikte yeni bir hayata başlayabilirsin."

Başını eğiyor, ellerini yumruk yapıyor.

"İstediğin bu, değil mi?" Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Gabriel ile yeniden bir araya gelmek mi?"

Seraphine'in göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Beni gönderiyor musun?"

"Hemen yan tarafta olacağım," diyorum, bu küçük katili neden yatıştırdığımı bilmeden. "Gabriel döndüğünde bir yere ihtiyacın olacak."

Gözleri gözlerimi arıyor ve zihnindeki tekerleklerin buz üzerinde bir uçuruma doğru kaydığını görebiliyorum.

Sonunda, "Bu gece beni yerde mi yatıracaksın?" diye sordu. "Odanda kalabilirsin," diyorum.

Seraphine başını sallayarak çıkışa yöneldi. Ben de peşinden gidiyorum, zaten tek gözüm açık ve yastığımın altında dolu bir silahla uyumayı planlıyorum.

DOKUZ

SERAPHINE

Yatağında uzanıyorum, bakışlarım tavandaki güneş ışığı desenlerine sabitlenmiş. Tam da beklediğim gibi.

Leroi, Gabriel'i bulmama yardım etme sözüyle birlikte beni terk ediyor.

Belki ilk başta ondan ayrılmak istedim ama o zaten beş yıldır başıma gelen en iyi şeydi. Şimdi, parmaklarımın arasından kayıp gidiyor ve onu kalmama izin vermesi için ikna edemiyorum.

O adamı sadece bakmasını engellemek için gözünden bıçakladım. Leroi o bayginken boğazını kesti. Yine de ne yaptıklarını bilmeyen kişinin ben olduğumu mu iddia ediyor?

Leroi bir ikiyezli.

Ellerimi yumruk yapıp tırnaklarımın avuç içlerime batmasına izin veriyorum. Reddetmesi yakamdan daha çok acıtıyor. Belki de fırsatım varken onu öldürmeliydim. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Hatta belki biraz benim gibi. Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ve onları sıkarak kapatıyorum. O da tıpkı babam gibi, bir an nazik davranıp bir an sonra beni dışlıyor.

Kahretsin. Gardımı düşürmemem gerektiğini bilmeliydim ama başka seçeneğim yok. Gabriel'i bulana kadar Leroi'yi hayatta tutacağım ve sonra etine güzel desenler kazıyıp kanamasını izleyeceğim.

O zamana kadar, o boş daireye taşınamam. Leroi'nin varlığı rahatsız edici anıları uzak tutan tek şey. Onun yakınımda olduğunu bildiğimde zihnim sakinleşiyor. O olmadan her anım çılgınlıklarla dolu bir kargaşaya dönüşüyor.

Gözlerim şak diye açıldı.

Leroi'ye onu öldürtecek bir yük olmadığımı kanıtlamalıyım. Onu dinlemesini sağlamalıyım.

Yataktan kayarak yastığımın altından, soyduğum ölü piçten çıkardığım ince hançerlere uzanıyorum. Kendini üzerime zorla atmasının ve Leroi'nin bana bunu temizletmesinin bedeli. Leroi mutfağından aldığım bıçaklara el koydu ve onları silahlarla birlikte odaya kilitledi.

Büyük boy eş kazağımı ayarlayarak odanın içinde sürünüyorum ve kapıdan dışarı kayıyorum. Leroi'nin oturma odasını görünce göğsüme bir suçluluk duygusu çarpıyor. Artık çoğunlukla boştu, kan lekeli tüm kanepeler cesetlerle birlikte kaldırılmıştı.

Parmak uçlarımda boşluğu geçiyorum ve yatak odasının kapısını yavaşça açıyorum. Leroi sırtüstü yatıyor, gövdesi açıkta, güneş ışığı zeytin tenini okşuyor. Yontulmuş göğsü sabit bir ritimle yükselip alçalıyor ve kaslarının her nefeste nasıl esneyip gevşediğini hayranlıkla izlemek için bir an duraklıyorum. O bir sanat eseri, erkeksi gücün mükemmel bir örneği.

Bacaklarımın arasındaki nabız kulaklarımı dolduracak kadar sert atarken, öne doğru sürükleniyorum. Açıkta kalan tüm o etin görüntüsü ve kırmızıya bulanmış halinin ne kadar güzel görüneceği ağzımı sulandırıyor.

Ama buraya onu öldürmeye gelmedim. Bugün değil.

Ritmik horlamaları havayı dolduruyor, ses göğsümde sıcaklık patlamaları yaratıyor. Leroi bir pislik olabilir ama bir kalbi var. Göğsünden çıkarsam onun kadar zarif görünür mü? Avucumun içinde nabızı yavaşlar ve damarlarından lezzetli kırmızı kan sızardı.

İki bıçağı da tutarak yatağı tırmanıyorum. Dizlerim şilteye gömölüyor ve avıma doğru yatak boyunca sürünerek ilerleyip kalçalarına oturuyorum. Leroi karnıma vuran derin bir inilti çıkarıyor.

Nefesim genellikle öldürmeden önce olduğu gibi sığılıyor, ancak bu sefer heyecanlı bir çırpınış eşlik ediyor. Bir erkekle birlikteyken asla böyle hissetmem. Asla. Tek umursadığım şey öldürmek. Leroi o kadar yakışıklı ki dikkatimi dağıtıyor.

Bıçağın sivri ucunu şahdamarına yerleştirirken, ikincisini arkamda tutuyorum.

Leroi'nin gözleri aniden açılır. "Seraphine, nesin sen-" "Beni göndermiyorsun," diye tıslıyorum.

Bakışları bıçağı düşer. "Koy. Onu. Yere."

Ucunu tenine bastırıyorum ve sertleşiyor. "Seninle kalmama izin vermezsen olmaz."

Leroi'nin nefesi hızlanıyor ve altımdaki et, şaftı kık yanaklarımın arasına girene kadar kayıyor ve sertleşiyor. Isı yanaklarıma doğru yükseliyor. Onu dikleştirmek istememiştim ama anatomisinin o kısmını düşünmek için artık çok geç.

"Seraphine," diyor, birinin kuduz bir rottweiler'a iyi bir köpek demek için kullanabileceği yatıştırıcı tonda. "Sana bir daha sormayacağım. Bıçağı bırak ve konuşalım."

"Kalmama izin ver, bıçağı bırakayım."

Bıçağımın ucunu etinin atardamara bitişik bir noktasına bastırıldığında kalçaları sarsılıyor. Bu hareket beni ereksiyonundan birkaç santim aşağı kaydırıyor ve tepesi yarığıma baskı yapıyor.

Bacaklarımın arasına öyle ani bir zevk dalgası doluyor ki, bir nefesi geri yutmak zorunda kalıyorum. Hisler klitorisime hücum ediyor, nabız gibi atıyor ve şişiyor. Bakışlarım bir an için onun kabaran göğsüne kayıyor ve meme uçlarının büzüştüğünü görüyorum.

Bir anda Leroi bir silah çıkardı ve kafama doğrulttu.

Çenem düştü. Geriye doğru sarsılıyorum, sadece klitorisim onun sertliğine sürtünüyor. Karıncalanmalar merkezime doğru fırlıyor ve nefesim kesiliyor. Leroi bana ne yapıyor ve neden bunu tekrar yapmasını istiyorum?

"Bırak onu," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek.

"Önce sen," diye sırtarak cevap veriyor.

Yutkunuyorum ama ağzım kuru. Vücudumdaki her damla nem, bir his patlaması eşliğinde güneye doğru akıyor. Kalçalarım yuvarlandığında, dikkatimi tekrar Leroi'ye ve onun saçmalıklarına yöneltmek için her türlü çabayı göstermem gerekiyor. "Bunların hepsi senin suçun. Beni dışarı atmaya çalışmasaydın bu çıkmazdan kurtulabilirdik."

"Seraphine," diyor bıkkın bir nefesle. "Hemen yan tarafta olacaksın, orada sana göz kulak olabilirim."

"Yalancı!" Başımı beladan kurtarmak için ne gerekiyorsa onu söylüyor. Hançeri daha derine itiyorum, ucu bir kan damlasıyla parlıyor. "Gitmemi istiyorsun."

Leroi'nin ifadesi kararıyor ve silahın emniyetini bir klik sesiyle kapatıyor. "Bu sana son uyarım."

Burun deliklerim alevleniyor ve gözlerimin arkası yanıyor. Onun zayıflığını bildiğim halde beni tabancayla tehdit edebileceğini sanıyor. Soğukkanlılığını kaybettiği tek an beni o penisi keserken bulduğu andı.

Bıçağı arkamdan ereksiyonuna doğru indiriyorum. "Bundan emin misin?"

Dişlerinin arasından tıslıyor, göz bebekleri kararıyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Benim nefeslerim de onunla birlikte hızlanıyor ve vücudumdaki her sinir ucu titriyor. Birini çekici bulmak böyle bir his mi?

"Siktir," diye inliyor. "Tamam. Kalabilirsin ama o bıçağı sikimden çıkarırsan."

"Önce sen." Silaha doğru başımı salladım.

Emniyeti açıyor ve yatağın üzerine koyuyor.

"At onu."

Bir hırıltıyla onu şilteden fırlatıyor ve takırdayarak yere düşmesine izin veriyor. "Senin sıran."

İkinci bıçağı bir kenara bıraktığımda gözlerini kapatıyor ve rahatlamış bir şekilde iç çekiyor. "Hadım etme sapkınlığınla ilgili gerçekten bir şeyler yapmalısın."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Homurdanıyorum.

"İnan bana meleğim, sikime bıçak dayamanla ilgili hiçbir şey komik değil. Şimdi lütfen, bir yerimi delmeden önce şu bıçağı boğazımdan çek."

Bıçağı geri çekiyorum, böylece artık derisine değmiyor. Kan boynundan aşağı damlıyor ve eğilip yalayarak temizlememek için tüm içgüdülerimi kullanmam gerekiyor.

"Gerçekten kalabilir miyim?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Ama artık bıçak olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki titreşimleri kulaklarımı dolduruyor. Gerçekten teslim mi oluyor yoksa hamlesini yapma zamanı gelene kadar oyalanıyor mu?

"Sana bir soru sordum, Seraphine," dedi, sesi sertti. "Ve bir cevap bekliyorum."

"Evet," diye fısıldıyorum, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. Başını hançere doğru çeviriyor. "Onu yere bırak."

Tutuşumu bırakmadan geri çekiyorum.

Leroi gülümsüyor ama daha çok yüzünü buruşturuyor.

"Aferin kızıma." "Yaptığım şeyden sonra hâlâ bana yardım edecek misin?"

"Seraphine," diyor iç çekerek. "Seni o bodrumdan çıkardığımda benim sorumluluğum altına girdin. Sana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım ama bana güvenmen gerek. Bunu yapabilir misin?"

Leroi yüzüme bakıyor, bakışları sabit. Vücut dilinden sözlerine kadar her şey tutarlı. Söylediklerinde ciddi... şimdilik. Boğazım düğümleniyor. Beni vurabilirdi ama güvenilir olduğunu kanıtlamak için silahını attı.

"Bana güvenebilir misin?" diye tekrar sorar.

Başımı salladım.

"Pekâlâ," diyor, sesi o kadar yumuşak ki ağlayabilirim. "Şimdi yataktan kalk ve giyin. Seni bir doktora gösterdikten sonra kahvaltıya gideceğiz ve dün gece topladığım ipuçlarını seninle konuşacağım."

Yataktan fırlıyorum, ayaklarım yere çarpıyor. Leroi gülümseyip başını sallıyor ama ben gözlerimi çarşafı yukarı iten kalın ereksiyondan alamıyorum. Parmaklarım daha iyi görebilmek için çarşafı çekme isteğiyle seğiriyor ama o bakışlarımı takip edip gözlerini kaçırıyor.

"Git."

Sesi o kadar emredici ki odadan dışarı fırlıyorum, kalbim bacaklarımın arasındaki nabız gibi hızla atıyor.

Neredeyse onu öldürüyor olmanın verdiği bu tepki beklenmedik bir şekilde tahrik edici. Tekrar yapmak istiyorum.

ON

LEROI

Sikeyim.

Boğazıma bıçak dayayan bir kızıdan tahrik olabileceğimi hiç düşünmezdim ama işte buradayım, canım çok acıyor. Seraphine vahşi, evcilleşmemiş, pervasız, ama o bıçağı tutuşunda beni boğan bir şey var.

Sadece bıçak değildi. Hıncır küçük bir melek gibi sikimin üzerinde durması, sarı saçlarının omuzlarından aşağıya dökülen altın bir hale oluşturması ve dolgun göğüslerinin etrafında bir çerçeve oluşturması. Dikleşmiş meme uçlarına takılmamak için her türlü çabayı ve o kıvrak bacaklara bakmamak için her türlü öz kontrolü göstermem gerekti.

Bakışlarım, Seraphine'in tişörtünün kumaşı ince kıvrımlarına yapışarak kapıdan kayboluşunu yakalayacak kadar uzun süre kayıyor. Bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve inliyorum.

Yirmi bir yaşında ve bir öfke nöbetinde sekiz adamı katledebilecek kapasitede olsa bile, o yasak bölgededir. Seraphine savunmasız. Yardıma ihtiyacı var, hem de gözlerim patlayıp yıldızları görene kadar bana binmesini gerektirecek türden bir yardıma değil.

İşim bu kadar tehlikeliyken kendimi kontrolden çıkmış birine kaptıramam. Şu anda odağımı kaybetmek aptallık olur,

Özellikle de Capello'nun ölümü yeraltı dünyasını kaosa sürükleyecekken.

On dakika sonra, hala düşüncelerimi onun tatlı küçük amının baskısından çekmeye çalışıyorum. Hâlâ acı verici bir şekilde sertim ve patlamak için çaresizim, ama Lolita suikastçısıyla yakın karşılaşmam için mastürbasyon yapmayı reddediyorum. Bunun yerine azgın bedenimi yataktan kaldırıp duşa giriyorum. Beni sakinleştiren tek şey, akıl hocamın bir kızın katile dönüşmesine yardım ettiği düşüncesi. Anton, ona masumiyetiyle hasta piçleri cezbetmeyi öğreten hasta piçlerden biri.

Seraphine yemek masasının yanında beni bekliyor, üzerinde bir kot pantolon ve daha önce postayla gelen beyaz bir tişört var, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış. Nefes kesici derecede melek gibi ve tatlı, ama artık görmezden gelemediğim bir karanlık dokunuşu var.

Onu Lamborghini ile Aşağı Saye Caddesi'ndeki lüks mağaza ve ofislerin bulunduğu komplekse götürdüm. Biz kardeşini ararken, sorunlarını çözmesi için mafya dostu bir terapistle gitmeyi kabul etti.

"Buraya ilk kez gündüz geliyorum," diyor sesi nefes nefese.

"Gece boyunca burada mıydın?"

Esaret altında geçirdiği zamanı sormaya yaklaştığımda her zaman olduğu gibi yüz hatları geriliyor.

Ona arabanın kapısını açıyorum ve o da güneşli kaldırıma çıkıyor, sonra sessizce caddeyi geçiyoruz. Bana ne olduğunu anlatmaya hazır değilse, ısrar etmeyeceğim. Bu yüzden bir suikastçi olduğunu keşfetmekten çekinmeyecek bir profesyonelle görüşüyor.

"Unutma," diyorum cam cepheli kliniğe yaklaşırken. "Monica meslek etiğine bağlı, ama yine de bağlantıları var, bu yüzden soyadınızdan bahsetmek yok, anlaşıldı mı?"

Seraphine başını salladı, ben de onu ofise aldım.

Monica Saint, kumar bağımlılığı olan bir iş arkadaşım aracılığıyla tanıştığım uzun boylu esmer bir kadındı.

Seraphine kısa sürede randevu aldı.

Parlak bir gülümsemeyle ofisinden çıktı. "Leroi, uzun zaman oldu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Resepsiyonistinize bahsettiğim yeni müşteriyi getirdim," diyorum. "Angela Smith."

Monica, Seraphine'i ofisine götürüyor. Bir kargaşa çıkma ihtimaline karşı birkaç dakikalığına çıkışın yanında duruyorum ama bu düşünceden kurtuluyorum. Bir kadın profesyonel Seraphine için tehdit oluşturmamalı ve Monica çok çeşitli suçlu müşterilerle ilgilenmiştir. Onlara bir şey olmaz.

Kapıdan çıkıyorum, cama yaslanıyorum, kullan-at telefonumu çıkarıyorum ve kuzenim Roman'ı hızlı arıyorum.

Tek zil sesinde cevap veriyor.

"Leroi." "Hapishane sana nasıl davranıyor?"

"Burası bir çöplük. Benito bana senin teknik adamın buradan çıkmam için gereken pisliği bulabileceğini söyledi."

"Onu çıkarmasını mı istiyorsun?"

"Evet, bu işi başardığınız için tebrikler. Yarım kalan bir iş var mı?"

"Hayır." Yalan dilimden yuvarlanıyor.

"Senin için bir tane daha var," diye mırıldandı. "Capello'nun başka bir kadınla mutlu aile oyunu oynadığı ortaya çıktı. Bir kızı var."

Bu sözler beni derinden etkiledi. Poker gecesindeki iki adam Capello'nun bodrumunda çok gizli bir şey sakladığını ve oğulları dışında kimsenin oraya giremediğini söyledi. İşte Seraphine'in varlığıyla ilgili bir ipucu daha.

"Daha fazla yavru mu?" Canım sıkılmış gibi davranıyorum.

Roman kıkırdar. "Merak etme, çuvallamadın. Bu kız, kadın ölene kadar yurtdışında annesiyle birlikte yaşadı. Söylentilere göre Capello'nun avukatı miras konusunda ona ulaşmaya çalışıyormuş."

"Kahretsin."

"Milyarder babasından haberi bile yok ve ben bunun böyle kalmasını istiyorum."

Nabzım hızlanıyor. Başka bir deyişle, Seraphine'i öldürmemi istiyor. Reddedersen, New Alderney'deki diğer kiralık katillerden birini tutacak. Belki Moirai Grubu'nu bile, ki onlar ikincil hasarlara aldırmadan hedeflerini her zaman yakalarlar.

"Yerini tespit ettiniz mi?" Düzgün bir sesle soruyorum.

"O bir görsel sanatçı, her ne demekse, ve bir grup kız arkadaşıyla şehir dışında yaşıyor."

"Adı ne?" Kaşlarım birbirine çarparak soruyorum.

"Emberly Kay." Telefon çalıyor. "Az önce sana bir fotoğraf gönderdim."

Ekrana baktığımda, Seraphine'e hiç benzemeyen ama banyoda çektiğim Capello ikizine çok benzeyen koyu saçlı bir kadının gülümseyen yüz hatlarıyla karşılaşıyorum. Bir nefes veriyorum, ciğerlerim rahatlayarak sönüyor.

"Aile benzerliği çok açık," diyorum. Roman

homurdanıyor. "İcabına bakabilirsin, değil mi?"

"Kadın ya da çocuk yok," diyorum. "Seni ölüm hücrelerinden kurtarmak için kurallarımı çiğnedim ama artık çiğnemeyeceğim."

Kuzenim birkaç kalp atışı boyunca sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi:

"Haklısın.

Hayatımı nasıl kurtardığınızı unutacağımı sanmayın."

Babam öldükten sonra onun ve ailesinin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatmak üzereydim ki camın arkasından gelen bir çığlık bu nazik anı yarıda kesti. Girişten hızla geçtim, resepsiyon görevlisini ittim ve Monica'nın ofisine daldım.

Seraphine elinde kan damlayan bir mektup açacağıyla dururken, Monica masasının arkasına sinmiş, kanayan elini göğsünde tutmaktadır.

Monica kapıdaki resepsiyon görevlisine "911'i ara," der.

"Hayır." Seraphine'e doğru ilerliyorum ve mektup açacağını tutan elini parmakları düzelip yere düşene kadar sıkıyorum. "Bırak ben halledeyim."

Monica sesi titreyerek, "Müşterimin doğru yardımı aldığından emin olmak için profesyonel olarak bağıyım," diyor.

Çenem gerildi. Seraphine'in acısına son vermeme kararından bir kez daha şüphe duyuyorum. O kocaman, mavi gözleriyle bana bakıyor, alt dudağı titriyor, o kadar savunmasız görünüyor ki, onu görmek yıpranmış kalp tellerimi çekiyor.

Kartımı çıkardım. "Bu sorunun ortadan kalkması için size ne kadar ödeyebilirim?"

Monica'nın bakışları elime düşüyor. Profesyonel eğitim ve derecelere sahip bir terapist olabilir ama aynı zamanda gerçekçi biri.

"F-fifty," diyor.

Dudağımın kenarı bir gülümsemeye dönüşüyor. Hayatım bir Shakespeare trajedisi olsaydı, ölümcül kusurum kadınları gözümde büyütme olurdu. "Bir erkeğin hayatıyla ilgili bir sözleşmenin bedeli mi?"

İrkildi. "Yirmi beş." "On."

Nefesi hızlanıyor. "On beş."

"Tamamdır." Seraphine'i yanıma çekiyorum ve ödemeyi yapması için resepsiyon görevlisine kartımı uzatıyorum.

Diğer kadının parmakları kredi kartı makinesinin üzerinde titrerken Seraphine bana yapışıyor. Sarı kafasına bakıp iç geçiriyorum. Ele avuca sığmaz bir kız olacak.

Birkaç dakika sonra, Monica'nın mekânından çıkmasını söyledikten sonra, arabanın ön koltuğunda oturuyor, zor nefes alıyor, parmakları yumruk haline geliyor. Kendini toparlaması ve açıklaması için ona birkaç dakika veriyorum ama nereden başlayacağını bilemeyecek kadar kendi duygularına gömülmüş durumda.

"Monica'yı neden bıçakladın?" diye sordum.

"Ben... Bilmiyorum." Bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Bana bak Seraphine," diyorum. "Bu patlamalar senin kontrolün dışında mı? Bayılıyor musun?"

Başını sallıyor, alt dudağı titriyor. "Hayır, sadece..." Başını eğiyor ve kesik kesik bir nefes veriyor. "Dürtülmeye dayanamıyorum. Ya da dokunulmaya."

Kaşlarım çatıldı. "Ne oldu?"

"Soru sormayı bırakmadı. Sonra bana bir kutu mendil uzattı ve ben de kendimi kaybettim." Seraphine burnunu çekiyor. "Bunu düşünmedim bile. Elim hareket etti."

İrkildim. Bu fiziksel dokunuşa karşı bir isteksizlikten daha fazlası. "Başka bir terapist bulabiliriz-"

"Hayır. Artık yok," diyor aceleyle. "Güvenebileceğim tek kişi sensin."

Nefesim daralıyor. Bu bana kaçırılan kızın onu bodrumdan çıkaran polise aşık olduğu bir TV programını hatırlatıyor. İçişlerindeki kadın buna beyaz şövalye sendromu demişti. Duygusal bir bağlanma düşüncesi içimi huzursuz ediyor. Ben kahraman değilim. Yabancıları soğukkanlılıkla öldürmek için para alıyorum.

Ceketime yapıştı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Leroi, benim terapistim olabilir misin?"

ON BİR

LEROI

Bu isteği yapacağından şüphelenmiştim ama yine de bunu duymak beni şaşırttı. Kalp atışlarım birkaç kademe hızlandı. Seraphine daha iyi birini hak ediyor. Ahlaklı, eğitimli, tecrübeli birini. Boynuma dayadığı bıçakla onu düşününce sertleşmeyen birini.

"Bu iyi bir fikir değil," diye cevap veriyorum, sesimi eşit tutarak. "Bir profesyonele ihtiyacın var. Şehirde başka bir kadın var-"

"O zaman ben de onu bıçaklarım," diye tersliyor. "Seni istiyorum."

Gözlerim kısıldı. Seraphine'in yüzüne bir kez daha bakıyorum. Düşmek üzere olan gözyaşlarından eser yok ve tıpkı benimle horozlu sandviçle alay eden o meydan okuyan kıza benziyor. Boşver onu. O daha çok sikimin üzerine oturup kayan küçük cadaloza benziyor.

Beni köşeye sıkıştırıyor. Taleplerini kabul etmek zorunda kalana kadar tüm seçenekleri elimden almaya çalışıyor.

"Şımarıklık yapıyorsun," diyorum.

Yüz ifadesi yumuşuyor ve dudağını ısırıyor. "Başka kimseye güvenmiyorum.

Ve çıldırmayacağına güvenebileceğimi

biliyorum." Yani, manipülatif olduğunu inkar etmiyor. "Psikoloji hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama dürtülerini nasıl kontrol edeceğini biliyorsun."

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Benzer olduğumuzu mu düşünüyor? Aramızdaki fark şu ki, ben asla duygusal bir kriz anında cinayet işlemedim. En azından yetişkin olduktan sonra.

"Benim durumum farklı. Ben sadece para için ya da zorunluluktan öldürüyorum."

"Dün gece benzincideki adamın boğazını kesmek zorunda değildin," diye mırıldanıyor. "Ama bunu yaptın çünkü istediğin buydu."

"Bunu seni korumak için yaptım. Ve kendimi. Seni yetkililere ihbar edecek ve polisleri kapıma kadar getirecekti."

Açıklamamı saçmalık olarak görmezden gelircesine mırıldanıyor. "O zaman bana nasıl daha çok senin gibi olabileceğimi öğretmen senin yararına olur."

Seraphine'in masum olduğuna dair her türlü düşünce, bu sabah beni tahrik eden ve sikime bıçak dayayarak beni fetheden aynı genç kadın olduğunu hatırladığımda pencereden uçup gidiyor.

Beni bükülmüş küçük parmağının etrafına sarmaya çalışıyor. "Ben bir canavarım, akıl hocası değil," diye mırıldanıyorum.

"O zaman bana daha iyi bir canavar olmayı öğret," diyor alıştırmış bir surat ifadesiyle. "Sorularıma dürüstçe cevap ver."

Sormadığımı bildiği için başını sallıyor.

"Monica'yı terapistin olmamı istediğin için mi bıçakladın?" Tereddüt ediyor. "Hayır."

Gözlerim kısıldı. "Dün öldürme çılgınlığında gerçekten kontrolünü mü kaybettin?"

"Evet," diye mırıldanıyor. "Ve yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Son oyununu sormak dilimin ucunda. Eğer cevap o, Gabriel ve benim dairemde mutlu aileler oynamamızsa, isteğine cevabım hayır olacak.

Kadınlara bağlanmam. Bir meleğin yüzüne ve bir katilin kalbine sahip olan bir kadına değil. Kesinlikle karanlığı benim karanlığımla yarışan bir kadına ve özellikle de bir erkeğin sağduyusunu alt üst etmek için eğitilmiş bir kadına.

Ben bir şey söyleyemedim elini benimkinin üzerine kaydırıyor. Parmağımı kavradığında omurgamda bir elektriklenme oluyor.

"Dokunabildiğim tek kişi sensin. Güvendiğim tek kişi sensin."

Yalvaran gözleriyle karşılaştım. Gözleri o kadar berrak ve mavi ki, yemin ederim ruhunun alevlerini görebiliyorum. Beni içine çeken ve bırakmayan gözler. Kararlılığımdan geriye kalanlar parçalanıyor.

"Ben iyi bir adam değilim." Mırıldanıyorum.

"İyi bir adama ihtiyacım yok," diye yanıtlıyor. "Beni anlayan birine ihtiyacım var."

"Eğitim zor olacak." Bana

hevesle başını sallıyor.

"Başarısızlığın cezası olacaktır."

"İyi bir kız olmanın ödülleri var mı?" diye fısıldıyor, sesi boğuk.

Sözleri doğrudan fermuarıma acı verici bir şekilde bastıran sikime doğru koşuyor. Aklım yanlış yöne gidiyor. Benim onayımı kazanmak için dizlerinin üzerine çöküp kirlenen iyi bir kızdan bahsetmiyor. Seraphine muhtemelen çikolata, kıyafet ya da alet istiyor. Benim tarzım bir ödül değil.

Boğazımı temizliyorum ama düşüncelerimi temizlemek için çok geç. Pis zihnim onu altımda, çıplak, kıvranırken ve kızarıırken hayal etmeye başlamıştı bile.

"Ne tür ödüller?" Ben soruyorum.

Yanaklarında pembe çiçekler açıyor ve parmaklarımdan etrafındaki tutuşları yoğunlaşıyor. Beynim onun şaftımın etrafında ne kadar sıkı olacağını hayal etmeyi bırakmıyor.

"Şey..." Dudaklarını yalıyor ve tadına bakmak için sürücü koltuğuna doğru eğilmemek için her türlü çabayı gösteriyor. "Hiç orgazm olmadım."

Boğazımdaki kaslarla birlikte gözlerim de kapanıyor. "Bu konuşma bir içki içmeyi gerektiriyor." diye mırıldandım.

Enzo Amca öldükten sonra kuzenlerimin elinde kalan birkaç yasal işletmeden biri Phoenix gece kulübü. Yan tarafta yiyecek ve sert içki servisi yapan bir barı var. Ayrıca masaların yanınızdaki insanların çiğnemelerini duyabileceğiniz kadar birbirine yakın olmadığı birkaç yerden biri.

Seraphine ve ben yangın çıkışına yakın bir kabinde oturuyoruz. Ben iki shot viski deviriyorum, o da çilekli milkshake içiyor.

"Aklımdaki eğitim bu değildi," diyorum.

"Orgazmdan daha çok istediğim bir ödül düşünemiyorum," diyor.

Koltuğumda kayıyorum. "Peki ya parfüm, kıyafet, makyaj?"

"Hayır."

Çenem sıkıştı. "Bana nedenini söyle."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve parmaklarını pipetinde aşağı yukarı kaydırıyor. Utangaç tavırları karar vermemi zorlaştırıyor. "Üstünde oturmak hoşuma gitti ve sanırım sen de kendimi iyi hissetmeme yardımcı olabilirsin."

Sikim kıpırdıyor ve yutkunuyorum. "Ne istediğini biliyor musun?"

"Evet."

Garson bana bir kadeh daha getiriyor. Bardağı elimde çevirip kehribar rengi sıvıyı döndürüyorum, hâlâ ne istediğini gerçekten bildiğinden emin değilim. Anton'la işleri berbat ettiğimde bana tur attırdı, sınav çektirdi ve burpee yaptırdı.

"Eğer ödülün orgazmsa, ne tür cezalara tahammül edebilirsin?" Tepkisini gözlemlemek için koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Yanakları kızardı.

"Um... şaplak. Belki deri esaret. Bunu hiç denemedim."

"BDSM'yi nereden biliyorsun ki?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Göründüğüm kadar masum değilim. Son beş yılda çok şey öğrendim."

Kalbim küt küt atıyor. Bir Lolita suikastçısı olarak ne tür yerlere sızmak zorunda kaldığını hayal etmemeye çalışıyorum. En azından ne bekleyeceği hakkında bir fikri var, ama isteği hâlâ mantıklı gelmiyor. "Bu dürtülerini kontrol etmene nasıl yardımcı olacak?"

Daha yakına eğiliyor, dizi dizime değiyor ve en az ihtiyacım olan yere bir his dalgası gönderiyor. "Söylediğin gibi. Bana daha kontrollü olmayı öğreteceksin ve bir şeyi her başardığımda orgazm olacağım."

"Ve itaatsizliğin ve şımarıklığın sonuçlarını kabul ediyorsun?" Başını sallıyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

Aletim doluyor ve kesik kesik nefes alıyorum. O ciddi. Eğer aramızdaki bu anlaşma başarılı olacaksa, dürtülerimi sıkı bir şekilde dizginlemem gerekecek. Ne de olsa o da bir suikastçi. Seraphine onun geçmişinden haberdar olduğumu bilmiyor ve hedeflerine onları öldürecek kadar nasıl yaklaştığını düşünmek istemiyorum.

"İki şartım var," diyorum.

Kaşları kalkıyor.

"Benim için öpüşmek ve orgazm olmak yok." Yüzü düştü. "Neden?"

"Çünkü bu senin eğitimin, benim senden faydalanma ve kaçma fırsatım değil."

Kaşlarını çatıyor.

"Ama-" "Al ya da bırak."

Omuzları çöküyor ama yanaklarındaki kızarıklık koyulaşıyor. "Peki." Anlaşmayı mühürlemek için elini uzatıyor. "Hadi başlayalım."

Bu anlaşmada bir terslik var. Tacize uğramış genç kadınlar orgazm için yabancı erkeklere yaklaşmazlar. Belki de düşündüğümden daha fazla katmanı vardır, ama sonra bir kadının ruhunun travma nedeniyle parçalandığı bir TV programını hatırladım.

"Hâlâ Seraphine misin?" Onun başka bir kişilik olmadığından emin olmak için soruyorum çünkü hâlâ ciddi olduğuna inanamıyorum.

"Bodrumdan çıkardığım kız mı?"

"Tabii ki." Parmakları seğiriyor, dokunuşum için sabırsızlanıyor.

Onu alıyorum, dudaklarımın kenarları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu ilginç olacak.

ON İKİ

SERAPHINE

Leroi'nin eli sıcak ve büyük. Çıplak tenine dokunmak müziği, konuşmaları ve kargaşayı bastırıyor. Bunu ilk kez onun dairesine geldiğimde fark ettim ve saçlarımı alnımdan çekti. Fırtına sırasında bir kozanın içinde olmak gibi, hiçbir şeyin kırılıp bana zarar veremeyeceğini biliyorum.

Aptalca şakalar yaptığında ve birden fazla kişiliğim olduğunu ima ettiğinde bile kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. Bunun nedeni sadece istikrarlı ve güçlü olması değil, aynı zamanda sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğüm bir parçamı doldurması.

Beni o terapistle yalnız bırakana kadar Leroi ile ne kadar sakinleştiğimi fark etmemiştim. Bana hayatımla ilgili sorular sormaya devam etti ve ben nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Sorduğu her şey korkunç anıları tetikliyordu. Kulaklarım annemin çığlıklarına karışan heyecanlı erkek sesleriyle dolana kadar susmadı. Elindeki mendil kutusuyla bana dokunmaya çalıştığında, kafamdakileri bastırmak için onun çığlığına ihtiyacım vardı.

Ayrıca Leroi'ye gülümseme şeklini fark etmem de yardımcı olmadı, sanki onu kendisi için almak istiyormuş gibi.

Elimi bırakıyor, sıcaklığını geri çekiyor ve bir kaosun içine girmesine izin veriyor.

Nefes alıyorum, kalbim o kadar sert ve hızlı çarpıyor ki titreşimleri parmak uçlarıma ulaşıyor. Bu yabancıya güvenmemeliyim ama yine de bir yanım ona sarılmak ve asla bırakmamak istiyor. İliklerime kadar biliyorum ki bodrumdan her santimetrekaresi çekip çıkarabilecek tek kişi o.

İçgüdülerim ona güvenmek istese de, tecrübelerim bana tetikte olmayı öğretti. Eğer Leroi bana ihanet ederse, cehennemdeki diğer piçlere katılacak.

"Bana nedenini söyle,"

diyor. "Neden ne?"

"Neden orgazm olmak istiyorsun?"

Yanaklarıma sıcaklık hücum ediyor ve kirpiklerimi indiriyorum. "Daha önce bir şey hissettim." Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor. "Senin odandayken."

O kadar yakınına eğiliyor ki, kıpırdanmamak için her türlü çabayı göstermek gerekiyor. "Açıkla."

"Bana hissettirdiklerin gerçekten hoşuma gitti. Bu daha önce hiç olmamıştı," diyorum kısık bir sesle.

Geri çekildi. Acıma göreceğim korkusuyla bakışlarını karşılamaya cesaret edemiyorum. Konuşma tarzına bakılırsa erkeklerden korktuğumu düşünüyor. Korkmuyorum. Sadece onları incitmek istiyorum. Eğer dayanabildiğim tek kişiden zevk alabiliyorsam, bu benim işim.

"Basit bir şeyle başlayalım," diyor, sesi nazık. Dikkatim yüzüne kayıyor. "Ne düşünüyorsun?" "Sınırlarını bilmem gerekiyor."

"Sınırlar?" Başımı yana eğiyorum.

"Sınırlarınız. Nelerle başa çıkabilirsin? Hangi şeylere hayır demek zor?"

Yakından bakınca gözleri o kadar da koyu değil. Zengin bir tarçın rengi, en koyu umber ile çevrelenmiş ve cevizin çeşitli tonlarıyla beneklenmiş. Kızarmış, sıcak ve yenilebilir. Onu tatmakla bakışlarında kendimi kaybetmek arasında gidip geliyorum.

"Seraphine?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim onun çatık kaşlarına kayıyor.
"Evet?"

"Dinliyor musun?" Sınırlar hakkındaki sorusunu tekrarlıyor.

"Şok tasmalarından hoşlanmıyorum. Ya da cipsleri."

Dudakları geriliyor. Yine zalimce görünüyorlar ama sanırım öfkesi babama ve ikizlere yönelik. Artık çok daha az hassas olan yaramı kontrol etmek için parmaklarımı kulağımın arkasındaki yara bandına götürüyorum.

Leroi'nin gözleri hareketi takip ediyor ve yutkunuyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" diye soruyor, sözleri duraksıyor.

"Farklı araştırmalar yapabiliriz-"

"Eğer profesyoneller demek üzereysen, cevabım hayır." Parmaklarımı pipete geri götürüyorum. "Güvenebileceğim tek kişi sensin."

İçkisini geri devirir ve garsondan bir tane daha istemek için bardağını kaldırır.

"Gergin misin?" Daha yakına kayıyorum ve onun yanına yaslanıyorum.

"Temkinli," diye yanıtlıyor. "Başlamadan önce sınırlarını bilmem gerekiyor. Şok tasmaları dışında sizi rahatsız eden şeyler nelerdir?"

"Kaba adamlar," diyorum.

"O kadarı belli," diyor gözleri parlayarak. "Başka bir şey var mı?"

"Yemeğimi ya da içtiğim bir şeyi kurcalama ve beni vurma.
sakinleştirici dartlarla."

Yüzü düştü. "Ben olsam bunu
yapmazdım." "Güzel, o zaman
başlayabilir miyiz?" diye soruyorum.

Leroi kaşlarının arasındaki noktayı ovuyor. Bunu sinirli olduğu için yaptığını bilecek kadar çok gözlemledim. Öne doğru eğilip çilek posasıyla karıştırılmış erimiş dondurma kıvamındaki milkshake'imden bir yudum alıyorum.

Kendimi kontrol etmeyi öğrenmek konusunda son derece ciddiylim. Gabriel'i bulduğumuzda zayıf ve çelimsiz olacak. Çok fazla bakıma ihtiyacı olacak. İlk öfke patlamasında saldırmaya devam edersem onu sağlığına kavuşturamam.

Leroi bize yardım edebilecek tek kişi. Soğukkanlı ve etkili biri, tıpkı işleyicisi gibi, ama o adam ürkütücü ve acımasızdı. İsteğim dışında o bodrumda olduğumu biliyordu ama tek umursadığı beni Yeni Alderney'deki en güçlü adamı infaz etmeye hazırlamaktı.

"Seni sorumu anlamana yardımcı olacak bir yere götüreyim," diyor Leroi, sesi şimdiden bana inanmıyormuş gibi çıkıyor.

On beş dakika sonra biberiye ve adaçayı kokan büyük bir mağaza olan Wonderland'de duruyoruz. Siyah mobilyalar ve kiraz kırmızısı duvarlarına asılmış seks oyuncakları rafları ile loş bir şekilde aydınlatılmış. Alice Harikalar Diyarında'ya hiç benzemiyor. Leroi sanki buraya yüzlerce kez gelmiş gibi arka tarafa doğru yürüyor, ben de onun yanında kalıyorum.

Tezgâhın arkasında duran, ceplerinden zincirler sarkan bordo bir korse giyen kadın dışında içerisi boş. Kan kırmızısı saçları dövme omuzlarından aşağı dökülüyor ve kafasındaki minyatür silindir şapka bana onun Çılgın Şapkacı'yı canlandırdığını söylüyor.

Sadece bize doğru bakıyor ve yaklaşmıyor, bu yüzden dikkatimi tekrar Leroi'ye veriyorum. Art niyetini anlamadığım halde zevkimi kontrol etmesine izin vermem tuhaf görünebilir ama zaten çok centilmen olduğu için Leroi'nin bundan faydalanmayacağına güveniyorum.

Elinde silahı olan tahrik olmuş bir adamın pazarlık gücünü kullanmadığını hiç duymamıştım. İlk defa, ereksiyonu kökünden kesmekten daha fazlasını yapmak istedim. Leroi kendimi iyi hissetmeme yardımcı olan

kişi olabilir. "Sınırları sorduğumda b a h s e t t i ğ i m şey buydu." O deri kemer ve kelepçelerden oluşan bir rafı işaret ediyor. "Bunlar esaret için kullanılır."

Gümüş çivili küçük siyah prangaların yanında çeşitli renklerde ipler asılı duruyor ve bir kasırğa hızıyla farkına varıyorum. Leroi beni bağlamak istiyor.

Anılar su yüzüne çıkıyor ve bana kendimi ikizlerden nasıl koruyacağımı öğrenmeden önceki ilk günlerimi hatırlatıyor. Elimi çekiyorum. "İp yok."

"Senden bunların hiçbirini denemeni istemiyorum," diyor, sesi alçak. "Sınırlarını bilmemiz gerekiyor."

"Deri şeylerden emin değilim," diyorum. "Ama kesinlikle ip yok."

"Güzel." Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor, sıcaklığı gömleğimin içinden sızıyor ve bana bir sakinlik hissi aşıyor. "Diğer oyuncaklara geçelim."

Bir sonraki rafta göz bağları var. Leroi siyah deri bir tane çıkarıp bana uzatıyor. Arkasındaki kumaş kadife hissi veren yumuşak bir süet.

"Bunlar duyusal yoksunluk için."

Başımı salladım. "Sorun değil ama

ben pembe istiyorum." Leroi

kıkırdıyor. "İyi seçim."

Bakışlarım ucu kanatlı, narin görünümlü bir göz bağına takılıyor. Onu seçmek yerine, kulakları örtecek kadar büyük, dolgulu bir tane seçiyor. İstedğim renk olduğu için itiraz etmiyorum ve bir sonraki rafa geçiyoruz.

"Bu eşyalar darbeli oyun içindir." Bazı deri kürekleri işaret ediyor. Her şekil ve boyutta varlar. Bir tanesi ping-pong raketine benziyor, Bir diğeri saç fırçası, bir diğeri de mutfakta bulabileceğiniz bir spatulaya benziyor. Yanlarında da bir raf dolusu baston var. Onları görünce kendimi kayıtsız hissediyorum.

"Şaplak atmak daha iyi olurdu," diye omuz silkerek cevap veriyorum. "Bir sonrakine geçelim."

Zincirlere bağlı, sadece bilimsel deneylerden kalma timsah klipsleri olarak tanımlayabileceğim şeylerden oluşan bir raf. Elektrik akımı taşıyıp taşımadıklarını merak ederek kaskatı kesiliyorum.

"Bunlar ne?" Fısıldıyorum.

"Meme ucu kelepçeleri." Siyah kauçuğa batırılmış bir çift alıyor. "Bana küçük parmağını ver."

Ona serçe parmağımı uzatıyorum ve Leroi'nin kısıkaçı ucuna takmasına izin veriyorum. Basınç var ama başka bir şey yok. "Bunun nesi bu kadar özel?"

Bakışları, dikkati altında sıkılaştan meme ucuma düşüyor. "Kısıkaç parmaklar için değil," diyor sesi boğuk bir şekilde.

Karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Bunun aptalca bir kısıkaçla ilgisi olmadığından ve daha çok Leroi'nin bana bu kadar yakın nefes almasıyla ilgili olduğundan eminim. Yüzü ifadesiz ve hareketsiz ama göğsünün hızla inip kalkması bana bu oyuncağı gerçekten sevdiğini söylüyor.

Bu bana bıçağı boğazına dayadığımda ne kadar heyecanlandığını hatırlatıyor. Klitorisim onun kalın, sert şaftına sürtünmenin hatırladığı hissiyle zonkluyor ve kendi nefesim beklentiyle hızlanıyor.

"Kıyafetlerinin üzerinde denemek ister misin?" diye soruyor ve ben kelimeleri bulamayarak başımı sallıyorum. Biri bana dokunmak için izin istemeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki.

Acı verecek kadar yavaş bir hareketle meme ucuma getiriyor. Çenesi açılıyor ve tereddüt ediyor.

"Yap," dedim.

Kısıkaç meme ucumun etrafını kapatıyor ve bacaklarımın arasına bir his dalgası gönderiyor. O kadar yoğun ki denge için bir rafın kenarına tutunuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Beğendin mi?" Leroi soruyor.

Baskı acıya dönüşüyor ve boğazım, göbeğimdeki kaslar gibi geriliyor. Samson ve Gregor beni kontrol etmek için acıyı kullandılar, ta ki ben bu hisleri yok saymayı öğrenene kadar. Beni neden bu kadar tahrik ettiğini anlamıyorum.

"Seraphine?" Leroi'nin sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

"Güzel," diyorum sık nefesler alarak.

"Bana bak."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı.

Leroi'nin irisleri genişlemiş göz bebeklerinin etrafında koyu kahverengi bir halka oluşturuyor ve çenesi gergin. Bakışlarının yoğunluğu damarlarıma ısı gönderiyor ve

bacaklarımın arasındaki nabız hızlanıyor.

"Güzelden de öte, değil mi?" diye soruyor, sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Evet," diye fısıldıyorum, boğazım kurudu.

Kelepçeyi çıkarıyor, meme ucumu hassas, zonklayan ve daha fazlasını isteyen bir halde bırakıyor. Onu sepete atıp beni bir sonraki rafa doğru çekerken bakışları benimkinde kalıyor.

Titreyen bacaklarımla onu takip ederek yanına yaslanıyorum ve kendimi son on yılın yarısında hiç olmadığım kadar canlı hissediyorum. O bodrumdayken, birinin kapıları kırarak içeri gireceğini ve beni özgür bırakacağını hayal ederdim. Peri masalı gerçekliğimle yüzleşmekten daha iyiydi, ama parlak zırhlı bir şövalyeye inanmaktan daha iyisini biliyordum. Aptalca bir fanteziden başka bir şey değildi.

Gizemli kurtarıcım düşmanlarımı öldürecek, yaralarımı iyileştirecek ve beni Gabriel ile yeniden bir araya getirecekti. Kendi çikolata çeşmesi olan bir şatoda sonsuza dek mutlu yaşayacaktık. Bu kurtarıcının bana seksten zevk vereceğini ya da beni orgazm edeceğini hiç hayal etmemiştim.

Leroi'nin hayatını
bağışladığım için
memnunum. En azından
şimdilik.

ON ÜÇ

LEROI

Seraphine o bodrumdan çıkardığım kadın değil. Oyuncakları görünce gözleri heyecanla parlıyor ve kızıl saçlı tezgâhtarın yardımını bile memnuniyetle karşılıyor. Geride durup iki kadının kıkırdayarak oyuncaklar hakkında sohbet etmesini izliyorum, az önce Monica'ya çok yaklaştığı için mektup açacağıyla bıçakladığına inanamıyorum.

Uzun boylu kadın elini Seraphine'in omzuna koyuyor ve Seraphine irkilmiyor bile. Onun yerine gülümsemesi güneşten daha parlak. Tezgâhtarın sapkınlık konusundaki bilgisinden büyülenmiş gibi görünüyor.

Seraphine değişken biri. Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

Sonraki yarım saat boyunca boş bir duvar parçasına yaslanıp Miko ile kuzenlerim Benito ve Cesare arasında mesajlaşıyorum. Miko sabit diskleri karıştırıyor, Roman'ı ölüm hücresinden kurtarmak için gereken bilgileri bulmaya çalışıyor. Cesare, Capello'nun Roman'ın cinayet davasına bakan bölge savcısı üzerinde bir etkisi olduğundan emin ama ben Miko'nun ağını daha geniş tutmasını istiyorum. Capello'nun politikacılar, yargıçlar ve polis şefi hakkında kirli çamaşırları olabilir. Sadece bulmamız gerekiyor.

Mağazanın diğer tarafından kıkırdamalar yükseliyor ve ben telefonumdan başımı kaldırıyorum. Seraphine ön kolunu uzatmış, mağaza görevlisi de küçük bir kırbacın ucunu Seraphine'in teninde gezdiriyor.

İki güzel kadını bir arada görmek tahrik edici olmalı, ama içimde bir sahiplenme duygusu kabarıyor. Eğer biri Seraphine'e şaka yollu bile olsa sataşacaksa, o kişi ben olacağım.

Duvarı itiyorum, telefonu cebime atıyorum ve kırbaç ve kamçılarının olduğu rafa doğru yürüyorum.

Seraphine bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Bunu alabilir miyiz?"

Kolundan tutup onu kendime çekiyorum, bakışlarım onunkileri kavırıyor. "Ne istersen meleğim."

Yanakları pembenin narin bir tonuna bürünüyor. Başını eğip kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve kalbim küt küt atıyor. Bakışı o kadar nazlı ve masum ki, parmaklarındaki Monica'nın kanının küçük lekelerini fark edene kadar onun evcilleşmemiş bir katil olduğunu neredeyse unutuyorum.

Kendime onun yasak bölge olduğunu hatırlatmak zorundayım. Seraphine yeterince acı çekti ve başka bir katille, özellikle de Anton tarafından eğitilmiş bir katille ilişkiye girmeye ihtiyacı yok. Anton deneyimsiz bir genç kıızı, strese karşı verdiği ani tepki cinayete dönüşene kadar çarpıttı ve yozlaştırdı.

Seraphine'i evcilleştirmek Miko'ya kalacak bir yer vermek kadar kolay olmayacak. Onun içinde beni çağıran bir karanlık var, bu istenmeyen çekimden bahsetmiyorum bile. Bağlılık kurmayan uzun boylu, sapık esmerleri severim, minik, melek gibi sarışınları değil.

Katil içgüdülerini kontrol etmeyi öğrendikten ve kardeşiyle yeniden bir araya geldikten sonra, onun burada kalmasına izin vermeyi planlamıyorum.

"Başka bir şey var mı?" Taşan sepeti işaret ediyorum.

Kitaplığa koşuyor, bir boyama kitabı, pembe kürkle kaplı bir not defteri ve bir paket keçeli kalem çıkarıyor. "Hadi eve gidelim."

Home.

İki günden daha az bir süredir yanımda ve şimdiden dairemin sahibi olduğunu iddia ediyor. Onun ölümcül uyandırma çağrısını hatırlayınca sikim kıpırıyor. Seraphine, benimle birlikte olduğunda geri çekilmeyen ilk kadın.

Hayatımı kazanmak için ne yaptığımı. Önemli değil çünkü romantik bağlar aramıyorum.

İki sepet dolusu ürün satın aldıktan sonra Seraphine'i kendi bedenine uygun kıyafetler seçmesi için bir mağazaya götürüyorum. Seçtiği her şeyin bebek mavisi ya da pembesinin bir tonu olduğunu görünce şaşırmadım, ama seçtiği tek şeyin pijama olması beni şaşırttı. Belki de eski işiyle ilgili güzel elbiseler giymekten bıkmıştır.

Daha sonra döndüğümüzde daire tertemizdi ve havada sadece bir miktar çamaşır suyu vardı. Don'un ve temizlik ekibinin ustalığının bir kanıtı. Yemek masasında, alışveriş çılgınlığımızın poşetlerini boşaltıyoruz ve Seraphine eğitimini gündeme getirmek için bir kalp atışı bile beklemiyor.

"Oyuncakları kullanacak mıyız?" Seraphine gözleri parlayarak soruyor.

"Ödül ya da ceza gerektirecek bir şey yapmadın," diyorum. Kaşları birbirine çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Takıntılarını dizginlemek için yardım istemiştin," diye cevap veriyorum. "Billy Blue'yu öldürdüğünde aklından neler geçtiğini anlamam gerekiyor."

Yüz hatları kararıyor ve heyecanlı kızın tüm izleri kayboluyor, yerini asık suratlı ve soğuk bir ifadeye bırakıyor. "Hiçbir şey."

Detay vermesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. "Bayıldın mı?" diye soruyorum.

"Hayır."

"O zaman olanları nasıl açıklıyorsun?"

"Kendimi koruyordum."

Gözlerimin arkasında tanıdık bir basınç oluşuyor ve kaşlarımın arasındaki noktayı ovuyorum. Cevaplar için beni uğraştırmaya kararlı.

"Size saldıran bir adamı bıçaklamak nefsi müdafaadır. Neden devam ettin? Neden aletini kesecek kadar ileri gittin?"

"Aslında ilk saldırdığım yer orasıydı." Uzaklara bakıyor ve sivri burnunu havaya kaldırıyor.

"Böyle bir darbe herkesi etkisiz hale getirir. Neden beni uyandırmadın?"

Başını çevirip bana bakıyor, gözleri mavi bir ateşle parlıyor. "Onun tarafında mısın?"

"Neden bu kadar ileri gittiğini anlamak istiyorum," diyorum.

Nefesi hızlanıyor ve hırlıyor, dudakları yüzünü buruşturacak şekilde geriliyor. "Çünkü o bunu hak etti."

"O yaptı." Ses tonumu ölçülü tutuyorum. "Ama hala düşünce süreçlerinizi açıklamadınız."

Elleri masanın üzerinde yumruk şeklinde kıvrılıyor ve küçük bedeni ancak yılların acısıyla oluşabilecek bir öfkeyle titriyor.

O insanlar bu kıza ne yaptı?

Koruyucu içgüdülerim ön plana çıkıyor ve beni Seraphine'i rahat bırakmaya zorluyor. Yaşadıklarını tazelemeye ihtiyacı yok, hayal bile edemeyeceği şeyler olmalı. Yine de karanlıkta çalışmam ve o da saldırganlaşmaya ve başını belaya sokmaya devam edemez. Buna izin vermeyeceğim.

Ben keskin bir "Seraphine" ile ona cevaplara ihtiyacım olduğunu hatırlatana kadar sessizlik devam ediyor.

"Hiçbir şey düşünmüyordum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Tek gördüğüm onların yüzleriydi."

"Kimin?" Onu tutsak edenleri hayal ederek soruyorum. "Babamın annemi cezalandırmak için kullandığı adamlar." "Babam derken Frederic Capello'yu mu kastediyorsun?"

Yüzü buruşuyor. "O benim babam değil. O bir canavar."

"Ama ona baba diyorsun."

Sönerek başını eğiyor ve yüzünü saçlarından bir perdeyle gizliyor. "Hayatım boyunca ona böyle seslendim. Eskiden normal bir babaydı, Gabriel ve annemle birlikte tepedeki bir evde bizimle yaşardı."

"Ne değişti?"

"Bir gece sesler duydum. Babamın iş için uzakta olması gerekiyordu. Annemi uyandırmaya gittiğimde yatak boştu, ben de bir sopa aldım ve merdivenlerden aşağı süzıldüm."

Nefesi hızlanıyor ve masanın üzerindeki yumrukları göğsüne doğru çekiliyor. Elimi omzuna koymak, biraz güç vermek için uzanmak istiyorum ama onu rahatsız etme riskini almak istemiyorum.

"Sesler babamın ofisinden geliyordu," diye mırıldanıyor. "İçeriye baktım. Babam korumalarıyla birlikte oradaydı ve annemi masasının üzerine yatırmışlardı."

Sadece Seraphine'in hızlı nefes alış verişleriyle kesilen sessizlik birkaç saniye sürüyor. "Onunla sırayla oynuyorlardı. Çığlık atıyor, durmaları için yalvarıyordu ama babam hak ettiğini bulduğunu söyledi."

Nefesim kesiliyor.

"Kaç yaşındaydın?" diye sordum.

"On altı yaşıma yeni girmiştim," diye fısıldıyor. "Ne yapacağımı ya da nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum ve donup kaldım. Adamların bana sırt çevirmesinden çok korktum."

"Ne yaptın sen?"

"Yukarı koştum." Sesi kesildi. "Telefonu elime aldım, polisi aradım ve yardım göndermeleri için yalvardım."

"Onlarla savaşamazdın," diyorum ona.

"Diğer hattaki kadın bir ekip arabası göndereceğini söyledi. Bana adamlara yaklaşmamamı ve saklanacak bir yer bulmamı söyledi ama kimse gelmedi."

"Sesler... gittikçe kötüleşti, ben de silah almak için yukarı çıktım." Birkaç saniye duraklıyor, nefesini tutuyor. "İçeri girip ona zarar veren adamları vuracaktım ama içlerinden birini yerde boğazı kesilmiş halde buldum. Her yerde kan vardı ve panikledim."

Seraphine'in annesinin ölü adamla bir ilişkisi var mıydı?

"Sonra ne yaptın?" diye sordum.

"Evden çıktım ve Felix'in yaşadığı yere doğru koştum." "Felix kim?"

"Şoförümüz."

"Sana yardım etti mi?"

Başını sallıyor. "Felix polislerin gelmeyeceğini çünkü babamın çok güçlü olduğunu söyledi. Gitmek istersem beni her yere götürebileceğini söyledi."

Hayal kırıklığı içinde saçlarını avuçlayıp köklerinden koparmaya çalışıyor. "Kalmalıydım. Adamları vurmalı ve boğazımı kestirmeliydim."

"Seraphine." Ellerini tutup parmakları düzelene ve saçlarını tutmayı bırakana kadar sıkıyorum. Cildi nemli ve sıcak, sanki o anı yeniden yaşıyormuş gibi. "Sen bir çocuktun. Yapabileceğin hiçbir şey onu kurtaramazdı."

Saçını bırakır bırakmaz başını masaya öyle bir çarpıyor ki irkiliyorum.

Kahretsin.

Ayağa fırladım ve onu kollarıma çektim. "Kendine zarar verme."

Seraphine yumruklarını savurarak beni savuşturmaya çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum, yumrukları yavaşlayana ve vücudu çökene kadar dövüşmesine ve öfkelenmesine izin veriyorum.

Ciğerlerim bir iç çekişle sönüyor. Bu duyguları çok iyi anlıyorum. Güçsüzlük, suçluluk ve öfke. Yarım on yıl boyunca ruhunda tuttuğu üç zehirli duygu. Muhtemelen o geceyi tekrar tekrar yaşamış ve farklı davranmadığı için kendine lanet etmiştir. Billy Blue'yu öldürüp diğerlerine geçmesi hiç de şaşırtıcı değil. Öfkesi yalnız bir saldırgana ya da bir üçlüye değildi. Bütün bir erkek grubuna yönelikti.

"Kendini suçlama. Hayatta kalmak için yapman gerekeni yaptın," diye mırıldanıyorum saçlarına.

"Hayır, anlamıyorsunuz. Felix'ten beni Nanna'ya götürmesini istedim, sonra da babam..." Ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına neden olan acı dolu bir çığlık atıyor. "Babam ertesi sabah o adamlarla geldi ve ikimizi de götürdü. Şimdi, Nanna ve annem benim yüzümden öldüler."

Nefesim kesiliyor.

Seraphine geri çekilir, gözleri kan çanağına dönmüştür. "Bırak beni. Yatağa gitmek istiyorum."

ON DÖRT

LEROI

Çelimsiz sarışın kızı Capello'nun bodrumundan kurtardığımda neye bulaştığımı bildiğimi sanmıştım ama Seraphine'in yaşadığı travmanın boyutu, hapsedilmesinden ve kendi ailesinin ellerinde uğradığı istismardan çok daha derin.

Monica'ya neden öfkелendiğini şimdi anlıyorum. Sevdiği iki kadın öldürülmüştü. Yıllar boyunca birikmiş olması gereken öfke ve umutsuzluk dayanılmaz olmalıydı. Böyle bir anıyı canlandırmak herkesi şiddete sürükler.

Kollarım omuzlarından kurtuluyor ve masanın etrafında dolaşmak için sandalyeden kalkıyor.

"Bekle," dedim.

Adımları duraksıyor ama bakışlarımla buluşmak için dönmüyor. "Capello yaptıklarını hiç açıkladı mı?"

Omzunun üzerinden bana yan gözle bakıyor. "Ölen adam bizim korumamızdı, Raphael."

Başımı sallıyorum, kaşlarım çatılıyor, şimdiden bunun nereye gittiğinden şüpheleniyorum. "Yani Capello annenle ilişkisi olduğunu öğrendi. Nasıl öğrendi?"

"Babamın karaciğer nakline ihtiyacı vardı ve ikimize de test yaptırdı. Benim DNA'm onunkiyle uyuşmayınca, Raphael'inkini benimkiyle karşılaştırdı ve şunu öğrendi

Annem sadakatsizlik
etmişti." Kahretsin.

Seraphine başka bir şey söylemeden oturma odasına geçer ve kapının arkasında kaybolur.

Büyükannesini bu karmaşaya dahil ettiği için kendini sorumlu hissediyor, öyle ki kendi kafasını masaya vurmaya hazırlanıyor.

Capello ve oğullarını öldürmek için bir kez daha acele etmemiş olmayı dileyerek masanın etrafında dönüyorum. Adamın hastalığı sıradan bir mafya babasınınkinden çok daha derinlere uzanıyor. Kendi çocuklarını organ nakli kaynağı olarak kullanmak isteyen bir adamı ilk kez duyuyorum.

"Seraphine?" Kapıyı çaldım. Cevap vermiyor.

"İçeri geliyorum." Kolu indirdim ve içeri girdim.

Yatağında yüzüstü yatıyor, sarı saçları yastığın üzerinde bir hale gibi yayılmış. Hıçkırıklarla titreyen narin figürünün görüntüsü kalbimin solmuş liflerini çekiyor.

"Ninene olanlar senin suçun değildi," diyorum.

Beklediğim gibi cevap vermedi.

"Bana bir söz ver," diyorum.

Başı seğiriyor.

"Kendine zarar vermeyeceğine söz ver," diyorum, sesim gergin. "Tüm acını ve öfkeni bunu yapan adamlara saklayacağına söz ver."

K ı m ı l d a m ı y o r , b a ş ı n ı bile sallamıyor, ben de kendimi yatağının kenarına bırakıyorum. "Bana bak."

Komut karşısında irkildi.

"Şimdi."

Yan dönüyor ve kanlı gözlerle bana bakıyor. Yüz hatlarında üzgün olduğuna dair tek işaret bu gözler. Seraphine'in kendini korumak için duygularını saklamayı öğrendiğini sanıyorum.

"Kendine doğrudan ya da dolaylı herhangi bir acı vermeni yasaklıyorum, anlaşıldı mı?" Hırladım.

Seraphine yumuşak bir şekilde başını sallıyor.

"Odanızda sakladığınız herhangi bir silah var mı?"

Gözleri kısıldı.

"Anlat bana."

Yastığının altına uzanıyor ve uzun, ince bir bıçak çıkarıyor. "Nereden buldun bunu?" diye sordum.

"Öldürdüğüm adamlardan birinden," diye mırıldanıyor. "Başka bir şey var mı?" Ben soruyorum.

Tereddüt ediyor.

Nedenini biliyorum. Çünkü kendini güvende hissetmiyor. Burada Billy Blue ile olanlardan sonra, her zaman tetikte olmasına şaşırmadım. Odayı alt üst edebilirim ama bu hiçbir şeyi çözmez. Eğer öldürme dürtüsünden kurtulacaksa, onu güvende tutmam için bana güvenmesi gerekecek.

"Bu daireye kimsenin girmesine izin vermeyeceğime söz verirsem, silahlarınızın geri kalanını teslim eder misiniz?"

Başını sallıyor.

Yataktan kalkıyorum ve gözlerinin içine bakmak için yanına çömeliyorum. "Sen ve benden başka hiç kimse senin açık iznin olmadan ön kapıdan içeri adım atmayacak."

"Pekâlâ," diyor, yumuşak sesi kalbime merhem oluyor.

"Sakladığınız diğer silahları toplayın." Geri çekilip yataktan kalkmasına izin veriyorum.

Seraphine elini yatağın altına sokuyor ve bir buz kıracağı çıkarıyor. Çenem sıkışıyor ama yatağın altına bantladığı bir dizi eşyayı çıkarırken sessiz kalıyorum.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum. Başını salladı.

"Eğer başka bir şey saklıyorsanız bunun sonuçları olacaktır."

Birkaç kalp atışı boyunca ona dik dik bakarak mesajı kafatasına kazıyorum. Başka bir kadın olsaydı, ona biraz daha şefkatle davranırdım, ama Seraphine masum küçük bir pakete sarılmış elektrikli sandalyeye potansiyel bir yolculuk. Başını eğiyor ve kirpiklerini indiriyor, bunu teslimiyetinin bir işareti olarak kabul ediyorum.

"Bir daha kendine zarar vermeyeceğine söz ver." Çenesini kaldırıp gözlerimin içine bakmasını sağlıyorum.

"Gabriel'i bulmama yardım edeceğine söz ver," diyor.

"Tasmanı çıkaran adamı hatırlıyor musun?" Başını sallayınca ekliyorum: "Capello'nun şoförleri ve korumaları hakkında bilgi topluyor. En azından bir tanesi bizi kardeşine götürecektir."

Mavi gözlerinde umut parlıyor ama yüz hatlarının geri kalanı metanetini koruyor.

"O adamların her birini öldürene kadar rahat edemeyeceğim," diyor, sesi kararlılıkla geriliyor.

"Elbette," diyorum başımı sallayarak.

Gözleri büyüyor. "Onları incitmeme izin mi vereceksin?"

"O iblisleri dinlendirmenin seni öfkelenmekten alıkoyacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Evet."

"O zaman annene saldıran o piçlerin her birini öldürmene yardım edeceğim."

Çenesi sıkıştı. "Yardıma ihtiyacım yok."

Kıkırdıyorum, çünkü onun bilmediğini biliyorum. Burnumun dibindeki dairemde sekiz adamı öldürdü. "Bıçaklama kısmı hariç, ama izlerini bulmama, evlerine girip çıkmama ve olay yerinde hiçbir iz bırakmamama yardım etmen gerekecek."

Yutkunuyor, tartışacakmış gibi görünüyor ama ekliyorum, "O küçük katliamdan paçayı kurtardın çünkü poker ekibimizdeki pisliklerden biri ottan daha güçlü bir şey içiyordu. Birkaç tane içmiştik."

viski şişeleri ve aklımızı kaçırmıştık. Birimizden fazlası uyanık olsaydı-"

"İyi," diye tükürdü. "Senin yönteminle yapacağız."

Başımı salladım. "Ve ortalığı karıştırmadan nasıl öldürüleceğini öğreneceksin."

Burun delikleri, yöntemleriyle ilgili yorumumu hakaret olarak algılamış gibi parlıyor.

"Temiz cinayetler bizi yakalanmaktan ve ölüme mahkum edilmekten uzak tutuyor."

"Ama yavaş yavaş ölmelerini istemiyorum." "O zaman önlem alacağız."

Dudakları bir soru soracakmış gibi aralanıyor ama kapı çalıyor. Gözlerim kısılıyor. Miko yan dairede oturuyor ve her zaman kapıyı çalar.

"Burada bekle," diyorum ve onu yatağa doğru yönlendiriyorum.

Çalıntı silahlarını topladıktan sonra onları yemek masasının üzerine koyuyorum, telefonumu elime alıyorum ve güvenlik uygulamasını çalıştırıyorum. Dışarıdaki her kimse, arızalı olduğunu düşünmemi sağlamak için elini kapı zili kamerasının üzerine koymuş.

Beceriksiz.

Kapıya doğru yürüyorum ve tabancamın horozunu indiriyorum. Miko dışında hiç kimse önceden ayarlamadan ziyarete gelmez, gelseler bile kapıcı aracılığıyla ararlardı.

Kapıdan bir metre ötedeki duvarın dibinde durarak "Kim o?" diye sordum.

Kapının diğer tarafından cevap yok.

Çenem sıkıştı. Poker gecesi katliamının yankıları her zaman olacaktı ama bu kadar çabuk olacağını beklemiyordum. Don ve ekibi tüm ekibin arabalarını New Alderney'in çeşitli yerlerine bırakmaya dikkat etmişlerdi, böylece binamın önünde terk edilmiş bir araç filosu olmayacaktı.

Miko erişebildiği kadar çok güvenlik kamerası görüntüsünü kurcaladı, ancak bilgisayar korsanlığı becerilerinin bile bir sınırı vardı. Hiçbir teknik bilgi, bir arkadaşına ya da sevdiğine nereye gittiğini söyleyen bir adamı silemez.

Birinin gelip bakması an meselesi. Kapı zili tekrar çaldığında, burun deliklerim alevlendi.

Başka bir tetikçi sesimin uzaklığını değerlendirir ve doğrudan kapının arkasında olmadığımı bilir. Tahtayı kurşun yağmuruna tutmadan önce gözetleme deliğini kullanmamı bekleyeceklerdir.

Sesimi yükselterek, "Bana kim olduğunu söylemezsen, bütün gün koridorda dikilirsin" dedim.

Kapının arkasından kadınsı bir kıkırdama sesi geliyor ve gözlerim doluyor. Kadın suikastçı diye bir şey var - şu anda kendi evimde bir tane olabilir. Şirkette onlardan iki tane çalışıyor, biri sarışın biri esmer, ikisi de yüzde yüz başarı oranına sahip. Güzeller, kurnazlar ve en münzevi hedeflere bile yaklaşabiliyorlar çünkü kimse ağırbaşlı, çekici bir kadının katil olduğundan şüphelenmiyor.

"Kapıyı aç, Leroi. Benim," diyor sinirlerimi bozan bir ses ve bunun nedeni bir suikastçıya ait olması değil.

Tam tersi. Bu boğulmayı seven bir kadın. Ve şaplaklanmayı. Ve aşağılanmayı. Altıncı kez seviştikten sonra onu daireyi karıştırırken bulana kadar kötü haber olduğunu fark etmemiştim.

New Alderney Times için çalıştığı ortaya çıktı, ancak benim ya da kötü şöhretli kuzenlerim hakkında bir makale yazıp yazmadığını doğrulamayı reddetti.

Hay sikeyim. "Burada ne yapıyorsun, Rosalind?"

"Bir aydır birlikte oynamıyoruz." Somurttuğunu anlamak için gözetleme deliğinden bakmama bile gerek yok. "Seni özledim."

Yalnız olduğunu düşünecek kadar aptal değilim. Tetikçinin el kitabındaki klasik bir hamle; adamın karısını ya da sevgilisini kullanarak kapısını açması için onu kandırmak. Ama o ikisi de değil, sadece düzensiz bir ilişki.

"Buraya gelmemen gerektiğini biliyorsun," diyorum.

"Beni içeri al," diye sızlanıyor. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Gıcırdama sesiyle arkamı döndüm. Seraphine odasının kapısında duruyor, yüz hatları sert bir maskeye dönüşmüş.

Elinde bir tabanca var. "Rosalind de kim?"

ON BEŞ

SERAPHINE

Leroi silahıma bakıyor, yüzü bir öfke maskesi. Tehditten kurtulmak için yeterli mermi olduğunu umarak kapıya doğru yürüyorum.

"Seraphine," diye tısladı. "Kapıdan uzak dur." "Kim o?" Ben soruyorum.

"Hiç kimse," diye homurdanıyor.

"Leroi, beni içeri al," diye sızlanıyor kadın. "Konuşmamız gerek." "Kal." Avucunu uzatıyor, sanki köpeğiymişim gibi.

Oturma odasının ortasında duruyorum, nefesim daralıyor. Yoldan çekilmemi işaret ettiğinde çenem geriliyor. Ona itaat etmemin tek nedeni Gabriel'i bulmama yardım edecek olması. Kenara çekilerek, en azından istediğimi elde etmeme yardım edene kadar sakın kalacağıma dair kendime söz veriyorum.

"Parmağını kamera lensinden çek," diyor Leroi, sesi şimdiden ondan bıkmış gibi çıkıyor.

Bir an sonra telefonuna bakıyor ve omuzlarındaki gerginlik biraz azalıyor. Bana dönüp "Yalnız. Onu içeri getirebilir miyim?"

Dudaklarım protestoyla ayrılıyor, o da ekliyor: "Onu koridora dönmemesi konusunda uyarabilirim, ama odada saklanan biri olabilir.

merdiven boşluğu. Onu içeri sürüklememe izin ver."

Başımı salladım.

"Odana git. Güvenli olana kadar kimsenin senin hakkında bir şey bilmesini istemiyorum."

"Soruma hâlâ cevap vermediniz," diyorum. "Kim o kadın?"

"Seraphine," diye homurdanıyor. "Odana git."

Çenemdeki bir kas kıpırdıyor. Sanki boğazını kesip kanıyla çarşafı ıslatmasını izleyemeyecekmişim gibi konuşuyor benimle. Kendime ona ihtiyacım olduğunu hatırlatmak için her türlü çabayı göstermem gerekiyor... şimdilik. Gabriel'i bulmama ve annemin tecavüzcülerinin izini sürmeme yardım ettikten sonra, onun bu kadar buyurgan olmasına izin vermeyeceğim.

Leroi, parmaklarım paslı bir bıçakla iki gözünü oyma arzusuyla kaşınana kadar dik dik bakmaya devam ediyor. Çok inatçı olduğu için emirlerine itaat etmek zorundayım. Odama geri dönüyorum, kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum ama kapatmıyorum. Onun yerine tabancayı tutup aralıktan bakıyorum.

Şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor. Birkaç kısa nefes içinde kapıyı açıyor, onu içeri çekiyor, duvara çarpıyor ve "Sana buraya asla gelmemeni söylemiştim" diye hırlıyor.

Rosalind ve ben tamamen farklıyız. O muhteşem, uzun boylu, dalgalı saçlı bir esmer. Bana biraz zarif terapist Monica'yı hatırlatıyor. Aralarındaki tek fark makyajları. O terapist kendi makyajını hafif ve doğal yapıyor ama Rosalind'in koyu kırmızı ruju ve dumanlı gözleri var. Onlara kıyasla ben solgun küçük bir çocuğa benziyorum.

Yüzünü tırmalamak yerine omuzlarını tutmasından sevgili olduklarını anlıyorum. Bu ve ince bacaklarını gösteren kısa kırmızı elbisesi.

Sertçe yutkunuyorum, boğazım düğümleniyor. Bu onun tipi mi? Tüm tenini gösteren uzun boylu, ince esmerler mi? Kapıya doğru büzülüyorum, parmaklarım silahın etrafında sıkışıyor.

"Evet," diyor Rosalind, sesi boğuk. "Aynen böyle."

Sırtını dikleştirerek dolgun göğüslerini Leroi'ye doğru itiyor. Bacaklarından biri Leroi'nin hamstringlerine dolanmak için yükseliyor. Nefesim kesiliyor ve kalçalarımın arasındaki nabız o kadar sert atıyor ki titreşimleri ayak tırnaklarıma kadar ulaşıyor.

Leroi böyle mi seks yapmayı seviyor?

Eli kızın boynunda sıkılaşıyor. "Vurulmayı göze alacak kadar önemli olan şey neydi?"

Yüz hatları düştü. "Bekle ne?"

Leroi silahını onun şakağına doğrultur. "İlk olarak, buraya asla davetsiz gelmemeni söylemiştim." Silah yanağından aşağı kayarken inliyor. "Sonra sana asla geri dönmemeni söyledim." Silahı alt dudağının üzerinde gezdiriyor, aşağı çekiyor ve namluyu kırmızı rujuyla işaretliyor. "Ve şimdi sana sözümü dinletmenin tek yolunun bir kurşun olduğunu düşünüyorum."

Gözleri büyüyor ve şişen göğsü panikle alıp verdiği nefeslerle inip kalkıyor. "Ateş etmeyin. Sadece söylemeye geldim..."

"Ne?" diye hırılıyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve tüm hisler karnıma hücum ediyor. Leroi'nin bu tarafı heyecan verici. Bu haliyle, odamı temizlemem için başımın etini yediği zamanlardan çok daha heyecan verici. Kapının kenarını kavırıyorum ve klitorisimi ahşap yüzeyine sürtüyorum. Leroi'yi bu ışıkta görmek beni hiç hayal etmediğim şekilde heyecanlandırıyor.

Rosalind'in dudakları titriyor ve nefeslerim hızlanıyor. Silah için ağızını açmasını istiyorum. Tetiği çekip duvarı kanıyla kırmızıya boyamadan önce namluyu boğazından içeri aldığını görmek istiyorum.

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Bana zarar veremezsiniz.

Ben hamileyim." Çenem düştü.

Leroi'nin kahkahası sert. "Saçmalık."

"Bu doğru." Maskara gibi süzülen gözyaşları yanaklarından aşağı dökölüyor ve onu palyaço gibi gösteriyor. "Dün teste girdim ve emin olmak için bu sabah bir tane daha yaptım."

Rosalind irkin bir ağlayıcı, ama ben daha çok bu bebek için endişeleniyorum. Eğer Leroi baba olmak üzereyse, çocuğunun annesiyle ilgilenmek için her şeyi bırakacaktır. Babam ya da beş yıllık tutsaklığım sırasında öldürdüğüm diğer adamlar gibi değil. Eğer Leroi bodrumda bulduğu bir yabancıya merhamet gösterebiliyorsa, bebeğini taşıyan kadını korumak için dünyayı yakabilir.

Kalbim bir çapa gibi mideme batıyor, boğazım safra doluyor. Bana yardım edecek zamanı olmayacak.

"Eğer söylediklerin doğruysa, seviştiğin diğer adamlardan birine geri dön çünkü beklediğin ocuk benim değil."

"Bu senin. Başka kimse olmadı." "Bu durumda, bir rahibe danışmalısın." Hıkırdı.
"Ne?"

"Ben vazektomi oldum," diye hırlıyor. "Prezervatif kullandık ve derinin altında bir implant var."

Göğsüm zaferle doluyor ve keskin bir nefes çekiyorum. Leroi'nin bu sapığı daha da azdırmadan bitirmesi gerekiyor.

Rosalind'in ağzı bir balık gibi açılıp kapanıyor. "Ama-"

"Defol git dairemnden," diye hırladı. "Bir dahaki seferin son seferin olmasını istemiyorsan bir daha gelme."

Bakışları onun omzunun üzerinden kayıyor ve göz göze geliyoruz. Bakışlarımı bir saniye bile fazla uzun tuttuğunda dişlerimi gösteriyorum. Leroi'yi kendi malı gibi görüyor, tıpkı babamın sahte bahanelerle üzerime titrediği için ona bir şey borluymuşum gibi davrandığı gibi.

Leroi Rosalind'in neye baktığını görmek için arkasını dönüyor ve emirlerinden birine daha itaatsizlik ettiğimi fark edemedenden kapıyı kapatıyorum.

Kulağımı tahtadaki boşluğa dayayarak konuşmanın geri kalanını dinliyorum.

Rosalind'in sesi gözyaşlarıyla kalınlaşıyor, "Özür dilerim. Beni engellediğinde başka nasıl dinleyeceğini bilmiyordum-"

"Bir daha seni bu binanın yakınlarında görürsem kafana bir kurşun yiyeceksin," diyor Leroi, sesi soğuk.

Rosalind çaresiz hıçkırıklarla daireyi dolduruyor. Onu koridora fırlatışına tanık olmak için kapıyı yarım santim aralıyorum. Kapıyı çarpıp kilidi çeviriyor, sonra telefonu alıyor.

"Carl," diyor ahizeye. "Kırmızı elbiseli siyah saçlı bir kadın binadan ayrılıyor. Bir daha dönmeyeceğinden emin ol."

Leroi telefonu kapatmadan önce diğer kişi bir şeyler söylüyor.

Temizlik ekibinden biriyle konuşuyor olmasını umarak odamdan çıktım. "Carl kim?"

Yüz hatları keskinleşiyor. "Sana odanda kalmanı söylemiştim." "Ama o gitti."

Bakışları elime düşüyor. "Daha fazla silahın olduğu konusunda bana yalan söylersen bunun sonuçları olacağını da söylemiştim."

Silaha baktım. "Bıçak demiştin."

Leroi dişlerini gösteriyor. "İtaatsizliğin ve bir velet olmanın sonuçlarını kabul ettiğini hatırlıyor musun?"

Yüzümden akan kan kalçalarımın arasında toplanıyor ve içimi karıncalandırıyor. Nabzım bile birkaç kademe yükseliyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, heyecandan başım dönüyor.

Oyuncakları bu kadar çabuk kullanabileceğimizi düşünmemiştim.

ON ALTI

SERAPHINE

Leroi bana doğru ilerliyor, gözleri sert. Çenemi kaldırarak bakışlarına karşılık veriyorum, içimdeki beklenti ve arzu dalgasını dizginlemeye çalışıyorum. Bu çılgınlık. Rosalind'i duvara nasıl çarptığını ve silahının ucunu yüzünde nasıl gezdirdiğini gördükten sonra dehşete kapılmalıyım ama çenemi kavradığında içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Doğrudan bir emre itaatsizlik ettin." Sesi o kadar soğuk ki omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Ve silahın olduğu konusunda bana yalan söyledin."

"Ben yapmadım-"

"Tüm gizli silahları teslim edip etmediğini sordum ve doğruyu söylememenin sonuçları olacağını bildiğin için başını salladın." Başparmağıyla çenemi okşuyor ve içime lezzetli bir ürperti yayıyor.

Midem bulanıyor ve kalp atışlarım maksimum kapasiteye ulaşıyor. Sakin kalmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum ama bakışlarının yoğunluğu tenimin kızarmasına neden oluyor.

Bakışları dudaklarıma düşüyor ve alnım ter içinde kalıyor. Kollarım seğiriyor ama onu öpme dürtüsüne direnerek onları yanımda tutuyorum.

"Özür dilerim. Yalan söylemek istememiştim."

"Özür dilemek için artık çok geç," diyor gözbebekleri büyüyerek. "Ama size bir ceza seçeneği sunacağım."

Nefesim kesiliyor ve midemdeki tüm kelebekler uçuşuyor. Fetiş mağazasında o meme kelepçelerini taktığında başladığı şeyi bitirecek mi, yoksa diğer oyuncaklardan birini mi çıkaracak?

Dilimi alt dudağımda gezdiriyorum ve yüzü aşılmaz bir maske olarak kalsa da gözleri hareketi takip ediyor.

"Ne?" Yutkunuyorum, boğazım aniden kurudu. "Ne yapacaksın?" "Bu tamamen sana bağlı," diyor. "Senin için hazır mısın ceza mı, yoksa yarın mı almak istersiniz?"

Beklentim gibi göğsüm de iniyor. Leroi Rosalind'e karşı çok acımasızdı ama bana karşı yumuşak davranıyor. "Neden bana bir seçenek sunuyorsun?"

"Geçmişiniz hakkında konuşmak eski travmalarınızı canlandırabilir. Azarlanmakla yüzleşmek için doğru ruh halinde olmayabilirsiniz."

"Ama yine de o adamları öldürecek miyiz?" "Tabii ki."

Başımı salladım. "O zaman cezamı şimdi çekeceğim."

Çenemdeki tutuşunu bırakıyor ve beni sıcaklığından mahrum bırakıyor. İnliyorum, vücudum gerilimden titriyor.

Leroi geri çekilir ve şöyle der: "Satın aldıklarımızdan bazılarını almaya gidiyorum. Döndüğümde seni odanda diz çökmüş olarak görmek istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Kalbim küt küt atıyor. "Pekala."

"Bana efendim diye hitap edeceksiniz," diyor sert bir sesle.

Uyarılma hissi beni tam kalbimden vuruyor ve dizlerimin titremesine neden oluyor. "Evet efendim" diye cevap verirken bile sesimi korumak için her türlü çabayı gösteriyorum.

Leroi topuklarının üzerinde dönüyor ve Harikalar Diyarı'ndan gelen oyuncak ve ekipman çantalarını bıraktığımız yemek masasına doğru yürüyor. Bakışlarım o hareket ettikçe gömleğinin altında gevşeyen ve gevşeyen kaslarına yapışmış bir halde öylece duruyorum. Rosalind'in onu tekrar görmek için bu kadar çaresiz kalmasına şaşmamalı. Leroi'nin harika bir vücudu var.

Masaya ulaşıyor, dönüyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Git."

Odaya dalıp gömleğimi çıkarıyorum, üzerimdeki her şeyi titreyen parmaklarımla kolayca çıkarabildiğim için şükrediyorum. Her bir parçayı katlayıp yatağımın ayak ucunda düzgün bir yığın haline getirdikten sonra ahşap zemine diz çöküp yüzümü kapıya dönüyorum.

Geçen her saniye bana sonsuz bir azap gibi geliyor. Leroi'nin dönmesi için o kadar hevesliyim ki korkmak zor geliyor, ama kolu çevirdiğinde omurgam dehşetle sertleşiyor.

Leroi içeri giriyor ve hem heyecandan hem de sıcaklık değişiminden dolayı tüylerimin diken diken olmasına neden olan serin bir hava akımı getiriyor. Kapının eşiğinde birkaç çılgın kalp atışı boyunca duraklıyor, nefesi kesiliyor, gözleri dipsiz siyah havuzlar gibi.

Talimatlarını tekrarlarlarken, sadece diz çökmemi istediğini hatırlıyorum, çıplak değil. Isı yanaklarımdan taşıyor, göğsümden aşığı yayılıyor ve meme uçlarımı sıkıyor. Belki de beni kelepçelerle cezalandıracaktı?

Bakışlarım elindeki şeye takılıyor, pembe deriyi tanıyamıyorum. Bana bakmadan diz çökmüş halimin etrafından dolaşıyor ve onu yatağın üzerine yerleştiriyor. Metalin hafif tıngırtısı bana bunun bir tür kısıtlama olduğunu söylüyor.

Tahrikim artıyor ve kalçalarımı sıkıyorum. Aldığımız tüm deri eşyalar tereyağlıydı, yumuşaktı ve kadifemsi bir süetle kaplanmıştı. İvizlerin ipiyle kıyaslanamazlar bile.

Leroi odanın kenarındaki masaya doğru yürür ve kendini bir sandalyeye bırakır. "Dön, yüzün bana dönük olsun."

"Evet, efendim." Dizlerimin üzerinde sürünüyorum ve bakışlarımı parke zemine sabitliyorum.

"Gözler üzerimde," diyor.

Bakışlarımı siyah deri ayakkabılarından siyah pantolonuna, oradan da belirgin göğüs kaslarına yapışan siyah gömleğine doğru kaldırıyorum. Göğsü eşit nefeslerle yükselip alçalıyor, sanki bir erkekle uğraşmaya alışmış gibi

önünde diz çökmüş çıplak bir kadın. Yüzüne bakmakla yatağın üzerine ne bıraktığını görmek arasında gidip geliyorum.

İtaatsizlik cezamı daha da kötüleştirebilir, bu yüzden gözlerinin içine bakmaya karar verdim.

Bir bardak viski alıyor ve geri koymadan önce bir yudum alıyor. Hareket, beklentimi acı verici olana kadar uzatıyor.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

diye soruyor. "Evet, efendim," diye mırıldandım.

"Açıkla."

"Bir emre itaatsizlik ettim ve başka silahım olmadığı konusunda yalan söyledim."

Sandalyede arkasına yaslanıyor, koyu renk gözleri heyecan verici olduğu kadar korkutucu da olan bir konsantrasyonla beni inceliyor. Rosalind gibi uzun ve düzgün vücutlu değilim, esmer de değilim. Gözlerim yüzüme göre çok büyük, bu da beni sürekli şaşırtıyormuşum gibi gösteriyor. Beni çekici bulan tek erkekler, pişman olacak kadar uzun yaşamayan yırtıcılar.

Leroi'nin bakışlarında şehvet yok, sadece kararlılık var. Beni yakalanmayan disiplinli bir katile dönüştürme kararlılığı.

"Bana yalan söylemenin neden yanlış olduğunu anlıyor musun?" Başımı salladım. "Evet, efendim."

"Bana nedenini söyle."

Tüylerim diken diken oluyor. Son beş yılda karşılaştığım her erkek şimdiye kadar müstehcen bir yorum yapmıştır ama Leroi kontrolü tamamen elinde tutuyor. Bu hem korkutucu hem de heyecan verici. Anlamadığım bir oyun oynuyor ve ben kuralları öğrenmek için yanıp tutuşuyorum.

"Bir anlaşmamız vardı," diye törpüledim. "Sen dürtülerimi kontrol etmeme yardım edecektin, ben de senin emirlerine uyacaktım."

"Bana doğru sürün."

Karın kaslarım kasılıyor ama ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona doğru ilerlerken zemin avuçlarıma serin geliyor ve ben

bakışlarımı Leroi'nin yüzünde sabit tuttum.

O kadını duvara çarpan öfkeli adamdan eser yok, sadece boş bir maske var. Leroi'de bu tür bir tutkuyu ateşlemek, kontrolünü kaybetmesini sağlamak istiyorum ama bir katili fazla zorlamamak gerektiğini biliyorum.

Ona ulaştığımda, bir parmağını yanağımda gezdiriyor ve aynı ilgisiz merakla beni izliyor.

"Dürüst olamayacaksan ya da emirlerime itaat edemeyeceksen, burada benimle olmak zaman kaybıdır. Yandaki daireye de taşınabilirsin."

Midem bulanıyor ve dakikalar önce hissettiğim heyecan kayboluyor, yerini kalbimi sıkan soğuk parmaklar alıyor. Karanlık, görüş alanımın kenarına kadar geliyor ve bana o bodrumda tek başıma geçirdiğim sonsuz zaman dilimlerini hatırlatıyor.

"Daha iyisini yapacağım," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. "Beni dışlamayın."

Leroi başını sallamadan önce birkaç acı dolu an boyunca yüzümü inceledi. "Şaplağa boyun eğeceksin."

"Evet, efendim,"

diye törpüledim.

"Ayağa kalk."

Titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum, kalbim vahşi bir at gibi göğsümün etrafında dörtnala koşuyor. Leroi'nin elinin çıplak kıcıma sertçe ineceği düşüncesi bacaklarımın arasındaki nabzın hızlanmasına neden oluyor.

Yanına ulaştığımda beni aşağı çekiyor, böylece kucağına uzanıyorum, başım yere doğru sarkıyor ve kıç yanaklarım yayılmış uyluklarının arasına yerleştiriliyor.

"Cezanız daha ağır olmalı, ancak zor bir gün geçirdiğiniz ve bunlar ilk suçlarınız olduğu için merhametli olacağım."

Tenim karıncalanıyor ve meme uçlarım acı verecek kadar geriliyor. "Teşekkür ederim, efendim."

"Onları sayacaksın. Bunu yapmazsan sayımı sıfırlarım."

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve inlememeye çalışıyorum.

Bu ya gözyaşlarıyla ya da ilk orgazmımla bitecek.

YEDİ

LEROI

Bu bir hata.

İçeri girdiğimde onu diz çökmüş ve çıplak bulduğumda, ona bir şeyler giymesini söylemeliydim. Şu ana kadar hep örtülüydü. O bol kıyafetlerin bu kadar güzel kıvrımları sakladığını hayal bile edemezdim. Şimdi başka tarafa bakamıyorum.

Henüz Seraphine'in tenine dokunmamıştım ve sikim şimdiden fermuarımı acıyla zorluyordu. Kıçı mükemmel. İşaretlenmemiş, porselen etten yuvarlak küreler, çiğ çiğ şaplaklanmak için yalvarıyor.

Eğer Seraphine'in zevkleri benimkilere yakınsa, başım belada demektir. Sınıra kadar itilmeyi ve canı yanana kadar ona vurmam için yalvarıp ağlayana kadar geri getirilmeyi seven bir kadına karşı koyamam.

Riskler yüksek. Eğer çuvallarsam, hoşnutsuzluğunu boğazımın kesilmesi ya da daha kötüsü şeklinde göstermesi daha olası. Ne olursa olsun, onun olasılığı cazip.

İlk vuruşa hazırlanmak için elimi güzel yanaklarının üzerinde gezdiriyorum. Teninden sıcaklık yayılıyor. İpek kadar pürüzsüz ve yumuşak görünen, benim gibiler için fazla esnek ve dokunulmamış bir ten. Bir nefes çekiyorum

Kucağımda domalmışken neden burada olduğumu kendime hatırlatmak için titreyen bir nefes alıyorum ama yine de onun hassas tenini okşamamak için her türlü çabayı gösteriyorum.

Seraphine disipline edilmek için burada. Zevk almak için değil. Anlaşmamızın ciddiyetini anlamak zorunda. Onu öldürmeyi bırakması için eğiteceksem, itaatsizlikten ve yalanlardan vazgeçmesi gerek.

Elimi kaldırıyorum ve ilk darbeyi indiriyorum. Avucumun teniyle birleşirken çıkardığı ses, taşaklarıma doğru bir zevk dalgası gönderiyor. Nefes nefese kalıyor, sırtı kamburlaşıyor, şaşkınlığının görüntüsü ve sesi beni daha da derin bir şehvete sürüklüyor.

"Bir," diyor, sesi nefes nefese.

Krem rengi teninde bir el izi beliriyor. İnlememek için dişlerimi sıkıyorum. Hiç düşünmeden, avucumu hayal ettiğimden bile daha lüks olan sıcak teninde gezdiriyorum.

Nefesim derinleşiyor ve kalbim kafesinde acı içinde gümbürdüyor, tüm kanı ve hissi güneğe pompalıyor. Elim kışının yanaklarından çekiyorum ve kendime bunun oyun değil ceza olduğunu hatırlatıyorum.

Bir sonraki şaplak daha sert ve etinin dalgalanmasına neden oluyor.

Seraphine inliyor, sanki acıyı zevk olarak yorumluyor. "İki!"

Sertçe yutkunuyorum, odaklanmaya çalışıyorum, artan aciliyeti görmezden gelmeye çalışıyorum. Öldürücü dürtülerini kontrol altına almak için bunu önerdiğinde, orgazmı da içeren bir ödül ve ceza programı önermesini beklemiyordum. Şimdi, kendi disiplinin test ediliyor ve tarafsız kalmak için elimden gelen tek şey bu.

İkinci el izi ilkinden daha koyu. Acının geçmesini beklerken, şaplakların özenle atıldığını bilmesini sağlayarak üzerini düzeltiyorum.

Güzelce titreyen Seraphine bir bacağını kaldırıyor, zarif ayağı tavanı gösteriyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Bu kadınla ilgili her şey gülünç derecede çekici, güzel küçük ayak parmaklarından kızaran yanaklarına kadar.

"Pozisyonuna geri dön." Baldırını hafifçe itiyorum, sadece kucağında kayması için.

Bacakları ayrılıyor ve tatlı amcığının görüntüsüyle karşılaşıyorum. Kollar o kadar soluk ve ince ki, kıvrımları parıldarken ve ıslakken zar zor görülebiliyorlar.

Beni çıldırtmak için kendini bilerek yeniden konumlandığına eminim. İşe yarıyor.

Üçüncü şaplak sol yanağından daha soluk olan sağ yanağına geliyor. Seraphine çığlık atıyor ve sanki biraz sürtünme yaratmaya çalışıyormuş gibi bacağıma doğru kıvranıyor.

Kızarmış derinin üzerini düzleştiriyorum. "Tokatları say yoksa cezan sıfırlanır."

Kalçaları biraz daha genişliyor ve o güzel küçük amcığını daha fazla sergiliyor. Sikim tepki olarak sarsılıyor ve azı dişlerimi gıcırdatarak uyarılmamı kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Seraphine," diye homurdanıyorum.

Kıcını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken, bana işkence ettiğinin ya da bu cezayı bir oyun olarak gördüğünün acı bir şekilde farkındayım. Kazanamayacağı bir oyun.

Bir elimi dizlerinin üzerine bastırarak başının yere doğru sarktığı yere doğru eğiliyorum. "Bu sana son uyarım," diye homurdanıyorum. "Tokatları say, yoksa baştan başlamayız. Bir sonrakiler o kadar da hoş olmayacak."

Başını sallıyor.

"Bunu sen istedin," diyorum.

Yanıt olarak, omurgası sertleşir.

Elimi kaldırıyorum ve bir öncekinden daha güçlü bir şaplak atarak kıkına doğru indiriyorum. Seraphine inliyor ve kıvranıyor, vücudu bükülüyor ve neredeyse kucağımdan kayıyor. Avucumu kürek kemiklerinin arasına koyarak onu tutuyorum ve önce bir tane, sonra bir tane daha indiriyorum.

Altıncı şaplaktan sonra nihayet "Bir!" diye bağırıyor.

"Aferin kızıma."

Kıçının yanaklarını okşayarak kızarmış tenini yatıştırıyorum. Teninden ısı yayılıyor ve amı daha da ıslanıyor. İşaret parmağım kıvrımlarına yaklaşıyor ve titriyor. Kaygan sıcağının içine kaymak, çığlıkları lezzetli bir kreşendoya ulaşana kadar şişmiş klitorisinin etrafında dönmek çok kolay olurdu. Kendime bunun bir ceza olduğunu hatırlatıyorum.

Bu şaplağın sonunda, Seraphine günahlarından pişman olacak.

Bir sonraki şaplak da aynı sertlikte ve bacakları birbirinden daha da ayrılıyor. Dudaklarımın köşesi kalktı.

Amıyla oynamamı istiyor. "İki,"
diyor nefes nefese bir iniltiyle.

Avucumla acıyı yatıştırırken kalçaları kalkıyor ve şüphelerimi doğruluyor. Tatlı cazibeyi görmezden gelerek, nefesini kesen bir darbe daha indiriyorum.

"Üç."

Dördüncü şaplak kalçasının aşağısına, amcığıyla birleştiği yere iniyor. Acının, dokunuşuma en çok ihtiyaç duyduğu yere ulaştığından emin oluyorum.

"Oh," diyor soluk soluğa. "Dört."

Kıçını okşuyorum, titreyen bedeninde zevk buluyorum. Hiç orgazm olmadığını iddia eden bir kadın için, tehlikeli bir şekilde sınıra yakın. Onu titreten bir doruğa ulaştırmak için sadece birkaç hızlı dokunuş yeterli olacaktı.

Parmaklarım ıslaklığına en yakın birkaç santimlik etini sıyırdığında, dokunuşuma doğru hareket ediyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Lütfen, ne?" Yalvarışlarının sesini duymaktan keyif alarak soruyorum.
"Bana ne istediğini söyle."

"Dokun bana," diyor, tatlı sesi erimiş günah gibi çıkıyor. "Sana ihtiyacım var."

Parmak eklemlerimi omurgasından aşağı kaydırarak lezzetli bir inilti çıkarıyorum.

Seraphine'in sırtı kavisli ve bu manzara baştan çıkarıcı.

Her ne kadar onu orgazm etmek istesem de, yaramazlığının sonuçlarını öğrenmesi gerekiyor, ama bu parmaklarımı kaygan kıvrımlarında gezdirmeme engel değil. Şişmiş tomurcuğuna ulaştığımda, onu en nazik vuruşlarla okşuyorum.

"Bu senin klitorisin." Ona doğru eğildim, sesim derinleşti. "Parmağımla nasıl daire çizdiğimi hissediyor musun?"

Kalçaları titriyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Hoşuna gitti mi, küçük Seraphine?"

"Evet," diye fısıldıyor.

"Bileklerini aldığımız deri eşyalardan biriyle kelepçeleyeceğim, tamam mı?"

"Tamam," diye inleyerek cevap veriyor.

Yatağa uzanıp kol bağlarını tutuyorum. Seraphine muhtemelen onu kelepçeleyeceğimi ve orgazm olana kadar o tatlı küçük tomurcuğuyla alay etmeye devam edeceğimi düşünüyor, ama yanılıyor.

Bileğini tutarak elini, aynı malzemeden kalın bir parçayla diğerine tutturulmuş yumuşak deri bir kelepçenin içinden geçiriyorum. Cihaz bir ayırma kolu bağlayıcısıdır, bu da onu minimum zorlanma ile daha uzun süre yerinde tutacaktır.

Seraphine inliyor, kalçaları bir o yana bir bu yana sallanıyor. Başımı sallıyorum.

O ölümcül bir zevk.

İkinci kolunu bağlayıcının içinden geçirdiğimde, ilk doruk noktasına ulaşmaya o kadar kararlı ki çok az direnç gösteriyor. Her bir kayışı sıkıyor, rahat olup olmadığını kontrol ediyor ve onu kucağımdan kaldırıyorum.

Yanımda duruyor, yanakları kızarmış, güzel dudakları ayrılmış ve kırmızı.

Gözlerimi yüzünden ayırmıyorum ama meme uçlarının dikleştiğinden şüpheleniyorum. "Yatağa yüzüstü uzan ve bacaklarını aç," diyorum.

Başka bir şey söylemeden yatağın üzerine atladı.

Parmaklarımı sırtında gezdiriyorum, dokunuşlarımın bir ürperti yaratmasına bayılıyorum. "Lütfen, Leroi," diye fısıldıyor. "Sana ihtiyacım var."

Eğilip dudaklarımı kulağına götürdüm. "İtaatkâr kızlar orgazm olur. Domlarından silah saklayan ve emirlerine itaatsizlik eden kızlar, yataklarında ağrıyan amcıklarla ve serbest bırakılmadan yatarlar."

Dudakları aralanır. "Ama-

" "Hayır, ama."

Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ama ya işemek istersem?"

"O zaman yataktan kalkıp banyoya gideceksin."

Yüz hatları sertleşiyor ve gözleri cinayetle parlıyor. Uzanıyorum ve parmaklarımı yanağında gezdiriyorum. "Şimdi cezayı çek. Kollarını serbest bırakmak için daha sonra döneceğim."

"Bekle-"

"Bu senin kabul ettiğin şey, Seraphine. Şımarıklık yapma."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve onu soluk soluğa bırakarak kapıdan çıktım.

Artık ona orgazm yaşatabileceğimi bildiğine göre, davranışlarının düzelmesini bekliyorum.

SEKİZ

LEROI

Seraphine'i yatakta kıvranırken, hayal kırıklığıyla titrerken bırakıyorum. Bana bakıyor, yüzü her geçen an daha da kızarıyor. Onu orgazmın eşiğine getirip sonra da serbest kalmasını engellemekten sadistçe bir heyecan duymaktan kendimi alamıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor, sesi onu bodrumda bulduğumda olduğu kadar çaresiz çıkıyor.

O tatlı ve narin dış görünüşün altında, yanlış arkadaşlara sahip olduğu için bir adamın boğazını kesebilecek ya da sarkıntılık ettiği için gözünü oyabilecek genç bir kadın olduğunu kendime hatırlatmadan önce adımlarım sadece bir saniyeliğine duraksıyor.

Seraphine evcilleştirilmeli.

Odasından çıkıyorum, kendini bağlayıcıdan kurtaramayacağından eminim. Elleri arkadan bağlıyken de kurtulamayacak.

Telefonum çalıyor ve yemek masasının üzerinde bıraktığım yere doğru yürüyorum. Şirketin koordinatörü Rita arıyor ve çalıştırdığımız bir suikastçının eyalet dışında bir işi tamamladığını bildiriyor.

Rita, Anton emekli olmadan önce de şirkette çalışıyordu. Altmışlı yaşlarında tatlı bir kadın olan Rita, bir yandan tığ işi yapıyor, bir yandan da sözleşmeli cinayetlerle ilgili telefonları kabul ediyor. Ayrıca müşteri memnuniyetiyle de ilgileniyor.

"Birileri Frederic Capello'nun intikamını almak için bir sözleşme açmak istiyor" diye ekliyor.

Burun deliklerim alevlendi. Hayatta bıraktığım hiç kimse bizim fiyatlarımızı karşılayamamalı.

Sesimi eşit tutarak cevap veriyorum, "Oh?"

"Silahlı bir adamın bu hafta tüm aileyi yok ettiğini duydun mu?"

"İntikam mı istiyor?"

"Öyle görünüyor," diyor. "Katilin izini sürmemizi ve onu canlı olarak belirli bir yere getirmemizi istiyor."

Duraklıyorum, çenem sertleşiyor. "Biz ödül avcısı değiliz."

"Ben de ona öyle dedim." Kıkırdıyor. "Ama katili bulmak için bir milyon ödemeye hazır. Bu yüzden soruşturmayı size devrediyorum."

Kahretsin.

Bu yüzden Capello'lara saldırmayı uzun uzun düşündüm. Katillerinin peşinde olan her kimse, biz reddedersek vazgeçmeyecektir. İş rakiplerimizden birine verir ve benim de arkamı kollamak için bir nedenim daha olur.

"Bir isim bıraktı mı?"

"Tabii ki hayır."

"Bana tüm detayları gönder," dedim. "Ben halledeceğim." "Halledeceğim." Rita telefonu kapattı.

Gözetleme uygulamasını açıyorum ve Seraphine'in odasındaki kameralara ilerliyorum. Hâlâ bir o yana bir bu yana kıpırdanıyor, biraz sürtünme yaratmaya çalışıyor ama faydası yok.

Kapısının arkasından gelen sinirli bir çığlık beni gülümsetiyor. Miko'yu arıyorum, tek zil sesinde cevap veriyor.

"Leroi?"

"O dosyalarda işe yarar bir şey bulabildiniz mi?"

Uzun bir nefes üflüyor. "Aslında çok fazla var."

"Ben de geliyorum."

Yarım dakikadan kısa bir süre sonra yan dairedeyim. Benim üç yatak odama kıyasla sadece bir yatak odası ve açık plan mutfaklı daha küçük bir oturma alanı var. Miko her duvarı manga ciltleri ve aksiyon kahramanı figürleriyle dolu kitaplıklarla kaplamış.

"Ne buldun?" Bakışlarımı, birinde video oyunları oynamak için büyük boy bir monitör bulunan, diğerinde ise daha fazla monitörle çevrili olarak oturduğu çalıntı sürücülerle dolu ikiz masalarına diktim.

"Enzo Montesano bir yırtıcıydı." Titriyor. "Reşit olmayan kızlarla video görüntülerini buldum."

"Kahretsin." Kaşlarımın arasını ovuşturarak Enzo Amca'nın böyle bir şeyi nasıl sır olarak saklayabildiğini merak ediyorum. "Ne kadar genç?"

Omuz silkiyor. "On beş, on altı. Çok yakından bakmadım."

Enzo babamın ilk kuzeniydi ve ben onu neredeyse her gün görerek büyüdüm. Sır saklamasıyla tanınmazdı, bu yüzden karısı ona her gün sarışın metresi hakkında bağırırdı. Belki de kadın onun gerçek ahlaksızlığını örtbas etmek içindi.

"Bu Capello'nun imparatorluğunun kontrolünü nasıl ele geçirdiğini açıklıyor. Ona şantaj yaptı."

"Doğru." Miko ofis koltuğunda kendi etrafında dönüyor. "Oğullarıyla arkadaş olduğunuzu biliyorum. Sence onlar da-"

"Roman, Cesare ve Benito babalarına hiç benzemiyorlar," diyorum. "Savcı ya da yargıç hakkında bir şey bulabildin mi?"

"Bir göz atın."

Ekran, aynı adamın kokain çekerken, fahişelerle düzüşürken ve Capello'dan bir tomar para kabul ederken çekilmiş görüntüleriyle dolup taşıyor.

"Bu çok kötü," diyorum, sesim kısık. "Peki ya yargıç?"

"İşte." Miko bir küçük resim açar ve kır saçlı, kilolu bir adamın görüntüsünü getirir. Adam çıplak, elleri ve dizleri üzerinde, giyinik iki adam tarafından tükürükle kızartılıyor.

Başımı başka yöne çeviriyorum. "Evli mi?"

"Evet, ama daha da
kötüleşiyor." "Nasıl?"

"Bu adamlar." Miko iki adamı işaret ederek dikkatimi tekrar klibe çekti.
"Bunlar onun mahkemesinde temyiz davasını kazanan banka soyguncuları.
Görünüşe göre ona ödeme yapıyorlar."

"Siktir." Başımı salladım. "Yargıç ve savcının görüntülerini Benito
Montesano'ya ilet."

Biraz sürükleyip bırakma ve birkaç fare tıklamasıyla Miko e-postayı
gönderdi. Bana döndü ve kaşlarını çatı. "Capello'nun babaları hakkında
sahip olduğu bilgiler ne olacak?"

"Bunu bilmelerine gerek yok,"
diyorum. Miko'nun kaşları
derinleşiyor.

"Enzo öldü ve Capello oğullarından birini cinayetle suçladı ve diğer
ikisine yeterince acı çekti. Onlara babalarının bir sapık olduğunu
söylemenin kimseye faydası yok. O kızlardan herhangi birini teşhis
ederseniz, bana isimlerini ve adreslerini gönderin. Capello işinden
kazandıklarımızdan payıma düşeni onların terapi masrafları için
kullanacağım."

Başını eğiyor.

"Herhangi bir sorun
var mı?" Ben
soruyorum.

"Büyük bir işten sonra hep balığa gideriz."

I bastırmak a İç çek. "Bu bir var gel ile bir
beklenmedik bir komplikasyon."

Birkaç kalp atışı boyunca tereddüt ediyor, konuşmak için cesaretini
toplamaya çalışıyormuş gibi görünüyor. "Kurtardığın o kız..."

"Peki ya Seraphine?"

"Bana yaptığın gibi onu da bir apartman dairesine mi taşıyacaksın?"

"Eninde sonunda," diyorum gülümseyerek. "Ama biraz daha fazlasına
ihtiyacı olacak.

yardım et."

Başını sallıyor.

"Başka bir şey var mı?"

"Silah kullanmayı öğrenmek istiyorum." "Neden?"

"Sahne arkasında olmaktan yoruludum. Sahada size yardım etmek istiyorum."

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor, baş ağrısının başlangıcı gibi hissediyorum. O dosyaları karıştırmasına izin vermek muhtemelen bir hataydı. Miko'da bir adamın gözlerinin içine bakıp tetiği çekmek için gereken özellikler yok.

"Seni buraya getirdim çünkü daha iyi bir hayatın olsun istedim. Seni bir katil olman için eğitmek için değil."

Bakışları yere düşüyor. "Ama yardım etmek istiyorum."

"Biliyorsun. Sen bu işteki en iyi hacker'sın ve patlayıcıları herhangi bir yıkım uzmanından daha iyi bir araya getirebilirsin. Senin teknik bilgin olmasaydı Capello işini asla tamamlayamazdım."

"Ama ben insanları öldürmek istiyorum," diyor. "Senin gibi yakından." "Cinayet arzulanan bir şey değildir."

Mavi gözleri sertleşerek bana bakıyor. "Bunu benden daha gençken yapıyordun."

"Başka seçeneğim yoktu."

Miko gözlerini kaçırıyor, çenesi seğiriyor. "Belki ben de senin gibi üvey babamı öldürseydim, senin gibi bir tetikçi olurum."

Başım ağrıyor. Miko benim hikayemi zaten biliyor. Onunkinden çok farklı değil. İkimizin de pervasız anneleri ve tacizci üvey babaları vardı ama benim korumam gereken küçük bir kız kardeşim vardı. O piçi onun üstünde bulduğumda, silahını kaptım ve onu şakağından vurdum.

Hemen ölmedi. Onu, kan gölünün içinde nefes nefese saatlerce yatması için bıraktım. Annem sonunda ayıldığında kuzeni Anton'u aradı ve beni götürmesi için ona bağırdı.

Anton bana asla ıskalamamayı öğretti. İlk başta boya saçmalarıyla çalıştık ve bir gün bana söylemeden kurusıkları mermilere çevirdi.

Bu şekilde Anton'un önce çırağı sonra da halefi oldum.

"Haklısın," diyorum. "Üvey babamı vurmak benim katil olmaya attığım ilk adımdı. Ama senin için aynı hayatı istemiyorum."

"Bu benim kararım değil mi?" diye soruyor.

"İlk cinayetini işledikten sonra insana bir şeyler oluyor," diyorum. "Kız kardeşimi kurtarmak için yaptığım şeyden pişman değilim ama para için yabancıları öldürmek insanı değiştiriyor, hem de iyi yönde değil."

Duruşu çöküyor ve gözlerini dikmiş bilgisayara bakıyor. "Sadece faydalı olmak istiyorum."

Elimi omzuna koydum. "Eğer şirkette analist olarak tam zamanlı çalışmak istiyorsan, bunu gerçekleştirebilirim."

Dudaklarının köşesi bir gülümsemeye dönüşüyor. "Yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Bize yardım etmenin tek yolu cinayet değil. Eğer silah kullanmayı öğrenmeye bu kadar hevesliysen seni atış talimine götürebilirim."

"Elbette," diyor Miko, gözleri parlayarak. "Geri verebilmek istiyorum."

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık," diyorum omzunu sıkarak. "Senden istediğim tek şey mutlu olman."

Başını eğiyor, gülümsemesi genişliyor ve yanakları pembeleşiyor. "Ben... Capello'nun korumaları hakkında istediğin araştırmayı bitirdim. Onlarca yıldır aynı hesaptan ödeme yapıyormuş, ben de ödeme alanların isimlerini buldum ve bilgilerini kamu kayıtları ve DMV'den indirdiğim fotoğraflarla karşılaştırdım."

"Altı yıl öncesinden bugüne kadar onun yanında çalışmış olanları filtreleyebilir misiniz?"

Utangaç genç adamın tüm izleri kayboluyor, yerini kendinden emin bir profesyonel alıyor. "Yirmi dört kişi var. Üçü hapiste, beşi son beş yıl içinde öldü ve yedisi de patlamalarımız sırasında öldü."

Başımı salladım. "On iki kişi hayatta mı kaldı?" "Evet."

"Yirmi dört kişinin dosyasını ve ölenlerin kimliklerini bana gönderin."

Birkaç tıklama yapıyor. "Tamamdır."

"Mükemmel iş."

"Oyun oynamak için bir dakikan var mı?" diye soruyor.

Bakışlarım telefonuma kayıyor. Seraphine'i kontrol etmek istiyorum ama başımı sallıyorum. "Bu gece olmaz Miko. Ellerim dolu."

"Başka bir zaman mı?" diye sorar, sesi düzdür.

"Kesinlikle." Ayağa kalkıyorum ve sırtını sıvazlıyorum. "Bir şey daha var. Rita, Capello'yu öldüren yalnız tetikçiyi vurmak isteyen birinden telefon aldı."

Kafasını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Bu iş için bir milyon ödemeye hazır."

Çenesi düştü. "Umarım hayır demiştir."

"Görevi kabul ettim," diye sırtarak cevap veriyorum. "Para y a t a r y a t m a z , ölmemi isteyen kişiyi araştırmak için elinden geleni yap."

"Elbette," diyor Miko, sesi titreyerek.

"Merak etmeyin. Bu yeni müşterinin başına geleceklerden haberi olmadan onu ortadan kaldırmayı planlıyorum. Şimdi biraz dinlen."

Dairesinden normalden daha hızlı çıkıyorum, Seraphine'in cezasıyla nasıl başa çıktığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

NINETEEN

SERAPHINE

Son on dakikadır yatağa srtnyorum, biraz sürtünme yaratmak için bir Şeyler deniyorum -herhangi bir Şey. Tek baŐardđım, kendimi hızla kaybolan yüksek bir uyarılma durumuna getirmek oldu.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını diken diken ediyor. Leroi o Őaplacla beni çok heyecanlandırdı ve parmaklarının ona en çok ihtiyaç duyduğum yere bu kadar yakın olması ıldırtıcıydı.

Onun zel olduğunu biliyordum, bana ilk orgazmımı yaŐatacak kişi olabileceğini biliyordum. Bilmediğim Şey ise acımasızlığının boyutuydu. Kııma Őaplacla atarken kalın ereksiyonunun yan tarafıma bastırđıđını hissettim, ama onu pantolonunun içinde tuttu. Diğer erkekler daha da Őiddetlendirebilirdi ama Leroi vücudum daha fazlası için ona yalvarsa da çok soğukkanlı ve kontrollü kaldı.

Ulaşılmaz biri ama daha önce hiçbir erkek için böyle hissetmemiştim. Onun tarafından eğitilmek isteyip istemediğimi yeniden düşünmeye başladım. Şu anda tek istediğim ona çığlık attırmak. Ya da kanatmak.

Gerçekten son silahlarımı da teslim etmemi mi bekliyordu?

Kalçalarımı döndürüyorum, zihnim acı veren tokatlar arasında o nazik okŐamaları tekrarlıyor. Şimdiye kadar kimse bana böyle bir zevk vermek Şöyle dursun, tüylerimi diken diken etmeyecek Şekilde dokunmamıŐtı. Genelde sadece

ama Leroi beni ateşin doruğuna kadar kızdırdı ve beni burada kaynamaya bıraktı.

Tenim ter içinde kalıyor. Kendimi orgazma ulaştırmaya çalışıyordum ama tek elde ettiğim şey hayal kırıklığıydı. En azından ellerimi önümde bağlı bırakabilirdi.

"Piç," diye hıçkırıyorum, derisine işleyeceğim güzel desenleri hayal ediyorum. Kapı açılıyor ve ben donup kalıyorum.

"Kimmiş piç?" diye soruyor derin bir ses, omuriliğimin karıncalanmasına ve klitorisimin nabzının atmasına neden olan.

Başımı çevirdiğimde Leroi'nin hâlâ siyahlar içinde kapıda durduğunu görüyorum. Başını eğiyor, bakışları değerlendiriyor.

"Beni burada acı çekmem için bıraktın." Vücudumu yana doğru büküyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıyor ve yanaklarımda bir sıcaklık oluşuyor. Ne kadar zamandır kapının arkasında durmuş, zevk almaya çalışmamı ve başarısız olmamı dinliyordu?

Ben daha bir şey söyleyemeden omzumdan tutup beni sırtüstü çeviriyor. Yeni pozisyonda kollarım altımda geriliyor ve sırtım kavislenerek sıkışmış meme uçlarımı gösteriyor. Leroi kaşlarını çatarak, "Seni burada bir ders alman için bırakmıştım ama görünüşe göre almamışsın."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne için?"

"Silah sakladığım konusunda yalan söyledim." Boğazım kuruyor ve sertçe yutkunuyorum. "Ve bana odamda kalmamı söylediğinde itaatsizlik ettiğim için."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, hâlâ sert bir sesle.

"Ve sana piç dediğim için," diye mırıldanıyorum. Geri çekiliyor. "Arkanı dön."

Kalbim o kadar sert atıyor ki titreşimleri çekirdeğime ulaşıyor. Bir yandan göz teması kurmaya çalışırken bir yandan da önüme dönüyorum. Belki yeterince ikna edici olursam özrümü kabul eder ve başladığı işi bitirir.

Yatağın yanına çömelıyor ama kıcıma uzanmak yerine parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor. Dokunuşu nazik, yatıştırıcı ve cezalandırıldığım düşünöldüğünde beklenenden daha sıcak. Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor. Ne yapıyor bu adam?

Tam soracakken parmaklarını sırtımda gezdiriyor ve tenimi tutuşturuyor. Nefes nefese bir iç çekiyorum, içim beklentiyle kasılıyor. Omurgamın dibine ulaştığında, bacaklarım ayrılıyor, klitorisimin etrafında daireler çizmesi için sessiz bir davet.

"Hâlâ ıslak mısın?" diye sorar, sesi boğuktur. "Evet, efendim."

Gözleriyle karşılaşıyorum ve öncekinden daha da karanlık. Bakışlarım kaslı vücudunda geziniyor ve pantolonunu zorlayan şişkinliğe yerleşiyor. Benim için sertleşiyor ve bu bana konuşma cesareti veriyor.

"Lütfen, dokun bana," diyorum.

"Sana bir ödölü hak ettiğini düşöndüren nedir?" diye soruyor. Kelimeler boğazımda düğömleniyor.

"Sana bir kez soracağım ve bana doğruyu söylemeni istiyorum. Başka silah sakladın mı?"

"Evet," diye itiraf ediyorum kendimi durduramadan.

Başka bir şey söylemeden bileğimdeki bağın tokalarını çözöyor, bir kolumu deri kelepçeden kurtarıyor ve omzuma masaj yapıyor. Onun dokunuşuyla eridim. O kelepçeleri çözene kadar ne kadar zorlandığımı fark etmemiştim. Sonra diğer kolumu da serbest bıraktı ve gergin kaslarıma yaptığı yatıştırıcı masajı tekrarladı.

Ama hâlâ ilgilenmesi gereken bir kas daha var.

Oturmama yardım ederken göğsümü göğsüne bastırıyorum ve fısıldıyorum, "Özür dilerim. Lütfen efendim. Dokunun bana."

Yüzümü büyük ellerinin arasına aldı. "Cezanı çok iyi karşıladın ama itaatsizliğin kabul edilebilir olduğunu düşünmen için seni eğitmek istemiyorum. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

"İtaat ve iyi davranış ödüllendirilir." Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde kaydırıyor, dokunuşunu sıcak bir iz takip ediyor ve tenim karıncalanıyor. "Kurallara uymayan kötü kızlar yatağa kışlarına şaplak yiyerek ve orgazm olmadan girerler."

Bacaklarımın arasında sıcaklık titreşirken bile adaletsizlik karşısında inliyorum. "Ama sana geçmişimi anlattım. Bu bir ödüle değmez mi?"

Gözlerimin içine bakıyor, bu soruya kendi kendime cevap vermemi bekliyor.

"Sakladığım tüm silahları sana versem ne olur?"

"Bu telafi etmek için bir başlangıç olur." Geri çekilip bana alan açtı.

Tuvalete doğru yürüyorum, klozetin kapağını kaldırıyorum ve ölü adamlardan aldığım iki bıçağı çıkarıyorum. Geri döndüğümde Leroi çoktan kapının önünde duruyordu.

"Bu sonuncusu mu?" diye sorar.

"Evet, masanın üzerine bıraktığım silah da dahil."

Başını sallıyor. "Özrün kabul edildi. Üzerine bir şeyler giy ve akşam yemeğinde bana katıl."

Ertesi sabah, doğrama tahtasının önünde Leroi'nin buzdolabındaki her şeyi dilimliyorum. Tüm keskin bıçaklar gitmiş ve elimde sadece kör bir masa bıçağı var. Tezgâhın üzerinde yığılı duran sebze yığınları bir katilin kurbanı olmuş gibi görünüyor.

Dün gece bütün bir yemek boyunca oturdum ve tabağımdaki her şeyi yedim, beni yatak odasına geri götüreceğini ve iyi davranışım için bana orgazm vereceğini düşündüm. Gecenin sonunda, tüm yediklerimi topladı.

silahlarını aldı, onları cephaneliğine kilitledi, bana biraz uyumamı söyledi ve beni orada bıraktı. Yalnız ve tatminsiz.

Ağır dilimleme işinden dolayı parmaklarım ağrıyor. Devam etmemi sağlayan tek şey, doğradığım her sebzeyi Leroi'nin vücut parçalarından biri olarak hayal etmek.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Dönüp baktığımda onu kapının pervazına yaslanmış, gömleksiz ve gri bir eşofman altı giymiş halde buluyorum. Bakışlarım göğsünün düzlemlerinde, kalçalarındaki V şeklindeki kasların üzerinde geziniyor ve kumaşın arasından çıkan penisinin dış hatlarına takılıyor.

Uzun, kalın ve şişkin tepesiyle mükemmel bir şekle sahip. Nefesim hızlanıyor ve parmaklarım masa bıçağının etrafında kenetleniyor. Bacaklarımın arasında ısı birikiyor ve yutkunuyorum. Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirdiğimde kaşlarını kaldırıyor.

Doğru. Bir soru sordu.

"Yiyecek bir şey yok, o yüzden bu sebzeleri kesmek zorunda kaldım."

Dudaklarının kenarları seğiriyor. "Her soruya bir suçlamayla mı cevap veriyorsun?"

"Belki dün gece bana istediğimi verseydin, bu sebzelerin sen olduğunu hayal etmek zorunda kalmazdım." Bir kabak aldım ve dilimlemeye başladım.

Yaklaşıyor ve yakınlığı tenimi ter içinde bırakıyor. Bıçağı kavırıyorum ve doğruluyorum.

"Senin için bir şeyim var." Etrafımdan dolaşıp bir wok tavaya uzanıyor ve onu ocağa yerleştiriyor, sonra buzdolabını açıp bir şişe yağ alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"Katliamından elde ettiğin gelirle kahvaltı hazırlıyorum." Tavaya bir miktar sıvı döküp ateşi yaktıktan sonra doğradığım sebzelere dikkatle baktı. "İçinde bilmem gereken bir şey var mı?"

Yorumunun tam olarak algılanması bir saniye sürüyor ve yanaklarım yanıyor.

O adamın aletini kestiğim zamanı unutmama izin vermeyecek.

"Ben..." Telaşlanmayı reddederek başımı sallıyorum. "Bu buzdolabında ne tür et bulundurduğuna bağlı."

Leroi homurdanıyor. Bu en nazik sestir, ifadesi değişmemiştir ve onu eğlendirdiğim için heyecan duymaktan kendimi alamıyorum. Kesilmiş sebzelere uzanıyor ve onları tavaya atarak cızırdayan bir aroma patlaması yaratıyor.

Başını buzdolabına doğru çeviriyor. "Bir kutu yumurta ve biraz soya sosu al ve yumurtaları karışıma kırmaya başla."

Dediğini yapıyorum, yabancı bir apartman dairesinde ve beni çıplak görmesine rağmen şaplak dışında bana elini bile sürmemiş bir tetikçiyle omlet yaptığımı inanamıyorum.

Leroi fokurdayan yumurta ve sebze karışımına biraz ot eklemem için beni yönlendiriyor ve mutfak yemek kokusuyla doluyor.

O kadar gerçeküstü ki, bir an için hâlâ bodrumda, bir rüyanın içinde sıkışıp kaldığımı düşünüyorum. Özgür olduğuma inanamıyorum. Babam öldü ve piç oğulları da öyle, ama bir şekilde bu doğru. Yine de bu anın tadını bile çıkaramıyorum çünkü Gabriel'in herhangi bir görüntüsünü görmeyeli yıllar oldu.

"Sorun nedir?" Leroi soruyor.

"Kardeşimi düşünüyorum."

"Yemek yerken topladığım ipuçlarına bakabiliriz." "Bir şey mi buldun?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Miko son altı yılda Capello için çalışan tüm gardiyanların fotoğraflarını topladı. Bazılarını annene saldırdıkları gecedan tanıyor olmalısın."

Omuzlarım kaskatı kesiliyor, mutfağın sıcaklığına rağmen tüylerim diken diken oluyor. Yüzümü nötr bir maske gibi tutuyorum ve "Pietro ne olacak?" diye soruyorum.

"Seni büyükannene götüren adam mı?" Leroi kaşlarını çatarak soruyor.

"Hayır, şoförümüz Felix'ti. Pietro ikizler için çalışıyordu. Beni görevlerime o götürdü."

Başını eğiyor. "Görevler mi?"

Kendimi solgun hissediyorum, yüzümden akan kanın her zerresi çılgınca atan kalbime doğru akıyor. Omurgam sertleşiyor ve boş midem düğümleniyor. Babam ve ikizlerin beni ne için kullandıklarını kimseye söylememem gerekiyor.

YİRMİ

LEROI

Seraphine başını eğip yüzünü gizliyor. Bu görevleri detaylandırmasını bekliyorum ama o sessizliğini koruyor. Şimdi, eğitmeninin kimliğini bildiğimi belli etmeden Anton'un yöntemleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için mükemmel bir fırsat.

Ocağı kapattıktan sonra parmaklarımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve gözlerimiz buluşsun diye yüzünü kaldırıyorum. O zaman bile sanki utancının ağırlığına dayanamıyormuş gibi bakışlarını kaçırıyor.

"Biraz çikolata alabilir miyim?" diye soruyor. Konuyu değiştirmek için kötü bir girişim.

"Bende hiç yok. Alerjim var."

"Ah." Ayaklarını sürüyerek iki elini göğsünde kavırıyor. "Kahvaltıdan sonra bana ne demek istediğini anlatacaksın."

Gözleri büyüdü. "Yememe izin mi vereceksin?"

"O bodrumda sizi kontrol etmek için yiyecek alıkoymak mı kullanıldı?" Başını sallıyor.

"Sana ödül ya da ceza olarak asla yiyecek vermeyeceğim. Anlaşıldı mı?" Devam etmeden önce tekrar başını sallamasını bekliyorum. "Şimdi iki bardağa portakal suyu doldur ve onları çatal bıçakla birlikte balkona götür."

Seraphine istediğimi yapmak için koşturuyor ve omleti ikiye bluyorum, göğsüm ona korumamın her zerresini verme dürtüsüyle sıkışıyor. Miko'nun bana gösterdiği, güçlü adamların Capello tarafından kameralar önünde kariyerlerine zarar verecek eylemlerde bulunmaları için tuzağa düşürüldükleri videoları düşünmeden edemiyorum.

Seraphine'i hedeflerini riskli pozisyonlara sokmaya mı zorladılar? Anton bir kızı nasıl böyle iğrenç bir duruma sokabilir? Kadın ya da ocuk yok. Kural buydu.

Tabakları oturma odasına götürüyorum ve onu dışarıdaki balkon masasında başı hala eğik otururken buluyorum. Sabah güneşi saçlarını altın bir haleyle aydınlatıyor, geri kalan yüz hatları glgedeyken onu daha da melek gibi gösteriyor. Kalbimdeki acıyı görmezden gelerek tabağı önüne koyuyorum.

"Ye."

Omlete bakıyor, omuzları kamburlaşıyor. Duruşu sertleşiyor, sanki bilgi saklamasına rağmen yemesine izin verdiğime inanamıyormuş gibi.

Karşımdaki koltuğa geçiyorum. "Siz yemek yiyene kadar bu görevler hakkında konuşmayacağız."

Gerginliği azalıyor, bıçağını ve çatalını eline alıyor. Yemeğimizi sessizce yiyoruz ama ben çiğnerken bakışlarını üzerimde hissediyorum. Gabriel hakkında ğrendiklerimiz hakkında onu bilgilendiriyorum ve o da göz teması kurmadan sözlerimi içine çekmek için öne doğru eğiliyor.

Ne zaman başımı kaldırırsam başını eğiyor, yanakları alev alev yanıyor. Bu rkek yaratığı, sikimi okşarken beni bıçak ucunda tutan küçük şeytanla bağdaştırmak zor. Ya da belki de dün gece dokunmam için yalvarıp yakardığını hatırlıyor.

Onun kuşağında kıvranışını, amının tahrikten sırlıklam oluşunu hatırlayınca sikim kıpırdıyor. atal bıçağı sıkarak bu görüntüyü uzaklaştırmaya çalışıyorum. Anlaşmamız benim arzularımla ilgili değil. Tek amacı onun eğitimi.

Dürtülerini ehlileştirmek için. Böylece elektrikli sandalyeye mahkum olmayacak. Ayrıca, bundan sonra açıklayacağı şey travmatik olacak.

Kahvaltımızın geri kalanını yerken tek ses altımızdaki trafiğin uzak gürültüsü. Yılın bu zamanında Beaumont, şehri trafik ve kalabalıkla dolduran turistlerle dolup taşıyor. Burada, çatı katında, bir adamın düşüncelerini toplaması için yeterince sessiz.

Seraphine'i Anton'un yöntemlerini kullanarak eğitmeyi planlamıştım ama onun durumu benimkinden çok daha karmaşıktı. Anton'un talimatlarına uymaya hiç zorlanmadım ve onu bir rol model olarak gördüm. Akıl hocamı hatırlatacak herhangi bir şey onu daha karanlık bir alana sürükleyebilir. Ve çünkü konuşmadan anladığım kadarıyla, hiçbir şeyi kapatamamış.

Capello ve oğullarını öldürdüğüm için Seraphine'in istismarcılarıyla yüzleşme şansı hiç olmadı. Anton hayatta ve iyi durumda ama idam etmesi için ona bir baba figürü teslim edemem. Üvey babamın ölümünden sonra ortalığı temizlemek için o olmasaydı, Yeni Alderney eyaleti beni bir yetişkin olarak mahkemede yargılayabilir ve bana ömür boyu hapis ya da elektrikli sandalye cezası verebilirdi.

Anton'a hayatımı borçluyum, ama bu bir avcıyı korumam gerektiği anlamına mı geliyor?

Dakikalar sonra omletini bitirmiş ve son meyve suyunu içmişti. Tabağını alıp bir kenara koyuyorum.

"Bana bu görevlerden bahset." Bu bir rica değil, ama tereddüt ediyor.

Sertleşiyor, ellerini yumruk yapıyor. "Söyleyemem."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

Soruyorum, sesim nazik. "Beni tekrar terk edeceksin."

"Seraphine."

Başını kaldırıyor ama hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor.

"Ne olursa olsun onlar zorla sen için yap değildi. senin

Hata. Yap Anladın mı?" Ben soruyorum.

Sanki dünyayı engellemeye çalışıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Nefes almaya çalışırken nefesi kesiliyor. Vücudundaki her kas iki kat titriyor

göğsünün hızla inip kalkmasını izliyor. Panik atağın eşiğinde.

Onun çırpınışlarını izlerken içim acıyor. Yaşadığı dehşet duygusunu anlayabiliyorum. Suikast düzenlediğim hiç kimseyle cinsel ilişkiye girmedim. Miko ile uğraşmak yüz kat daha kolaydı. En azından bazı ortak noktalarımız vardı.

"Farklı bir şey deneyelim," diyorum.

Seraphine'i şehrin panoramik manzarasına sahip açık bir alan olan çatı terasına çıkarıyorum. Sabah güneşi masmavi gökyüzünden üzerimize vuruyor ve bizi yumuşak bir ışıqla ıslatıyor. Beton çiçek tarhları ve saksı çalıları geniş alanı bölerek mekânı bir renk ve koku vahasına dönüştürüyor.

Onu Miko'nun dinlenme alanı olarak adlandırdığı kaldırım taşlarının gölgeli bir köşesine yönlendiriyorum ve kendimi zemine yerleştirilmiş kalın matın üzerine indiriyorum. Önümde bağdaş kurarak oturmasını işaret ettikten sonra başlıyorum.

"Meditasyon geçmişle yüzleşmemde bana yardımcı olan bir teknik. Disiplin için faydalıdır."

Öne doğru oturuyor, güzel yüz hatları kaşlarını çatıyor. "Kendimi kontrol edemediğimi mi düşünüyorsun?"

İki kaşımı da kaldırıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

Dudakları ince bir çizgi halinde kıstı ve yüz hatlarının geri kalanı kaşlarını çattı. "Saldırıp bir piçin hayatını ellerinle kurutmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ama bu sana Gabriel'i buldurmayacak."

"Peki meditasyon yapacak mı?"

"Sakin ve tarafsız kalmak başarı ya da başarısızlık arasındaki farkı yaratabilir."

Hala ikna olmamış bir şekilde omzunu kaldırıyor. "Gözlerini kapat," diyorum.

İtaat ettiğinde, havanın vücudundaki hareketine odaklanmasına yardımcı olmak için rehberli bir nefes egzersizinden bahsediyorum. Anton'un çırağıyken bana her sabah dinlettiği meditasyon CD'sinin bir tekrarı.

Seraphine'in yüz hatları, sanki sinirlenmiş ve sokaklara çıkmamız gerekirken meditasyon yaparak zaman kaybettiğimizi düşünüyormuş gibi kısık duruyor. Bir seri katil olmaya doğru gittiğinin farkında değil.

Kahretsin, neden bir adamı saçma sapan konuştuğu için gözünden bıçakladığını hala anlamıyorum, ama o zaman, bu sadece birinin ölmesi gerekirken sekiz adamı öldüren aynı genç kadın.

Başlangıçta suçsuz olsalar bile dünya seri katillere iyi gözle bakmaz. New Alderney eyaleti, strese karşı verdiği ani tepki ölümcül olana kadar çarpıtılmış, eğilmiş ve bozulmuş olmasını umursamayacaktır. Küçük bir çocuğu korumakta başarısız olanlar, böyle bir başarı imkansız olsa bile, onu istismarının üstesinden gelemediği için kınama olasılığı daha yüksektir. Haklı bir öfkeyle dolu ama kendini kontrol etmekten yoksun.

Nefes egzersizi bittiğinde duruşu ve yüzü rahatlamıştır. Ruhunu yatıştırmak bir yana, zihnini sakinleştirmek için bile bir meditasyon seansından fazlası gerekecek. Umarım annesine saldıran her erkeği ortadan kaldırmak ona cinayetsiz bir hayat sürmesi için ihtiyaç duyduğu huzuru verir.

"Aferin," diyorum. "Alışkanlık yerleşene kadar bunu her gün yapacağız."

Gözlerini açıyor ve başını sallıyor. "Nasıl hissediyorsun?" "Daha iyi," diye iç geçiriyor.

"Bana bu görevlerden bahsetmeye hazır mısın?" diye sordum.

Başını eğiyor. "Ya bana yardım etmek istemediğine karar verirsen?"

Nefesim kesiliyor. Poker katliamıyla karşılaştırıldığında, neyi bu kadar korkunç bulabilir ki? Yüzü buruştuğunda, Anton'un onu bir poker oyuncusu olarak eğittiğini hatırlıyorum.

Lolita suikastçısı. Bunun ne anlama geldiğini tahmin etmek için Vladimir Nabokov'un kitabını okumama gerek yok.

"Buraya gel." Onu çağırıyorum.

Bir anlık tereddüitten sonra minderin üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerliyor, böylece o kadar yakın oturuyoruz ki küçük bedeninin sıcaklığını hissediyorum.

"Kucağımdayken anlatmayı mı tercih edersin?" Ben sorarım.

Kollarıma sürünüyor ve kucağıma gömülüyor. Tutuşumu sıkılaştırıyorum ve başımı eğip çilek kokulu şampuanını içime çekiyorum.

Kalbim ağrıyor. Onun bana yaslanmış olması beklenmedik bir rahatlık. Şakağına bir öpücük kondurmak ve her şeyin yoluna gireceğini fısıldamak istiyorum ama sessiz kalıyorum. Seraphine'i ne kadar korumak istesem de, onun içindeki karanlıktan korunmam mümkün değil.

"Konuş." Ne açıklayacağını düşündükçe midem bir korku düğümüne dönüşüyor.

Sadece Capello'lar söz konusu olduğunda bile durumu dehşet vericiydi. Anton'un da bu işin içinde olduğunu bilmek kalbe saplanan bir bıçak gibi.

YİRMİ BİR

SERAPHINE

Sırtımı Leroi'nin göğsüne yaslayarak kucağında oturmanın sakinleştirici olacağını düşünmüştüm. Ama hiç de öyle değilmiş. Endişe midemin zarını sıkılaştırıyor, az önce yediğim omleti kurşun tuğlalara dönüştürüyor. Leroi'nin tepkisinden o kadar da korkmuyorum. O da benim gibi bir katil ama onarılamayacak kadar hasar gördüğümü düşünmesinden endişeleniyorum.

"Seraphine." Derin sesi omurgamı titretiyor. "Söyleyeceğin hiçbir şey beni senden uzaklaştıramaz. Ne kadar kötü olursa olsun, ben yine de burada olacağım."

Kollarını göbeğime dolayarak bir güven kozası oluşturuyor. Belki de haklıdır. Boğazına bıçak dayadığımda beni kafatasımdan vurmadı ve ikinci bıçağım şaftını kesebilecekken kızmadı bile.

Gözlerimi kapatarak Leroi'nin güçlü göğsüne yaslanıyorum ve sakinleşiyorum. Eğer yaptığım şeyi itiraf edeceksem, bunu yapmanın en iyi yolu Leroi'ye yüzümü dönmektir.

"Kaldığınız yerden devam edin," diyorum. "Şoförünüz sizi büyükannenizi görmeye götürdü."

"Pekâlâ." Dudaklarımı yaladım. "Babam aynı korumalarla Nanna'nın evine geldiğinde işler daha da kötüleşti. Onu bir arabaya bindirip götürdüler, ben de

babamla arkada."

"Kardeşin neredeydi?" diye soruyor. "Gece kız arkadaşında kaldı," diye mırıldandım.

"Capello ne dedi?"

"Babam bana annemin gerçek babamla birlikte öldüğünü ve kızı olduğumu düşünerek harcadığı her kuruşu ona geri ödemem gerektiğini söyledi."

Leroi'nin nefes alış veriş tıpkı gevşeme egzersizinde olduğu gibi derin ve düzgün.

O konuşmayınca ben devam ediyorum.

"İkizler beni bodrumda bekliyorlardı," diyorum sesim titreyerek. "Bütün gün hazırlık yapmış olmalılar çünkü kapı çoktan parmak izi kilidiyle emniyete alınmıştı."

Duraklıyorum, nefesim Leroi'ninkini yansıtıyor ve onun kucağının sıcaklığında rahatlamaya çalışıyorum. Ciğerlerimin etrafındaki kaslar gerilerek nefes vermemi zorlaştırdığı için bu imkânsız.

"Samson ve Gregor'la ilk kez mi tanıştınız?" Leroi soruyor.

"Evet," diyorum iç çekerek. "Babam bana küçük kız kardeşleri derdi ama benden beslenmesi ve sulanması gereken bir köpekmişim gibi bahsederdi. Eğer yeni evcil hayvanlarına bakamazlarsa, beni daha hak eden birine vereceğini söyledi. Ve sonra..."

Altımda, Leroi kıpırdamadan duruyor.

Kelimeler dilimde soluyor ve küle dönüşüyor. Beni soyunmaya zorlamadan önce babamın gitmesini nasıl beklediklerinden ya da Gregor'un vücudumla nasıl alay ettiğinden ve zamanını harcamaya değmeyeceğimi söylediğinden bahsedemem.

Başımı eğdim. "Gerisini zaten biliyorsun."

"Çipi ne zaman taktılar?" Leroi soruyor.

"Tasmanın yeterli olmayacağını anladıktan sonra."

"Peki tasmayı ne zaman taktılar?"

Bir nefes veriyorum ve bakışlarımı bulutlara sabitliyorum, onlar gibi uçup gitmeyi diliyor ve onun çıldırmamasını umuyorum. "İlk hafta, bir ısırık aldım

Samson'ın sikinden bir parça kopardı. Gregor ertesı gün elinde bir tasma ile geri geldi ve bana hayvan dedi ama ondan sonra Samson asla eskisi gibi olmadı."

"Ne demek istiyorsun?" Leroi sorar.

"Isırık enfeksiyon kaptı ve Şimşon ateşlendi. Birisi onu doktora gitmeye zorladığında artık çok geçti."

"Kesilmiş miydi?"

"Sanırım öyle," diye duraksıyorum, anıların içinde kayboluyorum. "Samson o olaydan sonra sikini üzerimden hiç çekmedi."

Leroi tereddüt eder. "Sonra ne oldu?"

"Beni o kadar zayıf düşene kadar dövdüler ve aç bıraktılar ki hareket edemez hale geldim. Babam sonunda öğrendi ve ona borcumu ödemem için bana başka bir yol önerdiler."

"Hangisiydi?"

"Nanna, Gabriel ve beni serbest bırakmaları karşılığında üç kişiyi öldürmek için."

"On altı yaşında bir kızın bu kadar tehlikeli bir şey yapmasını nasıl bekler?"

"Beni eğitmesi için bir terbiyeci getirdi," diyorum ona. "Bunu yapmak istemedim ama çok acıkmıştım ve sadece acının ve elektrik şoklarının bitmesini istiyordum."

Leroi'nin göğsü bir iç çekişle iner. "Bu... işleyici. O ne yaptı?"

"Doğru beslendiğimden emin oldu ve beni egzersiz yapmaya zorladı. İkizleri geri çekilmeleri konusunda uyardı çünkü ikna edici bir suikastçi olmak için güzel ve sağlıklı görünmem gerekiyordu."

Vücudu sertleşiyor. "Başka ne var?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Ellerim arkamda, başımın üstünde bağılyken ve her türlü garip pozisyonda bana şırıngalarla defalarca pratik yaptırdı. İnsan anatomisini, basınç noktalarını ve bıçağı nereye saplayacağımı öğrenmek zorundaydım."

Rahatlamış gibi gevşiyor. Daha kötüsünü mü bekliyordu?

"Beş ay sonra işleyici hazır olduğumu söyledi ve işte o zaman çipi aldım."

"Yani kaçmayacaktın," diyor, sesi düz. "Ailenizden geriye kalanları esir tutuyor olsalar bile mi?"

Başımı eğiyorum ve çenemi göğüs kemiğime dayıyorum. Son beş yılda yaşadığım onca şey arasında en kötüsü buydu. O zamana kadar hayatta kalmak için savaşıyordum. Eğer polis babamın evini basarsa, onların kötü adamlar olduğunu ve benim de kurban olduğumu açıklayabilirdim. Doğru düşünebilseydim, belki de bu kadar saf olmazdım.

"Bu bir numaraydı,"
dedim ona. "Ne demek istiyorsun?"

"Öldürdüğüm ilk adam gerçekten önemliydi. Sonradan öğrendim ki, işleyicim onun adının yazılı olduğu bir not bırakmış ve eğer birine söylersem herkesin peşime düşeceğini söylemiş."

"Adı neydi?" Ben sordum.

Başımı sallıyorum. Leroi gibi bir adamın bu ismi tanımamasına imkân yok. Babam sürekli ondan bahsetmese bile, kasabanın her yerinde adı geçerdi. Zehir enjekte ettiğim adamın bir oteli, bir kumarhanesi ve bir nakliye şirketi vardı.

"Seraphine, seni kimin öldürmek isteyebileceğini bilmediğim sürece seni koruyamam."

"Adı Enzo'ydu," diye mırıldandım. "Enzo Montesano." Leroi nefes almayı bıraktı.

Karnım zil çalıyor. İşte bu kadar. Leroi'nin bana çok fazla yük olduğuma karar verdiği an. Yan daireyi bile teklif etmeden beni kapı dışarı edecek.

"Onu tanıyor
muydunuz?" "O
benim amcamdı."

Kelimeler buz gibi bir yumruk gibi çarpıyor ve Leroi'nin kucağından fırlamaya çalışarak öne doğru sendeliyorum. Kolları belime dolanıyor ve beni yerimde tutuyor. I

Kalbim Leroi'nin nazik sesiyle üç kat hızlı atıyor, ama o çok güçlü.

Kahretsin. Görevler hakkında konuşmanın sorun yaratacağını biliyordum ama Leroi'nin öldürdüğüm biriyle bağlantısı olacağını hiç düşünmemiştim. Her an bir elini boğazıma dolayıp nefes borumu ezebilirdi ama belimi tutmaya devam ederek beni tekrar kucağına aldı.

"Benden nefret ediyor olmalısın," diye fısıldadım.

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Bu senin suçun değil. Capello ve oğulları seni ona suikastçı olarak göndererek hayatını riske attı."

"Ama o senin amcandı."

"Reşit olmayan bir kızla uğraşmasaydı asla o pozisyona düşmezdi" diye homurdanıyor. "Yaralandın mı?"

Yutkunuyorum ve kurşun yutuyormuş gibi hissediyorum.

"Pek sayılmaz." "Bu ne anlama geliyor?"

"O öldü. Onu öldürmek, bana yaptığı hiçbir şeyin sayılmayacağı anlamına geliyor."

Kavrayışı gevşediğinde hâlâ titriyordum. Leroi amcası ve öldürdüğüm diğerleri konusunda haklı. Ölmeyi hak ettiler çünkü onlar yırtıcıydı. Onun kaybı için özür dilemeliyim ama üzgün değilim.

"Hâlâ bana yardım edecek misin?" Sözlerim yarıda kesilerek soruyorum. "Evet."

"Neden, amcanı öldürdüğümde mi?"

Leroi iç çeker. "Pek çok şeyi görmezden gelebilirim. Tecavüz bunlardan biri değil. Reşit olmayan kızlarla uğraşmak affedilemez. Dünyayı bir canavardan daha temizledin."

"Ama görevli Enzo Montesano'nun adamlarının beni arayacağını söyledi." Boşlukları onun doldurmasına izin vererek devam ediyorum.

"Herkes onun kalp krizinden öldüğünü düşünüyordu. Bir kızdan bahsedilmiyordu."

"Ona zehir enjekte ettim ve bir yastıkla boğdum." Leroi duraksıyor. "Sana zarar vermediğinden emin misin?"

"Diğerlerinden daha fazla değil." "Başkaları da vardı."

Nefesim daralıyor ve utanç mideme bir taş gibi yerleşiyor. O geceden sonra kapana kısılmıştım. İkizler bana Yeni Alderney'de en çok aranan kişi olduğumu ve onların korumasını istiyorsam öldürmeye devam etmem gerektiğini söylediler.

"Birkaç ayda bir beni bir adamı öldürmeye gönderirlerdi. Yüzünü ve ortaklarının resimlerini ezberlemek zorundaydım. Gabriel'i bile serbest bırakmadılar çünkü beni Enzo Montesano'nun oğullarından korudukları için onlara borçluydum."

"Kahretsin," diye tıslıyor.

"Öldüklerine sevindim ama keşke onları öldüren ben olsaydım."

"Evet." Kollarını bana daha sıkı doladı. "Ben de öyle. Bu yüzden Capello'yla birlikte aileni yok etmek için çalışan tüm muhafızları alaşağı etmene yardım etmeyi planlıyorum."

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve onun geniş göğsünde eriyorum. Leroi'nin dairesine geldiğimden beri ilk kez huzur ve umut hissediyorum. Leroi'nin şeytanlarımı öldürmeme yardım edeceğini bilmenin verdiği huzur. Onun gibi normal olmama yardım edebileceği düşüncesiyle umut.

Bir erkeğin yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim, ama aptal değilim. Erkekler hava durumu kadar değişkendir. Bir an aşklarının güneşinin tadını çıkarırsınız, sonsuza kadar sıcak olacağını düşünürsünüz, sonra sadece bir kara bulut veya bir rüzgar her şeyi sonsuza dek mahvedebilir. Yirmi dört saat içinde babamın tatlı prensesi olmaktan çıkıp psikopat ikizlerinin çiğneme oyuncağı haline geldim.

Leroi'nin cömertliğinin bir son kullanma tarihi var. Fikrini değiştirmeden önce onu terk ettiğimden ya da öldürdüğümünden emin olmalıyım. Çünkü eninde sonunda değiştirecek. Kimseye gerçekten güvenemem.

"Bu sabah iyi iş çıkardın," diye fısıldıyor kulağıma. "Ve ödüllerin artıyor."

Sözleri herhangi bir heyecan uyandırmıyor. Gözlerimi açıyorum ve çatı katındaki bahçeye bakıyorum, bir zamanlar canlı olduğunu düşündüğüm çiçekler şimdi donuk. Geçmişimle ilgili tüm bu konuşmalar beni yorgun ve bitkin düşürdü.

Tekrar doğru hissetmenin tek yolu kan dökmektir.

"Muhafızlardan topladığınız resimleri görebilir miyim?" diye sordum.

Leroi ayağa kalkmama yardım ediyor ve beni telefonunu çıkardığı ahşap bir banka götürüyor. Birkaç dokunuşla fotoğrafları getiriyor.

İlk birkaç yüz yabancı ve rüyalarımın giren yüzler değil. O piçleri bulma umudumu kaybetmek üzereydim ki, zalim, köşeli yüz hatlarının içine yerleştirilmiş bir çift peygamber çiçeği mavisini gözle karşılaştım. En son babamın ofisinde boğazı kesilmiş halde yerde yatarken gördüğüm sarışın bir adama aitti.

"Bu o," diye

fısıldıyorum. Leroi

duraksıyor. "Kim?"

"Babam onun benim gerçek babam

olduğunu söylüyor." "Raphael

Orlando mu?"

"Onu sadece Raphael olarak tanıyordum," diye mırıldandım.
"Korumamızdı ama benimle hiç konuşmazdı."

Leroi konuşmuyor, onun yerine fotoğrafa istediğim kadar bakmama izin veriyor. Raphael saçları ve gözleri dışında bana hiç benzemiyor. Babam koyu renk saçlı ve yeşil gözlüydü. Her zaman görünüşümü annemden aldığımı söylerdi ama şimdi o kadar emin değilim.

"Sence biliyor muydu?" Ben soruyorum.

Leroi, "Annen kesinlikle yaptı," diyor.

Bakışlarımı Raphael'in resminden ayırıp Leroi'nin koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Raphael bir başmeleğin adı, tıpkı Gabriel gibi ve senin adın da şüpheli bir şekilde seraphim kelimesine yakın. Bu ilişki muhtemelen kardeşin doğmadan önce başlamış."

Çenem sıkıştı. En karanlık günlerimde, açlıktan ve titreyerek yatarken, içinde bulunduğum durum için herkese lanet okurken ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Babam zaten bir karısı ve ailesi varken annemin sadakatsizliğini nasıl cezalandırabilirdi?

"Sence Raphael'e söylemiş midir?" Ben soruyorum.

Leroi düşüncelerimi yansıtarak, "Bu çok açık olurdu," diyor. "Capello'nun tüm çocukları siyah saçlı ve yeşil gözlüydü. Raphael muhtemelen senin ondan olduğundan şüphelendiği için mesafesini korudu."

Başımı sallıyorum, boğazım daralıyor. Yani beni reddeden sadece bir değil, iki baba figürüydü. Raphael bizi alıp kaçabilirdi ama o kalmayı seçti ve bu yüzden öldürüldü.

"Bu nasıl benim hatam olabilir?"

"Değildi," diye yanıtlıyor.

Gözlerimin arkası yanıyor. Kederden ya da dökülmemiş gözyaşlarından değil, hayatım boka sardığından beri damarlarımda kaynayan kızgınlık çukurundan.

"Bencildiler," diye törpüledim.

Annem ve Raphael ilişkileri için her şeyi riske attılar ve şimdi öldüler. Öldüler ve gittiler, tıpkı benim eskiden olduğum kız gibi. Raphael babamın bir canavar olduğunu biliyor olmalıydı, ama onu geçmenin getirdiği riskleri görmezden geldiklerine inanamıyorum.

Raphael'in fotoğrafının yanından geçip tanımadığım başka bir fotoğrafa gidiyorum ama bir sonrakinde duruyorum. Koyu kahverengi gözler, tutsaklığımın başından beri kâbuslarıma giren sarp yüz hatlarından dışarı bakıyor.

"Onu tanıdın mı?" Leroi soruyor.

"Ellerini annemin boğazına dolayan oydu," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Julio Catania," diye cevaplıyor Leroi. "Hâlâ hayatta ve New Alderney'de yaşıyor."

"Şimdi peşinden gidelim." Ayağa kalkmak için hamle yapıyorum ama o iri elini benimkinin etrafına sarıyor.

Leroi nefes veriyor. "Hiçbir yere gitmiyor ve hâlâ fotoğrafların geri kalanını araştırmamız gerekiyor."

Ona keskin bir baş selamı veriyorum, parmaklarım kan çekmek için kaşınıyor. Sonunda biraz ilerleme kaydediyoruz.

YİRMİ İKİ

SERAPHINE

Sabahın geri kalanını babamın çalışanlarının fotoğraflarına bakarak geçirdik. Öldürmek istediklerimi hatırlamak kolay çünkü tekrarlayan kabuslarımda belirgin bir şekilde yer alıyorlar.

Bazen kapıdaki boşluktan bakmıyorum, odanın içindeyim ve durmaları için bağıryorum. Diğer zamanlarda, babam beni tutup korumalarına teslim ediyor.

Esaret altında ya da sapıklarla geçirdiğim onca zamandan sonra beynim boşlukları doldurdu, böylece rüyalarım gerçek hayat kadar canlı oldu.

Sonunda, Anneme saldıran yedi adamdan sadece dört uygun hedef bulduk: Julio Catania, Paolo Rochas, Mike Ferante ve Edoardo Barone. Diğer ikisi Leroi'nin malikânenin etrafındaki patlayıcıları infilak ettirmesiyle öldürüldü, bir diğeri ise geçen yıl öldü.

Umarım babam ve ikizlerle birlikte cehennemde acı çekiyorlardır çünkü yavaş bir işkencenin sonucu olmayan her ölüm çok hızlıdır.

Ayrıca beni görevlerime götürüp getiren ikizlerin şoförü Pietro Fiori'yi de bulduk. Ölmesini isteyip istemediğimden emin değilim. Bir kez bile uzaktan kumandayla çipimi patlatmakla tehdit etmedi ve yaralandığım için beni arka koltuğa taşımak için arabadan indiği zamanlar oldu. Ama sonra, bir mahkum olduğumu biliyordu ama yardım etmedi. Leroi, Pietro'nun

Babamın Gabriell'i nereye sakladığını biliyorum. Ben o kadar emin değilim, ama bu beni işe yarar bir çılgılık atana kadar etinden parçalar kesmekten alıkoymayacak.

Atılan kanepelerin yerine yenileri teslim edilirken, ben de Harikalar Diyarı'ndan aldığım kitabın sayfalarını boyayarak vakit geçiriyorum.

Satırları doldurmaktan sıkıldığımda, boş defteri çıkarıyorum ve Leroi'nin tam lotus pozisyonunda otururken ellerini dizlerine dayadığı bir resim çiziyorum. Gözleri meditasyonda kapalı ve kafasından boş düşünce baloncukları yükseliyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Yanında, onun pozunu taklit ederek kendimi çiziyorum, ancak düşünce balonlarımda çılgılık atan yüzler ve kan damlayan bıçaklar var. Sarı keçe ucuyla saçımı boyadıktan sonra başımı eğip çalışmamı inceliyorum.

Leroi listemdeki adamları öldürmenin düşüncelerimi temizleyeceğini düşünüyor. Son adam da öldükten sonra geçmişim artık peşimi bırakmayacakmış ama ben bunun doğru olduğundan emin değilim. Düşünce baloncuklarıma küçük kırmızı damlacıklar ekliyorum ve ellerime damlamalarını sağlıyorum.

Daha sonra Leroi beni şehrin öbür ucundaki okyanus manzaralı yüksek bir binaya götürdü.

"Pietro burada mı yaşıyor?" Arabadan çıkarken sordum.

"Sizi kendinize daha az benzetecek bir iş ortağımızı ziyaret ediyoruz." Leroi bir elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni binanın girişine giden taş döşeli yürüyüş yoluna götürüyor.

Onu omuz silkiyorum. "Neden kılık değiştirmekle vakit kaybediyoruz? Gabriel'in bize şimdi ihtiyacı var."

Leroi'nin adımları durdu. Yüzünü bana döndü, gözleri keskinleşti. "Capello'lar seni kaç adam öldürmeye zorladı?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordum. "Dalga geç benimle."

Yumruklarım sıkılıyor. Durumun acil olduğunu göremiyor mu? Bütün sabahı yemek yiyerek, meditasyon yaparak ve teslimatları alarak geçirdik. Şimdi başlamaya hazır olduğumuzda, gereksiz bir görev daha eklemek istiyor. Ona ters ters bakıyorum, neden öldürme sayımı öğrenmek istediğini hâlâ anlamış değilim.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Tahmin et." Bakışları derim kaşınmaya başlayana kadar yoğunlaşıyor.

Leroi ile takım olmak bir hataydı. Ne zaman bana istediğimi vermenin eşiğine gelse, geri çekiliyor. Şimdi Pietro'yla ilgili bir ipucumuz var, o da dolambaçlı yoldan gitmek istiyor. Tıpkı dün gece beni ilk orgazmıma bu kadar yaklaştırdıktan sonra bileklerimi arkadan bağlayıp beni acı içinde bırakması gibi.

Bakışlarının ağırlığı boğucu ama sinmeyi reddediyorum. Leroi'nin gözleri çok karanlık, çok delici. Sanki derimin altına bakıyor ve çirkin boşluğa bakıyor.

Burun deliklerim alevleniyor. Ona pençe atma dürtüsü bedenime orman yangını gibi yayılıyor ama ellerimi arkamda tutmaya zorluyorum. Gabriel'i bulup o adamları öldürür öldürmez, Leroi'nin gözlerini kan ağlayana kadar oyacağım.

Şimdilik medeni davranacağım ve ona neyin gerçekten önemli olduğunu hatırlatacağım. "Gabriel aç susuz yapayalnız kalabilir."

"Sana bir soru sordum, Seraphine," diyor. "Belki yirmi. Saymayı unuttum."

"Benzer koşullar altında yirmi ya da daha fazla ölüm, her bir adamın en son melek gibi küçük bir sarışınla görülmesi."

"Yani?" Şak diye söyledim.

Sanki sonuç belliymiş gibi kaşlarını kaldırıyor. "Senin için bir insan avı başlatılmamasının tek nedeni Capello'nun polisle ilgili elindeki bir ton pislikle soruşturmaları bastırmış olması."

Dudaklarım gerildi. "Bunun için zamanım yok. Gabriel'i bulmamız gerek."

"Öldürdüğün adamların akrabalarının ve ortaklarının seni bulamamasının tek nedeni Capello'nun seni bir bodrumda tutması."

"Ne demek istiyorsun?"

"Görünüştünüz çok belirgin. Eninde sonunda birileri seni birden fazla ölü adamın kolunda görülen kız olarak tanıyacak ve haber yayılacak. Eğer hedef haline gelerseniz Gabriel'i bulmak endişelerinizin en küçüğü olacaktır."

Oh... Bunu hiç düşünmemiştim. Bakışlarımı Leroi'den ayırıp binanın girişine doğru yürüyorum.

Leroi, "Ayrıca, Fiori'nin küçük sarışın bir melek tarafından avlandığı duyulursa ortadan kaybolur," diye ekliyor.

Alay ettim. "Bana öyle diyen son adama ne yaptığımı görmelisin."

"Sakın bana onu gözünden bıçakladığını söyleme." Bir kapı açtı. büyük bir art deco koridoruna.

"Onu küvette elektrikle öldürdüm."

"Saçmalık." Koridorda adım adım ilerliyorum. "Çoğu devre, herhangi bir elektrik çarpması riski varsa gücü kesecek şekilde tasarlanmıştır."

"O zaman neden seğirerek öldü?"

Flapper kızlarının resimleriyle süslenmiş abanoz duvarlı, siyah-beyaz fayanslı bir koridordan geçiyoruz. Uzun adımlarına ayak uydurmak için hızlı yürümek zorunda kalıyorum. Asansörde bana bakıyor, bakışları şüpheli.

"Önce ona ilaç verdin mi?" Arama düğmesine basıyor. "Neden sordunuz?"

"Yaptın mı?" Asansörün kapıları açılır ama o içeri adım atmaz. "Peki, sen?"

İçeri girerken, "Yoksa küvetten atlardı," diye mırıldandım. Leroi homurdanıyor.

Etrafımda dönüyorum. "Ne?"

On birinci katı seçiyor. "Eğer kasılıyorsa, o zaman aşırı dozdan olmuştur. Hedefinize enjekte ettiğiniz zehir onu öldürdü, elektrik değil."

"Bunu bilemezsin." Kollarımı kavuşturuyorum. "Her neyse, neden tüm bu küçük ayrıntılardan bu kadar rahatsız oluyorsun?"

"Çünkü dikkatsizsin. Adamın banyosuna attığın tost makinesi dikkat çekebilir ya da en azından bir yangın başlatabilirdi. Ayrıca kendini de elektrik çarpabilirdi."

"Saç kurutma makinesi," diye mırıldandım. "Ne?"

"Banyosuna saç kurutma makinesi attım. Tost makinesi için uzatma kablosu gerekecekti ve çok uzaktaydı."

Leroi başını sallar. "Koruyucu bir meleğin olmalı çünkü senin yerinde kim olsa yakalanırdı."

Asansörün kapıları açılıyor ve siyah kapıların sıralandığı bir koridora çıkıyoruz. Leroi sağa dönüyor ve bizi en sondaki daireye götürüyor. Zili çalmaya fırsat bulamadan kapı açılıyor ve pembe bir kimono ve ten rengi bir peruk takan uzun boylu, zayıf bir adam ortaya çıkıyor. Doğal bir güzelliğı, yüksek elmacık kemikleri, kalkık bir burnu ve makyaja ihtiyaç duymayan kalın, koyu kirpikleri var.

Bakışları Leroi'nin üzerinden geçip doğrudan bana yöneliyor. "Kız bu mu?" Leroi başını sallıyor. "Ona yardım edebilir misin?"

"Adın ne tatlım?" diye soruyor adam geniş bir sırıtışla.

"Bilmene gerek yok." Leroi ittirerek içeri girdi ve zayıf adamın bir çığlıkla geriye doğru sendelemesine neden oldu. "Bu Farfalla. Ona zarar vermeyin."

Farfalla kenara çekildi ve beni içeri aldı. Ona temkinli bir bakış attım ama gözleri sadece sıcaklık yayıyordu.

Bakışlarım, dairesinin merkezinde yer alan, gümüş kırlentlerle süslenmiş çivit mavisi kadife kanepeye takılıyor. Duvarlar krem rengine boyanmış ve sanat eserleri o kadar renkli ki gözlerim acıyor. Yıldızlı çerçeveler içindeki dergi kapaklarının ve üç boyutlu tabloların yanında moda eskizleri asılı.

Bir caz enstrümanı, hafif tütsü kokularıyla birlikte odayı dolduruyor. Sanat derslerine dair belli belirsiz anılar yüzeye çıkıyor ama onları geri itiyorum. Artık pahalı bir özel okulda aşçılık ve sanat dersleri alan o kaygısız kız değilim.

Leroi sanki her şeyi daha önce görmüş gibi renkli mekânda yürüyor ve bir duvara yaslanıyor. "Onu daha az gösterecek ince bir kılık değiştirmeye ihtiyacımız var-"

"Melek mi?" Farfalla kaşlarını kaldırarak soruyor. Dudaklarım inceliyor. "Bana öyle deme."

Farfalla'nın bakışları Leroi'ninkilere kayıyor ve aralarında konuşulmayan bir şeyler geçiyor. Adama bir kez daha bakıyorum ve zararsız görünüşünden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum.

Yüz hatları yumuşayarak bana bakıyor. "Daha az belirgin görünmek istiyorsan, daha ağır bir makyaj, daha koyu saç ve göz renginde bir değişikliğe ihtiyacın olacak."

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye soruyorum. "Evet," diyor Leroi.

Farfalla beni ampullerle çevrili bir makyaj aynasının aydınlattığı bir giyinme odasına götürüyor. Giysi rafları duvarların çoğunu kaplıyor ve her birinde bir dizi kadınsı kostüm sergileniyor. Bir tür sanatçı olduğu çok açık. Köşede, duvara monte edilmiş bir saç kurutma makinesi ve sandalyenin yanında bir lavabo duruyor; burada mağazadan satın alınmış bir kutu saç boyası var.

Leroi kapıyı açık tutmak için altına bir tıpa sıkıştırıyor. Bana arkadaşıyla yalnız kalmam konusunda güvenmediği için kızmamaya çalışıyorum ve bunun yerine Farfalla'ya odaklanıyorum.

Başını eğiyor, bakışları hüzünlü. "Bu kadar güzel saçları boyamak neredeyse utanç verici."

"O zaman kahveyle koyulaştır," diyorum.

İki adam da sanki çılgınca bir şey söylemişim gibi bana bakıyor.

Omzumu kaldırıyorum. Babam ne zaman uzun iş seyahatlerine çıksa, annem saçlarıyla denemeler yapardı. Bazen limon suyu ya da papatya ile daha açık bir ton verir, bazen de sarı tonunu daha sıcak bir tonla değiştirirdi.

O saç deneylerinde onun kobayı olmak eğlenceliydi. Babam etrafta yokken annem her zaman farklı biriydi. Farklı kıyafetler giyer ve kız arkadaşlarıyla buluşmak için dışarı çıkardı.

Kıyafetlerini seçmesine yardım etmeyi severdim ve bu göz alıcı kadın arkadaşlarını kahve içmek için eve davet etmesini isterdim. Bahanesi hep aynıydı. Bu kadınlar eski paraydı. Ünlü Alderney Hill'de yaşarlardı ve Queen's Gardens'taki bir evi ziyaret etmek umurlarında olmazdı. Bana bir öpücük verir ve koruması Raphael'le birlikte ayrılır ve ertesi güne ya da bir sonraki güne kadar geri dönmezdi.

Bu 'hanımlar gecelerinin' bir aldatmaca olduğunu anlamam için onun ölümü ve benim hapsedilmem gerekti. İçimdeki acıyı bir kenara bırakıp sohbete geri döndüm ve "Doğal saç ilaçlarını bilmiyor musun?" diye sordum.

Farfalla sırtıyor. "Leroi kahveleri hazırlayabilir. Pigmentin saçını koyulaştırmasını beklerken, sana nasıl makyaj yapılacağını ve kontak lenslerini nasıl takacağını öğreteceğim."

Gabriel karanlık bir odada çürüyüp giderken giysi giydirme oyunu oynama düşüncesi boğazımı öyle bir suçluluk duygusuyla dolduruyor ki nefesim kesiliyor. Leroi'nin haklı olmasından nefret ediyorum. Tüm görevlerim dikkatlice planlanmıştı, böylece hedefe birkaç tanıkla ulaşacaktım. Fark edilsem bile, bu sadece kısa bir süre içindi.

İkizler çıkış rotalarını hesapladılar ve Pietro her zaman beni götürmek için bekliyordu. Çoğunlukla yara almadan kurtuldum. Kılık değiştirirsem kimse beni eski görevlerimle ilişkilendirmeden hareket edebilirim.

Leroi kanepenin arkasındaki mutfak bölümüne yöneliyor ve şikayet etmeden dolapları açıp kapatıyor. Bu adam beni esir alanlar gibi değil. İnsanlarla konuşmama izin veriyor ve her gün dışarı çıkıyoruz. Beni istismar etmedi.

Babam beni ikizlere teslim ettiğinden beri tanıştığım her erkeğin aksine. Gözden kaybolduğunda, elinde bir kahve fincanıyla dönene kadar göğsüm sıkışıyor.

Çenem sıkıştı. Fazla bağlanamam. On altı yıl boyunca babamın prensesiydim, ta ki o öyle olmadığımı karar verene kadar. Leroi tüm varlığım boyunca tanıştığım en çekici ve ilginç adam olabilir. Hatta mükemmel eşim bile olabilir ama bu beni sırtımdan bıçaklamayacağı anlamına gelmiyor.

Bu yüzden önce onu bıçaklamayı planlıyorum.

YİRMİ ÜÇ

LEROI

Oturma odasının duvarına yaslanmış, Farfalla'nın Seraphine'e gözlerini nasıl şekillendireceğini öğretmesini izliyorum. Farfalla'nın yanında o kadar rahat görünüyor ki yaşadığı travmaya inanmak zor.

O bu kadar canlı ve mutluyken bakışlarımı ondan ayırmak çok zor. İşlemden o kadar büyülenmiş ki, makyaj fırçasıyla pigment sürerken duruşu gevşiyor. Farfalla elini Seraphine'in omzuna koyduğunda, en kötüsünü bekleyerek kaskatı kesiliyorum. Ama Farfalla'ya bakıyor ve gülümsüyor. Harikalar Diyarı'nda kızıl saçlıya verdiği aynı ışıltılı ifade. Belki de ikisini de tehdit olarak görmediği içindir.

Seraphine'in gizemine bir bakış daha.

Bütün sabahı makyaj yapan bu kıza bakarak geçirebilirdim ama Capello işinin bir paçavra halıdan daha fazla gevşek ucu var. Seraphine'in normal bir hayatı olacaksa, onları bir garnitürden daha sıkı bağlamam gerekiyor.

İlk ipucumuz, Capello ikizlerine atanan ve Seraphine'i de cinayet görevlerine götürüp getiren şoför Pietro Fiori'dir. Miko'nun araştırmasına göre, Capello'nun malikanesine yakın bir evde yalnız yaşıyor. İşverenlerinin ölümü sayesinde muhtemelen birkaç günlük ücretli iznin tadını çıkarıyordur.

Telefonuma bakıyorum ve Miko ile birlikte Capello'nun hareketlerini gözlemlemek için kurduğumuz çok sayıdaki güvenlik kamerasından birini çalıştırıyorum. İnşaat işçileri patlamalarımızdan kalan molozları çoktan temizledi ve hasarlı kanadı yeniden inşa ediyorlar. Araçlarından bazıları hedefimizden bir sokak ötede park halinde, bu yüzden Fiori'yi çıkarırken dikkatli olmamız gerekecek. Çok fazla tanık var.

Ekranda Miko'dan bir mesaj belirir.

Di Marco Hukuk Grubu'na bağlı bir offshore hesaptan yatırılan paranın izini sürmüştür.

Gözlerim kısıldı ve Miko'nun detaylandırmasını bekledim.

Bir sonraki metin, New Alderney Times'da manşeti olan bir sayfaya yönlendiren bir köprü içermektedir: HOTEL MARISOL'ÜN AÇILIŞ GÜNÜ

Frederic ve Marisol Capello'nun lüks bir otelin fuayesinde altmışlı yaşlarının sonlarında kır saçlı bir adamın yanında bir kurdele tutarken çekilmiş bir fotoğrafı ortaya çıkar. Alt yazıda şöyle yazıyor: *Frederic Capello ve Di Marco Hukuk Grubu Başkanı Joseph Di Marco, Hotel Marisol'un açılış gününde.*

Başka bir link belirliyor ve Joseph Di Marco'nun kızının Samson Capello ile nişanlandığını duyuran bir sayfaya yönlendiriyor. Kaşlarım kalkıyor. Samson'un çürümüş penisini nişanlısına nasıl açıkladığını merak ediyorum.

Miko'ya bir mesaj gönderdim.

Harika bir iş. Fonların doğrudan Joseph Di Marco'dan geldiğine emin misiniz? Peki ya şirketten başka biri?

Hemen cevap veriyor, muhtemelen sorumu bekliyordu:

Üzerinde çalışıyorum.

Miko ve ben, Di Marco Hukuk Grubu'nda bir suikast için ödeme yapabilecek kadar güçlü olabilecek herkesi araştırdık ama başkanından başka kimseyi bulamadık. Joseph Di Marco, şirkette Capello ailesiyle güçlü bağları olan tek avukat. Ortağı yoktur ve hatta

üst düzey çalışanlarının yeraltı dünyasındaki herhangi bir büyük aileyle bağlantısı yok gibi görünüyor.

Bu da bana iki seçenek bırakıyor: Yaşlı adamı öldürmek ya da ona katliamı gerçekleştirecek kadar inandırıcı ve bağlantıları olan birinin cesedini sunmak.

"Ne düşünüyorsun?" Farfalla'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Telefondan başımı kaldırıp Seraphine ile göz göze geliyorum ve bir kez daha bakmak zorunda kalıyorum.

Saçları şimdi, önceki sarışın halinden hiçbir iz taşımayan, kahverengi röfleli, cezbedici bir kahverengi. Bu, artık daha keskin, baştan çıkarıcı ve sofistike görünen narin porselen yüz hatlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

Nefesim kesiliyor. İstemeden de olsa, daha yakından bakmak için aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

Yeni göz rengi sadece kahverengi değil. Işıқта parıldayan altın parçacıklarıyla sıcak bir bakır. Bir ateşin derinliklerine bakmak ve alevler tarafından tüketilmek istemek gibi.

Lanet olsun. Bu kız beni lanet bir şaire dönüştürüyor. Ona bakmayı bırakmalıyım, ama büyülendim.

"Bana mucizeler yaratamayacağımı söylemeyin," diyor Farfalla, sesi hayranlığımın alevlerini söndürüyor.

Odaklanabilmek için gözümü kırıştıyorum. "Daha yaşlı görünüyorsun." Seraphine başını eğiyor, detaylandırmamı istiyor.

Farfalla'nın nefesi kesilir. "Bir bayana bunu söyleyemezsin!" "Bu..." Boğazımı temizliyorum.

"Bu bir iltifat."

Seraphine'in dudaklarının köşeleri, kalbimin yıpranmış liflerini bükerek en küçük gülümsemeye dönüşüyor. Başımı sallıyorum ve bu garip acıyı üzerimden atıyorum.

Seraphine'in mutluluğunu sadece Farfalla ve Harikalar Diyarı'ndaki kıza göstermesinin ne önemi var? Başka bir katile bulaşmasına gerek yok. Ben ona terk etmesi gereken hayatını hatırlatıyorum. Onu bulur bulmaz

ve annesinin intikamını alırsa, onu hak ettiği hayata başlaması için serbest bırakacağım.

Beaumont'un karşısındaki Queen's Gardens'a giden yol sessizdir. Bu seçkin site içindeki mülklerin yarısı dönümlerce arazinin ve uzun ağaçların ardına gizlenmiş malikanelerden oluşuyor. Personel ve güvenlik için tahsis edilen daha küçük binalar kapıların içinde, ancak ana evden gizlenecek kadar uzakta.

Frederic Cappello gibi paranoyak bir adam, gerekli olmayan çalışanlarını kapılarının ötesinde yaşatır ve Pietro Fiori'yi de orada buluruz.

Dikiz aynasından Seraphine'e bakıp ne düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Esir tutulduğu yere yaklaşan biri için ürkütücü derecede sakin. Bu rahatsız edici. Onu malikâneye sadece geceleri getirip götürüyor olsalar bile, bir şeyler hissediyor olmalı.

"İyi misin?" diye sordum.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor, sesi duygusuz ve düz.

Öyle değil, ama onu boş halini ya da vücut dili eksikliğini çözecek kadar iyi tanımıyorum. Ben de zorlamayacağım. En azından şimdi, araba kullanmaktan dikkatim dağılmışken.

Seraphine'in tahmin edilemezliği sadece kucağında yarı çıplak dururken ve hak ettiği şaplakları yerken büyüleyici oluyor.

"Biz de böyle bir evde yaşıyorduk,"

diyor. "Sen ve kardeşin mi?"

Başını sallıyor. "Ve annem. Bize hep babamın iş için uzakta olduğunu ama ikinci bir ailesi olduğunu söylerdi. Sence biliyor muydu?"

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Biliyor olması gerektiğini söyleyeceksiniz."

"Frederic Capello, New Alderney'in en önde gelen işadamlarından biriydi. Onun evli olduğunu bilmemesi imkansızdı."

"Doğru," diye mırıldanıyor.

Uzun çitleri, kozalaklı ağaçlardan oluşan duvarları ve süslü demir kapıları geçerek Cappello malikânesinin eteklerine varana kadar birkaç dakika sessiz kaldık. Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim bir şey olsaydı söylerdim ama Capello'nun ihanetinden sonra çektiği azabı hiçbir şey telafi edemezdi.

Küçük bir inşaat kamyonu filosu geçerken aklıma "Annenizin evi de Queen's Gardens'ta mıydı?" diye sormak geldi.

Cevap vermeyince dikiz aynasından ona tekrar bakıyorum. Gözleri kapalı, kalın, siyah kirpikleri ve dumanlı kapakları görünüyor ve kırmızı dudakları büzülmüş.

Meditasyon mu yapıyor?

Burun deliklerinden uzun bir nefes verdikten sonra "Evet" diyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum.

"Babamın ikinci bir ailesi olduğunu bilmeliydim," diye mırıldanıyor.

"Nasıl?" diye sordum. "Eğer bu kapılardan birinin ardında yaşıadıysanız, hayatınızın korunaklı olduğunu sanıyorum."

Omuzları kulaklarına doğru yükseliyor. "Annem ve babam internet kullanmama izin vermediler ve okulda da sınırlı erişimimiz vardı, ama belki de-"

"Kendini suçlama," diyorum. "Sen daha çocuktun."

Pencereden dışarı bakıyor ve uzun bir nefes üflüyor. "Doğru."

Capello arazisinin inşaat araçlarının girebilmesi için ardına kadar açılmış ön kapılarına ulaşıyoruz. Yolun en sonunda, inşaat çalışmalarına bir göz atıyoruz.

Eğer Di Marco arkadaşının katilini öldürmek için suikastçılar tutuyorsa, onarım emrini veren de o mu? Aile evini yeni sahibi için hazırlıyor olabilir, Roman'ın öldürmemi istediği Cappello kızı için.

Köşeyi dönünce daha küçük evlerden oluşan bir sokak var, Seraphine'i görevlerine götürüp getiren adamı orada bulacağız. O bildiğinden beri

Gabriel'i de biliyor olabilir.

"Fiori'nin aracını çoktan araştırdım," diyorum ona. "Üzerine bir takip cihazı yerleştireceğiz ve hareketlerini izleyeceğiz. Queen's Gardens'tan ayrılırsa haberimiz olacak."

"Neden evine girip bilgi almak için ona işkence etmiyoruz?" diye sorar.

"Güpegündüz ve bir ev dolusu insanı öldürdüğüm için bu mahalledeki güvenlik iki katına çıkmış olacak. Fark edilme riskini göze alamayız."

Birkaç saniye sessiz kalıyor. Çok temkinli davrandığımı iddia etmesini bekliyorum ama "Tamam, plan nedir o zaman?" diye soruyor.

"Bu bölgeden ayrılmasını bekleyeceğiz ve onu daha az korunan bir bölgeye kadar takip edeceğiz," diyorum. "Yalnız kaldığında onu kenara çeker ve ihtiyacımız olan bilgiyi alırız."

"Ya da onu sokaktan kaçırabiliriz." Bir elini kaldırıyor ve bir arabaya doğru hortum taşıyan bir figürü işaret ediyor.

Ona planıma sadık kalmasını söyleyemeden kapı açıldı ve sokağı atladi. Sikeyim.

YİRMİ DÖRT

LEROI

Seraphine hortumu tutan adama doğru atılıyor, yeni koyulaşmış saçları arkasında bir savaş bayrağı gibi sallanıyor. Pietro Fiori olduğunu tahmin ettiğim adam, elindeki hortumu bırakıp kaçmaya başlamadan önce birkaç saniye şaşkınlıkla ona bakıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, motoru kapatıyorum ve hafif bir maskeye uzanıyorum. Kılık değiştirmek bir insanın gerçek görünüşünü gizlemek için ancak bu kadarını yapabilir. Eğer bu adam Seraphine'i görevlerine götürüp getiriyorsa, bu küçük, zararsız görünen genç kadına karşı dikkatli olması gerektiğini bildiğinden eminim.

Maskeyi kafama geçirdiğimde Fiori çoktan evinin girişine varmak üzereydi.

Seraphine ayakları üzerinde hızlıdır ama 1.80 boyundaki minyon bacakları, öfkeli bir suikastçıdan kaçan bir adamın uzun adımlarına ayak uyduramaz. Birkaç hızlı adımda Fiori'ye yetişiyorum ve onu ön kapısına çarpıyorum.

Altı-iki boyunda, bütün gününü bir aracın direksiyonunda geçirdiği için spor yapmayan bir adamın yumuşak yapısına sahip.

"Sen de kimsin?" Fiori ağırlığıma karşı kendini geri itiyor.

Bir silah çıkardım ve şakağına dayadım. "Ses çıkarırsan ölürsün."

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor, vücudu titriyor.

"Ne yapıyorsun?" Seraphine yanımdan tıslıyor. "O benim." Fiori titriyor. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Yaşıyorsun."

İkisini de görmezden gelerek silahın emniyetini açıyorum ve gürültülü bir solukla sertleşmesine neden olan bir klik sesi çıkarıyorum.

"Gürültü yapmakla ilgili ne dedim ben?" Hırladım.

Fiori yutkunur, başı Seraphine'e doğru kayar. "Lütfen beni öldürme," diye fısıldar. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Kaşlarım kalktı. Kafasına silah dayamış olan benim ve ondan en az elli kilo daha ağırım, yine de Seraphine'den merhamet mi dileniyor? İlginç.

"Yalnız mı yaşıyorsun?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Öfkeyle başını sallıyor.

"Kapıyı açın ve bizi içeri alın," diyorum. "Sorularımıza cevap verin ve kimse zarar görmesin."

Titreyen parmaklarıyla evinin kapısını açıyor ve bir nikotin bulutu yayıyor. Silahımı başına dayayıp bir kolumu omuzlarına dolayarak onu ileri doğru itiyorum. Seraphine arkamızdan içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Nikotin lekeli duvarları sanat eserleri ya da fotoğraflarla süslenmemiş, mini mutfakla birleştirilmiş küçük ve düzenli bir yaşam alanına giriyoruz. Tek göze çarpan özellik duvara monte edilmiş düz ekran bir televizyon.

"Onu arabaya kadar sürükleyeceğimizi sanıyordum." Suratını asan Seraphine, Fiori'nin irkilmesine neden olarak görüş alanına girer.

"Egzozuna bir takip cihazı takmayı ve Capello'nun ortaklarının daha az bulunduğu bir bölgede onu yakalamayı planlamıştım ama sen tek başına hareket etmeye karar verdin." Fiori'yi daha sıkı kavriyorum. "Madem buradayız, bilgiyi alıp gidelim."

Adam göğsüme doğru büzülüyor, nefesi panik içinde kesiliyor. "Onu benden uzak tut. Lütfen."

Bakışlarım Seraphine'in çatık kaşlarına yöneliyor. Ona ne kadar bakarsam bakayım, bu kadar korkutucu olan şeyi göremiyorum. Ne de olsa silahı tutan benim.

"Gabriel nerede?" diye sorar.

Bana o kadar yaklaşıyor ki kalbinin çarpıntısı kaburgalarımda titreşiyor. "Kim? Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Silahı şakağına daha sert bastırıyorum. "Bize yalan söyleme." "Lütfen. Yemin ederim, onu hiç duymadım."

Seraphine mutfığa doğru yürümeden önce odaya göz gezdiriyor. Bakışlarını duvardaki bir dizi bıçağı tutan manyetik şeride kadar takip ediyorum. Onlara yaklaşmak yerine, bir şişe çakmak gazı çıkarmadan önce dolap üstüne dolap açıyor.

Fiori inliyor.

"O yaratıcı olmadan önce sorularına cevap vermen senin yararına olur," diye mırıldandım.

"Kardeşimi nerede tutuyorlardı?" Seraphine kaşlarını çatarak sorar.

"Yemin ederim, bunun kim olduğunu bilmiyorum!" Fiori haykırıyor, sesi birkaç oktav yükseliyor.

Seraphine sıvıyı alçak bir masadaki bir paket sigara ve çakmağa getirdiğinde midemde bir düğüm oluşuyor. Eğer bu adamı konuşturamazsam, Seraphine istenmeyen dikkatleri üzerine çekecek bir yangın başlatabilir.

"İşverenlerinizden herhangi biri size bir adrese düzenli teslimat yapmanızı emretti mi?" diye sordum.

"Ne tür?" "Yemek."

"Hayır," diye başını sallıyor.

"Aylık bile mi?"

"İkizlerin kendi arabaları vardı. Beni sadece kafaları iyi olduğunda onları barlardan ve kulüplerden almam gerektiğinde ararlardı."

"Onlar için başka ne yaptın?"

"I..." Yutkunuyor, Seraphine'e dönüyor ve titriyor. "Onu gezdirdim."

Çok daha küçük bir sesle, "O bir katil." diye ekliyor.

"Kardeşini rehin tuttuklarını biliyor olmalıydın," diye hırladım. "Bu kadar genç birinin neden tehlikeli adamlara suikast düzenlediğini sorgulamadın mı?"

"Onun bir psikopat olduğunu söylediler."

Seraphine çakmak gazını adamın üzerine sıçratıyor, birkaç damlacık da bana isabet ediyor. Kalbim yerinden fırlıyor ve taşaklarıma doğru bir heyecan dalgası yayılıyor.

Sikeyim.

Hiçbir parçam başka bir adama tutunurken diri diri yakılmayı tahrik edici bulmuyor, ama libidom Seraphine'in yaptığı her şeyin cinsel bir mucize olduğunu düşünüyor.

"Gördün mü?" Fiori çığlık atıyor. "Birini köküne kadar emdiğini, ısırıp kopardığını ve yuttuğunu duydum, böylece yeniden bağlanacak bir şey kalmayacaktı. Delinin teki."

Seraphine çakmağı eline alıyor ve sikim kıpırdanıyor. Otuz dört yıllık varlığım boyunca başka bir erkeğin bu kadar yakınında hiç erekte olmamıştım, ancak bu kadının maskaralıkları aletimi ölümcül bir pençeye soktu.

"Kıpırdama," diye homurdanıyorum, Fiori sıska kıçını kasıklarına o kadar yaklaştırıyor ki kasıklarım sertleşmekle büzüşmek arasında kalıyor.

"Onu kardeşi aracılığıyla kontrol ediyorlardı," diye hırladım. "Bana bu konuda ne bildiğini söyle."

Başını iki yana sallar. "Bir erkek kardeşten hiç bahsetmediler, o da bahsetmedi. Sadece bir uzaktan kumanda ve bir çip vardı."

Çenem sıkıştı. Sesi o kadar inandırıcı geliyor ki, bir sandalyeye bağlanmış bir deri bir kemik kalmış bir adamın görüntülerini görmemiş olsaydım, her kelimesine inanabilirdim.

Çakmağı çakıyor ve bir kıvılcım yaratıyor.

"Kardeşini başka kim tanıyor olabilir?" diye sordum. "Bilmiyorum!" Sesi tizleşiyor.

"Onu şimdi yakabilir miyim?" Seraphine soruyor, sesi sabırsızlıkla hızlanıyor.

"Yatağa bir şaplak daha yiyerek ve orgazm olmadan girmek istemiyorsan hayır." Omuzlarını sıkıca kavıyorum ve kulağına doğru hırıyorum: "Kendine hiç iyilik yapmıyorsun. Bize birkaç isim ver. O piçler için çalışırken neler duyduğunu anlat bize."

Seraphine çakmağı bir kez daha çakıyor ve bu kez alev alıyor. Tamamen farklı nedenlerden dolayı hem Fiori hem de ben inliyoruz.

"Pekâlâ." Feryat ediyor ve titriyor. "İkizler yaşlı Capello için çalışıyordu ve onun Yeni Alderney'in her yerinde metresleri vardı. Belki de kardeşi onun ziyaret ettiği yerlerden birinde yaşıyordur."

"Bu adresleri kim biliyor olabilir?" Ben soruyorum.

"Bruno Capello." Yutkunuyor. "Bay Capello'nun şoförü. Üçüncü dereceden kuzeni."

"Onu nerede bulacağız?"

"Evi kapının içinde." Kahretsin.

Seraphine çakmağı tekrar çakıyor ve yaklaşıyor. "Ara onu."

"Hayır!" Fiori elini kaldırır ve küçük bir bıçak çıkarır. "Geri çekil."

Dişlerimin arasından tıslıyorum. O silahı nasıl kaçırdım? Silahımı şakağına dayadım. "Bırak onu."

Seraphine ileri atıldı ve bıçağı uzandı. Ona geri dönmesini emredemedi Fiori avucunu kesti.

Bir çığlıkla geriye düşüyor.

Midem yere düşüyor. Bakışlarım avucunda biriken kana kilitleniyor. Yıllar boyunca öfkemi kontrol altına almak için diktiğim tüm bariyerler onun acısı karşısında hiçliğe karışıyor.

Seraphine'i incitti.

Onu kanattı.

Görüşüm kırmızı bir öfkeyle buğulanıyor. Seraphine'in incinmesine izin verdiğim için öfke. Bir zamanlar güçsüz bir çocukken, piç üvey babamın korumam gereken iki kadına zarar vermesine engel olamadığım için öfke duyuyorum. Duyularımı bulandırıyor, boğazımı sıkıyor ve nefes alamayana kadar ciğerlerimi dolduruyor.

Fiori'nin nefesi kesilir. "Özür dilerim. Bir reflekti. İsteyerek yapmadım-"

Kolumu boynuna doladım ve onu ayağa kaldırdım. Yüzü kıpkırmızı oldu ve şişkin gözlerle bana baktı.

"Nefes alamıyorum," diye
homurdanıyor. "Mesele de
bu zaten," diye
homurdanıyorum.

Fiori kıpırdanıyor, kıvranıyor ve hava almak için kusuyor. Onun çırpınışlarını fark etmiyorum bile çünkü Seraphine'in kanayan avucuna olan hayranlığı gözümün önünden gitmiyor.

Kana bakıyor, dudakları ayrılmış, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Orgazm olmak istediğini söylediğinde olduğu gibi pembe yanaklarını lekeliyor.

Saniyeler geçiyor ve adam boğucu tutuşuma karşı koymaya devam ediyor. Seraphine yapay olarak renklendirilmiş gözleriyle bana bakıyor ve tek yapmak istediğim onun kılık değiştirmiş halini yırtıp atmak. Onu görmek istiyorum, dış görünüşünü değil. Acısına son verirken yüz hatlarının yumuşamasına tanık olmak istiyorum.

Fiori çırpınmayı bırakıp gevşiyor, ölümü kanlı sisi dağıtıyor. Boğazını sıkın elimi bırakıyorum, boynunu büküyorum ve ağır bir gümbürtüyle yere düşmesine izin veriyorum.

"Seraphine," diyorum.

Bana yaralı avucunu uzatıyor, gözleri parlıyor. Kan parmaklarından ve kolundan aşağı dökülüyor, DNA'sı yere damlıyor.

Bileğini tuttum. "Bırak ben halledeyim."

"Bekle." Çömelir ve Fiori'nin hançerini alır. "Başından beri bir bıçağı varsa, neden daha önce kullanmadı?"

"Doğru anı bekliyordu."

Onu mutfığa, ocağın yanındaki köşede duran ilk yardım kutusuna götürüyorum. Onu tezgâhın üzerine kaldırıp kutuyu açtıktan sonra elini akan suyun altına tutuyorum.

"Neden yıkıyorsun?" diye soruyor, sesi nefes nefese. "Kan sever misin?" Sırtarak soruyorum.

Sırtıyor, gözleri parlıyor. "Bu çok güzel."

Seraphine Farfalla'ya, fetiş dükkanındaki kadına ve kana gülümsüyor. İlginç. Yarayı bir mendille kuruluyorum, ancak tekrar kanamaya başlıyor. Kesik dikiş gerektirecek kadar derin değil, bu yüzden biraz merhem, gazlı bez ve tıbbi bant uyguluyorum.

Beni pür dikkat izliyor, yanakları hâlâ kızarmış.

"Bir dahaki sefere bir adam sana bıçakla yaklaşırsa, bıçağa doğru koşma," diyorum.

"Pekala," diye homurdanıyor.

Narin parmakları benimkileri öyle sıkı kavıyor ki kalp atışlarım iki katına çıkıyor. Acıyı da sevip sevmediğini sormak üzereydim ki boğazıma soğuk bir şey indi.

Fiori'nin bıçağı.

YİRMİ BEŞ

SERAPHINE

Leroi'nin çok güzel damarları var. Öfkelendiğinde, derisinde küçük mavi nehirler gibi göze çarpıyorlar. Eğer yeterince yakından bakarsam, maskesinin altında kaybolan sıcak kan akışını neredeyse görebiliyorum.

Haçerin keskin olmayan ucunu şahdamarına bastırıyorum ama bileğimi tutuyor. Göbeğimde sıcaklık birikiyor ve bacaklarımın arasındaki nabız, kalbimin hızlı atışıyla çarpıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sorar.

Bakışlarım onun gözleriyle buluşuyor. Beni içine çeken, bıçağı boynundan geçirip boğazını kesmem için beni cesaretlendiren karanlık havuzlar. Parmaklarından tenime yayılan ısı, damarlarımda dolaşan kanı elektrikleştiriyor. Sıkıyor, ani acı beni kendime getiriyor ama bu sefer bıçağı düşürmüyorum.

"Leroi?" Fısıldıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları derin bir çatık.

"Hayır."

Yaralı elime ve tekrar yüzüme bakıyor. "Neye ihtiyacın var?"

O damarların altındaki kanın neden etini o alışılmadık mavi tonuna boyadığını görmek istiyorum. Derisini yüzmek ve sıvının

Altında vermilyon, kızıl ya da eflatun var ama en çok kafamı boşaltmak istiyorum.

Farkındalığının sınırlarında bir yerde Pietro'nun bize bir ipucu daha verdiğini biliyorum ama son birkaç dakika sonsuz bir döngüde tekrarlanıyor. Leroi küçük bir kesik yüzünden koruyucu bir öfkeye kapıldı. Beni incittiği için Pietro'yu boğarak öldürdü ve sonra yaralarımı sardı.

Erkekler kadınları korumaz. Sadece hak iddia ederler. Çarpık bir sahiplenme duygusu olmadığı sürece bir kadının incinmesini neredeyse hiç umursamazlar ama Leroi beklenmeyeni yaptı. O farklı olabilir mi? Bunu öğrenmemin tek yolu damarlarında akan şeye bir göz atmam.

"Seraphine." Elimi ve bıçağı boynundan uzaklaştırdı. "Evet?"

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor, sesi o kadar derin ki göbeğimdeki kaslar daralıyor.

Mutfak tezgâhının üzerinde kayarak bakışlarımı kaslı göğsünde gezdiriyorum. "Dokun bana."

"Ne?" Maskesini çıkarır.

"Ödülleri topladığımı söylemiştin," diye fısıldıyorum. "Ödülümü istiyorum.

Orgazm olmak istiyorum."

Burun delikleri parlıyor. "Kanamak seni tahrik mi ediyor?" "Benim kanım olduğunda değil," diyorum.

"Sonra ne olacak?"

Boğazım düğümleniyor ve zorlukla yutkunuyorum. "Pietro'yu öldürmen hoşuma gitmişti."

Gözbebekleri büyüyor ve bileğimi saran eli sıkılaşıyor. Başka bir şey söylemeden Pietro'nun hançerini parmaklarımdan çekip alıyor ve antiseptik mendillerle temizliyor.

Nefesim hızlanıyor. "Bırak ben yapayım." "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Benim için kendini kes," diye cevap veriyorum, sesim nefes nefese.
"Tüm o güzel kanı görmeme izin ver."

Kıkırdıyor, sesi hiç sıcaklık taşımıyor. "İstediğin bu mu, küçük Seraphine?"

"Her şeyden çok."

"O orgazmdan bile daha mı fazla?" Başımı salladım.

"Kanım anlaşmamızın bir parçası değildi," diyor. "Ama madem bıçakları bu kadar seviyorsun, sana bir seçenek sunacağım. Parmaklarımla mı yoksa bıçakla mı boşalmak istersin?"

Ne demek istediğini sormak yerine "Bıçak," diye yanıtlıyorum. Leroi geri adım attı. "Külotunu çıkar."

Tereddüt etmeden yana doğru eğilip iç çamaşırlarımı ve taytımı hızlı bir hareketle aşağı indiriyorum. Leroi ayakkabılarımı çıkarıyor ve giysilerimi yere indiriyor.

Kalçalarımı ayırıyor ve çıplak bacaklarıma ve açıkta kalan amıma bakıyor. Beklentiyle titriyorum, kendimi açıkta hissediyorum ve bana şaplak attığında olduğumdan daha savunmasız ve muhtaç hissediyorum.

"Çok ıslaksın," diyor. "Bu benim için mi, küçük meleğim?" "Evet," diye fısıldıyorum.

Başparmağı iç uyluğumun üzerinde yavaşça bir daire çiziyor. "O küçük tatlı kedi benim için ağlıyor mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerim kapanıyor.

"Bana bak yoksa dururum," diye emrediyor.

Gözlerimi açıyorum ve bir kez daha bakışlarının yoğunluğu karşısında donup kalıyorum.

"Aferin kızıma."

Mantıksız olsa da, bir parçam onun övgüsü karşısında gururlanıyor. Açıkta kalan bedenimin üzerinde serin bir hava esiyor ve titriyorum, meme uçlarım sert tepeler halinde geriliyor. Birbiriyle çelişen duygulardan oluşan bir kaleydoskop gibiyim.

Terör. Leroi az önce temizlediği hançerle beni doğrayabilirdi ve ben yine de daha fazlası için acı çekerdim.

"Bu seni tahrik ediyor mu?" diye soruyor, bıçağı iç uyluğumda gezdirerek ısınmış etimi soğutuyor. "Bu bıçağın pembe küçük amcığını kesmeye bu kadar yakın olması hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye fısıldıyorum, alt dudağımı ısırarak. Tüm hisler merkezime doğru akıyor ve bakışlarının yoğunluğu beni daha da ısıtıyor.

"Evet, ne?" Sesi sertleşir. "Evet, efendim."

Soğuk bıçağı ıslak kıvrımlarımın üzerinde kaydırarak klitorisimin hemen altında gezdiriyor. Kaslarım beklentiyle geriliyor. Bana acı mı yoksa zevk mi verecek bilmiyorum ama bu çaresiz sızıdan daha fazlasını hissetmeye ihtiyacım var. Düz metal klitorisimin üzerinde kayıyor, beni nefes nefese, titreyerek ve daha fazlası için çaresiz bırakıyor.

Hançeri geri çektiğinde, boğazım hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle titriyor.

"Daha ister misin?" diye sorar.

"Lütfen, efendim." Sesim çatlıyor.

"Bacaklarını aç. Bana ne kadar istediğini göster."

Her iki dizime birer avuç içi koyuyorum ve kalçalarımı birbirinden o kadar uzaklaştırıyorum ki serin hava aşırı ısınmış etime çarpıyor. Bu utanç verici olmalı ama daha fazlasını hiç istememiştim.

"Aynen böyle," diyor. "Şimdi uslu bir kız ol ve kıpırdama."

Bıçağı çeviriyor ve sapını klitorisime bastırıyor. Metalin karmaşık desenleri içime doğru lezzetli heyecanlar gönderiyor.

Adrenalin damarlarımda hızla dolaşüyor ve sonsuzluktan sonra ilk kez yaşadığımı hissettiriyor. Bıçakla ne yaptığına o kadar odaklanıyorum ki, intikamla ilgili tüm düşünceler arka planda kayboluyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

"Tanrı değil," diye homurdanıyor Leroi. "Adımı söyle."

"Leroi."

Klitorisimin etrafındaki dokulu kafayı sıyrıyor ve patlama noktasına kadar şişmesini sağlıyor. "Bir kez daha, meleğim."

"Siktir," diye inledim. "L-
Leroi." "İşte benim kızım."

Bilinçaltımın dış kısımlarında bir yerlerde, Leroi'nin her şeyi olma düşüncesi zevkle kabarıyor. Metal sapın inişli çıkışlı anları beni uçurumun kenarına iterken bunun üzerinde uzun süre durmuyorum.

Klitorisimin arkasında basınç oluşuyor ve göbeğimdeki kaslar geriliyor. Beni kesmek ve kanımı akıtmak için kullanılan aynı hançerin kabzasıyla zevk almak, şaplak yemekten bile daha yoğun.

Leroi'ye bakıyorum. Beni şahdamarına uzanırken yakaladığından beri yüzü hiç değişmemişti.

"Bıçağın karşısında kıvranırken çok güzel görünüyorsun," diyor. "Ve mutfak tezgahında yarattığın şu dağınıklığa bak."

Bakışlarım karanlık yüzeyde biriken küçük sıvı havuzuna düşüyor ve kızarıyorum. Bu tamamen benden kaynaklanıyor olamaz çünkü neredeyse hiç tahrik olmam. Başımı sallıyorum, bıçak gibi bir şeyin beni bu kadar heyecanlandırabileceğini kabul etmek istemiyorum.

"İnkâr etme," diye homurdanıyor Leroi. "Klitorisini bir bıçağın kabzasıyla ovmamı seviyorsun. Kabul et."

Başımı sallıyorum, kalbim
daha hızlı atıyor.

"Kelimelerini kullan," diyor.

"Bayıldım."

"Ve?"

"Ve daha fazlasını istiyorum," diyorum nefes nefese.

Klitorisim ham bir sinir gibi hissediyor, her vuruş beni umutsuz zevk uçurumlarına itiyor. Tam patlamak üzereyken kabza kıvrımlarımdan aşağı kayıyor. Metalin ani yokluğu neredeyse çok fazla ve nefes nefese kalıyorum. Bağırıyorum ama kalın metal açıklığımı çevrelediğinde duruyorum.

Hay sikeyim. Leroi gitmiyor-

"Bu kabzayı iyi bir kız gibi alacak mısın?" diye soruyor.

"Lütfen!" Kalçalarımı oynatıyorum, istiyorum, ihtiyacım var, beni bıçakla becermesi için ağrıyorum.

"Daha geniş aç meleğim," diyor.

Kalçalarımı gidebildikleri kadar açıyorum ve o da kabzayı açıklığıma doğru itiyor. Bir erkeğin parmağından daha kalın ama benim muhtaç sıcaklığıma kıyasla soğuk. O içeri ve dışarı hareket ettirirken metalin girdaplı desenleri iç duvarlarıma baskı yapıyor. Etrafında kenetleniyorum, hoş müdahaleye uyum sağlıyorum.

Leroi o kadar yakınımda duruyor ki vücudunun sıcaklığının kıyafetlerinden yayıldığını hissedebiliyorum. Kabzayı her içe doğru itişinde başparmağının ucu klitorisimi sıyrıyor ve göğsü, sıvrılmış ve çaresiz meme uçlarıma sürtünüyor.

"Evet," diye törpüledim. "Daha fazla."

"Bıçağı ne kadar iyi aldığına bak. Suyunla ne kadar kapladığına bak."

Diğer eliyle ensemdeki saçları kavırıyor, beni kalçalarımın arasına bakmaya zorluyor ve inliyorum. Haklıydı. Metal sıvılarımla parlıyor. Klitorisim normal boyutunun iki katına kadar şişti ve o kadar kırmızı ki patlayacağına yemin edebilirim. Başparmağı her yaklaştığında bile, küçük ecstasy patlamaları patlatıyor.

"Lanet olsun. Bu hançeri alırken çok güzel görünüyorsun. Kan akıtacak kadar güzel."

Bacaklarım titriyor ve başımı geriye atarak duvardaki fayanslara çarpmasına izin veriyorum. Zevk arttıkça artıyor, ta ki doruğa ulaşmaya o kadar yaklaşıp o kadar, zar zor nefes alabiliyorum. Eğer Leroi şaplak sırasında yaptığı gibi geri çekilirse, ikimizden biri ölecek.

Daha da yaklaşıyor ve hırlıyor. "Benim için gel, küçük melek."

Göbeğimin kasları kabzanın etrafında kenetleniyor ve başparmağıyla bir kez daha kaydırmadan önce klitorisim acı noktasına kadar şişiyor. Bir anda pathıyorum

Beni mutfak tezgahına doğru fırlatan güçlü bir orgazm.

Titriyorum ve soluk soluğa kalıyorum, tüm vücudum zevk dalgaları arasında sarsılıyor. Damarlarımda dolaşıyor, her sinir ucumu kıvılcımlarla dolduruyor. Hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmemiştim. Bu her şeyi kapsayan hisler anılarımı, düşüncelerimi, varlığımı yakıp geçiyor. Coşku ve huşu, kendimi dorukta kaybedene kadar duyularımınla savaşıyor.

Leroi'nin fısıldadığı cesaretlendirici sözler orgazm azalana kadar farkındalığımın sınırında geziniyor ve ben artçı şoklarla titreyip nefes nefese kalıyorum. Sonra hançeri çıkarıyor ve beni göğsüne çekiyor.

Onun iri bedeninde eriyorum, orgazmımın son kalıntıları hala duyularımda cızırdıyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve parçalanmamı engelliyor.

"Leroi," diye mırıldandım.

Boğazım düğümleniyor ve gözlerimin arkası acıyor. Leroi'nin bana ilk zevkimi tattıracak adam olabileceğinden şüphelenmiştim ama bu kadar yoğun olacağını ummaya cesaret edememişim. O kadar zor nefes alıyorum ki sanki bastırılmış her duygu ciğerlerimin tepesinde bir darboğaz oluşturuyor. Bu coşkuyu tarif edecek kelime yok. Bir yanımda birleşmiş bedenlerimizin yörüngesinde dönüyormuşum gibi hissediyor, diğer yanımda ise rüya gördüğümü düşünüyor çünkü bir adamın sadece elleri ve bir hançerle beni bu kadar iyi hissettirmesine imkân yok.

Leroi'nin dudakları şakağımı sıyrıyor ama ben ağzımı sıyırmalarını istiyorum. Bu zevki bir kez daha tatmak için bu adamı cehenneme kadar takip edebilirim.

"Çok iyi iş çıkardın meleğim," diye mırıldanıyor.

"Bu harikaydı," diyorum nefes nefese, vücudum tamamen kemiksiz.

Leroi hançeri bir kenara bırakıyor ve elini bacaklarımdan arasına götürüyor. "Ne yapıyorsun?" Gözlerim yarı kapalı soruyorum.

"Daha işimiz bitmedi."

O kadar rahatım ki, iki kalın parmağını sokup beni lezzetli bir gerginlikle açtığında irkilmiyorum bile. Onları içeri ve dışarı hareket ettiriyor

Kalbimin sabit atışıyla aynı anda, iki elimle omuzlarına yapışana kadar beni daha da yükseğe çıkarıyor.

"Leroi?" İnliyorum.

"Bana bir tane daha vereceksin."

Başparmağı klitorisimi ikinci kez buluyor ve beni tekrar zevkli bir zirveye çıkarıyor. O kadar sert nefes alıyorum ki boğazım kuruyor ve sesim kısılıyor. İki orgazm imkansız olmalı, ama Leroi beni titreyen bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar daha da yükseğe çıkarıyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyor kulağıma. "Bırak gitsin."

Vücudum beni haykırtan ikinci bir doruğa ulaştığında amım hala parmaklarının etrafında sıkılıyor ve spazm geçiriyor. İlkinden daha yoğun, spazmlar o kadar güçlü ki acının sınırında.

Orgazmım beni yakıp kül ederken omuzlarına yapışıp esintide süzülüyorum. Tekrar aşağı indiğimde, Leroi'nin göğsüne yaslanmışım ve iri eli sırtımda daireler çiziyordu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı. "Çok güzeldin, benim emrimle parçalara ayrıldın."

Gözlerim kapanıyor ve onun kucağında rahatlıyorum. Beni cesaretlendiriyor ve övüyor ama ben saf değilim. Bu an gerçek olamayacak kadar mükemmel. Babaları onları ölüm ve aşağılanma dolu bir hayata mahkûm eden kızlar beyaz şövalyeler tarafından kurtarılmaz.

İlk orgazm kafamı bulutlarla doldurdu. İkincisi bana mükemmel bir berraklık verdi. Leroi koruyucu ve şefkatli görünebilir ama o hâlâ bir erkek. Elbette, çoğu kişiden daha yakışıklı ve daha yetenekli, ama bu sadece gerçek niyetlerini saklamakta daha iyi olduğu anlamına geliyor.

Bu mutlu anın keyfini sürerken çıkaracağım ve maskesi düştüğünde ona hazır olacağım.

YİRMİ ALTI

LEROI

Saatler sonra, şirketin özel atış poligonunda Miko'nun yanında durmuş ona nasıl silah kullanılacağını öğretiyordum ama Seraphine ile karşılaşmamı düşünmeden edemiyordum.

Menzilin uzak tarafında duruyor, koruyucu bir yüz siperi ve büyük bir çift kulaklık takmış. Aradaki mesafeye rağmen, tatlı kokusu hala burun deliklerimde ve yumuşak çığlıkları hala kulaklarımda. Kollarımda parçalanırken kendimi inkar ettiğim için taşaklarım ağrıyor.

Orgazmdan çıktıktan sonra onu ayağa kaldırdım ve suç mahallindeki DNA'sını sildim. Yine de hiçbir çamaşır suyu onun o bıçağın üzerinde benim için parçalandığı görüntüsünü zihnimden silemezdi.

Fiori'nin bedeninden öfkeden kudurmuş bir halde kurtuldum. Seraphine dönüş yolculuğu boyunca yüzümün yan tarafına baktı ve ikimiz de tek kelime etmedik. Ona istediğini verebileceğimi ve tarafsız kalabileceğimi düşündüm, ancak Seraphine'in o kadar çok boyutu var ki, onu göz ardı etmek o kadar kolay değil.

O da benim gibi bir katil, benimkine rakip bir karanlığa sahip akraba bir ruh. Sadece bu da değil, aynı zamanda güzel, becerikli ve sürprizlerle dolu. O sıvıyla beni ateşe verebilirdi ve vücudum onun alevlerine yenik düşme düşüncesiyle tahrik oldu. Hiçbir kadının öngörülemezliği beni onunki kadar tahrik etmemişti.

Bu kadar çekici olduğunu bilseydim, bu alışılmadık anlaşmayı reddederdim. Ona bir metre yaklaşmak bile bir kısıtlama egzersizi.

Göz ucuyla ona bakıyorum. Duruşu iyi. Duruşu düzgün, gözleri odaklanmış ama yine de hedefi bir metreden fazla ıskalıyor. Hayal kırıklığına uğramış ve onu suçlayamam.

Capello'nun şoförü Gabriel'i bulmak için en iyi şansımızdı ama malikaneden kaçarken patlattığım bombalarda öldü. Gabriel'in nerede olduğunu söyleyebileceği en yakın akrabası, Seraphine'in poker katliamı sırasında öldürdüğü kuzeni.

Omuzlarının gergin duruşuna bakılırsa, sonunda yaptıklarının sonuçlarını düşünmeye başlamış gibi görünüyor. Şu anda bunu belirtmek duygusuzluk olur.

"Ne düşünüyorsun?" Miko'nun sesi kulak tıkaçlarımın arasından süzülüyor.

Dikkatimi tekrar hedefine veriyorum. Her yer delik deşik ve tek bir atış bile kaçırmamış.

"İyi iş," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Doğuştan yeteneklisin."

Miko sırtıyor, çilli yanakları pembeleşiyor. "Teşekkürler. Gerçek silahlar video oyunlarından bile daha iyi."

"Ama gerçek hayatta rakipleriniz her zaman sabit durmaz."

"Ve yaralanabilirim," diyor başını sallayarak. "Ben aptal değilim."

Onu sırtından alkışlıyorum. "Öyle olduğunu hiç söylemedim, ama sözleşmeli öldürmede ateş etmekten daha fazlası var."

Miko, kaşlarını çatarak Seraphine'e bakar. "Eminim bunu ona söylemiyoursundur."

Seraphine'e attığı gergin bakışlardan, onun Capello'nun şantaj videolarından birine katıldığından şüpheleniyor. Elim omzunda sıkılaşıyor ve yüzüme tam olarak bakmak için kulaklıklarını çıkarıyor. Miko on dokuz yaşında, durumları arasında bir fark olduğunu bilecek kadar olgun ama yine de eve getirdiğim çocuğa dönüşmeyi tercih ediyor.

"Seraphine yelpazenin diğerk ucunda," diyorum sesimi alçaltarak. "Ona kendini kontrol etmeyi öğretiyorum."

Miko poligonun diğerk ucuna bakıyor, orada hâlâ saplantıya varan bir kararlılıkla hedefine ateş ediyor. Bana dönüp "Ya öğrenemezse?" diye söylenmeden önce adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Yapacak."

"Don'un temizlik ekibinin-" "Miko," diye çıkıştım.

"Ne?"

"Bu konuda ne kadar az şey bilersen o kadar iyi."

Bakışları tekrar ona ve sonra bana yöneliyor. "Pekala."

Başımı salladım. "Bu gece birkaç saatliğine yeteneklerini bana bağışlayabilir misin?"

Gözleri parlıyor ve yüz hatları bir sırtışıla aydınlanıyor. "Ne yapıyoruz biz?"

"Joseph Di Marco'yu ziyaret etme vaktim geldi. Capello cinayetlerinden sorumlu yalnız tetikçinin öldürölmesinin arkasında o olduğı için, ben kafasına bir kurşun sıkmadan önce belki biraz bilgi paylaşır."

Di Marco'nun malikanesine sızmak kolaydır, her ne kadar kendisi de Queen's Gardens'ın güvenliklı bölgesinde yaşıyor olsa da. Avukatların genellikle vardiyalı çalışan korumalara ihtiyaç duymaması da buna yardımcı oluyor. Miko güvenlik sistemini devre dışı bıraktıktan sonra, açık bir pencereden içeri süzüldüm ve ana yatak odasına doğru ilerledim. Seraphine'i geride bıraktığım için neredeyse pişmanlık duyuyordum ama onun daha önceki düşüncesizliğinin tekrarlanması göze alamazdım.

Joseph Di Marco kır saçlı, yetmişli yaşlarının başında ve pazen pijamalarının içinde yaşının her zerresini gösteriyor. Yaşlılığını yalanlayan tek şey

Görünüşe göre yastığının altındaki tabanca ve yanında uyuyan yirmili yaşlardaki sarışın kesinlikle karısı değildir.

Silahı cebime koydum, bir şırınga çıkardım ve ona 50 mg ketamin enjekte ettim. Bu onu Di Marco'nun vücudu soğuyana kadar uyutacaktır.

Dikkatimi tekrar yaşlı adama çevirdiğimde, çoktan uyanmış ve kocaman gözlerle bana bakıyordu.

Yatağın kenarına oturdum. "İyi akşamlar, Bay Di Marco."

Yatağının başucundaki sabit telefona uzanıyor, ahizeyi kulağına götürüyor, kanca düğmesine defalarca dokunuyor, sonra telefonun çalışmadığını fark edip düşürüyor.

"Ne istiyorsun?" diye mırıldanıyor ve oturmak için kendini yukarı çekiyor. "Eğer paraysa-"

"Gabriel Capello nerede?"

"Kim?" diye soruyor hırıltılı nefesler arasında.

"Beş yıl önce Frederic metresinin kendisini korumasıyla aldattığını fark etti. Bunu duymuş olmalısınız. Korumanın boğazını kesti, adamlarına kadına toplu tecavüz emri verdi ve ardından oğlunu ve kızını kaçırdı."

Yüz hatları boş bir maske oluşturmada önce tanıma ile titreşiyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oğlunu nereye koydu?"

Başını sallıyor.

"Capello öldü, ailesinin geri kalanı da öyle. Sen kimi korumaya çalışıyorsun?"

Di Marco'nun göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor ve alnında ter birikiyor. Tekrar tekrar yutkunuyor, gözleri karanlıkta bir cevap arıyor.

Silahını çıkarıp gözlerinin arasına doğrultuyorum. "Bana bildiklerini anlat yoksa yavaş yavaş ölürsün."

İrkildi. "Çocuğun adını hiç öğrenemedim ama bağışçıdan bahsettiğinize eminim."

"Ne?"

"Fred o sıralarda karaciğer nakli oldu." Tekrar yutkunuyor. "Onu hastanede ziyaret ettiğimde çoktan şampanya içmeye başlamıştı. Büyük bir ameliyat geçirdikten hemen sonra alkol almanın akıllıca olup olmadığını sordum ama o mükemmel donöre sahip olmakla övündü."

"Kim?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum. Capello, Seraphine'in biyolojik kızı olmadığını keşfetti çünkü yeni bir karaciğere ihtiyacı olduğu için onu ve kardeşini test etmişti. Görünüşe göre Gabriel onun mükemmel eşiydi.

"Bana hiçbir ayrıntı vermedi, ben de sormadım. Bunun bir karaborsa anlaşması olduğunu düşündüm."

"Devam et," diye homurdanıyorum.

Omuzları sarkıyor ve duruşunun geri kalanı çöküyor. "Fred iki yıl önce bir nakil daha geçirdi. Karaciğerin mükemmel donöründen gelip gelmediğini sordum, o da evet dedi."

"Başka ne dedi?" Boğazım düğümlenerek soruyorum.

"Bir karaciğerin bağışlandıktan sonra tamamen yenilenmesinin sadece iki ay sürdüğünü." Di Marco bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ve sonsuz bir kaynak vardı."

"Donör nerede?"

"Bilmiyorum." Başını eğiyor.

"Capello avukatına ve müstakbel kayınpederine güvenmedi mi?"

"Fred böyle güçlü bir bilgiyi kimseye vermezdi. En güvendiği sırdaşına bile."

"O zaman neden onu öldüren tetikçiye suikast düzenlediniz?" diye sordum. Di Marco kafasını kaldırdı. "O sen miydin?"

"Soruma cevap ver."

Çenesini kaldırıyor, gözleri sertleşiyor. "Nasıl olsa beni öldüreceksin."

Silahlı omzuna doğrulttum ve tetiğe bastım. Di Marco ılık atıyor ve tüm vücuduyla irkilerek iki kolunu birden kaldırıyor.

"Konuş," dedim.

"Siktir git," diye hırılıyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Üç el ateş ettim, her biri bir uzvuna isabet etti. Sarsılıyor, ılık atıyor ve titriyor. "İnatçı olmak istemezsin. Suikastçıyı öldürmek için neden bir milyon teklif ettiğini söyle, yaşamana izin vereyim."

"Saçmalık." Öksürüyor, gözleri parlıyor. "Her iki şekilde de, ben öldüm."

Haklı. Şimdiye kadar, muhtemelen yalnız silahlı adamı bulmak için yanlış firmayı tuttuğu sonucuna varmıştır. Hatasını düzeltecek kadar uzun süre hayatta kalmasına izin vermeye niyetim yok.

"O zaman konuş, ben de senin acına son vereyim. Capello ailesi ölmüşken, neden o bombayı patlattın?"

Di Marco'nun yüzü acı ve düşmanlık karışımı bir ifadeyle buruşuyor. Henüz hayati bir şey vurmamış olmama rağmen nefes alıp vermesi zorlaşıyor.

"Eğer konuşmuyorsam, zaman kazanmaya çalıştığım içindir," diyor, sesi gergin. "Telefon hatlarını kestiğiniz anda güvenlik şirketimin haberi olur. Birazdan polis takviye kuvvetlerle gelecek."

Gözlerimi kapatıyorum ve uzaktaki siren seslerine odaklanıyorum. Joseph Di Marco tehlikeli bir tavuk oyunu oynuyor ve görünüşe göre yaşlı piç kazanıyor.

"Şimdi gidersen, onlar gelmeden kaçabilirsin," diyor nefes nefese.

Çenem sıkıştı.

Hayati bir bilgiyi saklıyor, ama ne?

Miko kulaklığımdan "Leroi," diye tıslıyor. "Polis bize doğru geliyor."

Cevaplar için ona işkence edecek zaman yok. İnatçı yaşlı piç sırrıyla birlikte ölmeye hazır. Eğer ameliyatı yapan hastaneyi bulabilirsek.

Karaciğer naklinden sonra belki donörü bulabiliriz ve şansımız yaver giderse bu bizi Gabriel'e götürecektir.

Yastıklarının üzerine düşer ve soluk soluğa kalır. "Bundan kurtulamayacaksın."

Onu kafasından vurdum, topuklarımın üzerinde döndüm ve ana yatak odasından çıktım.

Bu buluş, Seraphine ile aramdaki garipliği yatıştırmak için tam da ihtiyacım olan şey.

YİRMİ YEDİ

SERAPHINE

Yatak odamda topuklarımın üzerinde oturuyorum ve keçeli kalemler masanın her tarafına yayılmış durumda. Leroi'nin çizdiğim resminin daha fazla kırmızıya ihtiyacı var. Boynunun aşağısına ve göğsünün iki yanına yarıklar çiziyorum. Kan yatağa dökülüp çarşafı kirletirken ağzı sessiz bir çığlıkla açık.

Onu resim şeklinde kesip açmak yeterli değil. Kanaması lazım. Leroi bu sabah beni sikerken çok canlı hissettirdi.

Pietro'nun hançeri. O mutlu anlarda sevildiğimi, korunduğumu ve zevk aldığımı hissettim. Bana ilk orgazmımı yaşattı, sonra o kadar güçlü bir orgazm daha yaşattı ki görüşüm karardı.

Ve beni göğsüne çektiğinde, zihnim sessizleşti. Sonunda huzur içindeydim ve ait olduğum yerdeydim.

Sonra geri çekildi.

Tüm yol boyunca. Beni bir sessizlik boşluğunda bırakarak. Reddedildiğimi hissetmeyeli yıllar oldu. Atılmış.

Sanki birlikte yaptıklarımız bir hataymış gibi, tek kelime etmeden beni Pietro'nun evinden çıkardı. Belki de beni incittiği için öldürücü bir öfkeyle Pietro'yu öldürmek istememişti ya da pişmanlık duyuyordu. Kirli olduğunu düşündüğü bir kıza yakınlaştığı için pişmanlık duyuyordu.

Leroi atış poligonunda benimle neredeyse hiç konuşmadı. Öfkeden görüşüm o kadar bulanıktı ki hedefi vuramıyordum. Miko'ya yakın durmuş, beni nasıl göndereceklerini planlıyorlarmış gibi görünüyordu.

Parmaklarım keçeli kalemi o kadar sıkı kavırıyor ki plastik kırılıyor. Babam gibi hissediyorum. Bir an onun meleği idim. Sonra, tek kullanımlık bir oyuncaktan başka bir şey değilim. Leroi'nin iltifatları ve övgüleri, yalancı ağzında ne kadar kırmızı kesik açarsam açayım durmayan bir alarm gibi kulaklarımda çınlıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp defteri yatak başlığına fırlatıyorum ve yumuşak bir gümbürtüyle yere düşüyor. Onun ölümünü çizmek zihnimi sakinleştirmeyecek ve bu odada üzölmek de öyle.

Pietro'nun mutfağından aldığım bıçakla kırık keçeli kalemi değiştiriyorum. Sandalyeden kaydım ve daireye doğru yürüdüm.

Bir şeyi kesip açmam ve onun Leroi olduğunu hayal etmem gerekecek.

Artık güneş batmış, oturma odasını kasvet kaplamıştı. Beaumont şehrinin gece manzarasını seyrederek tavandan tabana pencerelerin önünden geçiyorum.

Leroi dışarıda bir yerlerde, muhtemelen uzun boylu bir esmerle yiyip içiyordur. Eğer sahte hamileliği olan Rosalind değilse, o zaman meraklı terapist Monica olacaktır. Onu dairemize getirecek kadar aptalsa, kızın kanıyla ıslanmış bir şiltede ve boğazına dayanmış bir bıçakla uyanacak.

Mutfak kapısını açıyorum, ışığı yakıyorum ve tezgâha bakıyorum. Bıçak bloğı hâlâ kayıp. Onları benden saklamaya çalışmasına omuz silkiyorum, Leroi soğuduktan ve ben yokmuşum gibi davrandıktan sonra Pietro'nun mutfağından bir tane daha aldığım için önemli değil.

Buzdolabı bir ay yetecek kadar sebze ile dolduruldu. Bir kucak dolusu toplayıp tezgâha koyuyorum, sonra bir paket biftek seçmek için geri dönüyorum.

Eti minik şeritler halinde dilimliyorum ve onları Leroi'nin şekilsiz kalbi olarak hayal ediyorum. Soğuk ve kuru, sadece çok az nem var, ama gerçek

parmaklarımı kanla lekeleyecek bir şey.

Bifteği kestikten sonra, kafası büyüklüğünde bir lahanaya geçiyorum. Kalın yapraklarını kesen bıçağın tatmin edici çıtırtısı, kafatasını oymak gibi hissettiriyor.

Her zaman böyle değildi. Babam arkadan bıçaklayan bir psikopata dönüşmeden önce, aşçımız Bianca'ya mutfakta yardım ederdim. Bana bıçak tutmayı, sebzeleri parmaklarımı kesmeden kesmeyi ve bir dizi faydalı mutfak becerisini öğretti. Çocukluğuma dönüp baktığımda, gördüğüm tek gerçek ebeveyn sevgisinin ev personelinden geldiğini görüyorum.

Umarım babam beni Nanna'nın evine götürdüğü için şoförümüz Felix'i ya da karısı olduğu için Bianca'yı öldürmemiştir. Tek yapmaya çalıştıkları yardım etmektir ama o adamlara annemin hayatını söndürmeden önce ona tecavüz etmelerini, Gabriel'i hapsedmelerini ve beni bir suikastçıya dönüştürmelerini bu kadar kolay emredebiliyorsa, o zaman masum yaşlı bir çifti de öldürebilirdi.

Kapının açılma sesiyle kaskatı kesiliyorum, tüylerim diken diken oluyor. Kapı kapanıyor ama sadece bir çift ayak sesi yaklaşıyor. Bıçağı mutfak havlusunun altına kaydırıp tezgâha sırtımı dönüyorum.

Leroi kapı aralığına yaslanmış, kolunu çerçevenin üstüne dayamış. Yarı kapalı gözlerle bana bakıyor ve bana karnını çoktan doyurmuş bir yırtıcıyı hatırlatıyor.

"Hâlâ ayaktasın," diyor, sesi alçak.

Parmaklarım bıçağa doğru seğiriyor. "Nerelerdeydin?" "İlginç bir ipucunu takip ediyordum," diyor.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "Gabriel hakkında mı?" Başını sallıyor.

Kardeşimi bulmaya yaklaştığım düşüncesiyle tüm reddedilme ve kızgınlık izleri arka planda kayboluyor. Tezgâhı itiyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. "Beni neden yanında getirmedi?"

"Çok tehlikeliydi," diyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye cevap veriyorum.

İki elini omuzlarıma koyuyor ve o inanılmaz karanlık gözleriyle bana bakıyor. "Düşüncesizsin. Kontrolden yoksunsun. Fiori'nin arabasına bir takip cihazı yerleştirip gitmemiz gerekiyordu. Bunun yerine ona saldırdın ve biz de doğaçlama yapmak zorunda kaldık."

"Bu yüzden mi beni dışlıyorsun?" Elinden kurtuluyorum.

Konuşmamızı yorucu bulmuş gibi iç geçiriyor. "Bu geceki görev sıfır hata payı gerektiriyordu. Eğer bir şeyler ters giderse, sırtımızda iki hedef olacaktı."

"Ama-"

"Seraphine," diyor, sesi bir bıçaktan daha keskin. "Benim gördüğümü görmüyorsun."

"Neymiş o?"

"Büyük resim ve bu senin suçun değil. Geçtiğimiz beş yıl boyunca dünyanın esaret, öldürme ve istismarla daraldı."

Dürüstlüğü boğazımı sıkıyor ve gözlerimin arkasını yakıyor. "Bu kadar kaba olmana gerek yok."

"Tanıdığım en güçlü genç kadınsın ama başına gelenler olgunlaşmanı engelledi ve erkeklere karşı derin bir güvensizlik duymana neden oldu."

İtiraz etmek için dudaklarımı aralıyorum
ama önce o konuşuyor. "Ben de dahil, ama anlıyorum."

Kızgınlık karnımda kaynıyor, onu kesip açmanın ve içindekilerle mutfağın zeminini boyamanın eşiğine gelene kadar şiddetini artırıyor. Çok gergin ve her zaman kontrolü elinde tutuyor. Bilgiyi kontrol ediyor, duygularını kontrol ediyor, kardeşimi kurtarma ve annemin intikamını alma görevimin her yönünü kontrol ediyor. Kızgınlığımı bir kenara iterek, bu görüntüyü defterime çizmek için zihnime bir not alıyorum.

"Gabriel hakkında ne öğrendin?" diye sordum.

Bakışlarını başka yöne çeviriyor.

Kalbim mideme iniyor. "Ne oldu?"

"Kardeşin..." Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. "İki yıl önce hastaneye kaldırılmıştı ama hızla iyileşti."

"Ne oldu? O şimdi nerede?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu rutin bir işlemdi. Miko, New Alderney'deki ve sürüş mesafesindeki tüm hastanelerin kayıtlarını kontrol ediyor. Onu bulacağız."

Göğsümde umut titreşiyor, ama bu sadece sönen küçük bir kıvılcım. Leroi, Gabriel'i bulduktan sonra benden kurtulmayı planlıyor. Hadım ettiğim o piçi ormana gömdüğümüz gece bunu itiraf etmişti ama ben Leroi'nin yerine kardeşimi koymak istemiyorum. İkisi arasında seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum. İkisini de istiyorum.

"Söz veriyor musun?"

Yüzümün yan tarafını tutuyor, gözleri yumuşuyor. "Söz veriyorum."

Omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı gidiyor ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum. "Gabriel'i seveceksin," diye mırıldanıyorum. "Tıpkı Miko gibi."

Leroi saçlarımı okşayarak kafa derime hoş bir ürperti gönderiyor. "Geç oldu. Yatağa gitmelisin."

"Seninle uyuyabilir miyim? Pietro öldü ve ben o odada yalnız kalamam." Leroi'nin yüzü donuklaşır. "Billy'yi öldürdükten sonra orada yeterince iyi uyudun."

Mavi ve diğerleri. Fiori'nin ölümü neden bir fark yaratsın ki?"

"Çünkü cinayetine tanık oldum," diye fısıldıyorum. "Ben yaptığımda sayılmazlar."

Birkaç uzun saniye boyunca yüz ifademi inceliyor, çenesi sıkılıyor.

"Yatağına git."

"Ama-"

"Şimdi."

Topuklarımı yere vuruyorum.

Gözleri kararıyor ve o kadar yaklaşıyor ki aramızdaki hava elektrikle çatırdıyor. "Git. Yatağına."

Belki de uyuyamayacak kadar travmatik olduğumu söylediğim Şey sağmalıktı, ama aramızda beni uyanık tutan bir Şey var. Tezgâha doğru geriye doğru bir adım atıyorum, derim karıncalanıyor. "Mutfaktan çıkmamı istiyorsan, özür dileyeceksin."

Kaşlarını kaldırıyor. "Açıkla."

"O amaŝır suyu kovasına benden daha fazla ilgi gösterdin. Pietro'nun evinde beni bırakıp gittin. Sonra da babamın Őoförünün kuzeninin ölmesi benim suummuŝ gibi davrandın-"

"nk onu sen ldrdn-"

"Sonra da atış poligonunda beni görmezden gelip tüm vaktini Miko'yla geçirdin," diyorum, sesim yükseliyor.

Kaşlarının arasındaki noktayı ovuşturuyor. Artık bunun benimle uđraŝmaktan yorulduğunu söylemenin bir yolu olduğunu biliyorum. "Seraphine," diyor, sesi ll. "Miko ve ben bu geceki görevi planlıyorduk."

enem gerildi. Bunu birlikte planlayabilirdik ama beni bilerek dışarıda bıraktı ve nedenini biliyorum. Beni o bıçakla becerene ve sonra bana o ikinci orgazmı yaŝatana kadar mkemmел geçiniyorduk. Islak parmaklarına baktığı, yüzünün boş bir maskeye dönüŝtüđü, ereksiyonunun pantolonunu zorladığı anı aklıma geldikçe sırtım tutuluyor. Vücudu beni istiyor ama istismarla lekelenmiş biriyle ilişkiye girmek istemiyor.

"Bir kızı orgazm ettikten sonra midesi bulanana bir adam olduğunu düşünmemiştim." Tezgâha doğru bir adım daha atarak yeni bıağımıla teselli arıyorum. Leroi peşimden geliyor, irisleri siyaha dönüyor.

Onun çok daha iri bedeni ile sert bir yüzey arasında sıkışıp kaldım ve bacaklarımın arasındaki nabız zonklamayı durdurmuyor. Leroi iki eliyle beni tezgâha sıkıştırıyor ve eğiliyor.

"Beni test etme, küçük Seraphine," diye homurdanıyor.

"Ne yapacaksın?" Kalbim kt küt atarken sordum. "şaplak mı atacaksın?" Gözleri parlıyor. "Pişman olacağın bir Şey yapmadan önce küstahlığı bırak."

Nefesim kesiliyor.

Bundan sonra ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

YİRMİ SEKİZ

LEROI

Seraphine'in peygamber çiçeği mavisi gözlerinde meydan okuma parıldıyor ve ben bu alevleri gördüğüme seviniyorum. Atış poligonunda benimle iletişim kurmayı kesen asık suratlı kızdan çok farklı.

O haklı. İkinci orgazmından sonra kendimi kapattım ama geri çekilmek zorunda kaldım. Fiori'den ayrıldığımızdan beri onun nefes nefese kalışı ve nefis kokusu peşimi bırakmıyordu.

Onunla ilgili her şey beni içine çekiyor ve onu mutfak tezgahının üzerinde üçüncü bir doruk noktasına kadar becermemek için her türlü çabayı gösterdim.

"Bana bir özür borçlusun," diye tersliyor.

"Ben de sana bu tavrından vazgeçmeni söylemiştim." Bir elimi boğazına dolayarak başparmağımı çenesinin üzerinde, teninin en yumuşak kadife olduğu yerde gezdiriyorum.

Gözbebekleri büyüyor ve dolgun dudakları bir nefesle ayrılıyor. Seraphine o kadar güzel ve kırılabılır ki tek yapmak istediğim eğilip öpmek. "Tavrını bırak meleğim. Özür dilemesi gereken biri varsa o da sensin."

Bu küçük velet sınırlarımı zorluyor. Onun güzel dış görünüşünün altında evcilleşmemiş bir seri katil olduğunu unutamam. Ateşle oynuyorum, yanacağımı biliyorum ama yine de sığa karşı koyamıyorum.

Arkasına yaslandı. "Ne için?"

"İzin almadan arabadan atlamak ve Fiori'ye hayatta olduğunu bildirmek. Alarmı çalıştırabilirdi. Çakmak gazı ile yaptığın küçük numara hepimizi ateşe verebilirdi."

Kaşlarını çatıyor, çenesi yükseliyor. "Abartıyorsun. Biz senin karmaşık planlarını uygularken Gabriel'in beklemeye tahammülü yok."

Kardeşini hatırlayınca, Seraphine'i evcilleştirmek için duyduğum heyecan azalıyor ve bakışlarım duraksıyor. Yaşayan tek aile üyesinin bilinmeyen bir bodrumda aç susuz tutulduğunu düşünmesine izin veremem. Zaten ondan yeterince sır saklıyorum.

"Ne?" diye soruyor.

"Kardeşin güvende," diyorum, boynundaki tutuşum gevşiyor. "Bunu nereden biliyorsun?" Kolumu sıkıca kavriyor. "Joseph Di Marco'nun söylediği bir şey," diye mırıldanıyorum.

"Anlat bana." Parmakları bileğimi sıkıca kavradı.

Nefes veriyorum. "Di Marco, Gabriel'in karaciğerinin bir kısmını Capello'ya bağışladığını söyledi."

Nefes nefese kalıyor, gözleri açılıyor, alt dudağı titriyor ve avucunu göğsüme bastırıyor. "Bu doğru değil. Gabriel yapmaz. O iğnelerden korkar-"

"Kardeşinin gerçekten başka bir seçeneği olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım.

"Onu bulmak zorundayız." Beni geriye doğru itmeye çalışarak sertçe itiyor, ama ben yanağını tutuyorum.

"Miko zaten bölgedeki tüm hastaneleri arıyor," diyorum. "Kardeşini bulacağız. Şu anda onun güvende olduğuna inanmalısın."

"Nasıl, karaciğerini almışlarken?" diye feryat ediyor.

"Seraphine." İki elimi de omuzlarına koyup dikkatini yeniden çekecek kadar sertçe sıkıyorum. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda devam ediyorum. "Cerrah, Capello'ya vermek için Gabriel'in karaciğerinden bir parça alacaktı. Birkaç hafta sonra orijinal boyutuna geri döner."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve parlayan gözlerle bana bakıyor. "Emin misin?"

"Olumlu." Parmaklarımı ipeksi saç tellerinin arasından geçiriyorum ve başının arkasını okşuyorum. "Bunu sana söylüyorum çünkü Capello Gabriel'i gelecekteki nakiller için canlı ve iyi tutmak istedi."

"Daha fazla mı?"

Başımı sallıyorum, boğazım pişmanlıkla tıkanıyor. Bilseydim, o piçi çalıntı karaciğeri çıkaracak kadar uzun süre hayatta tutardım. "İki yıl önce ikinci bir nakil yapıldı ama Gabriel çoktan iyileşmiş olurdu. O artık güvende. Sadece onu bulmamız gerekiyor."

Gözleri kapanıyor ve öne doğru düşüyor, başı göğsüme yaslanıyor. Bir kolumu omuzlarına doladım. Seraphine, annesi bir dolandırıcıyı aldattığı için beş yılını erkekleri öldürmek zorunda kalarak geçirdi. Erkek kardeşi bunun bedelini karaciğeriyle ödedi, bir değil iki kez, çünkü babası bir piçi.

Yeraltı dünyası kalleslerin, katillerin ve kişisel şeytanlarını beslemek için kendi büyükannelerini satabilecek zavallı orospu çocuklarının lağım çukurudur. Buna rağmen, iki masum insanın ebeveynlerinin günahları yüzünden bu kadar acı çektiğini hiç duymamıştım.

Geri çekildi, bakışları benimkilerle buluştu ve "Beni gönderecek misin?" diye sızlandı.

"Hayır." Yüzündeki koyu renkli bir saç telini fırçalıyorum. "Kardeşini bulana kadar burada benimle kalacaksın."

Yüzü sıkışıyor. "Ya hâlâ hastaysa?"

"O zaman ikinize de bakabilecek duruma gelene kadar ona biz bakarız. Ondan sonra da yanınızda olacağım."

Gözlerini kırıştırıyor ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Sana borcumuzu nasıl ödeyebiliriz?"

Eğilip alına bir öpücük konduruyorum. "Öldürme dürtülerini kontrol etmek için benimle çalış ve ödeşmiş olalım."

"Ya yapamazsam?" diye soruyor, gözleri parlıyor.

"O zaman yakalanmadan bunu yapmanın bir yolunu bulacaksın, öldürdüklerini sadece ölmeyi hak edenlerle sınırlayacaksın."

Elini benimkine doluyor ve sıkıyor. Parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum ve iç çekiyorum. "Senden vazgeçmeyeceğim, Seraphine. Söz veriyorum."

Yutkunuyor. "Ve sen de bilgi saklamayı bırakacak mısın?" "Tamam."

Bu yarı gerçek midemi bulandırıyor. Anton beni cinayet sanatında eğitti ve o tasmayı kızın boynuna, çipi de derisinin altına taktı. Köpeklerini tam olarak böyle eğitiyor ve Capello'nun on altı yaşındaki bir kıza aynısını yapmasına izin verdi. Tanıdığım adamlar, onun bu versiyonunun yaratılmasına yardım eden adamı bağdaştırmak zor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, omuzları gevşiyor. "Başka bir şey isteyebilir miyim?"

"Ne olursa," diye mırıldandım.

"Beni artık kilit altında tutmayın. Bazen hâlâ bir mahkûmmuşum gibi hissediyorum."

Suçluluk duygusu göğsümü öyle sıkı kavıyor ki, pençelerinin boğazıma battığını hissediyorum. "Sen benim esirim değilsin."

"O zaman bırak da tek başıma balkona ya da terasa çıkayım," diyor sesi titreyerek. "Buraya tıkıldım kaldım ve bu beni deli ediyor."

Çenem gerildi. "Peki ya yine kendine zarar verirsen?" "Yaralamam," diye mırıldanıyor.

"Ya da başka birine zarar vermek?"

Başını sallar. "Dersimi aldım."

O büyüleyici mavi gözler masumiyet, samimiyet ve sahip olma, koruma ve sağlama içgüdülerimi ateşleyen bir kırılganlıkla parlıyor. Ağzım, onu bir öpücükle rahatlatma dürtüsüyle pembe dudaklarına yaklaşıyor, her ne kadar ruhumun derinliklerinde bir yerlerde, son namus kırıntıları durmam için bana bağırırsa da.

Başımı yana salladım ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Seraphine, erkeklerin gardını düşürmek için kullandığı cazibeyle beni kendine çekiyor. Ondan faydalanmamak için yeterli kararlılığa sahip olsam bile, o hala öngörülemeyen şiddet eylemleri yapabilecek tehlikeli bir genç kadın.

"Lütfen," diye fısıldıyor. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sesindeki çaresizlik yıpranmış kalp tellerimi çekiyor. Sadece biraz özgürlük istiyor. Ben Capello ya da onun piç oğulları değilim. Ben kimim ki onu bu dairede kapalı tutayım?

Bakışlarım omzunun üzerinden düzgün şeritler halinde kesilmiş biftek yığınınca kayıyor. Sadece bir masa bıçağıyla bunu nasıl başardı?

"Seraphine," diyorum, sesim keskinleşiyor. "Ne?"

"Yine silah mı saklıyordun?" Yüzüne bakmak için döndüm.

Gözleri açılıyor ve dudakları mükemmel bir O harfi oluşturacak şekilde ayrılıyor. "Hayır." Onu geri çeviriyorum. "O zaman bıçağı nereden buldun?"

Kolu uzun bir bıçağı gizleyen mutfak havlusuna doğru seğiriyor ama o daha tezgâha ulaşmadan kabzasını yakalıyorum.

Başka bir kadınla olsam davranışlarım mantıksız ve kontrolcü olurdu ama Seraphine'in herhangi bir silahın yanında olması, dolu bir silahla Rus ruleti oynamaya benziyor.

Bıçağa bakıyor, nefesi hızlanıyor. Korkudan mı yoksa heyecandan mı bilemiyorum ama onu böyle telaşlı görmek hayalarımın gerilmesine neden oluyor.

Seraphine, Tiffany kutusunda bir kasırgadır. O güzel küçük paketin içinde ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.

"Soruma cevap ver," diye hırlıyorum.

"Buldum," diye ağzından geçiriyor, güzel yüz hatları buruşuyor. "Pietro'nun bir sürü bıçağı vardı, ben de birini aldım. Kimseye zarar vermek için kullanmayı planlamıyordum. Sen etrafta olmadığında, aklıma korkunç düşünceler geliyor ve sonra da

Anılar akıyor ve bunun bir rüya olup olmadığını bilmiyorum ve hala bodrumda sıkışıp kaldım çünkü bana güvende olduğumu söylemek için orada değilsin. Bir şeyleri kesmek yardımcı olan tek şey."

Sözleri her geçen an daha da karmakarışık hale gelen bir akış halinde devam ediyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülene kadar devam etmesine izin veriyorum.

"Seraphine,"
diyorum. "Ne?"
diye mırıldanıyor.

"Eğer h e m e n yatmayı kabul edersen, bıçak hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim."

Bana bakıyor, gözleri inançsızlıkla irileşmiş. Birkaç kalp atışından sonra omuzları çöktü ve başını salladı.

Ben mi Seraphine'i evcilleştiriyorum yoksa o mu beni evcilleştiriyor bilemiyorum.

YİRMİ DOKUZ

SERAPHINE

Az önce ne olduğunu anlamıyorum. Önce Leroi tenimi ısıtıyor ve içimi zonklatıyor. Sonra yine sinir bozucu oldu ve şimdi de kırılgan biriymişim gibi yatağa atılıyorum ve o da istediğim her şeyi kabul ediyor.

Her şeyi değil.

Odasına girmeme izin vermedi ve uyuyamadığımı söylediğimde bana inanmadı ki bu tamamen yalan bile değildi. O beni sokağa atmayı planlarken ben nasıl rahatlayabilirim ki? Ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Leroi beni kollarımı hareket ettiremeyeceğim kadar sıkıca sardıktan sonra saçlarımı okşuyor. Parmaklarının sıcaklığı tenime sızıyor ve sinirlerimi yatıştırıyor. En son ne zaman birinin bana bu kadar özenle dokunduğunu hatırlamıyorum. Annem her zaman beni kontrol edemeyecek kadar meşguldü ve Gabriel baş belasıymışım gibi davranırdı. Babam ne zaman evde olsa, her zaman başucuma oturur ve bana iyi geceler öpücüğü verirdi.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve taşmakla tehdit ediyor. Ben artık o küçük kız değilim. Ellerim kana doymuş, ruhum kanla lekelenmiş ve itiraf etmek istediğimden daha fazla erkek tarafından lekelandim. Ama Leroi'nin benimle ilgilenme şekli kalbimde çoktan yok olduğunu sandığım bir şeyi uyandırıyor.

Belki hâlâ normal olma şansım vardır. Leroi bir katil, tıpkı benim gibi, ama karanlık ve aydınlık arasındaki çizgide nasıl yürüyeceğini biliyor. En azından beni sırtımdan bıçaklayana kadar hayatta kalmaya değer.

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve dokunuşunun sıcaklığının beni uyutmasına izin veriyorum. On yıldan uzun bir süredir ilk kez kendimi bu kadar yalnız hissetmiyorum. Bu kez uyuduğumda kâbus görmüyorum, hatta geriye dönüş bile olmuyor. Sanki Leroi heybetli varlığıyla hepsini kovalamış gibi.

Bildiğim bir sonraki şey, kızarmış et kokusuyla uyandığım. Güneş ışığı kapalı göz kapaklarımın arasından süzülüyor, Leroi'nin çarşaf kozası beni hâlâ sıcak bir kucakla sarıyor. Yataktan kalkmak için birkaç deneme yapmam gerekiyor ama kalktığımda kendimi uyanmış ve yenilenmiş hissediyorum. Odamdan çıktığımda Leroi'yi balkondan çıkarken buluyorum, üzerinde göğüs kafesine kadar açılmış beyaz bir gömlek var.

Bakışlarım göğsündeki kaslara takılıyor ve güçlü boynundan yukarı, çenesinin dibinde nabız gibi atan damara doğru ilerliyor.

Beni bakarken yakalıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Bakışlarımı indiriyorum, yanaklarım ısınıyor.

"Biftek ve yumurta karışımı,"
diyor. Kafamı kaldırdım.
"Ne?"

Mutfağa geri dönmeden önce başını balkona doğru çeviriyor. "Kahvaltı hazırladım."

Leroi saniyeler sonra elinde iki demir tavayla çıkagelir. Birincisinde patates ve lahanadan oluşan bir frittata, ikincisinde ise cızırdayan biftek şeritleri, dilimlenmiş biberler ve çeri domatesler var. Aroma oturma odasını dolduruyor ve midem gurulduyor.

"Bunlar benim kestiğim sebzeler mi?" Ben soruyorum.

Sırıttırıyor. "Senden harika bir hazırlık şefi olur."

Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor ve ayaklarımı sürüyerek yürüyorum. O tiki özel okulda yıllarca yemek dersleri almış olmama rağmen Bianca dışında hiç kimse daha önce bıçak becerilerimi takdir etmemişti.

"Gel." Leroi balkona adım atar. "İkimize de yetecek kadar yaptım."

Ben meyve suyunu koyarken o tavayı masaya koyuyor ve tabağıma büyük bir porsiyon frittata ve biftek yığıyor. Etrafımızda uçuşan lezzetli kokular ve tenimi ısıtan güneşle birlikte kendimi bir ailenin parçasıymışım gibi hissediyorum. Katillerden oluşan sapkın bir aile ama yine de daha önce sahip olduğumdan yüz kat daha iyi.

"Dün gece ne istediğini düşündüm," diyor. Zihnim konuşmamıza geri dönüyor. "Gabriel hakkında mı?"

Başını iki yana sallar. "Miko hâlâ arıyor. Beaumont Central ve Simon's Memorial Hastanesi'ni eledi ve araştırmasını daha geniş bir alana yayıyor."

"Oh."

Biftekten bir ısırık alıyorum ve mükemmel terbiye edilmiş olduğunu görüyorum. Belki de Leroi odasında uyumama izin vermek üzeredir?

"Daha fazla özgürlük istediğini söylemiştin."

Omuzlarım çöktü. "Yan daireye taşınmayacağım."

"O değil," diyor. "Artık görünüşünüzü değiştirdiğinize göre, dışarı çıkıp şehri kendi başınıza keşfetmenizi engelleyen hiçbir şey yok."

Ağızımdaki biftek lokması boğazıma kaçıyor ve onu yıkamak için bir bardak meyve suyu alıyorum. Leroi sırtımı hafifçe sıvazlıyor.

"Gerçekten mi? İstedğim zaman gidebilir miyim?" Ben soruyorum.

Gözleri yumuşar. "Sadece herhangi bir intikam görevi gerçekleştirmemeye dikkat et.

Hâlâ hedef olabilirsiniz."

Ona hevesle başımı sallıyorum, dış dünyayı keşfetmeme izin vereceğine pek inanmıyorum. Yemeğimi bitirir bitirmez yatak odasına koşuyorum, duşa giriyorum ve yeni kıyafetlerimi gözden geçiriyorum. Artık yeni rengime uymayan bir çift tayt ve pembe bir tişörtle yetiniyorum. Farfalla'nın bana öğrettiği şekilde kontakt lenslerimi taktıktan sonra bir çift spor ayakkabı giyip dışarı çıkıyorum.

Leroi çoktan kapıda beni bekliyor.

Adımlarım titriyor. "Benimle geliyor musun?"

Bir omzunu kaldırır. "Paraya ihtiyacın olacak. Sen kendi kartını alana kadar peşine takılayım dedim."

Ona utangaç bir gülümseme verip başımı sallıyorum. Bu neredeyse bir randevu gibi hissettiriyor. Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama Leroi'yle şehirde dolaşma ihtimali hâlâ kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

Ön kapıyı açık tutuyor ve dışarı çıkmamı işaret ediyor.

"Um..." Boğazımı temizliyorum ve bir tutam saçımı düzeltiyorum. "Kimseyi öldürmezsem bir ödül olacak mı?"

Kaşlarını çatıyor, dudaklarının kenarları kalkıyor. "Ne istersin?" "Bir öpücük," diye mırıldanıyorum.

"Neden?"

Midemde kelebekler uçuşuyor ve bakışlarım onun dudaklarında kalıyor. Öpüşmek eğitimimin bir parçasıydı. Bir adama zehir enjekte etmeden önce dikkatini dağıtmanın bir yoluydu ama her zaman midemi bulandırırdı. Leroi ile öpüşmek farklı olurdu. Leroi acele etmez ve zevk aldığımdan emin olurdu.

"Hazırlık okulunda hiç erkek yoktu ve babam biriyle çıkmama izin vermiyordu." Omuz silkiyorum. "Sadece hoşlandığım biri tarafından öpülmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

Yüzü düştü. "Bu masada değil, Seraphine."

Yanaklarım kızarıyor ve başımı eğiyorum, içim kıpır kıpır oluyor. Ne düşünüyordum ki? Tabii ki benim gibi bir kızı öpmek istemez. Ben sadece hayatta kalmak için erkekleri baştan çıkarmak zorunda olan bir suikastçıyım. Muhtemelen hâlâ hadım ettiğim o piçten korkuyordur.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, bakışlarım ayaklarıma sabitlenmiş.

Leroi çenemi kaldırarak gözlerimizi buluşmaya zorluyor. "Özür dileme. Sınırlarım dahilinde sana başka bir ödül verebilirim."

"Sorun yok." Elinden kurtuldum. "Hadi gidelim."

Koridora çıkıp asansöre doğru ilerlerken yan dairenin kapısı açılıyor. Miko kafasını uzatıyor ve sırtıyor.

"Hey, siz nereye gidiyorsunuz?" diye soruyor, gözleri kıyafetimin üzerinde geziniyor.

Leroi öne çıkarak beni Miko'nun görüş alanından engelliyor. "Şehirde bir yürüyüş."

"Gerçekten mi? Seraphine şimdiden dışarı mı çıkıyor?"

Leroi'nin omzunun arkasından dışarı bakıyorum. "Bunun nesi yanlış?"

Avuçlarını uzatıyor. "Hiçbir şey, hiçbir şey yok. Sadece... Bir şey üzerinde çalıştığını sanıyordum, hepsi bu. Bu arada iyi görünüyorsun."

Miko kapısının arkasında kayboluyor ve Leroi bir kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bu da neydi şimdi?" Fısıldıyorum.

Leroi başını sallıyor ve bizi asansöre doğru götürüyor. Binadan çıkıp güneşli sokağa adım atana kadar ikimiz de konuşmuyoruz.

Trafik etrafımızda gürlüyor ve sokaklar yayalarla dolup taşıyor. Leroi'nin yanına büzülüyorum, gecenin örtüsü olmadan kendimi savunmasız hissediyorum. En son dışarı çıktığımızda bu kadar sinir bozucu olmamıştı ama sanırım bu Leroi'nin bana eylemlerimin sonuçları olduğunu fark ettirmesinden önceydi.

Profesyonel bir tetikçiyle zaman geçirene kadar bir görev için ne kadar çok çalışıldığını takdir etmemem çılgınca. Birinin benim tarifime uyan bir kızı arıyor olabileceğini düşünmek daha da çılgınca. Bu kadar uzun süre hayatta kalmam bir mucize.

Leroi başını kulağıma yaklaştırıyor ve mırıldanıyor: "Miko bizim gibi olmak istiyor."

"İnsanları öldürmek mi istiyor?" Ben de fısıldıyorum. Başını sallıyor.

"Ona yardım edecek misin?" diye sordum.

"Silah kullanmayı öğrendiğinden emin olacağım ama nefsi müdafaa olmadığı sürece ona öldürmeyi öğretmeyeceğim."

"Ne zamandır sizin için çalışıyor?"

Bakışlarım bir çikolatacının vitrinine kayıyor; trüf mantarlarıyla çevrili mini bir çeşme yapışkan, tatlı ve lezzetli bir çağlayanı fişkırtıyor. Ağzım sulanıyor ve dilimi kuru dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Miko bir çalışan değil," diye yanıtlıyor Leroi. "Onu yaklaşık altı yıl önce bir iş için aldım, tıpkı sana yaptığım gibi."

Ofisler ve apartmanlarla kaplı bir kaldırımda yürüyoruz, hava korna ve sohbet sesleriyle dolu. Leroi'nin Miko'ya bizim gibi olmayı öğretmeyeceğini bildiğim için duruşumdaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. Leroi'nin tüm dikkatini kendime çekmek istiyorum.

Yolun karşısına geçip yüksek demir kapılardan parka girerken Leroi'ye dönüp "Bana suikastçı olmayı mı öğretiyorsun?" diye soruyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyor, ağaçlarla çevrili kaldırımda ilerlerken sesi gerginleşiyor.

"Neden olmasın?"

Bana bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çünkü bu iş için biçilmiş kaftan değilsin."

Tüylerim diken diken oluyor, tüm içgüdülerim yeteneklerimi savunmak için harekete geçiyor. "On altı yaşımdan beri bu işi yaparken bunu nasıl söylersin?"

"Çok duygusalsın, çok düşüncesizsin," diye sayıyor. "Mantık yerine içgüdülerinle hareket ediyorsun. Kendinizi hedeflerinizden ayırmıyorsunuz."

Kaşlarımı çatıyorum, dudaklarım geriliyor. "Bana pasaklı mı diyorsun?"

Aniden durdu ve omuzlarımı tuttu. "Bu işe hiç bulaşmamalıydın." Sözleri o kadar yumuşak ki duyabilmek için daha da yaklaşmam gerekiyor. "Sen daha çocuktun, annene olanlar yüzünden travma geçirmiştin. Sonra tanıdığın tek baba seni bir çift psikopata teslim etti."

Bakışlarımı ayaklarımıza indiriyorum.

Daha yakına eğiliyor. "Capello ve oğulları sevdiğin insanları tehdit etti ve seni onlar için cinayet işlemeye zorladı."

Sıkı bir öfke bandı kaburgalarımı sarıyor ve nefesimi sıkıştırıyor. Bunların hiçbirisi benim için yeni değil. Asla düzeltemeyeceğim bir yanlışlı tekrarlamanın ne anlamı var anlamıyorum.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Bunların hiçbirinin benim sorumluluğum olmadığını zaten bildiğim için soruyorum.

"Çünkü iyi bir suikastçı olmak bir onur nişanı değildir. Bu, ruhsuz bir insanın işaretidir. İnsanlığından geriye kalanları kaybetmeni istemiyorum."

"Peki ya annemi öldüren muhafızlar?" Kazıya kazıya söyledim. "Bana daha büyük bir insan olup onları affetmem gerektiğini mi söyleyeceksin?"

"Kesinlikle hayır." Omuzlarımı sıkıyor. "O dört piçi öldürecek ve vicdanından sileceksin. Sonra Capello'nun mezarına tükürecek ve asla arkana bakmayacaksın."

Başımı sallıyorum, ciğerlerimdeki baskı hafifliyor.

"Bu yüzden sana bir suikastçı olmayı öğretmeyeceğim," diyor, omuzlarımdaki tutuşu gevşiyor. "Ama sana kendini kontrol etmeyi öğreteceğim."

Göğsüm çelişkili duyguların karışımıyla doluyor. Öldürmek ve sakatlamak dışında bir hayatım olabileceği için rahatlama. Travmasız bir hayat. Bir yanımda Leroi'yle yan yana çalışmaktan hoşlanıyor, o huysuz davransa bile. Boğazımın arkasında bir yumru oluşuyor ve yutkunuyorum.

"Peki ya sen?" diye sordum. Başını eğiyor.

"Suikastçı olmaya devam edecek misin?"

Yüz hatlarında bir şeylerin titreşimi belirliyor, ama tanımlamak bir yana, algılamam için bile çok hızlı. "Benim için artık çok geç. O kadar uzun zamandır bu işin içindeyim ki başka bir şey olmayı bilmiyorum."

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum çünkü bana baktığı için bir adamın gözlerini oymak istemediğimi hayal bile edemiyorum

ya da Leroi'nin kanlar içinde nasıl görüneceğini hayal etmek.

Onun kadar normal bir adam bile denemezse, kana susamışlığımdan kurtulmak için ne umudum olabilir ki?

Düşüncelerimi dile getiremeden bir kolunu omzuma doluyor. "Hadi sana biraz dondurma alalım. Daha sonra sana bu gece için ne planladığımı anlatabilirim."

OTUZ

LEROI

Tahta bir bankta yan yana oturup gölün etrafında dönen ördekleri seyrediyoruz ve Seraphine'e göz ucuyla bakıyorum. Onun külahını bir horoz gibi yaladığını görmek benimkini anında sertleştirdi ve kıskandırdı.

Bu kesinlikle bir hataydı.

Başımı nereye çevirirsem çevireyim, dilinin yuvarlak tepesinin etrafında nasıl döndüğünün acı verici bir şekilde farkındayım. Eğer dikkatim onun bakımlarından çok uzaklaşırsa, o zaman onun zevkli inlemeleri libidoma onun beni cazibesine çekmek, bana zevkle işkence etmek ve beni arzu içinde boğmak için gönderilmiş bir siren olduğunu hatırlatmak için oradadır.

Bu bir işkence.

Boğazımı temizliyorum, uygunsuz düşüncelerimden sıyrılıyorum ve koltuğumda kayıyorum. Seraphine benim... sorumlum? himayemdeki kişi? Korumaya yemin ettiğim rahatsız bir genç kadın mı?

Onu cinsel bir obje olarak düşünmeme izin vererek onu istismar eden her erkek gibi olamam. Yeterince acı çektiğini biliyor.

"Çok iyi," diyor, sesi nefes nefese.

Zihnim, bir bıçağı boğazıma, diğerini de aletimin dibine bastırarak shaftımın üzerinde ileri geri sallandığı sabaha geri dönüyor. Meme uçları dikleşmiş ve çıkıntı yapmışken nereye bakacağımı bilemiyordum.

gömleğinin içinden. Beni hadım etmekle ve ölümle tehdit ederken ne yaptığını biliyor muydu? Yoksa ben sadece onun sapkın cazibesine karşı koyamayan hasta bir piç miyim?

"Sende yok mu?" diyor.

"Tatlı şeyleri sevmem," diye mırıldanıyorum, bakışlarım bir ördek sürüsüne doğru yüzen bir kuğuya sabitlenmiş.

"Çok şey kaçırıyorsun." diye mırıldanıyor. "Bu külahı bütün gün yalayabilirim."

Sözleri o kadar çapkın bir tonda söyleniyor ki bakışlarımı yaklaşan su kuşu dövüşünden ayırıp Seraphine'in yüzüne bakıyorum. Artık dondurmayı yalamıyor; oturuyor ve yarı kapalı gözlerle bana bakıyor.

Gözlerim alt dudaklarını yalamak için dışarı fırlayan dilinin üzerindeki hareketi takip ediyor ve bir iniltiyi ısıırıyorum.

Bunu bilerek yapıyor. Küçük cadaloz.

Göründüğünün aksine, Seraphine tatlı, masum bir kız değil. Anton onu bir Lolita suikastçısı olması için eğitti ve bunun gerektirdiklerini sindirebileceğimden emin değilim.

Ama kesin olan bir şey var: Seraphine ne yaptığını çok iyi biliyor. Tek soru neden olduğu. Gabriel'i ve şeytanlarını silmek için öldürmesi gereken adamları bulmasına zaten yardım ediyorum. Onu o bodrumdan kendi hastalıklı zevkim için çıkarmadım, bu yüzden cinselleştirilmiş maskaralığa gerek yok.

Gözleri çırpınarak kapandı.

"Hmmmm." "Kes şunu," diye çıkışıyorum.

"Neyi durdurayım?" Gözlerini komik bir şekilde kocaman açarak şüphelerimi doğruladı. Bebek arabasını iten bir kadın, beş yaşından küçük bir grup çocukla birlikte yanımızdan geçiyor. Kuğuyu izlemek için önümüzde durdular.

ördekler tarafından kovalandı.

Seraphine'e doğru eğildim ve kulağına homurdandım, "Beni bir daha böyle kızdırırsan kollarını tekrar bağlar ve seni tekrar orgazmın eşiğine

getiririm

ve hayal kırıklığından bayılana kadar tekrar ve tekrar."

Gölün karşısından gelen esintiye rağmen hava yoğunlaşıyor. Seraphine titriyor, yapay olarak koyulaştırılmış gözleri açılıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Bu bir söz mü?" Külâhının yuvarlak ucunu uzun uzun yalıyor.

Aletim kıpırdıyor ve banktan bir gazete alıp kucağıma koyuyorum. Neyse ki aile yoluna devam etmiş ve uyarılmamın kanıtlarını göremiyorlar.

Küçük velet.

"Bu bir uyarı," diyorum çenemi sıkarak.

Bu raundu kazandığını düşünerek sırtıyor. Bunun hedeflerini cezbetmek için kullandığı bir teknik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Sadece en iğrenç yırtıcılar dondurmasının tadını çıkaran genç bir kıza yaklaşıp. Ben onlardan biri olmamaya kararlıyım.

Külâhını bir kez daha yalarken çıkardığı yumuşak inilti taşaklarımı sızlatıyor. Bir elimi omzuna koyup onu kendime çekiyorum.

"Benimle uğraşma. Bu saçmalık işe yaramaz. Samson ve Billy Blue'ya ne yaptığını hâlâ hatırlıyorum."

Gülümsemesi kayboluyor ve öyle cani görünüyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Bunu hak ettiler."

"Katılıyorum."

İsteksiz bir kurbanın ağzına zorla giren her erkek, ısırılıp koparılmak için yalvarıyor demektir.

Seraphine külâhına bakar ve yüzünü buruşturur. "Artık istemiyorum."

Banktan kalkıyorum. "Gel. Seni bu gece için hazırlanabileceğin bir yere götürmek istiyorum."

Külahı gölün kıyısına fırlatarak kuğunun dikkatini çeker ve kuğu, peşinde bir çift ördekle birlikte şekerli ikrama doğru koşar.

"Listemden bir ismi siliyor muyuz?" diye soruyor umutlu bir ses tonuyla.

"Cinayet ve seni öldürme dürtülerinden kurtarmak için eğitmek arasında gidip gelebileceğimizi düşünmüştüm."

Başını eğiyor. "Ha?"

Onu parkın birçok çıkışından birine giden bir patikaya yönlendiriyorum. "Tetikleyicilerinden biri de erkeklerin sana uygunsuz bir şekilde dokunması."

"Yani?"

"Vücudunuzun bir kısmını kesmeden ya da oymadan kendinizi kapkaççı pisliklere karşı nasıl savunacağınız üzerinde çalışacağız."

Kaşlarını çatıyor. "En başta bana dokunmamaları gerekirdi."

"Hayır, ama ne yazık ki Yeni Alderney Eyaleti sizin adalet anlayışınızla aynı fikirde değil," diyorum. "Bu geceki göreviniz, hapse girmeden bir kulüpte bir gece hayatta kalmak."

Seraphine sessizleşiyor ama yüz ifadesi hâlâ isyankâr. Ona ters ters bakıyorum ve o da başka tarafa bakıyor.

"Bunu yapamam," diyor.

"Görevler sırasında dürtülerinizi nasıl uzak tuttunuz?" "O farklıydı." Omuz silkiyor.

"Nasıl?"

"İlk bir buçuk yıl, plandan saparsam çipi etkinleştirmek için her zaman yakınlarda biri vardı." Parmaklarını kahve karası saçlarında gezdiriyor.

Bakışlarım kulağının arkasına yapıştırılmış bandaja kayıyor ve ürperiyorum. Anton bu ceza ve ödül programına edimsel koşullanma derdi, ama bunu köpekleri eğitmek için kullanırdı. Bir görevi yerine getirmeyi öğrendiklerinde ödüllendirilirlerdi. Berbat ettiklerinde ise elektrikli tasma.

"Peki ya sonraki yıllar?" diye sordum.

Başını eğiyor, kahverengi saçlarından bir perde yüzüne düşüyor. "Görevdeyken bazı erkekler beni taciz etti ama ben öfkemi sakladım."

Adımlarım yavaşlıyor ve onun koluna giriyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Seraphine başını iki yana sallıyor. "Biri bana dokunduğunda bunu kabul ederdim. Tepki vermedim çünkü öfkemi patronlarına ya da hedef kim olursa olsun ona saklıyordum."

"Yani, öfkelenmek yerine, öfkenizi görevinizi tamamlamak için yakıt olarak mı kullandınız?"

Yüz hatları sertleşiyor. "Kendimi kontrol edebiliyorum ama bu düdüklü tencerenin altını açmak gibi bir şey. Öfkem birikecek, birikecek ve birikecek, ta ki her şeyi büyük bir patlamayla serbest bırakana kadar."

Sikeyim.

Bu, Billy Blue'yu hadım ettikten sonra neden öldürmeyi bırakmadığını ve benzin istasyonunda o serseriye neden gözünden bıçakladığını açıklıyor. Kolunu bırakıyorum.

Anton bana Seraphine'i kuduz bir köpek olarak bırakmamı tavsiye ederdi, ama onun ruhunu kırmaktan sorumlu olan piçlerden biriydi.

"Patladığında ne olur?" Ben soruyorum.

"Neyin mevcut olduğuna bağlı." İki omzunu da kaldırıyor. "Eğer bir bıçak varsa, tatmin olana kadar devam ederim. Bazen deney yapmayı severim, saç kurutma makinesiyle yaptığım gibi."

"Peki ya sonra?"

"Baskı ortadan kalkıyor ve kendimi bok gibi hissediyorum çünkü ikizler ya ortalığı karıştırdığım için beni cezalandıracak ya da Gabriel'i aç bırakacak."

Bu da neden hiç kaçmadığını açıklıyor. Takip cihazını etkinleştiren uzaktan kumandaların menzilinden çıkabilse bile, Seraphine hapsedilen kardeşine bağlıydı.

"Geceyi atlatmak için ısırabilir, tekmeleyebilir, tırmalayabilir, tokat atabilir ve çığlık atabilirsin," diyorum, sesim yumuşak. "Ama kendini savunmadığın sürece silah kullanamazsın."

"Farkı nasıl anlayacağım?" diye soruyor.

"Eğer acı verirse, sizi götürmeye çalışırsa, hayatınızı tehdit ederse ya da kendi silahını çekerse, bu meşru müdafadır. Anladın mı?"

Başını sallıyor. "Ya ürkütücü bir şey söylerse?"

"O zaman ondan uzaklaşmak ve beni bulmak için elinden geleni yap." Dudakları muhtemelen onaylamadığı için gerildi.

"Bu gece dene," diyorum. "Egzersizde başarılı olursanız, ödülünüzü seçebilirsiniz."

Gözleri parlıyor ve dudakları ayrılıyor, bana öpücük istediği zamanı hatırlatıyor.

"Sınırlar dahilinde," diye ekliyorum. Kaşlarını çatınca,

"Anlaştık mı?" diye soruyorum. "Her neyse," diye homurdanıyor, sesi yarım on yıl gençleşmiş gibi çıkıyor.

Başımı sallıyorum ve parkın ferforje kapılarına doğru ilerliyorum. Seraphine ölümcül bir avuç, ama onun kana susamışlığını gidermek için elimdeki her yöntemi kullanmaya kararlıyım. Onun iyiliği için, umarım eğitimim işe yarar.

OTUZ BİR

LEROI

Seraphine ve ben parktan birkaç blok ötede, Rosalind'in bu kadar rahatsız edici olmadan önce övgüyle bahsettiği butiğe doğru yürüyoruz. Ona göre, sahibi en iyi gece kulübü kıyafetlerini tedarik ediyormuş.

Buraya gelirken onu kötü davranışlarının sonuçları olacağı konusunda uyardıktan sonra, Seraphine ve satış görevlisi bir avuç elbiseyi denemek için soyunma odasının kapısının arkasında kaybolurlar.

Telefonum gelen bir aramayla çalıyor. Arayan Rita, firmanın koordinatörü ve müşteri hizmetlerindeki kadın.

"Müşteri sabırsızlanıyor ve Capello'nun katilini bulma konusunda ilerleme kaydedip kaydetmediğinizi öğrenmek istiyor," diyor ben daha merhaba demeye fırsat bulamadan.

Ağzımın bir köşesi gülümsemeye dönüştü. Joseph Di Marco, ben onu iki kaşının arasından vurmadan hemen önce bu sorunun cevabını almıştı bile.

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum," diyorum onu yatıştırmak için. "Başka bir şey var mı?"

Öfkelendi. "Bu yeterince iyi değil. On dakika sonra tekrar aradığında ona tam olarak ne söylemeliyim?"

Bekle.

Ne?

Bakışlarım soyunma odasına doğru kayıyor. Kan donduran ıglıklar ya da kapıdan sızan şüpheli kırmızı bir sıvı yok, bu yüzden çıkışa doğru ilerliyorum.

Dışarıya, sokağı çıkıyorum ve trafiğın gürültüsünün benim konuşmamı bastırmasına izin veriyorum. Eğer Capello'nun katiline suikast düzenleyen Joseph Di Marco değilse, o zaman kim yapmıştı?

Frederic Capello'nun organizasyonundaki her yüksek rütbeli üye patronlarının ölümünden fayda sağlayacaktır. O değersiz piçin intikamını almak için kim para harcar anlamıyorum.

"Müşteri ne zaman aradı?" Kaşlarım çatık bir şekilde soruyorum.

"Az önce." Sesi sertti. "Son derece tedirgindi."

Capello'nun avukatının öldürüldüğünü yeni öğrendiyse şaşırtıcı değil. Ölümünün intikamını almak isteyecek kadar aileye yakın başka kim vardı? Gayrimeşru kızı mı? Bu düşünceden sıyrıldım. Roman onun görsel bir sanatçı olduğunu söyledi ve babasından ayrı yaşadığını ima etti. Bu o olamaz.

Samson'ın nişanlısı, Joseph Di Marco'nun kızı olabilir. Babasını suikast için ikna etmiş olabilir ama bir kadın çürük penisli bir psikopatı ne kadar sevebilir ki? Bu fıkirden sıyrıldım. Rita müşterinin erkek olduğunu söyledi.

"Peki, ona ne söylemeliyim?" Rita soruyor.

"Muhbirlerimden biri cinayetlerden bir hafta önce Capello Kumarhanesi'nden geçen bir kiralık katili tanıdı," diye yalan söyledim, bunun onu ve gizemli müşteriyi tatmin edeceğini umarak. "Onu kimin kiraladığını bulmak için ipuçlarını takip ediyorum."

Rita'nın rahatlamış bir şekilde nefes vermesi gerginliğimi biraz olsun azaltıyor. "Güzel. Ona söyleyeceğim." "Müşteriye, suikastçının serbest bırakılması için çok fazla iknaya ihtiyacı olacağını bu detaylar. Bulunmak istemeyen birini takip etmek zaman alacaktır." "Pekala."

Telefonu kapatıyorum, çenem azı dişlerimi gıcırdatacak kadar sıkılıyor. Az önce gevelediğim saçmalıklar bana bu gizemli müşteriye bulup, beklemekten yorulup Capello ailesini kimin öldürdüğünü bulmak için rakip bir firmayla anlaşmadan önce onu öldürmek için yeterli zamanı kazandırabilir.

Butiğin vitrinine üstünkörü bir göz attıktan ve Seraphine'den ve ardından çıkan kargaşadan hiçbir iz bulamadıktan sonra Miko'ya bir mesaj gönderiyorum.

Di Marco gerçek müşteri adına para transfer etti. Rita'nın telefonunu izle ve onu kimin aradığını öğren. Müşteri birkaç dakika içinde onu geri aramayı planlıyor.

Miko şok olmuş bir emoji gönderir ve ardından
Kahretsin. TAMAM.

Şakağımı ovuyorum. Miko'nun sihrini göstermesini beklemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Herhangi bir önleyici cinayet yakalanmama neden olabilir. Kendi başımın çaresine bakabilirim ama Miko ve Seraphine'i korumam gerek.

Sonraki birkaç dakika içinde Miko'dan haber alamayınca, Rita'yı aramak üzere olan kişinin izini sürmek için telefon kayıtlarını kırmakla meşgul olduğumu varsayıyorum. Tam zamanında mağazaya döndüğümde soyunma odasının kapısının açıldığını görüyorum.

Seraphine ince bacaklarını sergileyen altın rengi mini bir elbiseyle dışarı çıkıyor. Kumaş göğüslerinin etrafında toplanarak göğüs dekoltesini vurguluyor ve minik belini kavıyor. Sandaletleri topukludur ve iki altın kayış güzel küçük ayaklarını ayakkabı derisine tutturur.

Onun ışıltısını görünce nefesim boğazımda düğümleniyor. Kontakt lensleri altın rengi malzemeyi yansıtıyor ve sadece uhrevi olarak tanımlayabileceğim bir etki yaratıyor. Eğer o güneşse, ben de onun ışıltılı ışınlarından bir öpücük almak için yakınına uçan İkarus'um. Düşmüş bir meleğe benziyor, insanları ölüme sürükleyen türden.

Onun ölümcül cazibesine kapılmamam gerektiğini bilmeliydim.

"Ne düşünüyorsun?" Yavaşça bir daire çizerek dönüyor ve bana narin kıvrımlarının tam görüntüsünü veriyor.

İstemedenden de olsa, gözlerim yüzüne yerleşmeden önce vücudunun her santimini izliyor. Ona yanlış yönden bakan bir erkeği kör edebileceği bilgisi bile güzelliği karşısında hayranlık duymamı engelleyemedi.

"Leroi?" diye soruyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş.

"Mükemmel görünüyorsun," diye cevap veriyorum, sesim sert.

Bana doğru adım atıyor, kalçaları sallanıyor. Gözlerimi onunkilere dikmeye zorluyorum ama gözlerim sürekli yakasına kayıyor. Seraphine'in diğer kadınlar gibi olmadığını hatırlamak için her türlü çabayı göstermem gerekiyor. Her hareketi, her bakışı, varlığının her santimi ruhumu esir almak için yaratılmış.

"Ne için mükemmel?" diye soruyor.

Kalbim hızla çarpıyor ama yüz hatlarımı boş bir maske gibi tutuyorum. Eğilip kulağına yakın bir yerden fısıldıyorum, "Gözleri olan her azgın sikiciyi cezbetmek için mükemmel."

"Ya kaba davranırlarsa?"

"Eğer biri çok yaklaşırsa, gözlerini oyan ben olacağım." Aynadan bana bakıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Giyin. Buna benzer birkaç kıyafet daha seç ve haftanın geri kalanını planlamak için geri dönelim."

Seraphine soyunma odasına geri döndü. Kalçalarının salınışı beni o kadar büyülüyor ki, kayıp satış görevlisini sormak aklıma bile gelmiyor.

Bazı kadınlar o kadar etkileyicidir ki cinayetden paçayı sıyrabilirler. Seraphine de onlardan biri, en azından benim için. Ama güzelliğinin, kanun tarafından yakalanırsa hayatta kalmasını garanti altına almaya yeteceğine inanacak kadar büyülenmiş değilim. Bu yüzden dikkatimin dağılmasına izin veremem.

Telefonum çalıyor ve ekrana bakıyorum. Miko'dan bir mesaj.

Rita'nın telefonuna gelen aramaları, çoktan devre dışı bırakılmış bir dijital SIM'e kadar takip ettim. Di Marco'nun bu işin parasını ödemesine yardım eden her kimse ne yaptığını biliyor.

Kahretsin.

Çoğu müşteri teknoloji konusunda o kadar bilgili değil.

Başka bir mesaj gönderiyor:

Bundan sonra ne yapmalıyım?

Bu mükemmel bir soru. Eğer bu Capello sempatizanını ortadan kaldırmazsam, en çok korumak istediğim iki kişi de dahil olmak üzere her şeyi kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırım.

Konuyu iyice düşündükten sonra bir yanıt yazdım:

Cenaze evini bulun. Capello ailesinin intikamını almaya bu kadar yatırım yapan her kimse onları ziyaret etmiş olmalı.

Sonradan aklıma geldiği için ekliyorum:

Ve Di Marco'nun kızının telefonunu hackle, belki suikastla bağlantısı vardır.

Miko'nun, kıymetli Capello'larını öldürdüğümü anlamadan önce ölmemi isteyen adamı bulmasını umarak cihazımı cebime sokuyorum. Israrcılığındaki bir şey bana sadece benim ölümümle yetinmeyeceğini söylüyor.

OTUZ İKİ

SERAPHINE

Tanıdık mekanın girişine yaklaşırken kalbim müziği bastırarak kadar yüksek sesle çarpıyor. Güvenlik görevlisi Phoenix Gece Kulübü'nün kapısından geçmemize izin verirken Leroi'nin sırtımdaki eli beni dik tutan tek şey.

Her şeyin başladığı yerin burası olduğunu bilmiyorum. Bu kulübe, o korkunç işleyicinin peşinden, Yeni Alderney'deki en güçlü suçlu olan Enzo Montesano'yu öldürmek için geldim. Leroi'nin amcası ve benim ilk cinayetim.

Ona buranın önemini anlatmadım çünkü şeytanlarımla yüzleşmek istiyorum. Bu geceyi kimseyi öldürmeden ya da sakat bırakmadan atlatabilirim, belki Gabriel için normal olabilirim... ve Leroi için.

"İyi misin?" Ceketimi omuzlarımdan kaydırıyor ve vestiyer görevlisine uzatıyor.

İçim konuşamayacak kadar titriyor ve sesimin titremesini istemiyorum, bu yüzden onun karanlık gözlerine bakıp başımı sallıyorum.

Eğildi ve kulağıma fısıldadı, "İyi olacaksın. Bütün gece burada olacağım, arkanı kollayacağım."

Sözleri yıpranmış sinirlerime merhem oluyor ve bana akşamla yüzleşmek için ihtiyacım olan güveni aşıyor. Omuzlarımı dikleştirerek loş ışıklı mekâna doğru bakıyorum, yanıp sönen ışıkları ve

Müzikle zıplayan bedenler denizi. Burnum kuru buz ve alkolün birbirine karışmış kokularıyla doluyor ve bana her görevden önce gelen o tanıdık adrenalin patlamasını yaşıyor.

Buraya ilk geldiğimden bu yana geçen beş yıl içinde mekânın düzeni değişmiş. Artık gece kulübünün kenarında kendi barı olan, kordon altına alınmış bir bölüm var. Girişinde bir koruma duruyor ve buranın VIP alanı olduğunu belli ediyor ama Montesano'nun korumasının bana ilaçlı şampanya servis ettiği odaya açılan başka bir kapı daha var.

VIP bölümüne doğru ilerlerken kalabalık Leroi için ayrılıyor. Her iki cinsiyetten de aldığımız bakışları fark etmeden edemiyorum. Leroi güç saçıyor ve bu sadece uzun boylu, kaslı ve özel dikim siyah bir takım elbise giymiş olmasından kaynaklanmıyor. Keskin elmacık kemikleri, yontulmuş çenesi ve koyu renk gözleriyle dikkat çekiyor. Tehlikeyi işaret eden ve arzuyu davet eden ölümcül bir kombinasyon.

Leroi bana o kadar odaklanmış ki, yanından geçtiğimiz her kadının çeşitli derecelerde açlık ve hayranlıkla ona baktığını fark etmiyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Leroi'ye kıyasla kulüpteki her erkek aynı görünüyor.

Bu elbiseyi giyerek soyunma odasından çıktığımdan beri tenim karıncalanmayı bırakmadı. Görevlerim sırasında giydiğim pastel elbiselerden daha açık. Onlar beni daha genç, masum ve savunmasız göstermek için tasarlanmıştı. Bu gece ilk kez siyah saçlarım ve makyajımla dışarı çıkmama izin verildi ve neredeyse yeni bir kadın gibi hissediyorum.

Kalabalığın arasından kıvrıla kıvrıla ilerledikten sonra nihayet VIP bölümüne ulaşıyoruz ve güvenlik görevlisi kenara çekilerek geçmemize izin veriyor. Leroi beni dans pistini çok iyi gören bir masaya yönlendiriyor. Oturur oturmaz barın arkasındaki adam elinde bir menüyle öne atılıyor.

"Buzlu viski ve..." Bana döndü. "Şampanya," diyorum.

"Sprite olsun," diyor Leroi.

Garson aceleyle bara geri dönerken, kaşlarımı çatarak Leroi'ye dönüyorum. "İçkimi idare edebilirim," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor.

Sesimi müzikten daha kısık tutarak onun yanına doğru eğildim. "Eğitmenim beni sarhoşluk da dahil olmak üzere her türlü fiziksel durumda şırıngaları kullanabilecek şekilde eğitti."

Leroi koltuğunda kayıyor, yüz hatları geriliyor.

"Ne?" Bir keresinde elektrikle öldürölme hikâyeme nasıl saçmalık dediğini hatırlayınca hâlâ içim sızlıyor. Leroi sanki ben vahşiymişim gibi davranıyor, sanki altı aylık yoğun ve acı verici bir eğitimden geçmemişim gibi.

"Bana inanmıyor musun?" diye

soruyorum. "Sorun o değil,"

diye mırıldandı. "O zaman ne?"

"Bu gece ayık kalmanı ve işini şansa bırakmamanı istiyorum."

Neden içki içmemi istemediğini detaylandırmıyor, ben de bunu onun kontrolcü tuhaflıklarından biri olarak geçiştiriyorum, tıpkı ayrılmadan önce bana meditasyon yaptırması ve bir sürü olumlamayı tekrarlaması gibi.

Garson içkilerimizle döndü. Kadehimden bir yudum alıp şampanyaymış gibi davranıyorum. Leroi'ye sinirlenmenin bir faydası da kalbimin artık çarpmıyor olması. En kötü endişeleri bile silip süpüren bir tarzı var. Müziğin sesi o kadar yüksek ki basları kemiklerimi titretiyor.

Koltuğumda doğruluyorum ve dans pistindeki insanları inceliyorum. Şu anda kendimden emin, dengeli ve Leroi'nin yanında oturduğum için güçlü hissediyorum. Buraya ilk geldiğimde öldürme düşüncesiyle mücadele ettiğim zamankinden farklı. Şimdi, cinayet kanıma işlemiş durumda.

Leroi'nin bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. Onun karanlık gözleriyle buluşmak için dönüyorum ve "Hadi dans edelim" diyorum.

Dudaklarının köşesi kalktı. "Devam et."

"Benimle gel." Ayağa kalktım ve elimi uzattım.

Homurdanıyor. "Ben dans etmem."

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece oturup içmek için bir kulübe gitmenin ne anlamı var?"

Koltuğuna geri yaslanıyor ve bir elini dans pistine doğru uzatıyor. "Sen dans et. Ben izleyeceğim."

Öfkeyle topuklarımın üzerinde dönüyorum ve VIP bölümünden çıkıp herkesin dans ettiği yere doğru yürüyorum. Müzik butikte duyduğum bir melodiyle gümbür gümbür çalıyor ve ben de ritme ayak uydurarak sallanıyorum.

Ona doğru bakmamaya çalışsam da Leroi'nin bakışları tenimi ısıtıyor. Nereye dönersem döneyim, farkındalığımanın sınırında, görmezden gelinmesi imkânsız, sürekli bir varlık.

Bazı yönlerden bana babamın beni bir katil olarak eğitmesi için tuttuğu işleyiciyi hatırlatıyor. İkisi de uzun boylu, esmer ve güler yüzlü değillerdi, tek fark işleyicinin bir ruhu yoktu. Gözlerini paslı bir kaşıkla oymak istediğim bir sürüngendi. Leroi bir katil olabilir ama bir kalbi var.

Sol tarafımdan gelen yüksek sesli bir kıkırdama dikkatimi çekiyor. Döndüğümde benim yaşlarımda beş kadından oluşan bir grubun aynı adımları attığını görüyorum. Bu Grapevine'in bir varyasyonu, o kadar eski bir dans ki annem bunu aerobik rutinine dahil ederdi. Katılmadan önce onları birkaç tekrar izliyorum.

Dans ederken Leroi'nin gözlerini tekrar yakalıyorum, ama bakışları bir keskin nişancının kırmızı noktası gibi beni takip etse de ifadesi okunamıyor. Sırıtiyorum. Eğer bu kadınlara ne yapabileceğim konusunda bu kadar endişeliyse, belki de daha yakından bakmak için dans pistine gelmeli.

"Hey," diye bağılıyor en yakınımıdaki kadın müziğin içinden. "Ayakkabılarını beğendim."

Uzun boylu ve koyu renk bukleleri bana Gregor'u hatırlatıyor, ikizlerden daha az deli olan ve saçlarını uzatan Gregor'u.

"Teşekkürler," diye bağııyorum. "Elbiseyle birlikte geldiler."

Dans adımlarına devam ediyoruz ve kadın bana kıyafetim hakkında daha fazla şey soruyor. Kendi elbisesi, kıvrımlarını şekillendirmek için birbirine dikilmiş kot parçalarından yapılmış. Moda konusunda uzman değilim ama kıyafet ev yapımı gibi görünüyor. Müzik değişiyor ve masamıza doğru bakıyorum. Siyah deri ceketli bir adam onun yanında oturuyor ve bize doğru bakıyor. Adam

tehlikeli ve sinirli ve bana öldürmek zorunda kaldığım bazı adamları hatırlatıyor. Leroi onun yanında o kadar rahat ki arkadaş ya da ortak oldukları çok açık.

"Adın ne senin?" diye bağıyor kıvrıcık saçlı kadın.

"Sera," diye cevap veriyorum. "Ya senin?"

"Emberly," diyor. "Arkadaşlarım bana Ember der."

Ember beni isimlerini hemen unuttuğum diğer kadınlarla tanıştırıyor. Parlak gözleri ve rahat gülümsemeleriyle arkadaş canlısı bir grup ama kendimi kopuk hissetmekten alıkoyamıyorum. Onlarla ilgili her şey aydınlık ve kaygısızken, benim geçmişim asla aydınlık hissettiremeyecek türden bir karanlıkla kaplı.

Onlar için hissettiğim tek şey, kaburgalarımı sızlatan derin bir kıskançlık.

Leroi'ye bir sonraki bakışında, ayakta durmuş, dairemize dalan o siyah saçlı kadını, Rosalind'i işaret ediyordu.

Onunla ilgilenmek için VIP bölümüne gitmek üzereydim ki bir çift kol belime dolandı ve kıcımda küçük bir ereksiyon hissettim. Eller kalçalarımın doğru hareket ediyor ve derin bir ses kulağıma "Hey, bebeğim, dans etmek ister misin?" diye fısıldıyor.

OTUZ ÜÇ

LEROI

Gözlerimi ondan alamıyorum ve o altın rengi elbisenin içindeki hareketleri büyüleyici. Koyulaştırılmış saçları ve makyajıyla nihayet yaşına uygun görünüyor. Seraphine ıslıl ıslıl görünüyor, diğer kadınlarla birlikte sanki onlara aitmiş gibi dans ediyor.

Yan taraftan biri yaklaşıyor. Koltuğumdan kalkıyorum ve bana Noel Baba'yımışım gibi sırttan Roman'la bakışlarımızı kilitliyoruz.

"Seni ne zaman dışarı çıkardılar?" Bir kolumu kuzenimin omuzlarına doladım.

"Birkaç saat önce." Sırtıma bir tokat attı. "Sana borçluyum dostum."

"Ödeştik." Kendimi koltuğuma geri bırakıyorum.

Roman benim yanımdaki koltuğa oturdu, gözleri kalabalığı tarıyordu. "Cesare bana kız arkadaşının uzun boylu olduğunu söyledi." Seraphine'e doğru başını sallıyor. "Yeni birini mi buldun?"

"Sayılır."

Koltukta kayıyorum. Roman benim en eski arkadaşım ve kuzenim olabilir ama yaraları deşmeye niyetim yok. Enzo Amca'nın küçük kızlardan elini çekemeyen bir pislik olduğu için reşit olmayan bir suikastçi tarafından öldürüldüğünü ve hepimizin inandırıldığı gibi kalp krizi geçirmediğini bilmek hoşuna gitmeyecektir. Bazı sırların mezarda çürümeye bırakılması en iyisidir.

"Seninkiyle dans eden kızı görüyor musun?" Roman diyor ki.

Bakışlarım altılının hâlâ aynı adımları attığı yere geri dönüyor.

"Hangisi?"

"Patchwork denim."

"Peki ya o?" "Bu

Emberly Kay."

Roman'ın yüzüne bakmak için döndüm. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Benito onu kapıdan içeri adımını attığı anda fark etti. Bu yüzden aceleyle buraya geldim." Roman'ın gözleri parlıyor. "Capello'nun gizli kızına daha yakından bakmak istedim."

Aklım, Seraphine'den değil de öldürmemi istediği kadından bahsettiğini anlamam için gereken bir saniyeliğine duruyor. Her ikisi de kendilerini Capello'nun kızları olarak görseler de, sadece uzun boylu ve siyah bukleli olan onun varisi.

"Ne planlıyorsun?" Ben soruyorum.

Çenesini ovuşturuyor. "Onu dışarı çıkarma konusunda fikrimi değiştirdim." "Neden?"

"Geçen hafta avukatımız Joe Di Marco ile bir görüşme ayarladı." Duraksıyor. "Capello'nun avukatı. Babamın mal varlığını geri almak için yasal bir yol bulmak istiyorduk ama o piçin her şeyi ona bırakan bir vasiyeti vardı."

"Yani?"

"Eğer ölürse, en yakın akrabasının New Jersey'deki Galliano ailesiyle bağlantısı olan uzak bir akraba olduğunu duydum." Başını sallıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Çok riskli."

"Milyarder olduğunu biliyor mu?"

Bana sıırıttı. "Birisi Joe Di Marco'yu haberi vermeye fırsat bulamadan öldürdü."

Başımı sallıyorum, yüz hatlarım kayıtsızlık maskesine dönüşüyor. "Bir sonraki hamlen ne?"

"Emberly Kay ve sahip olduğu her Şey benim olacak."

"Sakın bana onu servetinden mahrum bırakmayı planladığını söyleme," diyorum gülerek.

"İzle beni."

Beni omzumdan alkışladı ve ayağa kalktı, ancak kardeşleri Cesare ve Benito kordonun diğeri tarafında belirdi.

Kuzenlerime bakıyorum, servetini elinden aldıktan sonra Emberly'ye ne yapmayı planladıklarını merak ediyorum. Capello'nun servetinin çoğuşasında Montesano ailesine aitti ama Emberly Kay, Capello ile hiç tanışmadı ve masum.

Neden bunu düşünüyorum ki? Seraphine ile yeterince ilgileniyorum.

Montesano kardeşler Rosalind'i içeri almak için kenara çekildiklerinde dudığım kıvrılıyor. Seraphine ve Emberly'nin derin bir sohbete daldığı dans pistine bakıyorum ve bakışlarımı tekrar Rosalind'e çeviriyorum.

Bana gülümsüyor. "Hey, dairene geldiğim için özür dilemek istiyorum-"

"Ben sana ne demiştim?" Oturduğum yerden kalktım.

Adımları duraksıyor ve gözleri açılıyor. "Bir kulüpte sana yaklaşmakla ilgili hiçbir Şey söylemedin."

"Bitti artık. Git başkasını becer."

"O sarışın sürtük yüzünden mi?" Etrafına bakınıp Seraphine'den bir iz arıyor.

"Bu sana son uyarım," diye homurdandım. "Kaybol."

Rosalind elini kaldırdı. Bana tokat mı atmak istiyor yoksa gözlerimi mi oymak istiyor bilmiyorum ama bileğinden tutup onu döndürüyorum. Kışını kasıklarına bastırduğında hatamı anladım. Rosalind her türlü ilgiyi isteyen bir kadın, özellikle de bu ilgi olumsuz ya da acı vericiyse. Tepki vermem gerektiğini bilmeliydim.

Göz ucuyla gördüğüm bir hareket dikkatimi dans pistine çekiyor. Pisliğin biri Seraphine'i arkadan yakalamış ve kasıklarını onun kıcına sürüyor. Seraphine onun tutuşuna karşı mücadele ediyor ama bu onu sadece kalçalarından tutması için cesaretlendiriyor.

O şerefsizin ellerini Seraphine'in üzerinde görmem, Rosalind'i bir kenara itip dans pistine doğru fırlamama neden olan bir öfke kıvılcımını ateşledi. Seraphine psikopatların elinden yeterince acı çekmedi mi? Bu kapkaççı sosyopata katlanmak zorunda değil.

"Ne oluyor be?" Onu boynundan tuttuğumda yüzündeki ifade neredeyse komikti.

"Benimle gel." Onu dans pistinden sürükledim.

Rosalind peşimizden koşuyor ama Cesare onun beline sarılıyor. Seraphine'e dokunan pislik yüzünden bu kadar öfkeli olmasaydım, Cesare'yi Rosalind'e karşı dikkatli olması için uyarabilirdim, çünkü o bir meraklı, bir takipçi ve bir muhabir. Bu düşüncüyü rafa kaldırıyorum ve tacizciyi yangın çıkışından dışarı çıkarıyorum.

Serin hava duyularımın üzerinde dolaşıyor ama kanımın sıcaklığını düşürmek için hiçbir şey yapmıyor. Diğer adam bir çılgık atarak yere düştüğünde kaynama noktasına ulaşıyor. Disiplin ve sağduyu bana tehlikenin geçtiğini söylüyor. Kulübe dönüp Seraphine'e göz kulak olmalıyım ama içgüdülerim bu adama bedelini ödetmem gerektiğini haykırıyor.

Elleri ve dizleri üzerinde çırpınıyor, ancak karnına yediği bir tekme onu tekrar karnının üzerine getiriyor.

"Benden ne istiyorsun lan?" diye bağıyor.

"Dokunduğun o kız benim," diye hırlıyorum.

"Bilmiyordum," diye kekeliyor. "İlgi çekmek ister gibi dans ediyordu-"

"Değildi." Ayağımı ensesine bastırarak inlemesini sağlıyorum.

Anton'un kafama kazıdığı eğitim, yanlış dikkat çekecek bir şey yapmadan önce geri çekilmemi söylüyor. Ben zaten

Tehdidi etkisiz hale getirmiştir ve bir adamı ara sokakta öldürmek hem pervasızca hem de temizlik kaynaklarını boşa harcamaktır.

Ama o bodrumda tutulan ve yırtıcı hedefleri öldürmek için böyle kulüplere girmesi için şantaj yapılan Seraphine'i düşünüyorum. Kendisini sadece ellemek ve becermek için bir nesne olarak gören pisliklerin dokunuşuna katlanmak için kaç kez kendini zorladı?

Pislik herif topuğumdan tutup ayağımı boynundan itmeye çalışıyor. Boğazımın arkasına bir safra yükseliyor. Tabancamı çıkardım ve namlusuna bir susturucu taktım.

"Ne yapıyorsun?" Sesi birkaç oktav yükseliyor. "Ona bir daha asla dokunmayacağından emin oluyorum."

Adamın gözleri büyüyor ve nefesi kesik kesik geliyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Sadece bir danstı. Ona zarar vermedim. Bunu o istedi." Çırpınıyor. "Tanrım, lütfen. Para mı istiyorsun? Cüzdanımı al."

Kan kulaklarımın arasında uğulduyor, yalvarışlarının sesini bastırıyor. Kıpırmızı bir pus görüşümün kenarlarında geziniyor ve bu değersiz haşarattan başka her şeyi dışarıda bırakıyor. Seraphine zihni parçalanmadan önce kaç kez merhamet diledi? Annesinin tecavüze uğramasını ve öldürülmesini kaç kez tekrarladı?

Sorular, tasmanın, çipin ve duvara bağlı zincirin görüntüleriyle birlikte dönüp duruyor. Susturucuyu şakağına dayadım ve tetiği çektim.

Topallıyor ve sonra zihnim sessizliğe gömülüyor.

Sokaktan esen bir rüzgâr tenimin dış katmanını serinletiyor. Kıpırdamayan bedene bakıyorum ve öfkenin kırmızı sisini göz kırparak uzaklaştırıyorum.

Bu da neydi böyle?

En son böyle kontrolümü kaybettiğimde on dört yaşındaydım ve üvey babamı küçük kız kardeşimin üstünde bulmuştum.

Ondan sonra Anton beni dürtüselliğimden kurtarmak için eğitti. Meditasyon yaptım, duygularımı hiçliğe indirgedim ve yüzün üzerinde

ve elli öldürme. Seraphine'le geçirdiğim bu kısa süre, kendimi dizginlememe engel olan sıkı tutumu çözdü.

Kahretsin.

Seraphine'e karşı beslediğim bu duyguları dizginlemezsem, ikimizi de öldürteceğim.

Susturucuyu çıkarıyorum, tabancayı kılıfına geri sokuyorum ve ayaklarımın dibinde yatan cesede tükürüyorum. Burada ne kadar uzun süre durursam, Seraphine'i onu karşı konulmaz bulan başka bir pisliğin eline o kadar fazla bırakmış olacağım.

Onu bir çöp konteynerinin arkasına sürükledikten sonra Don'a kısa bir mesaj gönderip Google Haritalar'daki konumu iletiyorum. O da başıyla onaylayarak cevap veriyor ve Seraphine'in başını belaya sokmamış olmasını umarak kulübe yeniden giriyorum.

OTUZ DÖRT

SERAPHINE

Leroi'yi ve dans pistinden sürüklediği sürüngeyi takip etmek üzereydim ki küçük bir el omzumu tuttu.

Ember müziğin sesini bastırarak, "O adam dükkan sahiplerinin arkadaşı," diye bağıyor. "Bırakın o sürüngeyle o ilgilensin."

Kaşlarım çatıldı. "Onları tanıyor musun?"

Başını salladı. "Oda arkadaşım onları tanıdı."

"Hadi gel." Kolumdan tutup beni arkadaşlarına doğru çekti.

Bakışlarımı dans pistinde gezdiriyorum. Leroi çoktan kalabalığın içinde kaybolmuştu. Rosalind'in Leroi'yle konuşana benzer bir adam tarafından tartaklandığını görüyorum ve umarım ona kapıya kadar eşlik ediyordur.

Belki Ember haklıdır. Leroi bu geceyi öldürmeden ya da sakat bırakmadan atlatmamı istedi ve kırık şişeli o adamın peşinden koşmak ödülümü tehlikeye atabilir.

Bana bir orgazm daha yaşatacağı düşüncesiyle kalçalarımın arasında ısı birikiyor, bu yüzden Ember ve arkadaşlarına katılmak için geri dönüyorum. Müzik daha hızlı ve yeni bir adım dizisine başlamışlar. Dans etmeye başlamadan önce düzeni kavramam iki tur sürüyor.

Pislikler grubumuzun etrafında akbabalar gibi toplanıyor ve tenimi kaşındırıyor. İçlerinden biri yaklaşıp kolunu belime doluyor ve kalp atışlarım hızlanıyor.

"Hey, bebeğim," diye mırıldanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

İçim huzursuzluk, mide bulantısı ve kızgınlıktan oluşan bir kokteyllle çalkalanıyor. Bir an için gardiyanlar tarafından tutulan kişinin annem değil de ben olduğumu hayal ediyorum. Sonra içimdeki basınç patlıyor.

Müziğin ritmine uyarak dönüyorum ve onu iki büklüm edecek kadar güçlü bir şekilde karnına dirsek atıyorum, yüzü kıpkırmızı oluyor. Bizi izleyen çakallar tezahürata başladı.

"Dokunma bana," diye bağıriyorum gürültünün üzerine.

Adam iki elini kaldırarak geri çekilir. "Özür dilerim, özür dilerim."

Kalabalığın içinde kaybolana kadar ona doğru bakıyorum. Arkamı döndüğümde Ember ve arkadaşları sırtıyordu. Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı boşalıyor ve titreyen bir nefes veriyorum.

Kahretsin. Başardım.

Göğsüm sıcak bir zaferle doluyor. Kan dökmeden kendimi savundum ve Ember ve arkadaşlarından biraz saygı bile kazanmış olabilirim.

Dansa devam ettiğimizde adımlarım daha hafif ve yanaklarımı acıtacak kadar çok gülümsüyorum. Çembere başka kadınlar da katılıyor ve bir an için herkes gibi normal ve kaygısız olduğumu hayal ediyorum. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Leroi'nin burada olup zaferime tanıklık etmesi.

Müzik yavaşlıyor ve grubumuzdaki kızlardan birkaçı erkeklerle yavaş dans etmek için ayrılıyor. İzleyenlerin herhangi birinden daha güçlü ve önemli biri tarafından izlendiğim hissiyle tenim karıncalanıyor ve arkamı döndüğümde Leroi ile göz göze geliyorum.

Kalbim beklentiyle güm güm atıyor. Yirmi adım öteden bile Leroi kalabalığın arasında göze çarpıyor. Sadece daha uzun ve kaslı olması değil, aynı zamanda

Kendini taşıma şekli. Dikkati ve saygıyı emrediyor, varlığı o kadar etkileyici ki diğer tüm erkekler arka planda kayboluyor.

Dans pistindeki birkaç kadın ona doğru dönüyor, hareketleri daha abartılı, dikkatini çekmeye çalışıyorlar ama çabaları boşa gidiyor. Leroi bana sanki buradaki tek iki kişi bizmişiz ve diğer herkes yok olmuş gibi bakıyor.

Bakışları o kadar yoğun ki, tenimde kalıcı bir okşayışa dönüşüyor. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve adımlarım duraksıyor. Donup kaldım, onun görüşüne kapıldım. Avcı ve av. Tüm dikkatim onun üzerinde.

Beni kalabalıktan uzaklaştırıp dairemize geri götürmesini istiyorum. Beni yatak odasına çekmesini ve nefes nefese öpmesini istiyorum. Kulağıma iğrenç sözler hırıldamasını ve dilinin üzerinde parçalanana kadar beni tatmasını istiyorum. En çok da düşmanlarımdan kemiklerinin üzerinden geçip Gabriel'i kurtarıırken yanımda olmasını istiyorum.

Dans pistinde bana doğru yürürken kalabalık dağılıyor. Yaklaşan her adımda kalbim daha da hızlı atıyor, ta ki titreşimleri kalbimin derinliklerine ulaşana kadar. Bana ulaştığında nefes almayı bıraktığımdan eminim çünkü görüşümün kenarları bulanıklaşıyor ve geriye kalan tek şey Leroi ve müzik oluyor.

Elimi tutuyor, beni göğsüne çekiyor ve bir kolunu belime doluyor. Dudakları benimkinden sadece bir santim ötede eğildiğinde titreyen bir nefes alıyorum.

Beni öpmek yerine kulağıma mırıldandı: "O kırmızı suratlı piç kurusuna ne yaptığını gördüm. Seninle çok gurur duyuyorum."

Yüreğim kabarıyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Dans etmediğini söylediğini sanıyordum," diyorum gülümseyerek. Derin kıkırdaması tenimi gıcıkıyor.

"Dans etmiyorum."

"Peki buna ne diyorsunuz?"

Geri çekiliyor ve küçücük bir gülümsemeyle aşağıya bakıyor. "Bir tebrik kucaklaması."

"Müzikle aynı anda mı?"

Sırıttıyor. "Dans edemeyeceğimi söylemedim. Ama senin için bir istisna yapacağım."

Büyülenmiş bir halde, kalp atışlarım müziği bastırırken onun sonsuz gözlerine bakıyorum. Müzik eşliğinde sallanmaya devam ediyoruz, var olduğunu hiç bilmediğim bir bağa kilitlenmişiz.

Hapsedilmemin en kötü yanı, Gabriel'i rehin aldıklarında üzerimde mutlak bir güce sahip olmalarıydı. Kardeşimi nerede tuttuklarını sakladıkları sürece, ikimiz için de bir gelecek göremiyordum.

Kendimi kesinlikle Leroi gibi bir adamla dans ederken görmedim.

Bir katil olduğum için benden çekinmiyor. Onun yerine, yakalanabileceğimden endişe ediyor. Nazik, güçlü ve düşünceli biri. Bana zevkin gerçek anlamını gösteren tek erkek o.

"Hadi eve gidelim," diyor.

Yuva. Bu sözcük içimi baş döndürücü bir sıcaklıkla dolduruyor. Başımı salladığımda, belimdeki kolu elime doğru kayıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Ember'a veda etmek için dönüyorum ama o çoktan yaşlı bir adamla derin bir sohbeta dalmış. İkisi de birbirini tanıyor gibi görünüyor, ben de Leroi'ye dönüyorum.

"Hazır mısın?"

diye sorar. "Hadi gidelim."

Leroi beni dans pistinin kenarına götürüyor. El sallamak için omzumun üzerinden Ember'a son bir kez bakıyorum ama o sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi kollarını adama doğru sallıyor.

"O adama ne oldu?" Ceketlerimizi almak için vestiyere doğru yürürken soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Leroi?" Elimi pazısına koyuyorum.

Dümdüz önüne bakıyor, çenesindeki bir kas esniyor.

Bakışlarım ayakkabısının üzerinde parlayan bir sıvı lekesine takılıyor. Ceketlerimizi kabul ederken, ışık yakalıyor ve daha yakından bakmak için gözlerimi kısarak başımı eğiyorum. Kalın, yapışkan, kıpkırmızı.

Bu kan.

Doğruluyorum, gözlerim açılıyor, zihnim ipuçlarını bir araya getiriyor.

Leroi daraldı. "O adam bir tehditti. Bir daha kimseyi rahatsız edemeyecek."

Ceketimi omuzlarıma atarken ayaklarımın üzerinde dönüyorum. Ölmeyi hak eden bir sürüngen öldürdüğü için değil, Leroi kuralları çiğnediği için.

Bir kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor, yüz hatları taştan bir maske gibi. Leroi'nin öldürdüğü adam tehlikeli ya da önemli biri değildi, sadece sıradan bir şehvet düşkünü pislikti.

"Leroi?" Çıkışa doğru yürürken
fısıldıyorum. "Sorma," diye
homurdanıyor.

Boğazım kuruyor. Bu beni korumak için öldürdüğü üçüncü adam. İlki benzin istasyonunda bıçakladığım adamdı. Benim hakkımda polise bir şey söylemesin diye onu boğarak öldürdü. İkincisi Pietro'ydu. Leroi avucumu kestiği için onun boynunu kırdı. Şimdi de o sürüngen kırıma süründüğü için öldürdü.

Yakışıklı profiline bakıyorum ve her zaman bu kadar kontrollü olduğu halde neden bu kadar risk aldığını merak ediyorum.

Benden hoşlanıyor olabilir mi?

Sokağa çıkıyoruz ve bir çift yeşil göz benimkilerle buluşuyor. Tanıyarak gözlerini açmaları sadece bir saniye sürüyor ve başımı yana çeviriyorum.

Bu Samson.

Samson Capello.

Leroi'nin öldüğünü söylediği ikizlerden daha psikotik olanı.

OTUZ BEŞ

LEROI

Neyse ki Seraphine bu soruyu sormayı bıraktı çünkü ben ikiyüzlünün tekiyim. Her gün onu dikkatsiz ve düşüncesiz olduğu için azarlıyorum ama öldürme sayısını artıran da benim. Bunu açıklayamam. Kabul etmek istediğim bir şey değil, ama küçük katilim derimin altına sızıyor ve tatlı yolunu kalbime kazıyor.

Bırakın o değersiz fırsatçıyı, benden başka kimsenin ona dokunmasına bile tahammül edemezdim. Seraphine benim. Onu dünyanın kötülüklerinden korumaya yemin ettim. Kendim de dahil.

Eğer ona olan saplantımı kontrol altında tutamazsam, gizemli Capello sempatizanı endişelerimizin en küçüğü olacak.

Seraphine iki eliyle koluma yapışıyor, o kadar sıkı sıkıyor ki ona bakıp kaşlarımı çatıyorum. O pislik yüzünden hâlâ kızgın olamaz mı?

"Çabuk arabaya," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Birinin tehlikeyi sezdiğinin işaretlerini bilecek kadar uzun süredir bu işi yapıyorum ve onun korkusu apaçık ortada. Adımlarımı hızlandırarak bir elimi kılıfıma götürüyorum. "Sorun nedir?"

"Sonra görüşürüz."

Bir anda arabanın içindeydik. Motoru çalıştırıyorum, kenara çekiyorum ve yolun yarısına gelene kadar konuşmuyorum.

"Konuş benimle," dedim.

"Capello ailesinin tüm üyelerini öldürdüğüne emin misin?" diye sorar.

Gözlerim kısıldı. Belki de onu o kız grubundan çekip çıkarmalı ve yeni dans arkadaşının kim olduğunu söylemeliydim ama o çok eğleniyordu. Gecesini mahvedecek cesareti kendimde bulamadım.

"Her odayı dolaştım, malikanede kalan tüm misafirleri çıkardım. Geriye birkaç kuzen ya da gayrimeşru çocuk kalacaktır ama sayılabilecek herkesi çıkardım. Neden?"

Titrek bir nefes bırakıyor. "Az önce Samson'ı gördüm." Ellerim direksiyonu kavradı.

"Capello?"

Cevap vermeyince yolcu tarafına bakıyorum. Başını öne eğmiş oturuyor, siyah saçları yüzünü gizliyor.

"Emin misin?" diye sordum.

"Son beş yıldır neredeyse her gün o yüzü gördüm," diye cevap veriyor, sesi kısık. "Gregor ile Samson arasındaki farkı da biliyorum."

Sikeyim.

Benim sorum bu değildi ama bilmeden bana bir cevap verdi ve yalnız silahlı adamı öldürmem için beni tutan Capello sempatizanının arkasındaki gizemi çözdü. Ayrıca Joseph Di Marco'nun kimi korumaya çalıştığını da açıklıyor.

Samson Capello.

Nasıl oluyor da hala hayatta?

Gözlerimin arkasında bir çaydanlık gibi basınç oluşuyor. Ön camdan gözlerimi kısarak önümdeki yola bakıyorum ve zihinsel olarak adımlarımı geri çekiyorum.

"Öldürdüğüm ikinci Capello'nun oğlu yatakta yüzüstü uyuyordu. Onu kafasının arkasından vurdum."

"Onu geri döndürdün mü?"

"İlkiyle sorun yaşadıktan sonra şansımı denemedim." Çenem gerildi.

"Kimse bu kadar yakın mesafeden gelen bir kurşundan sağ çıkamaz."

"Ama eğer geceyi nişanlısıyla geçiriyorsa..."

Cümlesini tamamlamasına gerek yok çünkü ben de zaten aynı sonuca varıyorum. Samson, Di Marco'nun kızıyla birlikte eve ya da başka bir yere gitmiş ve misafirlerden birinin odasını kullanmasına izin vermiş olmalı. Şimdiye kadar gizleniyor ve ailesini öldüren adamla bir anlaşma yapmak için babasının avukatıyla birlikte çalışıyordu.

"Seni gördü mü?" Sıkılmış dişlerimin arasından soruyorum. "Doğrudan yüzüme baktı," diye yanıtıyor.

İçim daralıyor. "Seni tanıd mı?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor. "Belki de. Omzumun üzerinden ona baktım ama çoktan yolu yarılamıştı."

Ön koltuğa uzanıp omzunu kavriyorum. "Bunu çözeceğiz. Seni güvende tutacağım."

Zorlukla algılanabilen bir baş sallama onun tek tepkisi, ama güven eksikliğini suçlayamam. Ne de olsa onu tutsak edenlerin hepsinin öldüğüne dair onu temin etmiştim. Şimdi onlardan biri sadece hayatta kalmadı, aynı zamanda geliştiğini de biliyor.

Daha önce bir işten bu kadar çok yarım kalmış işle ayrıldığımı hatırlamıyorum. Samson Capello ve onun organizasyonuyla birlikte gelen tüm kaynaklarla başa çıkmak zor olacak.

Saatler sonra, hala başucundayım, ipeksi saçlarını okşuyorum. Bu benim ona güvende olduğunu söyleme şeklim. Huzur içinde uyuduğundan emin olur olmaz, Miko'nun dairesine doğru yürüyorum. Genelde şafak sökene kadar ayaktaydı, bu yüzden uyanık olacağını biliyorum.

Miko sırtarak beni içeri aldı. "Oyun için hazır mısın?" Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Vakit yok."

Yüzü düştü. "Ne oldu?" "Samson Capello yaşıyor."

"Şaka yapıyorsun."

"Seraphine onu kulüpten çıkarken gördü." Miko başını sallar. "Ama ikizlerin ikisini de öldürdün."

Ona yanlış kimlik teorimin kısaltılmış bir versiyonunu anlatıyorum ve o da küfrediyor. "Cenaze evini Joseph Di Marco ve kızı dışında kimse ziyaret etmedi," diyor. "Eğer ikizlerden biri orada olsaydı, bunu güvenlik kayıtlarında görürdüm."

"Ailesini öldüren her kimse onun hâlâ hayatta olduğunu bilmediğinden emin olmak için dikkat çekmemeye çalıştığını sanıyorum."

"Ne yapacaksın?" Miko odanın içinde yürür ve monitörlerinden birinin arkasına yerleşir.

Kendimi onunkinin yanındaki oyun koltuğuna bırakıp uzun bir nefes alıyorum. "Başladığım işi bitir."

"Peki ya Seraphine?" diye sorar.

"Capello'nun korumaları arasında yolumuzu bulmaya çalışacağız. En azından bir tanesi bizi Samson'ın bulunduğu yere götürecekt."

Miko, "Gece kulübünün güvenlik kayıtlarını hackleyebilirim," diyor.

"Sadece girişin önünden geçti ama kameranın bir şey yakalayıp yakalamadığını görebilirsiniz."

Telefonumu elime aldım. Montesano kardeşleri bu yeni gelişmeden haberdar etmenin zamanı geldi. Capello ailesini ortadan kaldırmak sadece Roman'ı ölüm hücrelerinden kurtarmak değildi. Frederic Capello'nun babalarından çaldığı imparatorluğu da geri almak istiyorlardı.

"Gabriel'den haber var mı?" Ben soruyorum.

Ekranından başını kaldırıp bakıyor. "Hâlâ kardeşini aramamı istediğine emin misin? Eğer Samson dışarıdaysa ve kafana vuruyorsa-"

"Gabriel onun Seraphine üzerinde sahip olduğu tek koz," diyorum. "Samson onu kardeşinin hayatta kalması ya da benim boğazımı kesmesi arasında bir seçim yapmaya zorlarsa ne yapacağını bilemeyiz."

Miko ürperir. "Pekâlâ. Kazmaya devam edeceğim."

Benito bir dizi küfürle cevap veren ilk kişi olur, ardından Samson'un her zamanki uğrak yerlerinin bir listesi gelir. Son meşru Capello'nun tanındıktan sonra tekrar ortaya çıkacağından şüpheliyim.

Roman cevap yazmıyor, Cesare de yazmıyor. Roman'ın Emberly Kay'i mirasından mahrum etmekle meşgul olduğunu sanıyorum. Cesare? Başımı sallıyorum. Rosalind'in hiç şikayeti olmayacak diyelim.

"New Alderney'in yüz mil çapındaki tüm hastaneleri araştırdım," diyor Miko, beni düşüncelerimden kopararak. "Capello, Capelli ya da CAPE ile başlayan başka bir varyasyona sahip birinin karaciğer nakli yaptırdığına dair hiçbir iz yoktu."

"Yani başka bir sahte isim mi kullandı?"

"Ben de öyle düşündüm ve canlı donörlerle yapılan tüm karaciğer nakillerini araştırdım ve cinsiyet, yaş ve etnik kökene göre daralttım."

"Ve?" "Otuz
dört."

"Hangi hastaların tekrar nakil olduğunu öğrenmenin bir yolu var mı?"
Başını sallar. "Yok, ama farklı bir sahte isim kullandıysa-" "Ve farklı bir doğum tarihi." Çenemi ovuyorum.

"Aramaya devam edeceğim. Capello'nun nakil bilgilerini bulduğumda, donörle ilgili bilgileri de bulabileceğim."

Tam başka bir öneride bulunacaktım ki telefonum çaldı. Arayan Rita'ydı, sesi sinirli geliyordu. "Müşteri az önce aradı ve tetikçi olduğunu düşündüğü bir adamın eşkalini verdi."

Sikeyim.

"Ne dediğini biliyor musun?" diye soruyor.

Cevap vermiyorum çünkü Rita çoktan başladı bile.

"Adamın en son kız kardeşine siyah bir BMW'ye kadar eşlik ederken görüldüğünü ve hatta bana plakasını verdiğini söyledi. Neden eğitilmiş profesyonellerden daha fazla ilerleme kaydettiğini bilmek istiyor."

En uzun nefesi ben veriyorum. "Biz dedektiflik bürosu değiliz ve eğer katilin kimliğini zaten biliyorsa, neden bu bilgiyi vermedi?"

"Bunu ona sormadım mı sanıyorsun?" diye hışımla cevap veriyor. "Bu detayları başka bir ajansa vermeyi düşünüyor."

Lanetimi yutkunarak geri çekiyorum. "Ona mesai saatleri içinde arabanın sahibinin bilgilerini göndereceğimizi söyle. Eğer yalnız saldırganın kimliğini belirleyebilirsek, yarın mesai bitmeden ölmüş olacak."

"Pekâlâ," diyor, sesi daha az telaşlı geliyor. "Ayrıca birkaç talep daha aldık, ancak tüm genç ajanlar görevlerle meşgul."

"Onları geri çevir. Şu gizemli tetikçiyi kovalamakla meşgulüm." "Anton, şirket ne kadar yoğun olursa olsun işi asla reddetmezdi," diyor. "Anton emekli oldu."

Onu gerçekte neler olduğunu açıklayacak kadar iyi tanımıyorum. Anton'a sadık ve Anton da Seraphine'in eski işleyicisi.

"Tamam. Müşterinin geri aramasını bekleyeceğim." Rita telefonu kapatır.

Burun deliklerim alevlendi. Samson Capello, Seraphine'den kız kardeşi olarak bahsetmeye cüret ediyor. Erkekler kadın akrabalarını istismar etmez, onlara saldırmaz ya da onları köpekler gibi duvarlara zincirlemez, onları korur.

Kız kardeşimi düşündüğümde, kalbim bir pişmanlık acısıyla çarpıyor. Ona saldıranı kafasından vurduğumda yüzlerinde beliren dehşet dolu bakışlardan dolayı pişmanlık.

Anton beni götürdüğünde, ailemin başka bir eyalete taşınmasına da yardım etti. Onları buldum ama benimle konuşmayı ya da varlığımı kabul etmeyi bile reddettiler. Onları sonsuza dek kaybettim çünkü o piç kurusu tarafından incitilmelerine daha fazla seyirci kalamazdım.

Seraphine onlar gibi değil. Ölüm ve şiddet karşısında geri adım atmıyor. Bundan besleniyor, belki biraz fazla, ama ruhu hem saf hem de lekeli olan tanıdığım tek kişi o.

Ayağa kalkıp kapıya yöneldim. Seraphine'i düşmanlarından ve ona zarar vermek isteyen herkesten koruyacağım. Ve bu, annesinin öldürölmesine yardım eden piçlerden birini yakalamakla başlayacak.

OTUZ ALTI

SERAPHINE

Yemek yiyemiyorum, uyuyamıyorum, Samson'un hayatta olmasından başka bir şey düşünemiyorum.

Ailesinin ölümüyle bağlantım olduğuna inanırsa, kardeşimi öldürme tehdidini sonunda gerçekleştirebilir. Samson şu anda Gabriel'i sorguluyor ya da acısının intikamını almak için ona acı çektiriyor olabilir.

Bunun gibi düşünceler kafamın içinde dönüp duruyor ve babamın, annemin aldatmasına karşılık Promethean bir ceza olarak Gabriel'in ciğerini defalarca söktüğü görüntülere ekleniyor. Ölüm gibi hareketsiz yatıp zihnimi silmeye çalışıyorum ama bu rüzgârla savaşmaya benziyor.

Leroi yatak odamın kapısında duruyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama varlığını kabul etmeyi reddediyorum. Tüm aileyi öldürmüş olması gerekiyordu ve şimdi içlerinden en psikopat olanı hâlâ yaşıyor. Şu anda onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Bodrumdan kaçmama yardım etti ve ona kızmak istiyorum ama öfkelenecek gücü kendimde bulamıyorum.

Samson, penisini ısırıp çürütmeden önce de yeterince korkunçtu. Eğer babam ve Gregor öfkesini kontrol etmek için orada olmasalardı, ölüm için yalvarana kadar bana yavaşça işkence ederdi.

Leroi iç çekerek odamdan çıkıyor ve kapıyı kapatıyor.

Gözlerimi açıyorum ve karanlığa bakıyorum. Yarın, Leroi'yi Samson'ı avlamama izin vermesi için ikna etmem gerekiyor. Samson'ın hayatta geçirdiği her an Gabriel'in hayatta kalması için bir risk.

Saatler geçiyor ve sabah güneşi gözlerime vurmadan önce gökyüzü siyahtan çivit mavisine dönüşüyor. Samson'a ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalışırken sırt üstü uzanıyorum, gece kulübündeki tüm zevk izleri unutuluyor.

Leroi aşırı korumacı bir moda geçip evini masa bıçağından daha keskin silahlardan temizlediğinden beri bu çok zor. Ön kapı kilitli ve daire balkondan aşağı inemeyeceğim kadar yüksek. Muhtemelen Samson'u bulmak için kaçmaya çalışacağımı düşünüyor.

Leroi'ye bu kadar bağımlı olmak derimi kaşındırıyor. Çok yavaş hareket ediyor ve çok az ilerleme kaydediyor. Samson'u, anneme saldıran muhafızları ve Gabriel'i rehin tutan her kimse onu yakalamak için dışarıda olmalı, kapıları kırmalı, kafaları parçalamalı ve binaları havaya uçurmalıyız.

Kapı açılıyor ve Leroi siyah kapüşonu ve koyu renk kot pantolonuyla kapı aralığını dolduruyor. Doğrudum, kalbim küt küt atıyordu.

"Öylece oturup bekleyemeyiz," diyorum, sesim gergin. "Samson dışarıda bir yerde, muhtemelen Gabriel'e işkence ediyor. Bulmamız gerek-"

"Benimle gel." Oturma odasında kayboldu. "Nereye gidiyoruz?" Yataktan fırladım.

"İpuçlarından birinin izini sürdüm." Ön kapıya doğru ilerliyor. "Aşağıda bizi bekliyor."

Leroi'yi apartmandan dışarı, asansörden aşağı ve bodrum katındaki otoparka kadar takip ederken kalbim birkaç atım atıyor. Beni dışarıda, Miko'yla birlikte malikaneden uzaklaşmak için kullandıklarına benzer bir zırhlı kamyonun beklediği, çöp bidonlarıyla kaplı bir avluya götürüyor.

Leroi yan kapının kilidini açıyor ve içeri girmem için eliyle işaret ediyor. İçerisi, üstteki bir havalandırmadan gelen ve şeffaf plastik bir örtü ile kaplı duvarlara ve zemine yansıyan bir ışık akımı dışında karanlık.

Mavi boxer, kolsuz gömlek ve başında siyah bir kapüşon olan iri yapılı bir adam arkada bir sandalyeye bağlı oturuyor.

"Bu kim?" diye sordum.

Leroi arkamdan içeri giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Kendin gör."

Nabzım beklentiyle hızlanıyor. Bunun Samson olmadığını zaten biliyorum.

Bağlı adam daha yaşlı, daha kıllı ve daha şişman.

Kaputu çekip çıkarıyorum ve rüyalarımın giren piçlerin bilinçsiz yüzüne bakıyorum. Julio Catania, annemi babamın masasına sıkıştıran, etli ellerini boğazına dolayan ve gevşeyene kadar ona vuran adam.

Kulaklarım o gecedeki hatırladığım haykırımlarla doluyor, annemin merhamet çığlıkları, benim beceriksiz korkaklığım, telefonda hıçkırarak 911'e yardım için yalvarışım.

"Onu nerede buldun?" Fısıldıyorum.

Leroi sesini alçaltarak, "Çok araştırmamız ve birkaç iyilik yapmamız gerekti ama onu kız kardeşine ait bir yazlık evde bulduk," diyor. "Sen uyurken arabayla gidip onu aldım."

"Uyuşturulmuş mu?"

Leroi, "Onu bir yumrukla bayılttım," diye yanıtlıyor.

Kolumu geri çekerek, kapalı alanda yankılanacak kadar sert bir tokat atıyorum. Julio'nun kafası yana kaydı ve yüzünü buruşturdu.

"Bu da ne..." diye mırıldanıyor, gözlerini sıkarak kapatıyor.

Bir darbe daha indiriyorum, bu sefer acı dirseğime kadar geliyor.

Julio bana dik dik bakıyor, gözleri yanıyor. Beni tanımadığını söyleyebilirim çünkü hâlâ sakın. Bu kamyondan canlı çıkamayacağının farkında değil. Henüz.

"Son beş yıldır her gün seni düşündüm."

Şüphelerimi doğrularcasına gözleri büyüdü. O korkunç gecede ne yaptığını hatırlıyor gibi bile görünmüyor. Belki de saldırdığı ve öldürdüğü birçok kadının izini kaybetmiştir.

"Sen kimsin?" diye sorar.

"Hatırlamıyor musun?" Daha da yaklaştım, kanım kaynamaya başlamıştı.

Kulaklarımın arasındaki nabız o kadar sert atıyor ki adamın hızlı nefes alışlarını zar zor duyabiliyorum. Azı dişlerimi gıcırdatarak parmağımı yanağında gezdiriyorum ve geri tepmesinin tadını çıkarıyorum.

"Evangeline'i hatırlıyor musun?" Boğazım düğümlenerek soruyorum.

Julio'nun yüzünde bir tanıma ifadesi belirir ve ardından gözleri dehşetle dolar. Bağlarına karşı mücadele eder ve sandalyesini devirmeye çalışarak ileri geri sallanır.

Dişlerimi gösteriyorum. "Ona yaptıklarını sana ödetmek için yüzlerce farklı yol düşündüm."

"Ben değildim." Başını sallıyor. "Ben emir altındaydım. Frederic-"

"Öldü ve sen her iki cezayı da almak için buradasın."

Julio'nun bakışları Leroi'ye yöneliyor ama bunun bir erkek dayanışması duygusundan mı yoksa hayalperest ve çaresiz olduğundan mı kaynaklandığından emin değilim. O piç tecavüzcülerin izini sürmek için çektiği onca zahmetten sonra Leroi ona yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmaz.

Leroi boğazını temizler. "Onun hayatını bilgi karşılığında takas etmeyi düşünebilirsiniz."

Başım dönüyor ve kamyonun köşesindeki bir masanın yanında duran Leroi'ye bakıyorum. Julio'nun tarafını mı tutuyor?

İçinde bıçakların sergilendiği ahşap bir kutuyu açıyor, ardından turuncu saplı aletlerle dolu bir alet çantası geliyor. "Eğer Bay Catania kendini affettirmek istemezse, burada onu konuşturacak çok şey var." Leroi'nin yüz hatlarını inceliyorum ve bunun bir tür oyun olup olmadığını merak ediyorum. Julio bana Gabriel'in adresini ve hücresinin anahtarını verse bile, yine de ona acı dolu bir ölüm yaşattırdım. Bu düşünceden sıyrılıyorum.

Leroi muhtemelen

o piçi öldürmememi söyledi.

"Ne bilmek istiyorsun?" Julio sesini yükselterek soruyor.

Leroi başını sallayarak başlamam için bana izin veriyor.

"Gabriel nerede?" diye sordum.

Yüz hatları gevşer. "Kim?"

"Evangeline'in oğlu," diye bağıyorum, nabzım hızla atıyor, sabrım ince ipliklere dönüşüyor. "Kardeşim. Karaciğer donörü olarak kullanılan adam."

Julio'nun göğsü bir körük gibi inip kalkıyor. "Yemin ederim, Frederic bana söylemedi. O ciğeri karaborsadan aldığını sanıyordum-"

"Yalancı." Bir tokat daha atıyorum, bu seferki elimi ikincisinden daha çok acıtıyor.

Leroi yine boğazını temizliyor ve bu bana ellerimi kullanmama gerek olmadığını hatırlatıyor. İki silahım varken olmaz.

Topuklarımın üzerinde dönerek masaya doğru yürüyorum. Leroi kenara çekilerek işkence aletlerini incelemem için bana alan açtı.

Eğer Julio beni Gabriel'e ya da Samson'a götüremezse, o zaman bu bilgiye kimin sahip olabileceğini söylemesi için onu zorlayacağım. Ondan sonra, şeytanlarımın ilkinin öldüreceğim.

OTUZ YEDİ

LEROI

Kollarımı göğsümde kavuşturarak kamyonetin duvarına yaslanıyorum. Apartman bloğunun arkasındaki alan yedi günün altısında ıssızdır ve içinde bulunduğumuz araç tamamen ses geçirmezdir. Seraphine rahatsız edilme riski olmadan bu adama gönlünce işkence edebilir.

Masadan kaptığı ilk alet, Anton'un hassas işler için önerdiği birkaç bıçaktan biri olan bir soyma bıçağıdır. Julio Catania, kadın bıçağın düz kısmını kızarmış yanaklarında bir aşağı bir yukarı gezdirirken dehşet içinde bakıyor. Onun incelemesi altında terliyor ve titriyor.

"Kardeşim hakkında bildiklerini bana anlatacaksın, yoksa gözbebeklerini keserim."

Gözlerini kapatıp hıçkırma hıçkırma ağlıyor. "O gece Frederic Evangeline'i cezalandırdı, oğlunu ve kızını almaları için iki çift muhafız gönderdi-"

"Hangi muhafızlar?" diye soruyor.

"Beş yıl önceydi," diye bağıyor. "Hatırlamıyorum."

"Dene."

Bıçağın ucunu adamın göz çukuruna bastırarak bir damla kan akıtıyor. Kan yanağından aşağı süzülürken, aklım beni yatağa bağlayıp bıçakladığı zamana gidiyor.

Hatırladıkça sikim kıpırdıyor ve inliyorum. Mazoşist ya da herhangi bir şekilde itaatkâr değilim, ama bıçak zoruyla benden istediğini alma düşüncesine hayret etmekten kendimi alamıyorum.

O sabah başka neler almış olabileceği düşüncesini bir kenara iterek gözlerimi kapatıyorum ve o ana odaklanıyorum. Gabriel ve Samson Capello'yu bulamazsak sonuçları ikimiz için de korkunç olacak.

Catania çılgık atıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Dudağının köşesinden elmacık kemiğine doğru hastalıklı bir gülümseme parodisi şeklinde bir çizgi çizmiş.

"Onu yere yatırdınız ve hayatını söndürürken güldünüz," diyor, sesi çiğ. "Hepiniz güldünüz."

Nabzım gibi nefesim de hızlanıyor. Bir kadını ezip geçen ve onun insanlığını hiçe sayan bir erkek kadar nefret ettiğim başka bir şey yoktur.

Catania başını başka yöne çevirir. "Oğlunun peşinden gönderdiği muhafızlar Ferrante ve Rochas'tı. Kızı alması gereken çift on dakika sonra geri gelip kızın gittiğini söyledi."

Seraphine'in bakışları benimkilere yöneldi, ben de başımı salladım. Mike Ferrante ve Paolo Rochas zaten görmemiz gereken kişiler listesinde ama ben onları en üste koyacağım.

"Samson hakkında ne biliyorsun?" diye soruyor. "O da diğerleriyle birlikte öldü."

"Onu dün gördüm." Onun arkasından yürür ve boynunu tutarak boğmaya çalışır.

Catania başını iki yana sallar. "Yanılıyorsunuz. Çatışmanın ertesi günü eve gittiğimde on iki ceset torbası vardı. Bir tanesinin üzerinde Samson Capello yazıyordu."

"O zaman biri yalan söylemiş." Bıçağı adamın ağzının diğer köşesine yerleştiriyor ve yukarı doğru keserek grotesk sırtışı tamamlıyor.

Göz çukurunun dibinden gözyaşı gibi akan kan ve ağzının her iki tarafına bulaşan kanla Catania kırık bir palyaçoya benziyor.

Sanatsal.

Çenemi ovuyorum. Yeni patronu için daha ne kadar yalan söylemeye hazır? Beni öldürmek isteyen gizemli müşteriden Seraphine'in onu kulübün dışında görmesine kadar tüm ipuçları Samson'ın hayatta olduğunu gösteriyor. Başka bir açıklaması yok.

"Cesetleri kim teşhis etti?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Samson'un cesetler arasında olduğu yalanını kim söylediye, ölmüş gibi davranmak için onunla işbirliği yapmış olmalı. Yöntemleri alışılmadık olsa da Seraphine'in sorgulama sırasında soğukkanlılığını koruması beni etkiledi.

Öksürüyor, yere kan sıçırıyor. "Rochas etrafta dolaştığını ve aileyi yataklarında öldürülmüş olarak bulduğunu söyledi."

Paolo Rochas listemizin en tepesine yerleşiyor.

Seraphine birkaç soru daha sorar, çoğunlukla Catania'nın cevaplarının değişip değişmediğini görmek için önceki sorularını yeniden ifade eder, ama değişmez. Sonunda başını öne eğiyor. "Samson ve Gabriel hakkında bildiğin her şey bu kadar mı?"

"Yemin ederim. Kızımın hayatı üzerine."

"O zaman bir tecavüzcüden daha kurtulduğumu takdir edeceğini umuyorum," diyor dudağını bükerek.

Gözleri büyür. "Ama sana tüm bildiklerimi anlattım-" "Evangeline'e yaptıklarının bedelini ödeme zamanı geldi."

"O bir fahişeydi," diye bağırıyor Catania. "Evangeline, Frederic'le birlikte olduğu süre boyunca Raphael'i beceriyordu. Elde ettiği tek şey gelen şeydi-"

Seraphine bıçağı adamın karnına saplıyor ve sözlerini acı dolu bir ulumaya dönüştürüyor. "Şimdi, isteğin dışında içine girilmesinin nasıl bir his olduğunu biliyorsun."

Kan Catania'nın karnından aşağı dökülür ve pantolonuna sızar. Aracın duvarları onun çığlıklarıyla titriyor. Kadın bıçağı ritmik hareketlerle aynı noktaya defalarca sokup çıkarıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ve taşaklarıma yerleşiyor. Eğer onun ölmesini isteseydi, daha uzun bir bıçak seçer ya da hayati bir organa

saplardı. O

ona tecavüze uğramanın nasıl bir şey olduğunu gösteriyor.

"Dur," diye mırıldanıyor. "Sana her şeyi anlatacağım." Seraphine duraklar, itişin ortasında. "Devam et."

"Samson yaşıyor," diye mırıldanıyor, çektiği acı yüzünden kelimeleri zar zor oluşturabiliyor. "Frederic'in doğum günü partisinden beri onu görmedim. Aileyi öldürmekten sorumlu kişiler ölene kadar dikkat çekmemeye çalışıyor."

Dikkatimi Seraphine'e çeviriyorum, o da "Nerede kalıyor?" diye soruyor.

"İlk başta nişanlısının eviydi," diyor nefes nefese kalarak. "Ama babasına ulaştıktan sonra başka bir yere taşındı ve söylemedi."

Ne?

Miko ve ben Joseph Di Marco'nun evinde Samson'a dair herhangi bir iz bulamadık, tabii hizmetçinin odasında ya da arazideki bir binada kalmıyorsa.

"Bıçağı bırak," diye hıçkırır Catania. "Her şeyi yaparım. Senin için onlara geri dönüp casusluk bile yaparım."

Soyma bıçağını masaya geri koyuyor ve kaşlarımı çatıyorum. Eminim bu pisliğe inanmıyordur? Parmakları aletlerin üzerinde geziniyor, su terazisinde kısa bir süre durakladıktan sonra çekiç ve mezurayı eline alıyor.

"Kadınları becerirken boğmaktan hoşlanıyorsun," diyor, sesi düz.

"Ne?" Adam başını sallıyor. "Ben-"

Pençe çekicini savurup Catania'nın burnuna saplıyor ve nabzımı hızlandıran bir ulumaya yol açıyor. Yaradan kan fişkırıyor ve güzel yüzüne sıçırıyor.

Onun zarif şiddet gösterisi karşısında taşaklarım geriliyor ve sikim acı içinde fermuarıma doğru itiliyor. Onun yöntemlerini eleştirdiğime inanamıyorum. Seraphine bir sanatçı.

Bir kez daha sallanmak yerine Catania'nın arkasına geçer ve ölçüm bandını onun boynuna geçirir.

"İşte boğulmak böyle bir şey," diye hırlıyor, sesi tehditkâr.

Bandı çekiştirirken Catania'nın gözleri açılıyor. Daha yakından bakmak için bir adım öne çıkıyorum. Telden ya da ipten, hatta kravattan yapılmış garrotlar görmüştüm ama bu kadar sıradan bir şeyden yapılmışını hiç görmemiştim. Elinin etrafında döndürerek adamın boynunda daha da yukarı çekiyor.

Catania hırıltılar çıkarır ve soluk soluğa kalır, yüzü yaralarından sızan kanla eşleşen koyu bir kırmızı tonuna dönüşür. Nefes alıp veriş i zorlaşır, gözleri şişer ve bağlarının içinde çırpınır.

"Al onu, fahişe," diye bağı rıyor Seraphine onun çığ lıkları arasında. "Hepsini al."

Boşta kalan eliyle çekicin sapını adamın bıçak yarasına saplıyor ve beni inletiyor. Bu kadar küçük ve masum birinin böylesine vahş i bir adalet eylemi gerçekleştirdiğini hiç görmemiştim.

Seraphine'in yanakları fetiş mağazasında olduğumuz zamanki gibi kızarmış. Kontakt lensler olmadan gözleri mavi ve parlak, bana ruhunun içinde yaşayan deliliğ in bakışlarını veriyor. Yaratıcı, spontane ve heyecan verici. Nefesim hızlanıyor ve poker katliamı sırasında uyanık olmadığ ıma pişman oluyorum.

O bir intikam meleğ i, doğruluk ve kanla yıkanmış. Tatmak için can attığ ım bir intikam meleğ i.

Hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Catania'nın bakışları merhamet dileyen sessiz bir yalvarışla benimkilerle buluşuyor ama Seraphine'in doğaçlama yeteneğ inden o kadar büyülenmiş durumdayım ki ona bu cezayı kendisinin getirdiğini söyleyecek kelimeleri bile bulamıyorum.

Çünkü o yaptı.

Capello'nun ahlaksız emrini reddetmesi gerekirdi ama Evangeline'i aşağılama arzusuyla emre uydu. Seraphine'in annesi hakkında zaten iğrenç düşünceler besliyorsa ve o an sapkın hayallerinin doruk noktasıysa hiç şaşırmam. Şimdi, güzel bir kadın tarafından tecavüze uğruyor ve boğuluyor.

Ölmek için ne güzel bir yol.

Seraphine'in başka bir erkeğe tecavüz ettiğini gördüğümde düşüncelerimi sahiplenme duygusu kaplıyor. Onun kanını kaynatan, onu zevkin eşiğine getiren kişi olmak istiyorum.

Catania gevşek düşüyor. Öldü mü yoksa bayıldı mı bilemiyorum ama umurumda değil.

Duvarı itiyorum ve bana meydan okurcasına bakan Seraphine'e doğru ilerliyorum.

Ona sahip olma, onu sahiplenme, onu benim yapma ihtiyacıyla sikim zonklıyor, ama kendime bu işe bulaşmayacağıma dair yemin ettim.

Öpüşmek yok.

Penetratif seks yok.

Anlaşmamız böyleydi.

"Yine ortalığı karıştırdım," diyor, sesi boğuk.

"Yaptın." Yüzünün yan tarafını avuçluyorum.

Kirpiklerini indiriyor, dokunuşumu heyecan verici bulmuş gibi nefesi kesik kesik geliyor. Bakışlarını tekrar benimkilerle buluşturmak için kaldırdığında, gözleri arzuyla parlıyor. Kontrolü ele almam için sessiz bir yalvarış gibiler.

Kahretsin.

Onu daireye geri göndermeli, kanım soğuyana kadar beklemeli, hatta çekip gitmeliydim. Gabriel'den bahsederek dikkatini dağıtmalıyım.

Ama yapamam.

Seraphine'in ağızlarından başka bir şeye odaklanamıyorum.

Onda beni öylesine derinden içine çeken bir karanlık var ki, tüm iyi niyet kavramlarını kaybediyorum.

Başparmağım alt dudaklarına sürtünerek onu ürpertiyor. Aynı havayı soluyana kadar bir adım daha yaklaşıyor. Bana doğru bastırıp ağzını benimkine yaklaştırdığında, bu işe bulaşmama kararlılığım parçalanıyor.

Sadece bir öpücük. Sadece bir

tat. "Siktir et."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve anında pişman oluyorum. Seraphine'i öpmek evi bulmak gibi bir şey. Ben geri çekilirken, mezurayı boynumun arkasına doluyor ve beni yerimde tutuyor.

OTUZ SEKİZ

SERAPHINE

Leroi'nin dudakları doğrudan kalbime giden bir sıcaklık ve çekirdeğime doğru ateş eden bir zonklama sunuyor. O geri çekilirken, öpücüğün bitmesini istemediğimden derme çatma kelepçemi sıkıca kavıyorum.

"Seraphine," diye inliyor dudaklarıma karşı.

"Durma." Ben de onu öpüyorum, bedenimi onunkine bastırıyorum.

Direniyor ve bir an için boynuna doladığım mezurayı kırıp bana sadece tebrik öpücüğü vermek istediğini söyleyecek mi diye merak ediyorum, ta ki ben elimi sıkıp dilimi dudaklarının arasından geçirene kadar.

Leroi daha da yaklaşıyor, yontulmuş vücudu lezzetli bir sıcaklık yayıyor. Parmakları, nefesimin kesilmesine neden olan sahiplenici bir tutuşla saçlarımda kıvrılıyor. Dili benimkinin etrafında dolanırken kalbi göğsümde güm güm atıyor. Beni tadıyor, keşfediyor, beni coşkunun sınırlarına sürüklüyor.

Leroi'nin öpücüğüyle yanıp tutuşuyorum. Kalçalarımı kalçasına bastırıyorum, daha derin bir bağlantı için can atıyorum. O geceki sesler, görüntüler ve duygular bilincimin girintilerine geri dönene kadar kendimi onun ezici varlığında kaybediyorum.

Leroi benim huzurum, onun varlığı da benim dinginliğim. O şimdiye kadar karşılaştığım en heyecan verici adam. Bu öpücüğün sıcaklığı

engellerimi aşıyor ve arzusun alevlerini tutuşturuyor. Daha fazlasını istiyorum. Onu istiyorum.

Mezura parmaklarımın arasından kayıyor ve vücudunu inceliyorum. Her çıkıntı, her kırıışıklık, omuzlarının, göğüs kaslarının ve karın kaslarının her kıvrımı tam da hayal ettiğim gibi hissettiriyor. Taş gibi sert ama giysilerinin altında kanının sıcaklığı yatıyor.

Ama çok fazla giyiyor.

Nabzım hızlanıyor ve karnımda bir sıcaklık birikiyor. Üzerimdeki tüm giysileri çıkarıp onun teninin altına girmem gerekiyor. Parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrılırken, bileklerimi sıkıca kavıyor ve arkamdan tutturuyor.

"Benden ne istiyorsun?" Sesi zar zor bir fısıltı, yine de kalçalarımı sıkan bir heyecan veriyor.

Cevap boğazımın arkasına doğru yükseliyor. Kabul edilmek istiyorum. Korunmak istiyorum. Sevmek istiyorum. Suikastçılar olarak birlikte çalıştığımız, dünyayı ölmeyi hak edenlerden temizlediğimiz bir gelecek hayal ediyorum.

"Her şeyi," diye inliyorum. "Sen. Seni istiyorum."

Leroi geri çekilerek beni sıcaklığından mahrum bırakıyor. Bakışlarımla buluşmak için aşağı baktığında, kara gözleri kor gibi yanıyor. Ayrılmış dudaklarının arasından sertçe nefes alarak, "Emin misin?" diye sordu.

Emin olmak yetersiz kalır. Eğer bu öpücüğe devam etmezse, yemin ederim öleceğim.

"Lütfen," diye fısıldıyorum.

Dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırıyor, bu sefer kollarıyla bedenlerimizi o kadar sıkı tutuyor ki eriyorum. Bu öpücük daha aç, daha derin, daha acil ve kollarımı boynuna dolayıp ona bir can simidi gibi sarılıyorum.

Çünkü ben Leroi'yi böyle görüyorum.

O benim kurtarıcım, öğretmenim, koruyucum, *her şeyim*. Esaret altında geçirdiğim onca yıl boyunca, Nanna'yı kaybetmenin yasını tutarken, bana intikamımı verecek bir adamla tanışacağımı hiç düşünmemiştim.

"Çok güzelsin." Leroi'nin öpücükleri boynumda geziniyor, dudaklarının her dokunuşu tenimde kıvılcımlar çıkarıyor. "Benim intikam meleğim."

Parmaklarını tişörtümün altından geçiriyor ve ben nefes nefese kalana kadar çıplak tenimi okşuyor.

"Çok fazla giymişsin," diye hırlıyor tenime doğru.

"O zaman çıkar."

Başımdan çekip bir kenara fırlatıyor. Gömleğimin kumaşından sızan kan soğuyor ve cildimin tüylerini diken diken ediyor. Sütyen giymediğimi fark ettiğinde Leroi'nin gözleri açılıyor.

"Kahretsin, Seraphine," diye inliyor, gözleri kararıyor. "Bu meme uçları benim için sert mi?"

Başımı salladım. "Onlar hakkında ne yapacaksın?"

Burun delikleri açılıyor, elini kaldırıp meme ucumu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyor. Zevk omurgamdan aşağı süzülüp bacaklarımın arasına yerleşirken nefesim kesiliyor ama meme ucumu ağzına aldığı anda dizlerimin bağı çözülüyor.

Leroi beni sabit tutuyor, Julio Catania'nın kanıyla yıkanmış olmamı umursamıyor gibi görünüyor. Belki de kendimi kontrol edememle ilgili tüm dırdırlarına rağmen o da gizliden gizliye benim gibi ve katliam görünce heyecanlanıyor. Bunun üzerinde uzun süre duramıyorum çünkü beni kollarının arasına alıp ayaklarımdan kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"O piçin kanına bulanmışsın," diye homurdanıyor, sesi sıcaklıkla dolu. "Seni güzelce temizleyeceğim."

"Buna orgazm da dahil mi?" Ben soruyorum.

Geniş gülümsemesi midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. "İstedğin bu mu?"

"Lütfen."

Beni zırlı kamyonu doğru taşıyor, ayak sesleri plastik ambalajın üzerinde çıtırdıyor. Sonunda, sürücü kabinine en yakın yerde, bir dizi kapı var.

dolaplar olduğunu sanıyordum, ama bir tanesi küçük bir ıslak oda.

Şimdiye kadar gördüğüm en kompakt şey, yine de kapıyı kapattığında bile ikimize yetecek kadar yer var.

Plastik duvara yaslanıyorum, kalbim hızla çarpıyor, amımın kasları onun dokunuşunu beklerken sıkılıp gevşiyor. Leroi beni küçük bir bankın üzerine oturtuyor ve pantolonundaki şişkinliği yakından görmemi sağlıyor.

Nabzım hızlanıyor ama bir penisle her temas ettiğimde hissettiğim o olağan şiddet ya da öfke yok. Leroi'de durum farklı. O da diğer erkekler gibi tahrik olabilir ama ereksiyonu heybetli değil. Onu çekip çıkarmıyor ve tatmin olmayı talep etmiyor. Onu bu kadar ilgi çekici bulmamın bir nedeni de bu.

Ayrılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor, ayakkabılarımı çıkarıyor ve ayaklarımı ortaya çıkarıyor. Parmakları baldırlarımda geziniyor, arkasında kabarık bir et izi bırakıyor ve bu nefesimi kesiyor. Titriyorum ama bu soğuktan değil. Bacaklarıma masaj yapma şekli doğrudan merkezime elektrik titreşimleri gönderiyor.

"Benim için kalçalarını kaldır meleğim,"
diye homurdandı. Şu anda istediği her
şeyi yapardım.

Kıçımı banktan kaldırıyorum, külotumu ve pijama altımı tek bir hareketle indirmesine izin veriyorum. Dizlerimi birbirinden ayırıyor, bakışları doğrudan bacaklarımın arasına yöneliyor.

"Küçük güzel amcığın sıırıslıklam olmuş." diye inliyor.

Alt dudağımı ısıriyorum, nefesim hızlanıyor. Hiç kimse vücudumun o kısmına güzel dememişti. En azından sonradan öldürmediğim biri.

Leroi uyluğumun iç kısmındaki hassas deriyi öpüyor. Nefesim kesiliyor, bacaklarım daha da açılıyor. Dili daha yukarılara kayarken, bankın kenarlarını kavriyorum, kalçalarım ağzına doğru yükseliyor.

Geçen sefer beni bıçağın sapıyla becerdi ve parmaklarıyla orgazm etti. Dilini mi kullanacak? Açılmış bacaklarımın arasına bakıyorum, Julio'nun kanının uyluklarıma yayıldığını fark ediyorum.

Sıcak nefesi kıvrımlarımı yelpazeleyerek beni titretiyor. Leroi'yle tanışana kadar bir erkekle birlikte olmanın bu kadar heyecan verici olacağını hiç düşünmemiştim. Düşmanlarımın kanıyla kaplıyken beni tatmak isteyeceği düşüncesi nabzımı hızlandırıyor.

Dilini yarığımdan yukarı kaydırıyor ve klitorisimin etrafında yavaş bir daire çiziyor.

Duygular merkezime hücum ediyor ve kalçalarım sarsılıyor.

"Kıpırdama yoksa tatlı amını emmeyi bırakırım," diyor, sesi alçak bir gümbürtü.

İtaat etmeye çalışıyorum ama bu çılgınlık halinde neredeyse imkânsız. Çok fazla ilk var: ilk rızaya dayalı öpücüğüm, listemdeki erkeklerden ilk öldürdüğüm ve bu, bir erkeğin beni diliyle ilk kez memnun edişi.

Leroi ellerini kalçalarımın gezdiriyor ve hareket edemeyeyim diye sıkıca kavlıyor. Duş duvarına yaslanıp gözlerimi hazzın saldırısına karşı sımsıkı kapatıyorum.

"Tadın çok güzel meleğim." Dilini klitorisimin etrafında daha hızlı döndürüyor, bankta terleyip nefes nefese kalana kadar yoğunluğu artırıyor. Omuzlarını kavıyorum, parmaklarım gömleğini pençeliyor.

O tamamen giyinikken ben nasıl tekrar çıplak oluyorum? Neden onunla sadece tek yönlü zevk alıyorum? Ona dokunmak istiyorum. Vücudunun sert hatlarını ellerimle keşfetmek istiyorum, ardından da dilimi. Baskı bir kreşendoya yükseliyor ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Bu hızla giderse patlayacağım.

Kalçalarımın kasları başının etrafında gerilerek onu yerinde hapsediyor. Boğazımın arkasında bir inilti sesi hapsoluyor. Bu anın bitmesini hiç istemiyorum.

"Seni tuttum meleğim," diyor. "Bırak beni."

Dudaklarım aralanıyor ve konuşmaya çalışıyorum ama tek yapabildiğim inlemek oluyor. Her yalaması, dilinin her kıvrımı beni daha da hassaslaştırıyor ve kendimi onun dokunuşunda kaybediyorum.

Titriyorum, nefes nefese kalıyorum, orgazma o kadar yakınım ki neredeyse boğazımın arkasında tadını alabiliyorum. Leroi dudaklarını klitorisimin etrafına sıkıştırıp emiyor, son direncimi de kırıyor ve orgazm bir yıkım topu gibi içimde yuvarlanıyor.

"Leroi!" Binlerce parçaya ayrılırken haykırıyorum, tüm bedenim onun dilinin etrafında sarsılıyor.

Duş duvarına kemiksiz bir şekilde yığılana kadar orgazmımı çekerek fiskelemeye, yalamaya ve emmeye devam ediyor. Hareket edemeyecek kadar güçsüz ve konuşamayacak kadar bitkinim. Tek yapabildiğim oraya yığılmak ve ardından gelen ısıltının tadını çıkarmak.

Zihnim sessizleşiyor ve tüm dünyam hiç bitmesini istemediğim bu tek anın içinde yoğunlaşıyor. Leroi başını kaldırıp bana bakıyor, kara gözleri parlıyor.

"Aferin kızıma," diyor. "Çok güzel bir gösteriydi."

Isı yanaklarıma yükseliyor ve göğsümden aşağı yayılıyor. Muhtemelen bacaklarımı falan kapatmalıyım ama umursamayacak kadar rahatım.

Leroi duş başlığını tutmak için ayağa kalktığı anda, bakışlarım pantolonundaki şişkinliğe takılıyor. Onu yatağında tehdit ettiğimde üzerine oturduğum o kalın ereksiyonun mükemmel bir izi.

Onu görmek istiyorum.

Dilimi o kalın taç boyunca gezdirmek ve kontrolünü kaybetmesini sağlamak istiyorum.

Elimi kaldırıp pantolonunun düğmesine uzanıyorum ama bileğimi tutuyor. "Hayır."

Bakışlarım gözlerine kayıyor. "Ne?"

Parmakları o kadar sıkı kavıyor ki, çürükler bırakacağından eminim. "Beni duydun," diye hırlıyor ve sıcak spreyi açıyor. "Hayır."

Midem bulanıyor. Bu da başka bir ret mi?

OTUZ DOKUZ

LEROI

Seraphine bana bakıyor, dudakları şokla aralanmış. Su saçlarından aşağı akıyor ve güzel yüzünü kaplıyor.

Bileğini bıraktığımda, bir kolunu göğüslerinin üzerinde kavırıyor.

"Neden?" diye fısıldıyor, kocaman mavi gözleri parlıyor, yüz hatları hayal kırıklığı ve ıstırapla buruşuyor.

Bakışlarımı ayırıyorum. "Seni orgazmla ödüllendireceğim ve sınırlarımı aşmayacağımız konusunda anlaşmıştık."

"Ama sen beni öptün."

"Bu bir hataydı."

İrkildi ve suçluluk duygusuyla göğsüm ağrıdı. Ben sadece onun travmasına katkıda bulunabilirim.

"Yanlış söyledim," diye mırıldandım. "Söylemek istediğim şey senden faydalanamayacağımdı."

"Ya istersem?" diye soruyor küçük bir sesle.

"Nasıl emin olabiliyorsun ki?"

"Ne?"

Yüzüne bakmak için dönüyorum. Duştan dolayı ıslaktı ve ağlayıp ağlamadığını anlayamadım.

"Sen hâlâ bir tutsaksın." Başını sallıyor ve konuşmak için dudaklarını aralıyor ama ben parmağımı kaldırıyorum. "Tutsaksın. Kesici aletler olmadan seni dairemde kilitli tutmak hapsetmektir."

Kaşlarını çatıyor ve ben de yanağını tutarak onu gözlerimle buluşmaya zorluyorum.

"Tüm gücü elinde tutan ben olduğum sürece bu kararı veremezsin. Listendeki herkes öldüğünde ve Gabriel'i bulduğunda bana tekrar sor. Beni hâlâ istiyorsan, bekliyor olacağım."

Duştan çıkıp kapıyı kapatıyorum ve Seraphine'i temizlenmesi için yalnız bırakıyorum. Don'a kamyonu alması için mesaj attıktan sonra, içinde kıyafet değişikliği olan spor çantamı açıyorum.

Taşaklarım ağrıyor ve hâlâ her zamankinden daha sertim. Yanlış olduğunu bilsem de onun beni istediği düşüncesi sarhoş edici. Çok genç, çok savunmasız, Stockholm sendromu yüzünden bilinçli bir karar veremeyecek kadar şaşkın. Onu ne kadar istersem isteyeyim, ona direnmek zorundayım. Bu onun iyiliği için.

Ve benimkini.

Seraphine son beş yılını bir Lolita suikastçısı olarak geçirdi. Bir katile dönüştü ve bunu baştan çıkarma ve seksle eşleştirdi. Onun için yapabileceğim tek şey bu dürtüleri yönlendirmek. İsteyeceğim son şey Seraphine ile yatıp gözsüz, hadım edilmiş ve yeni bir deliği oyulmuş olarak uyanmak.

Bunu hak eden bir pisliğe yaptığında çok ateşli oluyor. O kargaşa bana yöneldiğinde o kadar da tahrik edici değil.

Yoluna çıkan çoğu erkeğin aksine, nefretini kazansa bile sınırlar koyacağım.

Günün geri kalanında suratı asık ve onu parka götürdüğümde neredeyse hiç konuşmuyor. Miko bizi atış poligonunda karşıladı ve bize ters ters baktı.

Miko, Samson'un nerede olduğuna dair araştırması hakkında bizi bilgilendirdiğinde köşeye çekilip zar zor katılıyoruz.

Berbat ettim.

Seraphine en son bu kadar sessiz olduğu ilk gün, konu Gabriel'den açılmadıkça konuşmuyordu. Cinselliğini kullanmayı reddetmemi bir reddetme olarak yorumladı ve bu durumun iki ucu keskin bir ikilem olduğunu göremiyor.

Eğer ona istediğini verirsem, o zaman öldürmeye çalıştığı canavarlardan farkım kalmaz. Hepsi öldürüldüğünde, aklı başına gelecek ve beni de listeye ekleyecektir. Ama onu reddedersem, kalbini kıran bir piç olurum.

İntikam meleğinin hayati bir organı koparmasındansa kalpsiz bir piç olarak görülmek daha iyidir. Ya da bir tanesini kesmesinden.

Daha sonra, öfkesini masum sebzelerden çıkarma hevesini bile toplayamıyor ve yemek yemeyi reddederek odasına saklanıyor. Kapalı kapısına bakıyorum ve işleri yoluna koymak için ne yapmam gerektiğini merak ediyorum.

Paolo Rochas'ı kaçırabilir miyim? Samson'un ölmediğini örtbas etti ve muhtemelen hayatta kalan Capello ikizini canlı bulmak için en iyi şansımız.

Yeterli zaman varsa Mike Ferrante'yi alabilirim. Catania'nın bıçak zoruyla itirafı sayesinde, Capello'nun hayatta kalan korumaları listesinden iki öncelikli hedefimiz var.

Seraphine odasında üzgün üzgün otururken, yan daireye gidip başka bir göreve yardım etmek için fazlasıyla hevesli olan Miko'yu alıyorum.

Paolo Rochas, Capello's Car Rentals'dan bir Lexus kiralamış, Miko da şehrin doğu ucundaki bir genelevin izini sürmüştü. Caddenin karşısına park ettik ve bir sakinleştirici silah ve bir planla silahlanmış olarak bekledik.

Rochas ayrıldıktan sonra Miko ateş etti ve piçi bayılttı. Onu arabamıza yüklüyoruz ve firmanın şehir dışında sahip olduğu boş bir depoya gidiyoruz. Binanın altında bir

Ses geçirmez bodrumda, onu beton zemine sabitlenmiş bir sandalyeye bağladık.

"Onu uyandırmalı mıyız?" Miko sorar.

Elimi omzuna koyuyorum. "Bu Seraphine'e ait." Kaskatı kesildi. "Ama o burada değil."

"Onu yarın kahvaltıdan sonra getireceğim."

Başını eğiyor ama sessiz kalıyor. Omzunu sıkıyorum. "Eğer benim işime girmeye bu kadar kararlıysan, işe suikastlar hakkında bir şeyler okuyarak başlamalısın."

"Ama Seraphine bir hafta sonra insanlara işkence edip sorgulayabiliyor?" diye soruyor. "Ben yıllardır seninleyim."

"Ve sen de bir tetikçinin sahip olabileceği en iyi destekçisin." Bir kolumu omzuna doladım ve onu çıkışa doğru yönlendirdim.

"Daha fazlasını istiyorum."

"Seraphine kan davası güden deneyimli bir katil. Avladığımız adamlar onun görevi, bizim değil."

Miko'nun duruşu sarkıyor ama beni depodan çıkıp arabaya kadar takip ediyor. Eve dönerken suratı asık ve alışılmadık derecede sessiz ve telefonuna gömülmüş durumda. Bakışlarımı yoldan ayırmıyorum ve bu çocukla nerede yanlış yaptığımı merak ediyorum.

"Bu değişikliğe ne sebep oldu?" diye sordum. "Ha?"

"Suikastçı olmaya olan ilginiz Capello işiyle aynı zamana denk geldi."

Miko koltuğunda kayar. "Artık perde arkasında olmak istemiyorum. Bunun Seraphine ile hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi?" Sesim düz.

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Onunla çok meşguldün."

Derin bir nefes alıyorum. "Onun durumu yeni ve sizinkinden çok daha karmaşık. Samson Capello hâlâ hayatta olduğu için, daha büyük bir tehdit haline gelmeden onu ortadan kaldırmaya odaklanmalıyız."

"Haklısın." Başını eğdi. "Ben sadece... Yardım etmek istiyorum."

"Benim için yaptığınız işin anlamı tahmin edebileceğinizden çok daha büyük. Başkalarının bulamadığı bilgileri bulma konusunda sana güveniyorum. Bu durum sona erdiğinde, eğer istediğin buysa, ekstra eğitim için bolca vaktimiz olacak."

Miko başını sallar. "Teşekkürler. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım." "Biliyorum."

Daireye rahat bir sessizlik içinde dönüyoruz ama aramızda bir şeylerin değiştiğini söyleyebilirim. Miko benim gözetimim altında olgunlaşan, kendi kendine yeten genç bir adamdan ilgime ihtiyaç duyan bir çocuğa dönüştü. Gerçi bu konuda izlediği yol tamamen yanlış. Seraphine ile olan durum hafiflediğinde, ona benim izimden gitmek isteyip istemediğini tekrar soracağım. Cevabının hayır olacağından şüpheleniyorum.

Miko'yu yandaki daireye götürüyorum ve yardımları için teşekkür ediyorum. İçeri girmeye hevesli ve oyalanmıyor. Ama kapıma yaklaşırken, acı dolu bir çığlık duyuyorum. Ve benim dairemin derinliklerinden geliyordu.

Kahretsin.

Elim silahıma uzandı.

KIRK

SERAPHINE

Bir hata mı?

BİR HATA MI?

Seks anlaşmamızın bir parçasıydı. Leroi neden fikrini değiştiriyor? Bu sabah bana en romantik hediye verdi: Julio Catania, günahlarının cezasını çekmeye hazır bir şekilde düğümlenmişti.

Leroi bana bir takım aletler ve bir kutu parlak yeni bıçak bile hediye etti. Julio'yu öldürmenin eğitimimin bir parçası olması gerekiyordu. Aklımı başıma toplamak için öldürmem gereken bir şeytandı. Görevimi mükemmelen bir şekilde yerine getirdim ve ödülümü hak ettim.

Ben  p c k istemedim ama o bana öpücük verdi. Kendi kuralını çiğnedi, tüm o sevgi sözcüklerini fısıldadı ve bana insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümden daha fazla zevk verdi. Bana güzel dedi, bana özel olduğumu söyledi ve dilinin altında par alandığımda ve daha fazlasını istediğimde, hayır dedi.

Artık benim için yok. Onun için hiçbir şey ve mantıklı bir açıklama yok. Aştığı sınırları yeniden müzakere etmedi ve özür dilemedi. Sadece bir hata yaptığını söyledi. Beni beklediğine dair söylediği diğer tüm saçmalıklar sadece oyalama yöntemiydi.

Şimdi, daireden kayboldu ve beni reddedilişini düşünmem için yalnız bıraktı. Cildim o kadar kaşınıyor ki pamuklu çarşaflarım zımpara kağıdı gibi, kıyafetlerim ise Gregor ve Samson'un beni zapt etmek için kullandıkları ipler gibi.

Bu yüzden ipek çarşaflarının arasında, sırtımı ipek yastığına dayamış oturuyorum.

Çığlık atmak istiyorum ama çığlık atacak kimse yok. Bir şeyleri kesmek istiyorum ama Leroi bıçakları saklamış. Onun yerine, elime fırsat geçse Leroi'ye yapacağım her şeyi çiziyorum.

Bir resimde, duşta dizlerinin üzerinde ama kan fışkırıyor. Amımı yaladıktan sonra boğazını kestim ve kan yontulmuş göğsünden ayaklarıma akarak kanalizasyona karıştı.

İkinci resimde duşta ayakta duruyor ve ereksiyonu ağzıma doğru bakıyor. Sarı mezurayı şaftının ve taşaklarının etrafına sarıyorum, sonra ağzımı açıp büyük beyaz bir köpekbalığı gibi sivri diş sıralarını ortaya çıkarıyorum.

Yağlı, mavi gözyaşları döküyor ve ağzından merhamet dilediği bir konuşma balonu çıkıyor. Çatallı dilim bir yılan gibi dışarı çıkıyor ve yarığından damlayan beyaz damlacıkları yalayıp yutuyor.

Son resimde, Leroi kolları direklere sabitlenmiş dört direkli bir yatakta yatıyor. Tabii ki çıplak ve tamamen ereksiyon halinde. Elimde bir çekiçle ona doğru yürüyorum ve beni sevmek ile vücudunda yeni bir delik açmak arasında bir seçim yapmasını söylüyorum.

Son portrede ben bir tahtta oturuyorum, sarı saçlarım bir taç gibi şekillendirilmiş, Leroi dizlerinin üzerinde, ayak parmaklarımı emiyor. Renklendirmeye zahmet etmiyorum çünkü gözlerim ağırlaşıyor. Bir insanın öfkeli kalabileceği çok fazla saat var. Ayrıca, kırmızı kalemim kurumak üzere. Öldürdüğüm adamlar gibi kan kaybediyorum.

Tek istediğim bir özür ve mantıklı bir açıklamaydı. Bunu istemek çok mu fazla? Leroi kuralları kendi kafasına göre koyuyor.

Devam et. Sıcaktır, soğuktur, azgındır, soğuktur. İntikam arayışım, onun ruh hali değişimleriyle uğraşmak zorunda kalmadan da yeterince zor.

Defterimi yastığın altına koyuyorum, çarşafı indiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Öfkemi üzerimden attığıma göre artık uyuyabilirim.

Julio'yu öldürmek zihnimdeki bir yükü hafifletti. Öldürmek istediğim insanlar listesi bir kişi daha artmış olsa da nihayet ilerleme kaydettiğimi hissediyorum. Yarın uyandığımda Leroi'ye Samson konusunda ne yapacağımızı soracağım.

Samson dışarıda bir yerlerde beni arıyor. Ona sakın olmasını söyleyecek bir Gregor ya da mal varlığına zarar verirse onu kırmakla tehdit eden bir baba yok. Samson artık beni her zaman istediği şekilde incitebilir ve kimse onu engelleyemez.

Bu yüzden önce onu öldürmeliyiz.

Uykuya daldım, zihnim ilk intikam cinayetimi işliyordu. Biri gitti. Dört tane kaldı. Yüzleri bilincime girip çıkıyor. Julio'nunki kıpkırmızı ve acıdan iki büklüm olmuşken, anneme saldıran muhafızların hepsi aynı kendini beğenmiş maskeleri takıyor.

Etrafını sarmışlar, masaya yatırılıp şiddet görürken tezahürat yapıyorlar. Babası diğer tarafta duruyor, yüzünü büyük ellerinin arasında tutuyor. Aldatan bir fahişe olduğu için ona bağırıyor.

Ofisinin kapısının arkasında titriyorum, bakışlarım anneme sabitlenmiş. Babam onun tecavüze uğradığını göremiyor mu? Onları durdurmak için ileri atılıyorum ama Raphael'in cesedi yolumu kapatıyor.

Kesik boğazından hâlâ kan sızıyor. Bana bakıyor ve "Ona yardım et." diye mırıldanıyor.

Kırmızı sıvı yerden yükseliyor, çıplak ayaklarımı sarıyor ve tabanlarımı yere yapıştırıyor. İleri ya da geri hareket edemiyorum. Gözlerimi bile kapatamıyorum.

Babam siyah at kuyruklu bir adama öne çıkmasını emrediyor. Adam annemi karnının üzerine çevirir ve tek hamlede içine girer. Arkasında Julio var ama kimse fark etmiyor.

Karnındaki yaradan kan sızarken köşede duruyordu.

Babama dönüyorum, artık tanıdığım baba değil. Eskiden anneme ve bana prenseslerim derdi ve bu kadar çok çalışmasının sebebinin biz olduğumuzu söylerdi. Şimdi ise adamlarına daha sert, daha derine, daha hızlı gitmelerini emreden bir canavar.

Annem tekrar çılgık atıyor ve babam kıvrıcık saçlı bir adama annemin ağzını doldurmasını emrediyor. Kurtuluyorum, ayaklarım beni olay yerinden uzaklaştırıyor ve koridorda ilerletiyor. Köşeyi döndüğümde iri eller omuzlarımı kavıyor ve çılgık atıyorum.

Bu bir rüya.

Bu bir rüya.

"Uyan," diye bağıyor bir ses. "Bu bir rüya."

Dipsiz siyah gözleri omurgamdan aşağı ürperti gönderen bir yoğunlukla benimkilere bakıyor. Ellerimi kaldırıp gözlerini çıkarmaya çalışıyorum ama o çok hızlı ve çok güçlü. Ne olduğunu anlamadan beni ipek çarşaflara yapıştırmış, uyanmam için bağıyor.

Aklımın yetişmesi için birkaç kalp atışı gerekiyor. Çoktan uyanmıştım. "Leroi?" Törpülüyorum.

Beni göğsüne çekti. "Kabus görüyordun."

Ben geri çekilirken, Leroi beni kendi tarafına doğru destekliyor. Karanlık odada etrafıma bakıyorum, kalbim hâlâ kanımın uğultusunu bastırarak kadar sert atıyor.

"Oh," diyorum kesik kesik nefes alarak.

Leroi geri çekiliyor ve yatağın diğer tarafından bana bakıyor. "Sen iyi misin?"

"Rüyamda annemi son gördüğüm zamanı görüyordum," diye mırıldandım. "Çok canlıydı."

Uzun bir nefes verir. "Julio Catania ile yüzleşmene izin verdiğim için mi?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." Yatağın üzerinde kayarak onun iri bedenine yaslanıyorum ve kendimi bunun bir rüya olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. "Bu sabah onu görmek unuttuğum pek çok ayrıntıyı geri getirdi."

Leroi bir kolunu omzuma doluyor ve beni daha da yakına çekiyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

"Başka şekilde ifade edeyim," diyor. "Bunun hakkında konuşmanız gerekiyor."

"Neden?" Geri çekiliyorum ve profiline bakıyorum. "Beni yargılamayı istemiyorum."

"Ne için?"

Başımı sallıyorum.

"Seraphine," diyor, sesi sertleşiyor. "Dürtülerini kontrol etmene yardım etmemi istiyorsan, aklından neler geçtiğini anlamam gerek. Catania'yı öldürmek seni daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdi?"

Alt dudağımı ısırıyorum. "Rüyayı değiştirdi." "Nasıl yani?"

"Julio anneme saldırmayan tek kişiydi çünkü onu ben öldürdüm."

"Bu iyiye işaret." Elini yanağıma götürüyor ve yüzümü kavıyor. Gözleri o kadar yoğun ki beni içine çekiyor ve nabzım yavaşlıyor. "Bu şeytanlarını kontrol altına aldığını gösteriyor."

Boğazım düğümleniyor. "Peki ya öldüremediklerim? Babam onu tutuyor ve diğerlerine emirler yağdırıyordu. Onu asla öldüremem çünkü o zaten ölü."

Leroi'nin bakışları bir an için benimkilerden ayrılıyor, sanki babamı sağ bırakmadığına pişman olmuş gibi. "Bir yolunu buluruz. Avlayabileceklerimize odaklanalım."

Başımı sallayarak göğsüne yaslanıyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "İlerlemeye giden yol her zaman pürüzsüz değildir."

Bodrumdan çıkardığım kızıdan bu yana uzun bir yol kat ettin ve gelişiminle gurur duyuyorum."

Sözleri göğsümde bir sıcaklık dalgası yaratıyor ve başımı çenemin altına sıkıştırıyorum. Onun için çizdiğim resimler için neredeyse kötü hissediyorum, ama tamamen değil.

"Bunu atlatacağız," diye mırıldanıyor. "Birlikte."

"HmMMM." Onun yanına sokuluyorum.

"Ama bilmem gereken bir şey var," diyor saçlarıma doğru.

"Neymiş o?"

"Yatağında çıplak ne yapıyorsun?"

KIRK BİR

LEROI

Seraphine dudaklarını aralayıp gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Işıklar loş olsa da yanaklarının kızararak karardığını görebiliyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor.

Uyurgezer olduğunu ya da teklifini reddettiğim için beni pusuya düşürmek için burada beklediğini söylemesini bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum ama yüzü buruşuyor. "Gözlerimi her kapattığımda geçmişimi görüyorum. Pietro'dan sonra dün gece uyuyamadım ve dinlenmeye ihtiyacım vardı." Titriyor. "Gidecek başka yerim yoktu."

"Peki ya kıyafetler?"

"Julio'dan sonra tüylerim diken diken olmaya başladı." Başını eğdi. "Tahammül edebildiğim tek şey senin ipek çarşaflarındı."

Bunun saçmalık olup olmadığını bile söyleyemiyorum çünkü beş yıllık esaret, cinayet ve istismardan sonra hala nasıl çalıştığını bilmiyorum. Başka biri başa çıkmak için maddelere yönelebilir ama Seraphine'in gücü inanılmaz.

"Öldürmeye biraz ara vermek ister misin?" diye sordum. Paolo Rochas deponun altında onu bekliyor. Onu çok uzun süre susuz bırakmak istemiyorum. Zayıf, susuz kalmış bir rehine pek tutarlı olmaz.

"Hayır." Gömleğimi tutuyor.

"Onları kendim sorgulayabilirim ve-"

"Hayır," diye haykırıyor. "Hayatta kalan herkesi öldürmem gerek. Tek yolu bu."

"Neyi yapmanın tek yolu?"

"Bodrumdayken sadece iki şey beni ayakta tutuyordu. Birincisi onlara çılgılık attırabilme umuduydu. İkincisi ise çikolataydı."

"Çikolata mı?"

Başını sallıyor. "Hep kendi çikolata çeşmem olsun istemişimdir."

Başım zonkluyor. Çok basit bir istek ama ölümcül derecede alerjim var. Yanına gidip kendimi kaybetmeyi göze alamam. "Tamam. Seni dışarıda bırakmayacağım."

"Nereye gittin?" diye soruyor. "Saatlerdir yoktun."

Suçluluk duygusu yıpranmış kalp tellerimi tırmalıyor. "Paolo Rochas'ı avlıyordum." "Onu öldürdün mü?"

"Hayır." Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve Seraphine'in daha rahat bir açığa ayarlanabilmesi için yatağa doğru kayıyorum. "Onu kaçamayacağı, güvenli bir yere koyacağız."

Nefes veriyor, küçük bedeni benimkine yaslanarak gevşiyor. "Miko'yu aldın mı?"

"Onları takip eden kişi o. Görevlere gelirse daha hızlı olur."

Seraphine sessizleşiyor, nefes alış veriş yavaşlıyor. Yatağın üzerinde kayarak kendimi rahat ettirmeye çalışıyorum çünkü beni bırakmayı planlamıyor. Onun yanında tamamen giyinik uyumak en iyisi çünkü çıplak bedeninin tenime değdiği düşüncesi libidomu tehlikeli bir yöne sevk ediyor.

"Leroi?"

"Ne?"

"Beni arkada bırakmayı kes. Düşüncelerimle yalnız kalamam."

Göğsüm daralıyor. Şakağına bir öpücük daha konduruyorum.

"Pekâlâ." "Teşekkür ederim," diyor, sesi ancak fısıltı halinde.

Cevap vermedim. Samson'un yatak odasında vurduğum adamı teslim etmek için zaman ayırsaydım, hâlâ hayatta olduğunu bilirdim. Sonuç

yine aynı olabilirdi, ama Samson'u nişanlısının evinde saklanırken yakalama şansım vardı.

Samson'un yakınlarda olduğundan tamamen habersiz Joseph Di Marco'nun yatak odasına gizlice girdiğimi hatırlayınca çenem sıkıştı. Şimdi, onu yeraltına sürdüm. Ailesinin katilini öldürmesi için tuttuğu tetikçinin aynı kişi olduğunu anlaması an meselesi.

Düşüncelerimi temizliyor ve kendimi meditatif bir duruma zorluyorum. Eğer uyuyamıyorsam, o zaman zihnimi dinlendirebilirim. Seraphine bir tür müdahale olmadan annesine saldıran gardiyanlardan biriyle daha yüzleşemez. Bu cinayetlerden etkilenmediğini iddia etse bile, kırılması an meselesi.

Onu geçmişinin hayaletlerinden koruyacağım ve onu tehlikeden koruyacağım, bu tehlike kendisi olsa bile.

Saatler sonra, güneş ışığı kapalı göz kapaklarımı ısıtıyor ve çilekli şampuan burun deliklerimi gıdıklıyor. Yumuşak bir el çıplak göğsümün üzerinde kayıyor. Diğerine geçmeden önce bir göğsümün üzerinde yavaş daireler çiziyor. Nazik dokunuşlar beni uykumdan çekip çıkarıyor ve elin karın kaslarımdan aşağı kaydığını fark ediyorum.

Hâlâ uyku ile uyanıklık arasındaki o durumdayım ki, bir parmak göbek deliğimin etrafında dolaştıktan sonra ağrıyan sikime giden kılların izini takip ediyor.

Bu tamamen uygunsuz ve bunun sadece bir rüya olma ihtimali yüzde beş. Hareket edemeyecek kadar rahatlamış bir halde, bu küçük ihtimale tutunuyorum.

Yirmi dört saatten daha kısa bir süre önce onu izinsiz öptüm, sonra yüzümü kalçalarının arasına gömdüm ve o tatlı amcığı dilimle parçalanana kadar yedim.

Göğsüme dokunmak isterse, şikayet etmem.

Sabahki ereksiyonum boxer ve kot pantolonumun sıkılığıyla boğuldu. Tenime yaptığı her nazik dokunuş damarlarıma elektrik akımı aşıyor.

Parmakları aşağıya doğru kayıyor, ahlakımın son parçalarını da uyandırıyor. Bu yanlış. Kızıışmadan önce onu durdurmalıyım. Taşaklarıma bir bıçak daha saplanıp altında kalmadan önce bu uyku numarasına son vermeliyim.

"Pantolonunu çıkarayım," diye fısıldıyor, parmakları karnımdaki ince tüylerin üzerinde geziniyor. "Lütfen?"

"Terbiyeli ol," diye
homurdanıyorum. Elini
geri çekiyor.

Bir gözümü açtım.

Yanımda yatıyor, hâlâ çıplak. Gömleğim kayıp, muhtemelen yere atılmış.

"İnsanlara uyurken yaptığınız şey bu mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum. "Onları soymak mı?"

Kaşlarını çatıyor.

"Yapabileceğimi söylemiştin."

Alay ediyorum.

"O uzun kollu gömleği nasıl çıkardım sanıyorsun? Sen yardım ettin."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. Seraphine beni yuvarlayacak, kollarımı başımın üzerine kaldıracak ve işbirliğim olmadan gömleğimi çıkaracak kadar güçlü değil, ama onun için soyunmayı hatırlardım.

"İzin istedim," diye ekliyor, huysuz bir ses tonuyla.

Bu garip bir şekilde tanıdık geliyor. Pantolonumu çıkarmamı istedi ve ben kabul etmeyince durdu. İnleyerek parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, bir yanımın beni soymasını istediğine inanamıyorum.

"Son oyunun neydi?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Pantolonumu indirmene izin verseydim, sonra ne olurdu?" Tereddüt ediyor.

Yüzüne bakmak için arkamı döndüm.

Geri çekiliyor, yanakları kızarıyor, güzel pembe gölge boynundan aşağıya ve göğüslerine yayılıyor. Hay sikeyim. O kadar tatlı ve savunmasız görünüyor ki yatağında uyumasına izin verdiğim için kendimi köpek gibi hissediyorum.

Aklımın bir köşesinde sorular var ama hepsi de uygunsuz. Esir olmadan önce bir erkek arkadaşı olup olmadığını bilmek istiyorum ama bu beni ilgilendirmez. O bir çocuktı ve ondan sonra olan hiçbir şey onun rızasıyla olmadı.

Bunu bilmeme rağmen yine de soruyorum: "Yakınlaştığın ve öldürmek istemediğin ilk erkek ben miyim?"

"Seni öldürmek istemediğimi kim söyledi?" diye soruyor hışımla. "Her zaman bir sıcak bir soğuk esiyorsun, sonra da kendi kurallarını çiğniyorsun. Bu sinir bozucu."

Gülümsememi engelliyorum ve yüz hatlarımı eşit tutuyorum. "Bunu tekrar söylemek ister misin?"

"Ne?" diye soruyor, huysuz bir sesle.

Kaşlarım saç çizgime doğru daha da yükseliyor.

Başka tarafa bakıyor, yanakları hâlâ kızarmış. "Yok bir şey."

Boynumu kırıyorum, omuzlarımı yuvarlıyorum ve kendime Seraphine'in gerçek anlamda bir velet olmadığını hatırlatıyorum. Benim anlayabileceğimden çok daha fazla travma yaşadı. Eğer yaramazlık yapıyorsa, ona şefkatle yaklaşmalıyım.

Ve sağlam bir el.

Yatağın üzerinde kayıyor, parmakları birbirine dolanarak düğümler oluşturuyor. "Sen benim istediğim ilk erkeksin." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini tavana dikeyyor. "Senden önce hiç kimseden etkilenmemiştim."

Nefesim kesiliyor.

Bana dönüp "Bu yanlış mı?" diye sordu.

"Seni korkunç bir durumdan kurtaran birine karşı bir şeyler hissetmen normal," diyorum, sözlerim ölçülü. "Ben aynı zamanda sana

Dürtülerini kontrol ederek beni bir öğretmen yaptım, ama seni hala tutsak tutuyorum."

Acı bir kakhaha atıyor. "Bende kahramana tapma sendromu, öğretmenin evcil hayvanı sendromu ya da Stockholm sendromu yok. Senin seksi olduğunu düşündüğümü ve beni orgazm ettiğini kabul edemez misin?"

Gözlerimin arasında basınç oluşuyor ve ellerimi yumruk haline getiriyorum. Bazı mükemmel noktalara değiniyor. "Seraphine," diyorum iç çekerek. "Bu sadece bir aşk. Son on yılda tanıştığın ve seni taciz etmeye çalışmayan tek erkek benim."

"Neredeyse sürekli ereksiyon halinde olmanı nasıl açıklıyorsun?" Çenem sıkıştı. Beni yakaladı.

"Senin de beni istediğini biliyorum." Yatağın üzerinde kayıyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Bana nasıl baktığını ve bana ödülleri verirken söylediğin her şeyi gördüm. Sen de beni istiyorsun."

"Bunun konuyla ilgisi yok," diye homurdanıyorum.

"Neden?"

"Eğer her zorlayıcı düşünceye ya da arzuya boyun eğseydim, yirmi beş yaşından sonra asla hayatta kalamazdım."

Gözleri sertleşiyor. "Arkadaşlarını öldürdüğüm için mi?" "Tabii ki hayır." Burnumun kenarını çimdikliyorum. "O zaman neden?"

"Zaman tükeniyor. Samson yerinizi ve kiminle saklandığınızı öğrenirse, tüm Capello infazcılarını ve teğmenlerini kapımıza yığacaktır. Beni becermeyi unutmalı ve bir saldırı planı hazırlamadan önce o piçi bulmaya odaklanmalısın."

Burun delikleri alevlenir ve sarsılarak uzaklaşır.

Konuşmamızdaki durgunluğu yataktan çıkmak için kullanıyorum. "Bugün Paolo Rochas ile buluşmamızdan önce antrenman yapacağız. Duştan döndüğümde seni giyinmiş olarak görmeyi umuyorum."

Ben banyoya doğru ilerlerken Seraphine sessizliğini koruyor. Miko'ya Gabriel'in yeri hakkında daha fazla ipucu olup olmadığını sormayı aklıma not ediyorum. Seraphine'in kapanıştan daha fazlasına ihtiyacı var. Sevgiye ihtiyacı var. Ama bu benim sağlayamayacağım bir şey.

KIRK İKİ

SERAPHINE

Kanım kaynıyor. Yatakta doğrulup kürek kemiklerinin arasındaki belirgin kaslara bakıyorum. Bir insan nasıl bu kadar saçma bir şekilde kontrollü olabilir? Az önce beni arzuladığını itiraf etti ama yine de cazibesi konusunda bir şey yapmayı reddediyor.

Eğer bu kadar uyanık olmasaydı, arkasından saldırır ve boğazını sıkardım. Küçük olmanın sinir bozucu yanı da bu. Leroi gibi bir adamı yenebilmemin tek yolu sürpriz yapmak, ama o her zaman hazır.

"Hey," diye bağırdım.

Leroi duraksıyor, başını çeviriyor ama gözlerimin içine bakmıyor. Muhtemelen çevresel görüş alanını genişletiyor ya da taktiksel bir şey yapıyor.

"Ne?" diye sorar.

"Neden ben seni öpemiyorum ama sen beni istediğin zaman öpebiliyorsun ve neden sen bana dokunabiliyorsun ama ben sana dokunamıyorum hala anlamıyorum."

Sonunda arkasını dönüyor, dudakları konuşmak için aralanıyor.

"Bu senin seçimin," diyorum o daha tekrarlayamadan. "Ama neden beni hep geride bırakıyorsun?"

Kaşları, yüzünün açılarını vurgulayan derin bir V oluşturuyor. Sabahın bu saatinde pencereden süzülen güneş ışığı kaslarının hatlarını ışık ve gölgeyle yıkıyor. Tunca batırılmış canlı bir heykel gibi keskin ve yontulmuş görünüyor.

Bakışlarım boynunda çıkıntı yapan şahdamarına kayıyor. Kanının nabzını hissetmek için dilimi üzerinde gezdirmek istiyorum.

"Dürtüselliğin üzerinde çalışmalısın" diyor. "Bu ne demek oluyor?"

"Pietro Fiori'nin evi Capello malikanesinin görüş alanındaydı. Planımız arabasına bir takip cihazı yerleştirmek ve Queen's Gardens'tan ayrıldıktan sonra onu pusuya düşürmekti, ama siz ne yaptınız?"

Pietro'yla yüzleşmek için arabadan aceleyle inişimi hatırlayınca çenem sıkıştı. Kaçmadan önce beni göreve götürüp getirdiği kız olarak tanınması bir saniye sürdü.

"Ne demek istiyorsun?" Tersliyorum. "Kılık değiştirmeyi suçla, beni değil. Ayrıca, istediğimizi aldık, değil mi?"

Burun delikleri alevlenerek bana doğru ilerliyor. "Ona saldırdın! Öldürme niyetini gizlemek için kullanabileceğin hiçbir kılık yok."

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp yumruklarımı sıkarak kavgaya hazır bir şekilde duruyorum. Leroi bana o kadar yakın duruyor ki teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Midemde kelebekler uçuşuyor. Hiç bu kadar güç ve kuvvet saçan birini görmemiştim.

Dişlerini gösteriyor. "Eğer çılgılık atsaydı, çevredeki her Capello sempatizanı patronlarını öldüren adamın yakında olduğunu bilirdi. Saniyeler içinde etrafımız sarılmış olurdu."

"Ne olmuş yani?" Ne demek istediğini anlamayı reddederek çenemi kaldırıyorum.

"Harekete geçmeden önce düşünmüyorsun," diye hırlıyor. "Bu yüzden seni geride bırakıyorum. Kendini öldürtmeden bu kadar çok suikastı gerçekleştirecek kadar nasıl kontrollü kalabildin?"

"Onlar sadece ekrandaki resimlerdi, ölmelerini istediğim insanlar değil," diye karşılık verdim. "Ve konuyu değiştirme."

Bir kahkaha atıyor, ama sesi sıcaklık taşıyor ve gözleri yarıklara dönüşüyor. "Seni küçük velet."

"Beni bir tür genç kız gibi kilit altında tutacaksan, beni kurtarmanın ve intikam almama yardım etmenin ne anlamı vardı?" Ayağımı yere vurma dürtüsüne direniyorum. "Bu bana herhangi bir kapanış sağlamıyor."

Leroi'nin gözleri yumuşuyor ve kaslarının gerginliği gevşiyor. Elini uzatıp yüzümün yan tarafını kavıyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde hafif bir çizgi çiziyor.

"Avlanmak mı istiyorsun?" diye soruyor, sesi daha az sert. Başımı sallıyorum.

"Avınızı takip etmek sabır, kontrol ve gizlilik gerektirir. Pietro'ya yaptığınız gibi hedeflerinize saldırırsanız, kendinizi öldürtürsünüz."

"Bir daha olmayacak," diyorum.

"Bu yüzden seni pervasızlığından kurtarmak için eğitmeyi planlıyorum." Leroi elini bırakıyor ve sıcaklığını geri çekerek uzaklaşıyor.

Onun dokunuşunun yokluğunda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sırf onun gibi soğuk ve kapalı olmadığım için bir yük olduğumu mu düşünüyor?

"Beni kurtardığına pişman mısınız?" diye sordum.

"Elbette hayır," diyor, yüz hatları boş bir maskeye dönüşmüş.

"Çünkü ben senin mükemmellik ve kontrol dolu hayatını mahvetmek için gönderilmiş bir yükmüşüm gibi davranıyorsun."

Dudaklarının köşesi minik bir gülümsemeye dönüşüyor ve elleri omuzlarıma kayıyor. "Cesur, kararlı ve güçlüsün. Yaptığın şeyden sağ kurtulup hâlâ ayakta kalabilecek birini tanımıyorum."

Yanaklarım iznim olmadan ısınıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Böyle iltifatlar ballı zehir gibidir ve bana babamı hatırlatır. Bana hayatının ışığı olduğumu hissettirirdi. En azından beni karanlık bir hayatın içine ittiği ana kadar.

Erkekler her gün saçmalıyor. Bunu görevlerde, ikizlerin hırıltılı tehditlerinde, hatta idarecinin soğuk iltifatlarında bile duydum. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa söylüyorlar, sonra da ihtiyaç duymadıkları anda sizi tükürüyorlar.

"Seraphine," diyor. "Bana bak." "Son oyunun ne?" diye soruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım etmenizin bir sebebi olmalı. Nedir o sebep?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

İçim kıpır kıpır olana kadar birkaç kalp atışı boyunca bana bakıyor. Bakışlarını tutuyorum, yüz hatlarım sertleşiyor. Eğer sineceğimi düşünüyorsa, tekrar tahmin edebilir. Bir erkeğin incelemesinden çok daha kötülerine maruz kaldım.

Leroi kaşlarını ovuşturur. "Kadınlara ve çocuklara kötü davranan her erkek acı çekerek ölmeyi hak eder ama onları öldürmek yeterli değil. Bu piçler kurbanlarının zihinleri üzerinden kira ödemedi yaşıyorlar ve ben buna tahammül edemem."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Capello ve diğerlerinin sana yaptıklarının anısını silmek istiyorum, böylece onların tüm parçaları ölsün" diyor.

Nefesim daralıyor. "Hepsi bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam da seni incitti mi?"

Başını sallıyor. "O adamı hiç tanımadım." "O zaman neden bu konuda bu kadar güçlü hissediyorsun?"

Yüz hatlarında bir duygu beliriyor. Rahatsızlık mı yoksa kararsızlık mı olduğunu anlayamıyorum ama gözlerini kapatıp nefes veriyor. Gözlerini tekrar açtığında, kararlı bir bakışla bana bakıyor.

"Ben dokuz yaşındayken annem bir polis memuruyla evlendi ve kısa bir süre sonra onu dövmeye başladı. Durdurmaya çalıştım ama çok küçüktüm, çok zayıftım. Bu yıllarca devam etti ama annem gitmedi. Bir gün o piçi kız kardeşimin üstünde buldum ve içimde bir şeyler koptu."

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım.

"Onu kafasından vurdum."

Başımı salladım. "Güzel."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Ama ölmeyi reddetti. Kız kardeşim ve annem dehşete kapıldılar ve bana bir canavarmışım gibi baktılar."

Dudaklarım bir solukla ayrılıyor. "Ama sen onları kurtardın."

Bana acı acı gülüyor. "Halının her tarafı kan içindeydi ve duvarda beyin parçaları vardı. O piç kurusu bir iblis gibi hayata tutunmuş, kız kardeşimin odasını hırıltılı nefesleriyle dolduruyordu. Tam bir karmaşaydı."

"Sonra ne oldu?"

"Annem kuzenini aradı. Üvey babamın işini bitirdi, olay yerini temizledi ve beni aldı."

İrkildim, çenem düştü. "Neden?"

"New Alderney eyaletinin beni bir polis memurunu öldürmekten yetişkin olarak yargılayacağını söylediler," diye yanıtlıyor sesi acıyla karışık. "Ortadan kaybolmak zorunda kaldım."

"Ne kadar süre için?"

Çenesinde bir kas esniyor. "Sonsuza kadar." Kaşlarımı çatığımda ekliyor: "On sekiz yaşına bastığımda annemle kız kardeşimi Kaliforniya'ya kadar takip ettim ve dehşete düştüler. Benimle hiçbir şey yapmak istemediler."

"Neden?"

"Sadece bir psikopatın birini bu kadar vahşice öldürebileceğini söylediler." Duyduklarına hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Annem o piçin hataları olduğunu söylerdi ve ben ona asla şüpheyile yaklaşmazdım. Ona göre, gördüğüm şey bir yanlış anlaşılımdı."

"Ama kız kardeşin senin için konuşmadı mı?"

Yüzünü buruşturuyor. "Annemle aynı fikirdeydi ama bir erkeğin yarı çıplak bir kızı yere yatırıp penisini göstermesini başka ne açıklayabilir ki?"

Dudaklarım bir solukla ayrılıyor. "İnanılmaz."

"İkisi de her şeyi toplayıp şehri terk etmek zorunda kaldı," diye hırlıyor. "Her şeyi mahvettiğimi ve onun iyi bir tedarikçi olduğunu söylediler."

"Ne?"

"Sanki masaya yemek koymak ve faturaları ödemek yaptıklarını haklı çıkarıyormuş gibi," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Başımı göğsüne yasladım. "Beni bu yüzden mi kurtardın?"

"Ne derlerse desinler, kadınlara ve çocuklara zarar veren herkesi her zaman ortadan kaldıracam," diye homurdanıyor. "Ve seni bulduğumda, travmanda yaşayan versiyonun da dahil olmak üzere Capello'nun her izini silmek istedim."

İki elimi göğüs kaslarından yukarı kaydırarak başımı eğiyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. Gözlerinde acı yok, sadece öfke var. Leroi'nin geçmişi pek çok şeyi açıklıyor, özellikle de neden bu kadar kontrollü olduğunu ve hatalardan nefret ettiğini. Ailesinin nankörlüğünü anlamıyorum.

Bu iğrenç bir şey.

"Beş yıl önce o gece bana gelseydin ve o adamları öldürseydin, dehşete düşmezdim," diye mırıldandım. "Sana bir tanrı gibi tapardım."

Leroi'nin gözleri irileşiyor ve yüzü olağanüstü bir şekilde hareketsizleşiyor. Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp banyoya giriyor ve beni neyi yanlış söylediğimi düşünürken bırakıyor.

KIRK ÜÇ

LEROI

Tanrı gibi mi?

Dušta sıcak spreyn altında durup suyun çelişkili düşüncelerimi yıkamasına izin veriyorum. Hikâyenin tamamını sadece üç kadın biliyor ama bana öfke ya da dehşet dolu bakışlarla bakmayan tek kişi Seraphine.

Anton olay yerine vardığında, işi tamamlamadığım için acınacak halde olduğumu düşündü. Annem ve kız kardeşim neredeyse bir saattir bana bağırıyor, bu kadar korkunç bir şeyi nasıl yapabildiğimi soruyorlardı. Onların sözleri arka planda kaldı çünkü dikkatimin her zerresi yerde kanlar içinde yatan piçin üzerindeydi.

Nefesinin her bir hırıltısı kulak zarımı tırmalıyor ve sinirlerimi yıpratıyordu. Yalnız olsaydım işini bitirirdim ama iki kadın, sanki onları korumaya çalışan sevgi dolu bir kardeş ve oğul değil de taş kalpli bir katılmışım gibi çılglık atarken ilerleyemezdim.

Şampuanı elime alıp saçlarımda gezdirirken düşüncelerim Seraphine'in sözlerine geri dönüyor. Annesine tecavüz eden adamları öldürmüş olsaydım bana tapacağını söylemişti. Bunu söylemenin tuhaf bir yolu ama canavar olarak görülmekten iyidir. Onun gözünde ben bir kahramanım.

Ama yanılıyordu.

Kahramanlar sabırlı ve yumuşaktır. Kahramanlar naziktir. Kahramanlar kadınları boğazlarından tutup acıtana kadar sikmezler. Kahramanlar kurtarmaları gereken kadınlara da şehvet duymazlar. Seraphine'in talepkâr ve sert bir erkeğe değil, yavaş ve sakin davranacak bir erkeğe ihtiyacı var.

Ben olmayan biri.

Diğer erkeklerin elinde yeterince acı çekti. Kendime taktığım tasmayı çıkarmak sadece onun travmasını artıracaktır.

Sikim sertleşmek için o anı seçiyor. Bir homurtu ile muslukları soğuğa çeviriyorum ve buzlu spre y uyarılmamın alevlerini söndürüyor. Seraphine doğal bir itaatkâr değil. Kırılmış, masum ve tatlı biri. Sakin yüzümün, onun katil içgüdülerini tetikleyebilecek arzuları kontrol altına almak için kullandığım bir kafes olduğunun farkında değil.

Bana bir bıçakla saldıracağı düşüncesi kanımı ısıtıyor ve ereksiyonum bana nasıl dayandığını hatırlayınca kabarıyor. Başımı soğuk suyun altına daldırıp bir iniltiyi yutuyorum ve kendimi çok derinde bulmadan önce bu çılgınlığa bir son vermeye odaklanıyorum.

Durulanıyorum, suyu kesiyorum ve Seraphine'in ihtiyaç duyduğu ya da hak ettiği erkek olamayacağım gerçeğini kabullenerek duştan çıkıyorum.

Ben odama girdiğimde o gitmişti, muhtemelen emredildiği gibi giyiniyordu. Yeni kıyafetimi giydikten sonra kahvaltıya başlamak için odamdan çıkıyorum.

Yumuşak bir kıkırdama bakışlarımı yemek masasının diğer tarafına, Seraphine'in Miko'nun yanında sadece benim gömleğimle oturduğu yere çeviriyor. Birbirlerine yaslanmış, bir bilgisayar tabletinin ekranı üzerinde kamburlaşıyorlar.

Bir çıplak bacağını göğsüne doğru çekerek sandalyeye tünüyor, topuğu koltuğun kenarında dengede duruyor. Miko'nun bakışları elindeki tabletten Seraphine'in açıkta kalan kalçasına kayınca çenem sıkılıyor. Seraphine'in çıplak olduğu halde erkekleri daireme davet etmeye hakkı yok.

"Bu zombinin başını kesiyor," Miko ekrandaki bir şeyi işaret ediyor.

İki kez dokunuyor ve ciyaklıyor. "Başka ne yapabilirim?"

Miko utangaç bir gülümsemeyle, "Onları ateşe verebilirsin," diye cevap verir.

"Bırak ben deneyeyim." Hareketi gömleğimin yakasının kaymasına ve omzunun ortaya çıkmasına neden oluyor.

Miko'nun bakışları kremi tenine odaklandığında, onları parçalamamak için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Şakaklarımdaki basınç, kalbimin her atışında daha da artıyor. Öfkemi kontrol altında tutarak odayı geçiyorum ve iki avucumu masaya vuruyorum.

Birbirlerinden ayrıldılar. Miko kızarıyor, Seraphine ise tanıdık bir meydan okuma ifadesiyle bana bakıyor.

"Hey dostum, kapıyı çaldım ve Sera beni içeri aldı," diyor Miko. Sera mı?

Seraphine'in kocaman mavi gözleriyle karşılaştım. Yatak odamda karşıma çıkan o savunmasız kızıdan eser yok. Daha çok, kanlar içinde yakaladığım ve düşmanın penisini gofret inceliğinde dilimler halinde kesen kıza benziyor.

Şimdi onun kaos anlayışıyla uğraşmanın sırası değil. "Neden buradasın?" Miko'ya soruyorum.

"Bana hacker olmayı öğretecek," diyor Seraphine, gözleri parlayarak.

Onun alaylarını duymazdan gelip koltuğunda kayan Miko'ya odaklanıyorum. "İlk nakil için kullandıkları hastaneyi buldum, New Jersey'de. Canlı donör, doğum tarihi o zamanlar on sekiz yaşında olan bir adammış ve verilen adres de Joseph Di Marco'ya ait Queen's Gardens'ın köşesindeki bir apartman dairesi."

"Avukatı biliyor muydu?" Sahiplenmenin tüm izlerini silerek soruyorum.

"Ne bekliyorsun?" Seraphine'e söyledim. "Giyin ve gidelim."

"Miko bir yangında yandığını ve binanın hâlâ yeniden inşa edilmekte olduğunu söyledi."

"Kahretsin." Burnumun kenarını sıkıyorum ve dikkatimi tekrar Miko'ya veriyorum. "İkinci ameliyatla ilgili bir ipucu var mı?"

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum." Bir omzunu kaldırıyor. "Birleşik Devletler'deki tüm hastanelerde sahte doğum tarihlerini aramak için bir makro ayarladım. Onları bulmamız an meselesi."

Başımı salladım. "Harika iş."

Miko oturduğu yerden kalkar ve Seraphine tableti ona uzatmaya çalışır. "Sende kalsın," diyor, yanakları kararıyor.

"Teşekkür ederim." Kirpiklerini indiriyor ve gülümsüyor.

Miko kapıya doğru dönmeden önce vücuduna son bir kez bakıyor. Onu suçlayamam bile-Seraphine hem güzel hem de yaşına uygun. On dokuz yaşındaki bir bakireye göre o, yan odadaki sofistike yaşlı kadın.

Seraphine zavallı Miko'yu yiyip bitirecek ve onu parçalara ayıracaktı.

O gidene kadar sessizce bekliyorum. Kapı kapanır kapanmaz Seraphine'e doğru ilerliyor ve onu kolundan tutup yukarı çekiyorum.

"Tek kelime etme." Onu balkondan geçirip çatı terasına çıkan demir merdivenlerden yukarı çıkarıyorum.

Aşağıdan gelen trafik gürültüsü, damarlarımda dolaşan öfkeyle boğuklaşıyor. Beaumont şehri parmaklıkların ötesinde uzanıyor, gökdelenleri sabah ışığıyla yıkanıyor. Kolundaki tutuşumu bırakıyorum ve Seraphine'in boş yüz hatlarına bakıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Tıslıyorum.

Gözleri sahte bir şaşkınlıkla açılır. "Ne demek istiyorsun?"

"Miko yasak bölge," diye hırladım. "O iyi bir çocuk ve senin onu yönlendirmene izin vermeyeceğim."

Başını eğiyor ve kalın, sarı kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Ben-"

"Saçmalamayın kes," diye hırladım. "Eğer bu sabah için kızgınsan, bunu benimle h a l l e t . Miko'yu bu işe bulaştırma. O senin oyunların için çok genç."

Seraphine'in burun delikleri alevlendi. Dudakları bir inkârla ayrıldığında, aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve bir elimi boğazına doluyorum.

Gözleri açılıyor ve göğsü kabararak nefesi kesiliyor. Sıcak bir sabah olmasına rağmen meme uçları ödünç aldığı gömleğinin kumaşından dışarı çıkıyor.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor ve göz bebekleri büyüyor. Nabızı parmaklarımın altında hızla atarken, kanım arzuyla ısınıyor. Lanet olsun bu kadına. Sinirlerimi bozduğunda bile beni çılgına çevirmeyi başarıyor.

"Kıskanç bir erkek arkadaş gibi davranmayı bırak," diyor. "Bu sadece bir konuşmaydı."

Parmaklarım boğazını sıkıyor ve bir inilti çıkarıyor. Yakınına eğilip dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Beş yılını erkekleri ölüme sürükleyerek geçirdin. Beş yıl boyunca ne söyleyeceğini ve dikkatlerini çekmek için kendini nasıl konumlandıracağını bildin. Miko bir çocuk. Senin manipülasyonunu hak etmiyor."

Geri çekiliyor, gözleri keskin yarıklar halinde daralıyor ve güzel yüz hatları gizlenmemiş bir nefretle geriliyor. Muhtemelen ölümümü planlamak için binlerce yol hayal ediyor - çizimlerinden bazılarını zaten gördüm. Küçük şeytan kurbanını etiketlediğinden emin, bu yüzden benim sakatlanmamı hayal etmesi hata değil.

"Beni istemiyorsun," diyor, sesi nefes nefese. "Miko'ya sahip olmamı istemiyorsun. Ne istiyorsun?"

Mükemmel bir soru.

Seraphine'in altımda kıvrınmasını, muhteşem yüzünün zevk ve acının karışımı içinde bükülmesini istiyorum. Çığlıklarının kulaklarımda çınlamasını, teninin dokunuşlarımla işaretlenmesini ve geçmişindeki tüm o piçlerin anılarını silmesini istiyorum. Onun zihnini, bedenini, ruhunu istiyorum.

Bu düşünce yasak ve istenmeyen bir şekilde geliyor. Onu geri itiyorum ama çabam boşa gidiyor. Seraphine hâlâ orada, bana doğru bastırılmış, kalbi çarpıyor ve bakışları benimkini yakıyor.

Bir kadın için hiç bu kadar arzu duymamıştım. Masum ama sinsî, savunmasız ama güçlü. Bana kendi kurallarımı unutturan sarhoş edici bir kombinasyon.

"Ne istiyorum ben?" Hırlıyorum.

Gözleri kararıyor ve o kadar yaklaşıyor ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Boynundaki elim gevşiyor ve başparmağımı narin çenesinin üzerinde gezdiriyorum.

"Seni kurtarmak istiyorum, Seraphine. Hak ettiğin hayatı yaşayabilmen için o ölümcül içgüdülerini evcilleştirmek istiyorum."

Elim kendi isteğiyle boynunun kıvrımında, omuzlarının eğiminde ve kalçasının kabarıklığında ilerliyor. Ne yaptığımın farkına varıyorum ve elimi çekiyorum.

"Miko'ya zarar verirsen, seni bitiririm. Anlaşıldı mı?"

Başını sallıyor, dudakları titriyor.

"Güzel." Keşke bu yüzleşmeden önce onu giydirseydim diye düşünerek uzaklaşıyorum. "Şimdi mindere otur ve nefes egzersizlerine başlayalım."

Seraphine tek kelime etmeden dönmeden önce birkaç dakika beni inceliyor. Arkasından bakıyorum ve içimdeki pişmanlık duygusunu görmezden geliyorum. Başa çıkabilecek kadar donanımlı olmadığı arzulara teslim olmak bencilce ve tehlikeli olurdu.

Onu bir canavardan başka bir canavara teslim etmek için kurtarmadım. Benim sıkı kontrolümün altında ne yattığını asla öğrenmemeli.

KIRK DÖRT

SERAPHINE

Leroi beni saatlerce çatı terasında meditasyon yapmaya zorluyor. Bu onun kıymetli küçük Miko'suna yakınlaştığım için benim sözsüz cezam.

Aç olduğumdan şikayet ettiğimde, bana kahvaltı barları ve meyve suyu getiriyor. Konsantre olamadığımı söylediğimde, kafamın yanlarından tutuyor ve onu öldürme düşüncelerini engelleyen mantralar okumamı sağlıyor.

Sinir bozucu biri.

Miko ile flört etmeye çalışmıyordum bile. En azından fazla değil. Sadece Leroi'ye seçeneklerim olduğunu ve taşaklarının büyümesini beklemeyeceğimi gösterecek kadar. Çoğu zaman bana kırılğan küçük bir bakireymişim gibi davranıyor. Diğer zamanlarda, istediğimin bir kısmını veriyor ve bu konuda kendimi kötü hissettiriyor.

Yakışıklı, tehlikeli, koruyucu, bir kızın ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip ama yine de cazibesine kapılıp harekete geçmeyi reddediyor. O bir alaycı.

Bakışlarının dudaklarımda kalışını, vücudumda gezinişini ve ne zaman çok yaklaşıp sertleştiğini görüyorum. Sonra bakışlarımı başka bir adama çevirdiğim an, o bir pisliğe dönüşüyor. Beni istiyor. Ne derse desin.

Leroi'yi kışkırtmak için Miko'yu kullanamayacaksam, başka birini bulurum. "Seraphine."

Keskin sesi beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve gözlerimi açıyorum. Leroi minderde karşımda oturuyor ve ellerini çapraz bacaklarının üzerine koymuş. Yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor ama bakışlarının sıcaklığı tenimi yakıyor.

Yutkunarak daha dik oturuyorum. "Evet?"

"Nefes egzersizlerini takip etmiyordun," diyor. İki omzumu da kaldırıyorum. "Düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Özür dilerim," diyorum kendimi durduramadan.

Başını eğerek detaylandırmamı işaret ediyor.

"Miko'yu içeri aldığım anda giyinmeliydim. Onun benimle ilgilendiğimi düşünmesini sağlamakla hata ettim."

"Ve?" diye sormadan önce birkaç dakika beni inceledi.

"Ve özür dilerim."

"Kabul ediyorum." Leroi oturduğu yerden kalkıyor ve bana elini uzatıyor. "Ama dürtülerini kontrol etmeyi öğrenmelisin. Bunun bir parçası da harekete geçmeden önce düşünmektir."

Başımı sallayarak elini tuttum ve beni yukarı çekmesine izin verdim. Leroi'yi kıskandırmaya çalıştığım için üzgün değilim ama Miko'yu kullanmam çok baktandı. Tasmamı devre dışı bıraktı ve tüm araştırmaları olmasaydı, görevimde bunun yarısı kadar bile ilerleme kaydedemezdik.

Leroi giyinmem için beni aşağıya indiriyor ve ardından kocaman bir yeşil salata ile İspanyol tortillasından oluşan bir brunch servis ediyor. Daha sonra alt kattaki dairelerinden birine gidiyoruz. Kalın siyah paspaslar zemini kaplıyor ve aynalar bütün bir duvarı kaplıyor.

Bakışlarım serbest ağırlıklar, egzersiz makineleri ve kum torbalarından oluşan bir dizi standın üzerinde geziniyor. "Burası da neresi?"

"Burası Miko ve benim yağmur yağdığında egzersiz yaptığımız yer." Leroi odanın etrafını işaret ediyor. "Sen de burada yağsız kas geliştirecek ve fazla enerjinin bir kısmını yakacaksın."

"Ama ben enerjik değilim."

Kaşlarını kaldırarak bana döndü.

Arkama bakıyorum. Babamın beni eğitmesi için tuttuğu bakıcı, duvara zincirliyen yeterli kardiyo yapabilmem için bir cross trainer makinesi sağladı ve ayrıca bana vücut ağırlığı egzersizleri yaptırdı. Eğer kota egzersizlerimi yapmazsam, tasmayı çalıştırıyordu. O ürkütücü yaşlı adamın başka bir kıza sütyensiz egzersiz yaptırdığını düşündükçe gözleri kıvılcımlara dönüşene kadar elektrik veresim geliyor.

Leroi omzumdan tuttu ve beni bir sehpanın üzerindeki kum torbasına götürdü. "Burada bekle."

Bir odaya girer ve elinde iki çift boks eldiveniyle çıkar. "Bunları giy."

Onları ellerime tutuşturdu. Nereden biliyordu benim Boyut mu? "Sana yumruk atmayı öğreteceğim. Ne zaman kendini sinirli hissedersen, buraya gelmeni ve saldırganlığını kontrol etmeni istiyorum."

Eldivenleri takıyorum ve Leroi geride durup yumruklarımı torbaya vurmamı izliyor. Babamın ciğerini yumrukladığımı ve merhamet için ağlattığımı hayal ediyorum. Babam Gregor'a dönüşüyor, Gregor da Samson'a. İntikama o kadar odaklanmışım ki odanın geri kalanı yok oluyor.

"İyi bir sağ kroşen var," diyor Leroi, beni transımdan çıkararak. "Solun üzerinde çalışmalısın."

Arkamda duruyor, duruşumu ayarlıyor ve tekniği gösteriyor. Vücudunun sıcaklığı benimkini sarıyor ve boşluk onun erkeksi kokusuyla doluyor. Ne söylerse söylesin eterde kayboluyor çünkü konsantre olabildiğim tek şey onun varlığı.

"Şimdi tekrar dene," diyor.

Solumla bir yumruk atıyorum ve onay için Leroi'ye bakıyorum. Başını sallıyor ve hareketlerime rehberlik etmeye devam ediyor. Tekrar denediğimde bu kez başıyla beni onaylıyor.

"Aferin kızıma."

Övgü doğrudan klitorisime çarpıyor, yanaklarım sıcaklıkla alevleniyor ve tüm kanım bacaklarımın arasındaki muhtaç noktaya gidiyor. Leroi kollarını kavuşturuyor

ve ne düşündüğümü tam olarak bildiğini ifade eden bir bakış atıyor.

"Fazla enerjiniz olmadığına emin misiniz?" diye sorar.

Kaşlarımı çatarak, o olduğunu hayal ederek torbayı tekrar yumrukluyorum. Ne hıyar ama. "Miko'yu evlat mı edindin?"

Hayali yüzüne bir aparkat indiriyorum. Zihnimin gözünde, kum torbası Leroi darbemin şiddetiyle geriye doğru sendeliyor.

"Hayır. Aile her zaman kan üzerine kurulmaz," diyor.

Dikkatimi çantaya vermeden önce bakışlarım gerçek Leroi'ye yöneliyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Benden onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmamı istedi."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. "O da benim gibi miydi?"

Leroi'nin yüz hatları sertleşir. "O bir mahkûm değildi ama kötü bir yerdeydi. Yardım isteğini geri çeviremezdim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü ben daha kötü durumdayken de birileri benimle ilgilendi."

Başımı sallıyorum, boğazım düğümleniyor, zihnimde elinde silahla ölmek üzere olan bir adamın başında duran ve odaya kan sıçramış bir çocuk sahnesi canlanıyor. Leroi'nin akıl hocası, tıpkı Leroi'nin bodrumda görüldüğü gibi, siyahlar giymiş, güçlü ve heybetli bir şekilde içeri girmiş olmalı. Gözlerimin arkası yanıyor ve konuyu değiştirmek için bir şeyler düşünüyorum.

"Miko'ya hacker olmayı sen mi öğrettin?" Çantayı sallayan yüksek bir tekme deniyorum.

Leroi kıkırdar. "Bilgisayar becerileriyle geldi. Ben sadece yeteneğini geliştirmesine yardımcı olmak için ekipmana para ödedim."

"Onu gerçekten önemsiyorsun, değil mi?" "Elbette. O küçük bir kardeş gibi."

Duraklıyorum, yumruğum çantanın üzerinde hareketsiz kalıyor. Sözlerinin imaları boğazımı kösele gibi sarıyor. Eğer genç bir insanı kurtarırsen

bir iş onları aile yapar, bu Leroi'nin neden beni itip durduğunu açıklıyor mu?

Ona doğru bakmadan, "Bu beni senin küçük kız kardeşin mi yapıyor?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıtlıyor Leroi. "Sen başka bir şeysin." "Ne?"

Eldivenli elini omzuma koyuyor ve dudaklarını kulağıma doğru indiriyor. "Yumruklamaya devam et."

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Bir karşılık verme dürtüsüne direnerek çantaya bir dizi yumruk savuruyorum. Leroi'nin hayali versiyonu her darbeden sonra geri çekilirken, gerçek versiyonu çevremden beni izliyor.

"Bıçağım olsaydı bu çok daha tatmin edici olurdu," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Hâlâ sinirli misin?" diye soruyor.

"Evet." Sol yumruğum torbaya çarptı. "Yumruk torbaları kanamaz."

Bir kahkaha attı. "Katil gibi mi hissediyorsun?"

"Bu bir kelime bile değil," diyorum kaşlarımı çatarak ve bir sağ kroşe atıyorum.

Leroi iki elini de omuzlarıma koydu. "Sakinleş, biraz su iç ve benimle gel. Eğer istediğin kansa, tam olarak ihtiyacın olan şey bende var."

KIRK BEŞ

LEROI

Beaumont Şehri'nin dış mahallelerine vardığımızda akşamın erken saatleriydi. Seraphine yolculuğun çoğunda uyudu, yoğun bir eğitim gününden sonra bitkin düşmüştü. Ona bir ders vermek istemiştım ve işe yaradı. Eğitim seansından sonra, her zamanki ödölünü talep etmeyi düşünmedi.

Güneş ışığının son kalıntıları gökyüzünü canlı bir kırmızı tonuna boyuyor ve bana poker gecesindeki katliamı hatırlatıyor. Yolcu koltuğuna bakıyorum ve masum küçük seri katilime gülümsüyorum. Ayaklarını koltuğa dayamış, kıvrılmış ve başını cama yaslamış.

Bir meleğe benziyor. Karanlık bir melek. Düşmüş bir melek. İntikamcı bir melek. Benim meleğim. Yüzündeki kahve rengi saç tellerini fırçalamak istiyorum ama o zaten yıpranmış olan direncimi kesip atacak.

Kısmen işe yaramış olsa da Miko'yu beni kışkandırmak için kullanması hoşuma gitmedi. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi inkar edemem, ancak onun sınırların dışında olmasının nedenleri var.

O tam da benim dengemi bozan türden bir kadın. Onunla birlikte olmak kontrolü kaybetmek demek.

Öfke dolu bir an için Miko'yu rakip olarak gördüm. Onu orgazmlarla eğitmeyi asla kabul etmemeliydim ama anlaşmamızdan dönmek için artık çok geç.

Deponun önüne yanaştıktan sonra motoru kapatıyorum, iniyorum ve kapısını açmak için etraftan dolaşıyorum.

"Uyan." Parmaklarımı çilek kokulu saçlarında gezdiriyorum.

Gözleri çırpınarak açıldı. "Çoktan vardık mı?"

"Sonuncusundan hemen sonra Paolo Rochas'ı görmeyi kaldırabilecek misin?"

Uykunun tüm izleri kaybolur ve mavi gözleri keskinleşerek yarıklara dönüşür. Emniyet kemerini çözüp arabadan iniyor ve omuzlarını dikleştiriyor. "Nerede o?"

Terk edilmiş binaya doğru yürürken, onun öfkeli nefesleri dışında sessizlik hakim. Çok geçmeden Rochas'ı bıraktığım odanın kapısından içeri girdik.

Burun deliklerim idrar, ter ve kıç kokularının karışımıyla seğiriyor. Kenara çekilip Seraphine'in içeri girmesine izin veriyorum. Rochas başını göğsüne yaslamış uyuyor, yüz hatları bir tutam yağlı siyah saç tarafından gizlenmiş. Hem üzerine yığıldığı sandalye hem de altındaki zemin sarı bir sıvı tabakasıyla kaplı.

Seraphine ileri atılıyor ama ben omzunu tutuyorum.

"Bekle." "Ne için?" diye hırlıyor.

Odanın köşesindeki lavaboya yürüyorum, musluğa bir hortum takıyorum ve hem yere hem de Rochas'a soğuk su püskürtüyorum. Adam gürültülü bir sarsıntıyla uyanıyor ve yere sabitlenmiş sandalyede geriye doğru sallanıyor.

"Ne oluyor lan?" Rochas çığlık atıyor, kafası yana doğru sallanıyor. "Burası da neresi?" diye sorar.

"Şirketin zaman zaman kullandığı bir sorgu odası." Su berraklaşıp beton zemine yerleştirilmiş bir ızgaranın içinde kaybolana kadar omzunu tutuyorum.

"Kimsin sen?" Sesi tizleşir. "Artık gidebilir miyim?"

Suyu kapatıyorum. "Gabriel ve Samson'ı sormayı unutma."

Kadın öne atılır ve adamın suratına sert bir yumruk indirir. Adam gırtlaktan gelen bir çığlıkla kafasını geriye atıyor. İkinci yumruğu burnundan kan fişkırmasına neden oluyor.

Sırıtiyorum, göğsüm gururla kabarıyor. Hızlı öğreniyor. Julio Catania ile geçen geceden beri tekniği geliştirdi.

"Kimsin sen?" diye hırslıyor.

"Soruları soran benim," diye tersliyor. "Gabriel Capello nerede?"

"Kim?"

Başımı sallıyorum. Bu pisliklerle hep aynı şey. Siz gerçekten acı verene kadar aptalı oynuyorlar. Lavabonun yanındaki dolapları açıp bir alet kutusu ve bir rulo bıçak çıkarıyorum.

"Seraphine." Onları tezgahın üzerine koydum.

"Teşekkürler." Rochas'ın yanından ayrılır ve aletleri inceler. "Elektrikle çalışan bir şeyiniz var mı?"

Aklıma bir keresinde bana küvetteki saç kurutma makinesiyle ilgili anlattığı hikâyeye geliyor ve ona doğru eğilerek "Devrelerimi mahvedemeyeceksin" diyorum.

Başını iki yana sallar. "Öyle bir şey değil. Sende ne var?"

İç çekerek ikinci dolabı açıyorum, elektrikli aletleri çıkarıyorum ve tezgâhın üzerine yerleştiriyorum. Seraphine matkaba uzanıyor ama ben bileğini tutuyorum.

"Ne planlıyorsun?" Ben soruyorum.

"Sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı var," diye cevap veriyor zarif bir omuz silkmeye. "Elektrikli matkap kullanmayı biliyor musun ki?"

Tetiğe basıp motorunu çalıştırmadan önce birkaç dakika inceliyor. "Evet, ama o şey nerede?"

"Matkap ucu
mu?" "Evet,
o."

Çıglıklarından anladığı kadarıyla Rochas, Seraphine'in hayatında hiç elektrikli alet kullanmadığını ve ne halt ettiğini bilmediğini söyleyebilir.

yapıyor. Koltuğunda ileri geri sallanıyor, kurtulmaya çalışıyor ama çabası nafile.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye bağırır. "Sana anlatacağım. Sana her şeyi veririm. Sadece o sürtüğü ve matkabını geri çek."

Cihazı 1/16 inçlik bir matkap ucu takıyorum ve Seraphine'e geri veriyorum. Rochas, Seraphine'in matkabı tuttuğunu görünce hiperventilasyon geçiriyor.

"Bana konuşma şansı bile vermiyorsun." "O zaman konuş," diyor, sesi soğuk.

Nefesim hızlanıyor. Onun başka bir adamın kontrolünü ele geçirmesini izlemek heyecan verici. Belki küçük boyundan, belki de gücünü geri aldığını bilmesinden, ama gözlerimi Seraphine'den ve matkabından alamıyorum.

"Önce neyi bilmek istiyorsun?" diye sorar.

"Gabriel Capello nerede?"

Sertçe yutkunuyor, gözleri Seraphine'de. "Onu en son beş, altı yıl önce, patron onu bir kız arkadaşının evinden almamı söylediğinde gördüm."

Başımı sallıyorum. Şimdiye kadar anlattıkları onun anlattıklarıyla örtüşüyor. "Onu nereye götürdün?"

"Queen's Gardens'da bir daire." Öksürüyor. "Yemin ederim, ondan en son bu kadar haber aldım."

"Başka biri Gabriel'e göz kulak oluyor olmalı," diyor.

Rochas başını iki yana sallar. "Varsa bile tanıdığım kimse değil. O çılgın sahneden sonra aylarca konuştuk, daha sonra ne olduğunu bilmek istedik."

Bu örtmece karşısında dudaklarım kıvrıldı. Korumalarına çocuklarının annesini aşağılamalarını ve toplu tecavüz etmelerini emreden bir adam 'sahne' değildir, özellikle de Rochas hevesli katılımcılardan biriye.

"Bu ne demek oluyor?" diye tersliyor.

İrkildi. "Hiçbir şey. Ben ve Mike'ın Gabriel'i aldığımız gece... farklıydı."

"Oh," diye soruyor Seraphine. "Nasıl yani?"

"Sadece bir çete patlaması. Patron, metreslerinden birini kendisini terk ettiği için cezalandırdı ve oğlanların hepsi bir parça aldı."

Seraphine'in yüz hatları bu küçümseme karşısında öfke dolu bir ifadeye bürünüyor ve midem takla atıyor. İleri atılıp matkabı kafatasına saplamadan önce kolundan tutuyorum.

"Bekle." Onu geriye doğru çektim. "Samson Capello'nun yeri hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"O öldü," diyor Rochas, sesi boğuklaşarak.

"Catania bana Capello'ların evine girip cesetleri teşhis ettiğinizi söyledi."

"Bu doğru," diyor.

"O zaman ikizlerden birini yüzüstü yatarken bulmuş olmalısın."

"Buldum."

"Onu çevirdin mi?" diye sordum. İrkildi. "Ne?"

"Samson'un öldüğünü nereden biliyordun?"

Seraphine matkabın motorunu çalıştırıyor ve çıkan ses onun irkilmesine neden oluyor.

Sesimi alçaltarak Rochas'a doğru eğildim. "Bu odadan canlı çıkamayacağının farkında mısın?" Gözlerini sıkıca kapatıyor ve ben devam ediyorum. "Samson seni kurtarmaya gelmiyor, meslektaşların da öyle. Ya beynine sıkılacak bir kurşunla öleceksin ya da sevimli çırağımın matkabıyla kafatasını açmasına izin vereceğim."

Rochas hıçkırıyor, yüzü teslimiyetle buruşuyor. "Ölen adam arabası çalışmayan uzaktan bir kuzenmiş. Sam'in geceyi başka bir yerde geçireceğini bildiği için onun yatağını kullanmış olmalı."

"Bu çok mu zordu? Şimdi bize onu nerede bulabileceğimizi söyle."

"Son duyduğuma göre kasabayı terk etmiş ve ailesini öldüren adam ölene kadar saklanıyormuş." Yutkunuyor. "Yemin ederim. Tek bildiğim bu. Sam katillerin izini sürmek için iki şirket tuttuğunu söyledi ama-"

"Hangileri?"

"Bilmiyorum!" diye ağlıyor.

Geri çekiliyorum. Önemli değil. Biri Anton'dan bana miras kalan şirket. Diğer firma var olmayan ipuçlarını arayarak zaman kaybedecek. Kullandığım tüm araçlar sahte kimlikler ve sahte plakalar kullanılarak kiralandı. Bir park cezası yüzünden bile tutuklanmadım, bu yüzden suç mahallinde bulacakları herhangi bir DNA kanıtı bana kadar uzanmayacak.

"Pekâlâ," diye Seraphine'e dönüyorum. "Senin sıran."

Rochas bana dik dik bakıyor, gözleri kocaman. "Bana söz verdiğin kurşun ne olacak?"

"Yarım kalmış bir iş daha var," diyorum tezgâha doğru dönerken. "Ama küçük çırağımın hafızanızı tazelemesine izin vereceğim."

Seraphine dişlerini göstererek Rochas'a doğru ilerliyor. Kendini dizginlemesinden geriye kalanlar eriyip gidiyor ve gözleri öfkeyle parlıyor.

Arkama yaslanıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve gösterinin tadını çıkarıyorum. Onun bu adamı yıktığını görünce ne kadar tahrik olursam olayım, sikim serbest kalmak için ne kadar ağrırsa ağrısın ve Seraphine ödülünün sınırlarını genişletmem için bana ne kadar yalvarırsa yalvarsın, güçlü kalacağım ve daha fazla sınırı aşmayacağım.

KIRK ALTI

SERAPHINE

Paolo Rochas hatırladığım kadar iğrenç. Çökük yüzü ve yağlı saçları, o ve diğerlerinin anneme saldırdığı gece kabuslarıma giriyordu.

Ona olan nefretim o kadar güçlü ki sinüslerim onun kanının kokusuyla doldu.

"O matkapla ne yapacaksın?" diye bağıyor.

"Güçsüz olmak o kadar da iyi hissettirmiyor, değil mi Paolo?"
Dişlerimin arasından tıslıyorum.

İrkildi. "Ne?"

"O gece hakkında öyle sıradan konuşuyorsun ki, sanki olan en önemli şey bir arabaya binip Gabriel'i kaçırmakmış gibi."

Gözleri, intikamımı almam için bana alan açan Leroi'ye doğru kayıyor. Dudağım kıvrılıyor. Bu pislik herif sırf ikisi de erkek diye Leroi'nin beni kurtarmaya geleceğini mi sanıyor?

"Evangeline Capello'yu hatırlıyor musun?"

Yutkunur, başını sallar, gözlerini sıkıca kapatır.

"Bacaklarının arasındaki o iğrenç şeyle onu nasıl boğduğunu düşünersek, yapmalısın. Ona ne söyledin?"

Nefesi kesiliyor ve vücudu titremeye başlıyor. Matkabın motorunu hızlandırıyorum, bu da onun yana doğru kaçmasına neden oluyor. Babam onu susturmasını emrettiğinde o kadar kibirliydi ki, fermuarını açıp pis penisini kızın boğazına sokmaktan gurur duyuyordu.

"Kendini kaybedemezsin." Yanağına bir tokat attım. "Gözlerini aç yoksa kapaklarında bir delik açarım."

Gözleri fal taşı gibi açılır, yüz hatları acıyla buruşur. "O ben değildim. Başka biriydi-"

"Yalan söyleme." Matkap ucunu yüzünden bir santim uzakta tutuyorum ve birkaç uyarı devri ile tetiğe basıyorum.

Geriye doğru sarsılır ve çığlık atar. "Emir almıştım. Eğer yapmasaydım, sonum Raphael gibi yerde ölü yatmak olurdu."

Bir yalan daha. Boğazım suçluluk duygusuyla tıkanıyor ama yutkunuyorum. Bunların hiçbirisi benim hatam değildi. Annemin vahşice öldürülmesinden sorumlu olan adamlara odaklanmalıyım.

"Hoşuna gitti mi, fahişe?" Alay ederek söylüyorum. "Bu kocaman aletin içinde boğulmak hoşuna mı gidiyor?"

Gözleri tanıma ile parlıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Evangeline'e olanlarla hiçbir ilgim olsun istemezdim ama başka seçeneğim yoktu."

"Göster bana."

Sertleşiyor, gözleri açılıyor.

"Övündüğünüz kadar büyük olup olmadığını görmek istiyorum."

"Seraphine," diye uyarıyor Leroi arkamdan.

Onu görmezden geliyorum. Onu kıskandırmak için Miko'yu kullanamıyorsam, Paolo'nun son anlarından yararlanacağım. Paolo yutkunuyor, adem elması aşağı yukarı sallanıyor. Onu boğmak için matkap ucunu yumruya sokmak istiyorum ama bu düşüncüyü sonraya saklıyorum.

"Ellerim bağlı," diye fısıldıyor. "Aletimi görmek istiyorsan, çekip çıkarmak zorundasın."

Matkabı tezgâha geri koyuyorum, bakışlarım bıçak rulosuna takılıyor. Hepsi Paolo için planladığım şey için çok büyük, bu yüzden alet setine bakıyorum ve kavisli saplı bir kutu kesicide karar kılıyorum.

Leroi kolumu tuttu, sonra bana doğru eğildi ve homurdandı, "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"İntikamıma karışma," diye tıslıyorum.

Demek istediğini anlatmak için yeterince sert sıkıyor. "Terbiyeli ol." "Onun tarafını mı tutuyorsun?" Onun yüzüne bakıyorum.

Leroi'nin gözleri öfkenin karanlık çukurları, çenesi sıkıca kenetlenmiş. Cevap vermiyor çünkü bu gerçekten nasıl hissettiğine dair gerçeği söylemek anlamına gelecek. Leroi beni istediğini itiraf edemeyecek kadar inatçı.

Kolumu bırakıyor ve ben de sırtarak Paolo'ya dönüyorum. Paolo'nun nefesi kısa, keskin soluklarla geliyor ve yüzü bir dehşet maskesine dönüşüyor. Yaklaşıyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

"O gece pantolonunun içinden kendine dokunuyordun, annemle sıranın sana gelmesini bekliyordun."

Adem elması sallanıyor.

Maket bıçağını fermuarına bastırıyorum. "Şimdi sıra sende."

"Yapma bunu," diye mırıldandı. "Lütfen."

Başımı eğiyorum. "Hatırladın. Sen o iğrenç şeyi boğazına tıkmadan önce annemin söylediği sözler tam olarak bunlardı."

Yanıtını beklemiyorum çünkü kot pantolonunun kumaşını kesmeye başladım bile. Bıçağım derisini keserken Paolo irkildi ve tısladı.

"Oops, üzgünüm." Bir omzumu kaldırıyorum. "Umarım bu ereksiyonunuzun kalitesini etkilemez."

"Sen delisin."

Açık deliğe uzanıyorum ve penisini tutuyorum. Yumuşak, gevşek ve acınacak kadar küçük. "Bu ne?"

Başını yana doğru sallıyor. "Lütfen, hayır."

Durmam için çığlık atana kadar parmaklarım etinin etrafında sıkılaşıyor. Onu sertleştirmeye çalışarak çekiştiriyor ve sıkıyorum, ama tek elde ettiğim daha fazla acı dolu ığlık.

"Bu işe yaramayacak," diye mırıldanıyorum, parmaklarım gevşiyor. "Bu şekilde olmaz."

Paolo öne doğru eğilip inliyor ama rahatlaması için henüz çok erken.

Matkabı almak için tezgâha döndüğümde Leroi'nin bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. Onaylamamasının ağırlığı omuzlarıma çöküyor ama onu ve ifte standartlarını görmezden geliyorum.

"Muhtemelen güçlü bir pozisyonda olmadığı sürece boşalamayan adamlardan birisin," diyorum.

Paolo başını iki yana sallıyor.

"Yani gözlerinizi kapatıp matkabı en yüksek ayarda dinlerseniz, çığlık atan bir kadını tuzağa düşürdüğünüzü hayal edebilirsiniz."

"Sen hastasın," diye mırıldanıyor.

"En azından bunu itiraf edecek kadar dürüstüm."

Tetiği tekrar çekiyorum ve matkabın alt kısmını penisine bastırarak titreşimlerin işini yapmasına izin veriyorum. Paolo'nun çığlıkları matkabın sesine karışarak korkunç bir karışıklık yaratıyor.

Oturduğu yerde kıvranıp kasılırken gözyaşları yağlı yüzünden aşağı akıyor. Bakışlarım onun acı çeken yüz hatlarından, filizlenmekte olan ereksiyonuna kayıyor, kalçalarımın arasındaki nabız hızlanıyor.

"Tanrı aşkına," diye ağlıyor. "Lütfen, dur."

"Kendini onun boğazına zorla sokarken tanrın neredeydi? Bunu daha önce düşünmeliydiniz."

Paolo'nun penisi orijinal boyutunun dört katına çıkana kadar uzuyor ve kalınlaşıyor. Tetiği bırakıyorum, gözlerim açılıyor.

"Vay canına," diye fısıldadım. "Sen duş değil de yetiştirici misin?" "Seraphine," diye homurdanıyor Leroi.

"Pis bir ihtiyar için oldukça büyük."

Paolo hıçkırıyor.

Dişlerimi sıkıyorum.

"Hayır," diye

ağlıyor.

Göğsümden bir kahkaha yükseliyor. "Merak etme. Ağzıma koymayacağım."

Leroi'nin rahatladığını duyar gibiyim ama Paolo'ya hak ettiğini vermek beni daha çok endişelendiriyor. Bir elimle ereksiyonunu kavırıyorum.

"Etkileyici," diye fısıldıyorum, Leroi'nin duyabileceği kadar yüksek sesle. "O kadar kalınsın ki parmaklarım değmiyor."

Paolo sertleşir, tüm vücudu titrer.

Şaftını yavaş ve saygılı bir dokunuşla okşuyorum.

"Lütfen dur," diye fısıldıyor.

Leroi homurdanıyor ama müdahale etmiyor.

Matkabin etrafında dönerek ucu Paolo'nun yarığına doğrultuyorum.

Kıvranıyor ve çığlık atıyor, sonunda kaderini anlamış gibi görünüyor.

"Bu kadar uzun ve kalın olmana çok sevindim, yoksa işe yaramazdı."

Paolo'nun bacakları titriyor ama sandalyeye sabitlenmişler. Kalçalarını kaldırıyor,

ama aynı zamanda bağlanmışlar. Ne kadar çırpınırsa çırpınsın, matkaptan kaçamaz.

Ucu yarığına dayadığımda motor kapalı ama hâlâ açılmış gibi ağlıyor. Dirençle karşılaşmadan önce yaklaşık bir inç sokuyorum, ancak tetiğe hafifçe basmak penetrasyonu derinleştirmek için gereken tek şey.

Titreşimler parmaklarımda yankılanıyor ve kan derimin üzerinde çağlıyor, ama kulaklarımın onun çığlıklarıyla çınlamasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Paolo'dan intikam almak neredeyse tüm duyularımı tatmin ediyor.

Bu mutlak güç anının tadını çıkarıyorum.

Yıllar önce babamın ofisinin kapısının arkasına saklandığımda, bu kadar tatmin edici bir intikam alacağımı hiç düşünmemiştim. Bu güzel resmi babama göndermek istiyorum.

Bir zamanlar olduğum kıza, çekeceği ilenin sonsuza dek sürmeyeceğini bildirmek için.

"İşte bu," diyorum, rüyamdaki kelimeleri yansıtarak. "Al onu. İyi bir fahişe gibi hepsini al."

Matkap şaftına daha da giriyor ve sonuna kadar girdiğinde Paolo'nun çığlıkları sessizleşiyor.

Muhtemelen şoka girmiştir.

Matkabı sönmekte olan ereksiyonunun içine sokup çıkarıyorum, ryalarımaya giren itişlerle eş zamanlı olarak. Kot pantolonunu ıslatan ve yere yayılan kan hala akıyor.

Bir silah sesi kulaklarımda ınılıyor ve eğlencemi bölüyor.

Kafamı kaldırdığımda Paolo'nun alnının ortasında bir delik olduğunu görüyorum.

Daha itiraz edemedem, güçlü eller omuzlarımı kavıyor ve beni döndürüyor. Leroi bana dik dik bakıyor, gözleri hâlâ parlıyor. Dudakları dişlerinin üzerinde düzleşiyor ve şakağındaki her damar kabarıyor. Bakışlarım boynundan çıkan atardamarlara doğru iniyor ve inliyorum.

"Onun sikine dokundun," diye hırılıyor.

Tam beni azarlayacağını düşünürken, dudakları cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarıma çarpıyor.

KIRK YEDİ

LEROI

Ne halt ediyor bu kız? Kalbini delip geçmesini izlemek için sabırsızlanıyordum ama o piçle flört etmeye başladığında, farkındalık beni bıçak gibi kesti.

Beni kıskandırmaya çalışıyor.

Miko'yu manipüle etmekle tehdit etmesine cevabı bu oldu. Dişlerimi sıkıyorum, o narin küçük parmaklarını başka bir adamın şaftının üzerinde gezdirirken gözlerim daralıyor.

Silahımı çekiyorum.

Paolo Rochas ölmek üzere.

"Seraphine," diye
homurdanıyorum.

Beni görmezden geliyor, ama matkabı adamın sikinin başına doğrulturken sırtışının bir ipucunu yakalıyorum.

Çenem düştü. O gidiyor-

Matkap ucu idrar yoluna girerek eti parçalıyor. Rochas çığlık atıyor ve ses doğrudan taşaklarıma gidiyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

Kadın motoru çalıştırırken içim dehşetle doluyor ve sikim tahrikle doluyor. Çok acayip şeyler izlemiştim ama güzel bir kadının başka bir adamın aletini yok edişini görmek beni o kadar sertleştiriyor ki başım dönüyor.

Nefesim hızlanıyor ve adamın kafasına bir kurşun sıkmakla Seraphine'i parçalamak arasında kalıyorum.

Neyi serbest bıraktım ben?

Seraphine'in intikam meleği olduğunu düşünürdüm ama o beni ahlaksızlığın derinliklerine çekmek için gönderilmiş küçük, güzel bir şeytan. Ve onu cehennemin yedi çemberine kadar takip edeceğim.

Kan yüzüne ve boynuna sıçırıyor, onu kıpkırmızı kaplıyor, ancak onu coşkulu pusundan koparmıyor. Sızan kırmızı sıvıyı kayganlaştırıcı olarak kullanarak yavaş, şehvetli vuruşlarla şaftı sikiyor. Seraphine zevkten öylesine kendinden geçmiştir ki Rochas'ın çığlık atmayı bıraktığını fark etmez.

Onu kendinden geçmiş halde görmek kanımı azgın bir arzuyla ısıtıyor. Onu gülümseten ve ona bu seviyede bir coşku veren ben olmalıydım, o yağlı piçin acısı değil.

Kadın ayağa kalktığında ereksiyonu zar zor sönmüş olsa da, kadının açtığı derin oyuktan kan fişkırmaya devam ediyor.

Hassasiyetinden etkilendim, beni mantığın ötesinde bir noktaya nasıl yönlendirdiğinden daha da etkilendim. Rakibimi öldürdükten sonra odayı geçip kolundan tutuyorum ve onu döndürüyorum. Kulaklarımda kükreyen kan, tüm düşünce ve mantığı bastırıyor. O kadar derime işlemiş ki, onun kuklası bile olabilirim.

Kontrolü kaybetme düşüncesi bir öfke patlamasını ateşliyor ve onu sert ve hızlı bir şekilde öpüyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor ve onu nefessiz bırakan bir kavrayışla köklerinden büküyor.

Öpüşmeyi kestiğimde bana bakıyor, gözbebekleri o kadar büyümüş ki, irisleri küçük mavi halkalara dönüşmüş. Güzel yüzüne sıçrayan kan onu vahşi gösteriyor ve sadece cazibesini artırıyor.

Dudakları söylenmemiş bir meydan okumayla kalkıyor ve ruhumdaki her içgüdü bu küçük şeytanı evcilleştirmem ve onu benim yapmam için kükrüyor. Ama eğer ikinci bir öpücük daha çalarsam, duramayacağım.

"Onunla flört ettim," diyor. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Geri çekilmeliyim, cazibesine direnmeliyim, ama şehvet artık mantıklı görmeyene kadar görüşümü sislendiriyor.

"Lanet olsun."

Ağzım onun ayırık dudaklarına iniyor ve onu kontrol edilemez bir açlıkla yutuyorum. Dilimi onun davetkâr sıcaklığının içine kaydırıyorum ve matkap bir gürültüyle beton zemine düşerken inliyorum.

Tamamen onun büyüü altında olmayan tek hayatta kalma içgüdüm, maket bıçağının hâlâ onda olduğu konusunda beni uyarıyor ama Seraphine beni umursamayacak kadar mest ediyor.

O da öpüyor, dili benimkinin etrafında dolanıyor, kolu boynuma o kadar sıkı sarılıyor ki havamı kesmeye mi çalışıyor diye merak ediyorum. Onu ayaklarından kaldırıp en yakın duvara doğru yürütüyorum.

"İstedğin bu mu?" Öpücüğüne doğru hırlıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, bacakları belimi sarıyor.

Onun dilimde bıraktığı tatta, vücudunun benimkine bastırılmış hissinde, ahlaksızlığının mutluluk verici çılgınlığında kayboluyorum. Bu güzel yaratığa sahip olmak, onu evcilleştirmek, tüketmek, onu o kadar derinden sahiplenmek istiyorum ki benden başka bir erkeğe asla dokunmak istemesin.

Seraphine benim uyuşturucum ve aşırı doz almaya hazırım.

Maket bıçağı bir çınlamayla yere düşüyor ve Seraphine amını ağrıyan sikime sürüyor.

"Lütfen," diye fısıldıyor.

"Bana ne istediğini

söyle." "Sana içimde

ihtiyacım var."

"Siktir," diye inliyorum.

Tırnakları boynuma batıyor ve acı şehvet sisini bastırıyor. Kulaklarımda alarm zilleri çalıyor, asla geri çekilemeyeceğim tehlikeli bir çizgiyi geçmek üzere olduğum konusunda uyarıyor.

"Seraphine," diye inledim. "Seni inciten başka bir adam olmak istemiyorum."

"Olmayacaksın," diyor nefes nefese kalarak. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

"Lanet olsun. Anlamıyorsun. Senin için doğru kişi değilim. Benim sevişme tarzım sert, acı verici ve vahşi. Kendimi kaptırıp pişman olacağım bir şey yapmayacağıma söz veremem."

Kanlı elleriyle yüzümü kavırıyor. "Nazik olmanı istemiyorum," diyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Beni almanı, yaşadığımı hissettirmeni istiyorum. Lütfen. Sana güveniyorum."

"Neden?" Homurdanıyorum.

"Çünkü sen güçlüsün, yoğunsun ve tehlikelisin. Sen istediğim tek erkeksin. Sende karşı koyamadığım bir şey var."

Bu nedenlerin hiçbiri güven için uygun bir temel oluşturmuyor, ama onun sözleri libidomun alevlerini tutuşturan kıvılcım. Günaha boyun eğene kadar titreyip direncimi kırıyorlar.

Altımda çırpınmasını istiyorum ama onu duvara yapıştırmışken kıyafetlerini çıkaramam, bu yüzden bir adım geri çekilip onu ayağa kaldırıyorum.

Duvara yaslanmış, gözleri şehvetle parlayarak bana bakıyor. Dudakları kızarmış ve şişmiş, bu da onun ölümcül cazibesini artırıyor.

Maket bıçağını alıyorum ve atletinin askılarından ve taytının bel bandından aşağı doğru küçük dilimler açıyorum, külotunu kestiğimden emin oluyorum. Onu soymak için zaman yok. Onun tatlı amcığına girme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum.

Pantolonunu indiriyor, dudakları kalbimi zaferle kükreten bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ama bu yeterli değil.

Onun yüzünü coşkuyla aydınlatan kişi olmak istiyorum.

Seraphine'i tekrar ayaklarından kaldırıp duvara doğru itiyorum. Omuzlarımı o kadar sıkı kavırıyor ki iz bırakacağını biliyorum ama umurumda değil.

Bacaklarının arkasını kollarımın üzerine yaslayarak külotunda açtığım deliğe uzanıyorum ve daha geniş açıyorum. Parmaklarım o kadar kaygan kıvrımlarla buluşuyor ki inlemekten kendimi alamıyorum.

"Pis kız," diye homurdanıyorum kulağına. "O piçin şaftını delmek seni bu kadar ıslattı mı, yoksa bu benim için bir uyarılma mı?"

Titriyor. "Ona dokunurken beni izlediğini düşünüp durdum. Seni kızdırmak istedim."

"İşe yaradı." Kulak memesini ısırđım ve nefesi kesildi.

Seraphine belirli miktarlarda acıdan hoşlanır. Meme ucu kelepçelerine verdiği tepkiden bunu anlayabiliyordum.

Sikim ağrıyor, patlamanın eşiğinde hissediyorum ama koruyucu içgüdülerim beni onun zihinsel ve fiziksel olarak hazır olduğundan emin olmaya zorluyor. Klitorisini ovuyorum, elime doğru eğilmesini ve inlemesini sağlıyorum.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Soruyorum, sesim sert. "Klitorisinle oynamam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye
fısıldıyor. "Daha
fazlasını ister misin?"

"Lütfen," diye fısıldıyor ve ben hafif vuruşlarla tomurcuğunu okşarken omuzlarımı daha da sıkı kavırıyor. Kalçaları ellerime karşı hareket ediyor ve burun deliklerim uyarılmanın baş döndürücü kokusuyla doluyor.

Temel içgüdülerim onu almam, sikimi onun daracık ateşine gömmem ve benim olana kadar onu becermem için çığlık atıyor. Bu dürtüleri dizginliyorum, kendime bunun onun ilk rızaya dayalı seksi olabileceğini hatırlatıyorum.

İki parmağımı girişine sokarak boynu ve göğsü boyunca öpücükler bırakıyorum. Başparmağım klitorisine sürtünerek onu istekli hale getiriyor.

"Aynen öyle meleşim," diye kulağına hırlıyorum. "Benim için çok güzel sesler çıkarıyorsun."

Parmaklarımı kıvrarak duvarlarını okşuyorum, tırnakları boynumun arkasındaki deriyi kazıyana ve kulağıma karşı nefes nefese kalana kadar onu daha da yukarı itiyorum.

Bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor ve sikimi acı içinde fermuarıma doğru itiyor. Çaresiz, ağlıyor, kırılmak için zorlanıyor. Fermuarımı indiriyorum ve serbest kalıyor.

"İstediğin bu mu?"

Törpülüyorum. "Evet," diye fısıldıyor. "Tanrım evet."

"Unutma, bunu sen istedin," diye homurdanıyorum. "Eğer çok fazla olursa, güvenli bir kelime kullanacaksın."

"Durmak için kırmızı, yavaşlamak için sarı mı?" diye soruyor hırıltılı nefesler arasında.

Harikalar Diyarı fetiş mağazasına yaptığımız geziyi hatırlayana kadar böyle bir şeyi nasıl bilebileceğini merak etmem bir saniye sürdü. Tezgâhtarın onu sepete eklemeye ikna ettiği kitaplardan birini okumuş olmalı.

"Anladım." Vuruşlarımın hızını artırıyorum, duvarları parmaklarımın etrafında kenetlenirken sikim kalınlaşıyor. Orgazmın habercisi seğirmelerle titrediklerinde dudaklarımı kulağına bastırıyorum.

"Bırak meleğim. İyi bir kız gibi parmaklarıma boşal."

Nefesi kesiliyor ve sırtı yükseliyor. Başparmağımla klitorisinin etrafında dönüyorum ve saniyeler içinde adımı haykırıyor. Kasılıyor ve sarsılıyor, amcığı sıkı spazmlarla parmaklarımın etrafını sarıyor ve tüm kanımın sikime akmasını sağlıyor.

Kahretsin.

Onu henüz becermedim bile, sahiplenmedim ama o anda sessiz bir yemin ediyorum: Onu asla bırakmayacağım.

KIRK SEKİZ

SERAPHINE

Sırtımı duvara dayamış, ayak bileklerim kalçalarına kilitlenmiş bir halde Leroi'nin boynuna yapışıyorum. Parmaklarıyla bana yaşattığı orgazm yüzünden her santimim hâlâ kasılıyor. Kalın parmaklarının etrafında kenetleniyorum, daha fazlasını istiyorum, buna ihtiyacım var, ama onlar hareketsiz kalıyor.

Göğsü benimkine karşı kabarıyor ve sıcak nefesi yüzümün yan tarafına çarpıyor. Bacaklarımın etrafındaki tutuşu sanki beni tekrar ayağa kaldırmak istiyormuş gibi gevşiyor.

"Daha işimiz bitmedi," diye mırıldanıyorum
boynuna karşı. "Hâlâ tatmin olmadın mı meleğim?"

"Hayır."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Dudaklarım gerildi. Ona zaten en az yüz kere söyledim. Yalvarmamı mı istiyor? Muhtemelen, Miko'yla flört ettiğimi ve Paolo'nun yağlı aletine iltifat ettiğimi düşünürsek.

"Sik beni" diyorum.

Parmakları amımdan çekiliyor ve ani boşlukla inliyorum. Midem bulanıyor ve bunun beni çılgına çevirdiği ve karnımın üzerinde kıvranarak serbest bırakılmak için ağladığım şaplak gibi bir şey olup olmayacağını merak ediyorum.

Aletinın şişkin başını girişime dayadığında nefesim kesiliyor ve tüm şüpheler birleşik uyarılmamızın sıcaklığı altında buharlaşıyor.

"Ne diyorsun?" diye homurdanıyor.

"Şimdi" demek istiyorum ama bu sadece azabımı uzatır. Eğer kendimi alçaltmak Leroi'den istediğim zevki almamı sağlayacaksa, o zaman ne isterse söyleyeceğim.

"Lütfen beni becer ve boşalmamı sağla..." Kaotik yanım sırtarak ekliyor, "Eğer yapabilirsen."

Hırlaması ensemdeki ince tüylerin diken diken olmasına ve içimin beklentiyle titremesine neden oluyor.

Sert bir hamleyle içime öyle bir giriyor ki, onu boğazımın arkasında hissedebiliyorum.

Zevk sinir uçlarımda patlıyor, solmakta olan orgazmımın yankılarını geri getiriyor. Nefesim kesiliyor, boğuk bir çığlık ses tellerimi geri alıyor.

O çok büyük. Çevresi Paolo'nunkini çok aşıyor ve amımın onun tüm uzunluğunu alabileceğinden emin değilim. Duvarlarım seğiriyor ve onun etrafında genişliyor, ama onun boyutuna uyum sağlayamadan önce, dışarı çekiliyor ve kalçalarının bir başka çırpınısıyla bana yeniden giriyor.

"Sen benimsin," diyor, sesi tehlikeli bir şekilde alçak. "Sen kime aitsin?"

"L-Leroi," diye inleyerek cevap veriyorum.

"Aferin kızıma. Sikimi ne kadar iyi kavradığını görüyor musun? Bu senin amcığının beni içeri davet etmesi, yeni sahibini karşılaması."

Kalbim çırpınıyor. Onun iğrenç sözlerine doyamıyorum.

Vuruşları sertleştikçe, derinleştikçe, hızlandıkça kalçalarımı ona doğru itiyorum. Uzuvarlarım titriyor ve nefesim ciğerlerimin üst kısımlarını zar zor sıyıran sığ pantolonlarla geliyor. Tüm gücüyle içime giriyor ve ben tırnaklarımı omuzlarına geçirip gözlerimi sıkıyorum, ezici zevke dayanmak için hiçbir şey yapamıyorum.

"Ben senin daracık amını sikerken bana bak" diyor.

Bakamıyorum.

Bu çok fazla.

Hiç bu kadar büyük bir zevk hissetmemiştim. Bir şimşek fırtınası sinir sistemimde dalgalanıyor, eskiden olduğum kızı yakıp kül ediyor. Benden geriye kalan tek şey, onun kabulünden yeniden doğmuş, özgür kalmaya hevesli bir yaratık.

"Durmamı ister misin?" diye sorar.

"Asla."

"Aç gözlerini meleğim. Sana bir daha sormayacağım."

Önce bir gözümü, sonra diğerini açıyorum ve onun engin derinlikleriyle buluşuyorum.

Leroi'nin yüz hatları şehvetten çılgına dönmüş, inerken çenesi sıkıca kenetlenmiş.

Bana yenilenmiş bir güçle vuruyor, her itiş beni duvara daha sert ve daha sert çarpıyor.

Leroi travmatik geçmişimin onu kaldıramayacağım anlamına geldiğini düşünüyordu ama ben kaldırıabilirim. Ona sadece rıza göstermedim, bodrumdan kaçmama yardım ettiği andan itibaren beni bu kadar yakınlık için savaşmaya zorladı. Kalçalarına bindiğim ve bıçağı boğazına dayadığım andan beri bunu istiyordum. Belki ondan önce bile.

"Amınla sikimi sıkıtığında çok güzel oluyorsun." Kaslarım onun uzunluğunun etrafında sıkılaşıyor.

"İşte bu, meleğim. İhtiyacın olanı al." Kalçalarımı kavırıyor ve ben nefes nefese kalana dek içime giriyor.

Kalçalarının her hamlesi o kadar yoğun hisler veriyor ki, bir coşku girdabında kayboluyorum. Kaslarım titriyor. Nefesim daralıyor. Pelvisimde basınç oluşuyor ve orgazmım o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum. Duvarlarım onun shaftının etrafında titriyor ve kirpiklerim çırpınıyor.

"Gözlerini benden ayırma. Geldiğini görmek istiyorum."

Leroi görüşümü havai fişeklerle dolduran sert bir hamleyle içime giriyor. Haykırıyorum, kaslarım onun uzunluğunun etrafında o kadar sıkı kapanıyor ki

itişler hızlı ve sık olur.

"Aynen böyle," diye inliyor. "Hepsini al." "Leroi," diye inliyorum nefes nefese.

"Biliyorum meleğim. Biliyorum." Yüzümün yan tarafını tutuyor ve bakışlarımız kilitleniyor.

"Şimdi, benim için çığlık at," diye homurdanıyor ve hızını artırarak içime giriyor.

Boğuk bir çığlık attım.

"İşte bu bebeğim," diye mırıldanıyor. "Geldiğini duyayım."

Zevk dalgaları duyularıma çarpıyor ve onun adını haykırıyorum. Orgazm boyunca sırtını pençeliyorum, kaslarım onun inanılmaz kalınlıktaki shaftının etrafında sıkılaşıyor ve kasılıyor.

Leroi'nin hamleleri hızlanıyor ve düzensizleşiyor, beni gittikçe daha yükseğe itiyor. Nefes alış veriş sıcak ve ağırlaşıyor ve bakışları tüm görüşümü dolduran bir yoğunlukla benimkine nüfuz ediyor. Tüm vücudu titreyerek gırtlaktan bir inilti çıkarıyor, serbest bırakılması amımı sıcaklıkla dolduruyor.

"Benim," diye hırlıyor.

Sırtımı kamburlaştırarak onu itiyorum ve zevkinin her son damlasını sağlamaya çalışarak uzunluğunun etrafında sıkıyorum. Kalçalarımı sıkıca kavırıyor ve birbirimize kilitleniyoruz, başı şakağıma yaslanıyor, kalplerimiz birlikte çarpıyor.

Aynı havayı solurken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Bu ana kadar bir boşluğum olduğunu hiç fark etmemiştim ama bu kalbimi patlayacak kadar doldurdu. Başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. O kadar yakınız ki ruhlarımız birbirine değiyor.

Düzinelerce erkek beni sahiplenmeye çalıştı ama görüşümün ötesine geçip karanlığıma kucak açan tek kişi Leroi oldu. Neredeyse koşulsuz bir kabullenme bağı gibi hissettiriyor.

Diğerlerine hiç benzemiyor.

Beni partilerde ya da gece kulüplerinde tavlaman hedefler gibi değil. Sokaktan aldıkları genç bir kıızı gören ve kendi hastalıklı zevkleri için kullanmak isteyen piçler gibi değil. Öldürdüğüm haşareler gibi değil.

Onun varlığının tadını çıkarıyorum, acıya varan garip bir tamamlanma duygusu hissediyorum. Bu anın bitmesini hiç istemiyorum. Zihnim gece gökyüzü kadar durgun, karanlığı parıldayan yıldızlarla aydınlanıyor. Parlak bir dolunay ruhuma kadife bir renk veriyor ve kalbimin derinliklerinde bunun Leroi'den geldiğini biliyorum.

Nabzım yavaşlıyor, nefesim düzleşiyor ve kaslarım mutluluğun içinde eriyor.

Leroi bana yer açmak için birkaç santim geri çekiliyor ama yüzümün yan tarafını asla bırakmıyor. Bunun yerine, sanki ruhumla bağlantı kurmak istiyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor.

Sonunda sessizliği bozar ve şöyle der: "Artık sana sahip olduğuma göre, gitmene asla izin veremem. Sen benimsin, Seraphine. Her güzel parçan."

Kalbim kabarıyor, vücudumun geri kalanını baş döndürücü bir sıcaklıkla dolduruyor. Sözleri kırık parçalarımı bir güvenlik ve sevgi kozasıyla sarıyor.

"Senin," diye fısıldıyorum, her kelimeyi kastederek. "Ve sen de benimsin."

Başını sallayarak gülümsüyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. İffetli ve kısa bir öpücük ama duygu dolu bir kalp taşıyor.

Leroi, çarpık ve karanlık olan kısımlarım da dahil olmak üzere beni gerçekten kabul ediyor.

Artık yalnız
değilim. Sonunda
aitim.

Başımı omzuna yaslıyorum ve gözlerimin kapanmasına izin veriyorum. Aramızdaki bu şey gerçekmiş gibi geliyor. Yürek ısıtacak kadar gerçek. Yürek parçalayacak kadar gerçek.

Söylediklerine rağmen, o anın sıcaklığıyla söylenen sözlere hayatımı emanet edecek kadar saf değilim. Erkekler istediklerini elde etmek için her şeyi söylerler.

isterler, bu hayranlık kadar basit bir şey olsa bile. Olmadıkları sürece mükemmel bir şekilde koruyucu ve sevgi dolu olabilirler.

Ama umut
edebilirim.

Hayal
kurabilirim.

Yapamaz mıyım?

KIRK DOKUZ

LEROI

Seraphine'i öpmek en iyi, en enfes şarabı tatmak gibi. Narin ve tatlı, ama yine de benim çarpık ruhumda yankılanan karanlık bir yanı var. Sarhoş edici.

Seraphine'i becermek, onun sıkı sıcaklığıyla sarılmak ve o tatlı iniltileri çıkarmak eve gelmek gibi. Bırakın bu kadar güzel bir kadını, başka hiçbir kadında görmediğim mükemmel bir çöküş ve masumiyet dengesi var.

Ona karşı koyacak gücüm yok.

Geri çekilerek gözlerine bakıyorum ve benimkini yansıtan bir duyguyla parlıyorlar. Sanki beni gerçekten görüyor ve canavarı kabul ediyor ve dünyada önemli olan tek kişi benim.

Yanakları kızarmış ve hâlâ başka bir adamın kanına bulanmış. Nemli saç telleri yüzünü çevreliyor, alnına ve boynuna yapışıyor, her zamankinden daha güzel.

Kalbim şefkat ve koruyuculuğun baş döndürücü karışımıyla kabarıyor. Ailemin beni reddetmesinden bu yana kimseye bu kadar yakın hissettiğimi hatırlamıyorum. Onu korumak için öldürseydim Seraphine asla geri adım atmazdı; bana bir tanrı gibi tapardı. Bu da onun sadece benim için yaratılmış mükemmel bir eş olduğunu kanıtlıyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Gülümsüyor, yüzünde mutluluk ifadesi var. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Şişmiş dudaklarına bir öpücük daha kondurarak inliyorum, "Sen bana aitsin.

Beden, zihin ve kan."

"Sonsuza kadar mı?" diye fısıldıyor.

Sonsuzluk kulağa hiç bu kadar tatlı gelmemiştir. "Bu doğru."

Bacaklarını sıkıca kavrayarak duvardan geri çekiliyor ve odanın içinde yürüyorum. Cesedi sandalyede yığılı duran Rochas'ın yanından geçiyoruz, alt yarısı kana bulanmış ve betonun üzerinde kalın bir havuz oluşturmuş.

Dudaklarımın köşesi bir sırtışa dönüşüyor. Biri benim olanı çiğnediğinde ne olacağının sakatlanmış bir hatırlatıcısı.

Tezgâhın üzerine bıraktığım temiz kıyafet torbasını alıyorum ve fiskiye açıyorum.

"Bu ne için?" diye sorar, sesi hafiftir.

"Bu pisliği temizlemek için. Kurumuş kanı yerlerden çıkarmak çok zordur."

Kıkırdıyor. "Yerlerin durumunu ölü poker arkadaşlarından daha çok önemsiyorsun."

Güvenlik kapısını açıyorum, koridora çıkıyorum ve otomatik ışıklar için duruyorum. Işıklar yanıp sönerken onun kocaman, mavi gözleriyle karşılaşıyorum. "O sabah uyandığımda hepsini ölmüş görünce ilk düşündüğüm şey sendin."

Dudakları bir solukla ayrılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Birinin seni geri çalmak için içeri girdiğini düşündüm. Senin kaçırıldığını düşünmek... Bu beni katil yaptı."

Titreyen parmaklarını yüzümün yan tarafına kaldırmadan önce birkaç kalp atışı boyunca duraklıyor. "O zamanlar bile beni önemsiyor muydun?"

"Seni karanlıkta gördüğüm andan itibaren," diyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Seraphine dudaklarıma ulaşmak için boynunu büküyor ve ben de onu kurtuluş ve umut gibi hissettiren bir öpücükle yarı yolda karşılıyorum. Onu duvara karşı sert ve hızlı bir şekilde becermenin onu kırabileceğini

düşünmüştüm, ama bu sadece bizi daha da yakınlaştırdı.

Bizler kan bağıyla bağlı, akraba ruhlarız. Seraphine'i sonsuza dek yanımda tutmak istiyorum çünkü o hayatıma yeni bir anlam katıyor. O yanımdayken, artık yeraltı suç dünyasının dışlanmış değil, bir amacı olan bir adamım.

Onu banyoya taşıyorum, büyük bir küvetin bulunduğu işlevsel beyaz bir oda. Seraphine'i küvetin kenarına yerleştirdikten sonra kıyafet torbasını yere bırakıyorum ve muslukları açıyorum.

Karo döşeli alana şöyle bir bakıyor. "Bir sorgu odasının neden banyoya ihtiyacı olsun ki?"

"Şirketi devraldıktan sonra küveti kurdurdum. Bazen bir tetikçi bile bilgi almak için sertleşmiş orospu çocuklarına işkence ederken biraz dinlenmeye ve rahatlamaya ihtiyaç duyar."

Atletinin askılarını kestiğimden beri belinin etrafında toplanmıştı ve pembe meme uçlarıyla uçlanmış güzel, sıkı göğüsleri ortaya çıkmıştı. Uzanıp her bir meme ucunu parmak uçlarımla daire içine alıyorum ve onu titretiyorum.

"Çok güzelsin, özellikle de kana bulanmışken." Göğüslerine bakıyor ve gülümsüyor. "Sıçramaları seviyor musun?"

"Altlarındaki eti daha çok seviyorum ama kan seni intikamcı bir melek savaşçı gibi gösteriyor."

Ayaklarının dibinde diz çöküp ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarıyorum, narin küçük ayakları ortaya çıkıyor. Her bir kemere öpücükler kondurduktan sonra uzanıp taytını kalçalarından aşağı kaydırıyorum.

Kan karnını, kalçalarını ve hatta amını örten sarı bukleleri bile kaplıyor. Arkasındaki küvetten yükselen buhar, vücudunun etrafında belli belirsiz bir hale oluşturuyor. Belki adrenalin ve arzudan sarhoş oldum ama gerçekten göksel görünüyor.

Başımı salladım. "Ne kadar pis bir meleksin sen, başka bir adamın kanına bulanmışsın."

"Düşmanlarımdan kanı olunca sayılmıyor," diyor sırtarak. "Yıkayacak mısın?"

"Seni yıkamaktan fazlasını yapacağım," diye homurdandım.

Seraphine başka bir erkeğin yüzünü kızartacak bir açlıkla soyunmamı izliyor. Kıyafetlerimden birini her çıkışımda dudakları aralanıyor ve sikim acı verecek kadar şişiyor. Önünde sadece boxerımla durduğumda nefes nefese kalmıştı.

"Bana bırak." Bel bandına uzanıyor, gözleri mavi bir ateşle parlıyor.

Kalbim o kadar sert çarpıyor ki, yankıları sikimin zonklamasına neden oluyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı akıp taşaklarıma yerleşiyor. Ufak tefek olabilir

ve silahsız, ama bu kadının bir penise verebileceği zararı gördüm.

İşte o zaman, hala sakatlama ve öldürme dürtüsünün üstesinden gelememiş eski bir Lolita suikastçısını becerdiğimi fark ediyorum. Bir erkeği hadım etmek için dişleri dahil her türlü silahı kullanabilir.

Anatomimin o kısmına yaklaşmasına izin vermek, onu çelik bir kapana koyup kopmamasını ummak gibi bir şey.

Ama yine de yapıyorum.

Narin parmaklarını boxer'ımın bel bandında gezdirirken tenimde soğuk terler boşalıyor. Lastiği tuttuğunda, o kocaman, peygamber çiçeği mavisi gözleriyle bana bakıyor.

Bakışları akkor halindeki bir sıcaklıkla dolu, ama bunun iyi bir şey mi yoksa bir kıyamet alameti mi olduğunu söyleyemiyorum.

Sikim, o aptal orospu çocuğu, Seraphine'in dişlerinin etine batma ihtimaliyle kabarıyor. Derin, ürpertici bir nefes alıyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Seraphine'e güvenmediğimden değil. Onun ihtiyaçları basit. Kardeşini bulmak, annesine tecavüz edip öldüren adamlardan intikam almak ve Samson'un yerin altı metre altında kırık parçalar halinde olduğundan emin olmak istiyor.

Ve beni istiyor.

Sikimin tepesi serbest kalana kadar boksörlerimi yavaş yavaş, santim santim aşağı kaydırıyor.

Gözleri genişliyor. "Vay canına," diyor, sesi nefes nefese. "Çok büyük."

Başka bir kadın olsa bu sözler iltifat olurdu. Billy Blue'nun kesik penisini nasıl salam gibi dilimlediğini düşünmeden edemiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Samson'un sikini ısırдың zaman."

"Evet?" diye fısıldıyor.

"Geri kalanına ne oldu?"

"Çiğnedim." Omuz silkiyor ve boxerımı indirerek aletimi daha da ortaya çıkarıyor.

Dizlerim titriyor. Seraphine acele etmiyor ve ben bu gerilime daha ne kadar katlanabileceğimden emin değilim.

"Neden?" Törpüledim.

"Böylece geriye dikecek bir şey kalmayacaktı."

Kemeri kalçalarımın etrafından çekerek nihayet taşaklarımı serbest bırakıyor. Onları ellerinde tarttıktan sonra parmaklarını kesemin alt kısmında gezdiriyor ve sinir sistemimi yıldırım gibi bir his fırtınasıyla ateşliyor.

Tanrı yardımcım olsun.

Cehennem, beni kurtarmaya gel.

İçinde bir şeylerin kopması ve beni acı bir hadıma dönüştürmesi ihtimaline karşı konsantre olmam gerekiyor.

"Yuttun mu?" Bir yudumla soruyorum.

Kirpiklerini indiriyor, parmaklarını şaftımın tabanına doluyor ve yavaşça aşağı yukarı vuruşlar yapıyor. Cevap vermemesi başlı başına bir cevap ama yine de sormak zorundayım.

"Seraphine?"

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor ve kalbim kafesine çarpıyor.

"Gregor içeri girip beni bayıltmadan önce yutabildiğim kadarını yuttum. Soru sormaya devam edecek misin, yoksa bu oral seksi istiyor musun?"

ELLİ

SERAPHINE

Leroi gergin davranıyor ve sürekli sorduğu sorularla anı mahvetmekten vazgeçmiyor. Ne fark eder ki? Kendimi Samson'dan korumak zorunda kaldım. O psikopat hak ettiğini buldu.

Şaftının alt tarafı boyunca dikey olarak uzanan kalın damarlardan oluşan bir ağ, daha küçük çapraz ve yatay damarlara ayrılıyor. Leroi'nin siki de tıpkı kendisi gibi bir güzellik abidesi.

Soğanlı tepesinde prekum boncukları, ağzımı tatmak için sulandırıyor. Hangisinin daha tuzlu olduğunu merak ediyorum, dölünün mü yoksa kanının mı? İkisini de tatmak istiyorum.

Tam dilimi Leroi'nin shaftına doğru uzanan ağız sulandırıcı damar boyunca gezdirmek üzereyken, yüzümü tutuyor ve beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Seraphine?"

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Ne?"

"Banyoya gir."

"Oral seks istemiyor musun?" Ağzım sikine doğru kayarken soruyorum.

İnleyerek geri çekiliyor ve ağzımın ulaşamayacağı bir yere gidiyor. "Bu başka bir zaman için bir ders."

Dudaklarım geriliyor ve içimdeki kızgınlık dalgasını geri itiyorum. O bir kontrol manyağı ve mükemmeliyetçi, ama sanırım bu onun cazibesinin bir parçası. Bu bir

O kadar disiplinli ve itidalli bir adam o kadar korumayı aşır Capello malikânesine girebilir ve tüm boktan aileyi öldürebilir. Samson hayatta olduğu için onu suçlayamam bile çünkü ikizlerle beş yıl geçirdim ve sadece bir büyük zafer kazandım.

İsteksiz bir iç çekişle küvetin kenarından kalkıyorum. Leroi önce tırmanıyor, elimi tutuyor ve oturmak için bizi aşağı indiriyor, böylece sırtım göğsüne yaslanmış şekilde onun kucağında dinleniyorum.

Kalın ereksiyonu kıkır yanaklarımın arasına yerleşiyor. Kalçalarımı biraz oynatıyorum ve o da gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

"Terbiyeli ol," diye homurdanıyor, sesi tahrikle kalınlaşıyor.

Beni sabit tutmak için kalçalarımı kavradığında, kıkırdayarak geri çekiliyorum. "Evet, efendim."

"Bunu bir daha söyle," diyor, derin sesi sırtımda titreşiyor.

"Evet efendim," diye tekrarlıyorum, sesim sahte bir teslimiyetle yumuşuyor. Sırtımın arkasına uzanarak parmaklarımı şaftının etrafına doluyorum. "Ne istersen."

Leroi inliyor. "İşte benim küçük yaramaz meleğim."

Yüzümün yan tarafına yumuşak öpücükler konduruyor, bir yandan da ıslak elleriyle kanı temizliyor. Su sıcak ama onun dokunuşunun sıcaklığıyla kıyaslanamaz bile.

"Sikimi çok iyi aldın," diyor. "Ağrın var mı?"

Amımın kasları kasıldı. "Sadece birazcık. Daha çok gerilmekten kaynaklanan bir ağrı gibi."

"Hoşuna giden bu mu? Gerilerek açılmak mı?"

"Sadece senin tarafından."

Eli düştü. "Sorun

nedir?"

"İyi olduğuna emin misin?" diye sorar.

"Elbette eminim. Neden soruyorsun

ki?"

Genellikle burnunun kenarını çimdikleyerek ya da burnunun kenarını ovarak eşlik eden o uzun, sinirli iç çekişlerden birini çıkarır.

Şakaklarının arasındaki deri. Fark etmemiş gibi yapıyorum. Eğer Leroi'nin seksle ilgili takıntıları varsa, o zaman daha çok yapmalı, daha az değil.

"Seraphine," diyor.

"Leroi." Ses tonunu taklit ediyorum.

"Yıllarca süren istismarı birkaç vahşi cinayetle silemezsiniz." "Neden?" Gözlerimi dikip bakıyorum.

"Sen imkansızsın."

Omuzlarımı kaldırıyorum, en ufak bir cinayet hissi duymuyorum. Leroi onun varlığının ihtiyacım olan her şey olduğunu anlamıyor.

Kollarını bana doluyor ve kulağımın arkasındaki hassas noktaya, çipimden kalan yara izinin üzerine yumuşak bir öpücük konduruyor. Tüylerim diken diken oluyor, meme uçlarım geriliyor.

"Bunu tekrar yap," diye fısıldıyorum. "Bunu mu?"

Tekrar öpüyor.

Kaslarım gevşiyor. "Evet," diyorum uzun bir nefes vererek. "Geçmişimi silmek için ihtiyacım olan tek şey senin dokunuşun."

İkinci iç çekişi daha sessiz ve biraz daha teslim olmuş gibi. Büyük eline uzanıyorum ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum.

"O kadar da kötü değildi," diyorum usulca.

Leroi cevap vermiyor. Ya detay vermemi istiyor ya da yalan söylediğimi düşünüyor.

"Sanırım ilk birkaç hafta en kötüsüydü. Gerçekten korkunçtu ama bu o kadar geçmişte kaldı ki bahsetmeye bile değmez."

"Yine de annene olanlarla ilgili kâbuslar görüyorsun." Sertleştım.

"Bu farklı bir şey."

"Nasıl?"

"Öyle

işte."

"Seraphine."

Ellerim hâlâ tenimde geziniyor ve dişlerimi sıkıyorum.

"Geçmişı yeniden konuşmanın ne anlamı var? Aştım ben onu."

"Sen bir adamın gözlerini oyduñ... Nasıl söyledin? Kaba olduğu için mi?" "Odama gelen adam yüzünden hâlâ üzgündüm," diye mırıldandım.

Beni kundak gibi hissettiren bir sarılmanın içine çekiyor, ama ben onun tutuşu altında geriliyorum. Başka bir terapistte gitmem için ısrar ettiğı yer burası mı? Dudaklarım büzülüyor, reddetmeye hazırım.

"Misafirim varken evde kalmana izin verdiğim için özür dilerim. İsteklerini görmezden gelmeli ve seni Miko'nun evine götürmeliydim, orada güvende olurdun."

Göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor ve onun kucağına geri dönüyorum. "Sorun değil," diye mırıldanıyorum. "Ben de bunu çok çabuk atlattım."

"Sana saldıran adamı öldürmek anlaşılabilir bir şey ama bununla yetinmedin. Daha sağlıklı bir çıkışa ihtiyacın var."

"Sana sahibim." Kulağa olması gerekenden daha sert geliyor. Ereksiyonunu tutmak için tekrar arkama uzanıyorum ama bileğimi tutuyor.

"Konudan kaçırıyorsun." Sesi eşit ama kelimeler keskinleşiyor.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrılıyor. Kollarımı çekerek Leroi'nin pençesinden kurtulmaya çalışıyorum ama o çok güçlü. Başımın arkasını burnuna çarpmak için başımı geriye doğru salladığımda bile, o çoktan iki adım öndeydi.

"Bırak beni," diye bağırdım.

"Böylece bu konuşmayı rayından çıkarabilirsin?" Alay ediyor. "O bodrumda başına gelenlerden etkilenmediğini iddia edırıyorsun ama davranışların aksini söylüyor."

"Beni Paolo için mi yargılıyorsun?" Dirseğimi geriye doğru çekip kaburgalarını kırmaya çalışıyorum.

"Hayır." Kollarımı ulaşamayacağım bir yere çekti. "Ama ne çektiğini bilmezsem sana yardım edemem."

Gözlerim yanıyor, çoğunlukla hayal kırıklığından çünkü beni en savunmasız anımda yakaladı. Çıplağım, silahsızım ve tırnaklarımı ve dişlerimi kullanamayacağım şekilde konumlandırılmışım.

"Bırak beni," diyorum, sesim zorlanarak. "Lütfen."

"Sen bana bir şey söyleyene kadar olmaz."

"Sana Samson'un aletini anlattım zaten. Daha ne bilmek istiyorsun?"

"Taciz durdu mu?" "Evet mi?"

Keskin bir nefes veriyor. "Sesin o kadar emin gelmiyor."

"Aleti olmadan bana tecavüz edemezdi, değil mi?" Tersledim. "Peki ya Gregor?"

"Bana hiç öyle dokunmadı, dokunmuş gibi davransa da." "Bu ne anlama geliyor?"

"Samson'a değersiz bir pislik olduğumu ya da çok gevşek olduğumu söylediğini duyardım. Hepsi bahaneydi."

"Eşcinsel miydi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Gregor bazı açılardan Samson'dan daha kötüydü, çünkü sadece penisıyla düşünen ortalama bir erkek gibi değildi. "Bilmiyorum. Belki de? Tek derdi hakaretler yağdırmak ve beni görevlere yollamaktı."

Leroi yüzümün yan tarafını öpüyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim."

Rahatlamıyorum çünkü bu sorgulama bitmedi. Hala bileklerimi tutuyor.

"Cinsel istismar ne kadar sürdü?"

Başımı öne eğiyorum. "Birkaç hafta. Beni bodruma götüren babamdı, ona borcu olan bir sahtekâr olduğumu söyledi."

"Ne için?"

"Doğduğumdan beri benim için harcadığı tüm para." Leroi hoşnutsuz bir ses çıkarır.

"Evet. Annem öldüğü için onun borcunu kapatmam gerektiğini söyledi." Sesim ancak bir fısıltıdan öteye gidemiyordu. "Beni orada saatlerce aç ve susuz bıraktı, ta ki halsiz düşüp ateşim çıkana kadar. İşte o zaman ikizleri getirdi ve beni yeni oyuncakları olarak tanıttı."

Leroi dişlerinin arasından tıslıyor. "Bunu öylece kabul mü ettiler?"

"Gregor güldü ve hayır dedi ama babam ısrar etti. Ne isterlerse yapabileceklerini ama kalıcı iz bırakamayacaklarını söyledi."

Leroi tepki vermeyince devam ediyorum. "Gregor ilk başta beni reddetti, küçük kızların onun tipi olmadığını ve Samson'un özensiz saniyelerini istemediğini söyledi, bu yüzden beni ona oral seks yapmaya zorlama hatasını yapana kadar sadece ben ve Samson vardık."

"Onu o zaman mı ısırdın?"

Başımı salladım. "O zaman buna değdi çünkü Samson bana bir daha öyle dokunmadı."

Leroi "Sonra ne oldu?" diye sormadan önce biraz rahatlıyor.

"İkizler beni dövdü, sonra da babam gelip oğlunu mahvettiğim için bağırana kadar açlıktan ölmeye terk etti. O sırada umursamayacak kadar güçsüzdüm. Gregor onu durdurana kadar beni boğazlayacağını sandım."

"Neden?" Leroi soruyor.

"Bir gün soğuk suyla sırlıslıkla uyanıncaya kadar neler olduğunu anlamamıştım. Odamda yeni bir adam vardı. Beni eğitmek için orada olduğunu söyledi. Annemin borçlarını ödemek için öldürmeyi öğrenecekti."

Leroi'nin nefesi kesilir. "Kimdi o?"

"Gregor ona Anton derdi."

ELLİ BİR

LEROI

Beni en ölümcül hatamdan kurtaran Anton'un masum bir genç kadını bir katile dönüştürdüğünü hatırlayınca midem sıkışıyor.

Bir kadın bile değil.

Seraphine sadece bir kızdı. Travma geçirmiş, hapsedilmiş, yas tutmuş ve cinsel saldırılara maruz kalmış, en savunmasız halindeydi ve kendini savunacak hiçbir aracı yoktu.

Ciğerlerime nefes alıp vermeye zorluyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki vücudumun alarmla gerildiğini hissedebileceğinden eminim. Bunun farklı bir organizasyondan farklı bir Anton olduğuna inanmak istiyorum; bildiklerimden başka herhangi bir şeyin doğru olduğuna. Capello malikânesindeki katliamımdan bir gün sonra aradı ve Seraphine'i sordu. Kayıp Lolita suikastçısını.

Gerçekleri inkar etmek mümkün değil. Anton, Seraphine'i bal tuzağının en hastalıklı haline dönüştürdü. Sapıkları baştan çıkarmak ve öldürmek için gönderilen reşit olmayan bir kız.

Bileklerindeki tutuşum gevşiyor ve kendimi konuşmaya zorlamadan önce birkaç derin nefes alıyorum. "Sana ne yaptı?"

"Yaptığı ilk şey elektrik şoku veren uzaktan kumandalı bir tasma takmak oldu," diye duraklıyor ve nefesi yavaşlıyor. "Tüm sürtüklerini böyle eğittiğini söyledi."

Anlattıklarının geri kalanı benim eğitimime ürkütücü derecede benziyor, ödöl ve ceza programı hariç. Anton sert ve adildi ama ben de hevesli bir öğrenciydim. Üvey babamı öldürmeyi başaramadıktan sonra, aynı hatayı asla yapmamaya kararlıyım. On altı yaşında istismar ve travma yaşayan bir kız olarak Seraphine dehşete düşerdi.

"Çok fazla jimnastik, biraz kardiyo, bıçak becerileri ve şırıngalarla pratik vardı." İç çekiyor, ağırlığı göğsüme baskı yapıyor. "Senin eğitimin de benzer miydi?"

"O kadar da acımasız değil," diye mırıldandım. "Patlayıcıları ve silah kullanmayı da öğrendim."

"Eğitmeniniz nasıl biriydi?" diye soruyor.

Boğazım düğümleniyor. Ona ikimizin de aynı adam tarafından görevlendirildiğimizi söyleyeyim mi? Öldürdüğü ilk hedefin amcam olduğundan bahsettiğimde Seraphine çok kötü tepki vermişti. Onu bir köpek gibi eğiten adamın bana bir evlat gibi davrandığını öğrense nasıl tepki verirdi?

İçimdeki endişe düğümleri boğazımın arkasına doğru acı verici bir yol açıyor. "Bu zor bir soru."

"Neden?"

"Sürekli bir baba figürü olmadan büyüdüm ve antrenörüm, ölmekte olan üvey babamı temizleyip beni evine taşıdığı anda bu rolü üstlendi."

Mırıldanıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Derin nefes alarak tedirginliğimi bastırıyorum. "Sert biriydi ama hayatımın o döneminde tam da ihtiyacım olan şeydi."

Seraphine kucağımda kayıyor, böylece yüz yüze oturuyoruz ve o da bacaklarıma biniyor. Kalbim sıkışıyor ve ereksiyonumun tüm izleri kayboluyor. Islak çizgiler yanaklarına bulaşan kanı gölgeliyor. Ağlıyormuş gibi görünüyor.

Doğruluyorum, yüzüm bir soğukkanlılık maskesine dönüşüyor. "O insanların sana yaptıkları affedilemezdi," diyorum sesim kalınlaşarak. "Ama yemin ederim, her biri

hala hayatta olanlar acı çekecek."

Masum bir genç kızın yozlaşmasından sorumlu olsa bile Anton'u öldürme düşüncesi kalbime suçluluk duygusu veriyor. Onunla ilgili çok güzel anılarım var ve sadece ilk günlerimizden değil.

Birkaç ayda bir, Miko'yu birkaç gün balık tutmak ve dinlenmek için göl kenarındaki evine götürüyorum. Miko'ya kamp ateşi yakmayı öğreten adamın Seraphine'e de öldürmeyi öğretmiş olması çok acımasız bir keşif.

Çenemi sıkıyor, duygularımı çelikleştiriyor ve Seraphine'i korumaya ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğuna odaklanıyorum.

Gözleri yumuşuyor ve başını sallıyor. "Gabriel'e ulaşmadan önce Samson'ı bulmalıyız."

Konu değişince göğsüm rahatlıyor ve sonunda ona gülümseyebiliyorum. "Yol boyunca, listendeki diğer iki muhafızı da toplayacağız."

Başını sallıyor. "Bu gece senin yatağında uyuyabilir miyim?" "Elbette."

Gözlerini indiriyor ve kendi içine kıvrılıyor. "Sormam gereken bir şey daha var."

"Herhangi bir şey."

"O adamları avlarken beni geride bırakma." Dudakları gerildi. "Bana düşüncesiz dediğini biliyorum ama deniyorum. Bazen bazı şeyleri o kadar içime atıyorum ki patlayana kadar bir şeylerin yanlış gittiğini anlamıyorum."

Boğazım daralıyor ve sadece başımı sallayabiliyorum. "Bu, Pietro Fiore'yi dışarıda arabasını yıkarken gördüğünüzde neden arabadan fırladığınızı açıklıyor mu?"

"Çip tehdidi altında zorlandığımı biliyordu. Biliyordu ve hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey yapmadı. Hepsi işin bir parçasıymış gibi davrandı" diyor, sesi acı.

"Öldürmek istediğin başka biri var mı?"

Başını eğiyor, dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Benden başka kimse var mı?"

Onu ortasından sıkıyorum ve iki büklüm olup ciyaklamasını sağlıyorum. Kız gibi kahkahasının sesiyle göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve burnum onun çilek kokusuyla doluyor. Seraphine'in gıdıklanacağı kimin aklına gelirdi ki?

"Belki Anton," diyor.

Anton'un Seraphine'e neler yapmış olabileceğini düşündükçe içimde bir yumru oluşuyor ve onun yerine korku birikiyor. "O... sana dokundu mu?"

Sessiz, yüz hatları hareketsiz. Dehşet kıvrılıyor, genişliyor ve pençelerini mideme batıran ve kalbimi parçalamakla tehdit eden yeni bir şekle bürünüyor.

Başını iki yana sallar. "Pek sayılmaz."

Kalbim kafesini sarsacak kadar sert çarpmasına rağmen yüz hatlarımı sakın bir maske haline getiriyorum. Kesik kesik, sık nefesler alarak, "Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum.

Seraphine yan tarafa bakar. "Samson'la olduğu gibi bir şey değildi."

Küvetten buhar yükseliyor ve hava beklentiyle yoğunlaşıyor. Her taraftan üzerime kapanıyor ve beni sıkıyor. Cevabını beklerken nefesim kesiliyor ve sessizlik kulaklarım çınlayana kadar üzerimize çöküyor, bu da beni bir hayal kırıklığı dalgasını bastırmaya zorluyor.

Neden tereddüt ediyor?

Anton ona sözünü bile edemeyeceği kadar korkunç ne yapmıştı?

Tekrar tekrar yutkunuyorum, Anton'un Samson'dan daha kötü bir yırtıcı olabileceği fikrini sindirmeye çalışıyorum. Çünkü bencil ve çarpık bir yanımla benim de aynı olup olmadığımı merak ediyor. Onun zarar gördüğünü, istismara uğradığını biliyordum ama yine de bir tecavüzcüye işkence ettikten sonra onu duvara karşı becerdim.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," diyorum. "Ne olursa olsun yargılamayacaklar."

Damarlarımda yanan öfke ve nefrete rağmen sesimi düzgün ve bakışlarımı yumuşak tutuyorum.

Akıl hocam dediğim adamın bir canavar olduğunu bilmek.

Kirpiklerini indiriyor. "Bana hiç dokunmadı, uygunsuz bir şekilde dokunmadı, ama o..."

"Seraphine, o ne yaptı?"

Yutkunuyor. "Erkekleri cezbetmeyi, masum ve zararsız görünmeyi öğrenmem gerektiğini, böylece gardlarını düşürebileceklerini söyledi."

Tereddüt ederek devam etmesini bekledim.

"ıplak egzersiz yapmak zorundaydım ve formumu ayarlamak için bana çok yaklaşırdı." Kemiklerinin arasından bir ürperti geçiyor ve banyo suyuna dalgalar gönderiyor. "Bazen nefesini tenimde hissedebiliyordum. Sence benzin istasyonundaki o adamı bu yüzden mi gözünden bıçakladım?"

"Bu mümkün." Kelimelerim boğuldu.

Seraphine'in anlattığı şey sadece cinsel istismar değil, psikolojik işkence. Savunmasız pozisyonlar almaya zorlanmak ve Anton'un kontrolünün ne zaman kırılacağını asla bilememek en kötü türden bir zihin sikmedir.

"Ayrıca o izlerken bana sevimli küçük kıyafetler giymemi emretti.

Bazen dans etmek zorunda

kalıyordum." enem

sıkıştı.

Hasta piç.

"Samson onu getirdiğinde, Samson beni seks oyuncaklarıyla küçük düşürmek için tasmayı kullanırken o arkada durur ve hiçbir şey yapmazdı. Gregor'la birlikteyken, ben antrenman yaparken tüylerimi diken diken edecek şekilde bana bakardı." Başını iki yana sallıyor. "Bunu tarif etmek çok zor-"

"Sana inanıyorum."

Gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Size tecavüz etmemiş olsalar bile, bu yine de tacizdi. Onlar kötü adamlardı ve onları yakaladığımızda korkunç bir şekilde ölecekler."

Kollarını boynuma doluyor ve beni hak etmediğim kadar sıkı bir sarılmanın içine çekiyor. Eğer Seraphine hayatımı Anton'a borçlu olduğumu bilseydi, hiç düşünmeden beni terk ederdi.

Ya da belki de kendini kaybeder. Kendi başının çaresine bakacak kadar iyileşmedi ve Gabriel'i bulacak kaynakları da yok.

Sonra da polis onu yakalayana kadar dışarıda tek başına ve savunmasız bir şekilde insanları öldürmeye devam edecekti. Ya da Samson.

Sırrımı asla öğrenmemeli.

ELLİ İKİ

SERAPHINE

Leroi beni banyodan çıkarıp vücudumun her santimini kabarık havlularla kuruladığından beri benimle neredeyse tek kelime etmedi. Sonra fiskiyei kapatmak için sorgu odasına döndük ve Leroi Paolo'nun cesedini daha sonra ne olacağını açıklamadan bir imha kanalına sürükledi.

Arabanın kapısına yaslanıp profilini izliyorum, zihnim konuşmamızı tekrarlıyor, bu uzun süreli sessizliğin nedenini anlamaya çalışıyorum. Onu en çok rahatsız eden kısmı tam olarak belirlemek imkânsız. Belki de gecenin karanlığından yararlanıp onun yatağında uyumak istediğim zamandı?

"Leroi?" Mırıldanıyorum.

Dudaklarının kenarları gerildi. "Ne?"

"Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Tabii ki hayır." Sesi sert ve sözlerine ihanet ediyor. "O zaman bu Paolo'ya yaptığım şeyle mi ilgili?"

Başını sıkıca sallar.

Kalbim sıkışıyor. Bu gidişle asla bir cevap alamayacağım. Bakışlarımı Leroi'den ayırıp karanlık otoyola bakıyorum.

Leroi ile seks yapmak varoluşum boyunca yaşadığım en zevkli deneyimdi. Onunla içimdeyken doruğa ulaşmak, parmaklarından, dilinden ya da bir hançerin kabzasından on kat daha yoğundu. Onunla bağlantı kurmak gibiydi.

başka bir insana ve onun ruhuna bakmak. O artık sadece fethetmek için yanıp tutuştuğum gizemli bir yabancı değil, benim onu istediğim kadar beni isteyen diğer yarımdaydı.

Şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha derin bir seviyede birbirimize bağlandık, birbirimizin gözlerine baktık ve uyumlu ruhlar gördük. O beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken zaman durmuştu. Travmatik bir geçmişim, belirsiz bir geleceğim, kan ya da intikam açlığım yoktu. Beni tamamen anın içine yerleştirmişti. O benim zevkim, tesellim, huzurum olmuştu.

Ve sonrasında cildimin her santimetresindeki kanı saygıyla yıkayışı kalbimi eritti. Göğsüne yaslandım ve o sorulara başlayana kadar hiç tereddüt etmeden ona güvendim.

Sertçe yutkunarak koridorun sonuna doğru ilerlerken Leroi'ye bir bakış atıyorum. Çenesindeki bir kas sanki bakışlarıma dayanamıyormuş gibi kasılıyor.

Ona yine neyin yanlış olduğunu sorardım, ama asla en içten düşüncelerini açıklamazdı.

Eve dönüş yolculuğunun geri kalanı da Leroi'nin bana verdiği tek kelimelik cevaplarla aynı sessizlikte geçti. Belki de şimdiden tereddütleri vardır.

Kapısının kilidini açıyor ve tek kelime etmeden beni içeri alıyor, sonra getirdiği çantayı bir kenara atıyor ve bana doğru dönüyor, seksin bir hata olduğunu açıklamak üzereymiş gibi görünüyor.

O daha bu sözleri söylemeye fırsat bulamadan, aceleyle oturma odasına geçip kapımı açıyorum.

"Seraphine?"

Kapının kapanmasına izin verdim ve bedenimi barikat olarak kullanarak tahtaya yaslandım.

Birkaç dakika sonra Leroi kapıyı çaldı. Tahtaya hafifçe vuruyor ve sırtımda titreşiyor, beklediğim gibi bir yumruk darbesi değil.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Git buradan," diyorum.

Tereddüt ediyor.

Nefesim kesiliyor. Kapıyı zorla açmasını, beni yerden kaldırmasını ve cevaplar talep etmesini istiyorum ama bu, kalmamı istediğini bile varsayar.

Boynumu büküp başımı eğik dizlerimin üzerine koyuyorum, kalbim korkuyla çarpıyor. Her an, birlikte yaptığımız şeyi açıklayabilir. bir hata olduğunu ve bunun bir daha asla yaşanmaması gerektiğini söyledi.

Ama yapmıyor.

Onun yerine, uzun bir iç çekiş bırakıyor ve ayak sesleri yatak odasına doğru geri çekiliyor. Kapısı açılıp kapandığında gözlerimi kapatıp kendi rahat nefesimi veriyorum.

Leroi'den faydalandım ve seks yapma kuralını çiğnemesini sağladım, şimdi pişman oldu. Bu pisliği temizlemek için hazırda bekleyen bir ekip yok. Bir şekilde bunu düzeltmenin bir yolunu bulmalıyım.

Saatler sonra, ilk ışık huzmeleri göz kapaklarımın üzerinde dans ettiğinde, yerden kalkıyorum ve ağrıyan kaslarımı rahatlatmak için sıcak bir duş alıyorum. Geceyi ilk kez yerde geçirmiyorum ama daha önce hiç sırtımı sert bir yüzeye dayayıp oturarak uyumamıştım.

Oturma odasını geçip mutfığa girerken Leroi'nin kapısına hüzünlü bir bakış fırlatıyorum, ancak tezgahın üzerinde şefin bıçak bloğunu buluyorum.

Midem bulanıyor.

Bu, kalmamı beklemediği anlamına mı geliyor? Bu düşünceden sıyrılıyorum. Olumlu düşünmenin zamanı geldi. Belki de bu bir testtir ve beni yatak odasında, yastığının altında bir silahla bekliyordur.

Muhtemelen odasına gizlice girip boğazını kesmeye çalışmamı bekliyor.

Ama yanılıyor.

Leroi'ye mutfak bıçaklarını amacına uygun kullanabildiğimi kanıtlayacağım. O zaman artık o bodrumdan çıkardığı rahatsız kız olmadığımı ve onun sevgisine layık bir kadına dönüştüğümü göreceksin.

O zaman beni göndermeyi tekrar düşünecek.

Buzdolabını açtığımda, fallik şekilli sebzeler ve dokuz inçlik salamlarla dolu olduğunu görüyorum. Bariz tuzağı görmezden gelerek bir soğan alıp ince ince dilimliyorum, sonra aynısını dolmalık biber, domates, mantar, otlar ve pastırmayla yapıyorum. Leroi yüksek proteinli kahvaltıları sever, bu yüzden bize bir frittata yapacağım.

Yumurtaları çırpıp otlar ve baharatlarla karıştırdıktan sonra bir fırın kabına döküyorum, doğranmış malzemeleri ekliyorum ve kahveye başlıyorum.

Frittata pişerken ve mutfak nefis kokularla dolarken kapı açılıyor. Bıçaklardan uzaklaşıp kahve makinesine doğru yürüyorum, kalbim küt küt atıyor.

"Yemek yapabildiğini bilmiyordum," diyor Leroi arkadan. "Sadece doğradığını sanıyordum."

Arkamı dönüyorum, yüz hatlarım kayıtsızlık maskesine dönüşmüş. "Aşçımız bana birkaç yemeğin nasıl yapıldığını öğretti."

Karo döşeli zemini geçiyor ve beni kucaklıyor. "Dün gece ne oldu?"

Kalbim birkaç atım atlıyor. Beni özledi mi? Gözlerimi kapatarak bu sert göğse yaslanıyorum ve kucaklamasının tadını çıkarıyorum. Sessizliğini yanlış mı yorumlamıştım? Sandal ağacı kokusunu içime çekiyorum. Beni şimdi istiyor, o halde dün gece olanların bir önemi var mı?

Evet, öyle, çünkü bir sıcak bir soğuk esiyor.

Sarılmaktan vazgeçip yüzüne bakıyorum. "Sessizleştin. Ya istediğini aldın ve artık bana ihtiyacın kalmadı ya da başka bir hata yaptığına karar verdin. Ben de seni yalnız bıraktım."

Yüzünü buruşturuyor. "Ben... işliyordum."

"Neyi işlemek? Seksi mi?"

"O değil." Bakışlarını başka yöne çeviriyor. "Hikâyenizin bazı yönlerini aklımdan çıkaramadım."

Gözlerim kısıldı. Geçmişimle ilgili hiçbir şey Leroi için yeni olmamalı. Erkekleri öldürdüğümü ve hadım ettiğimi ilk elden gördü, ancak şimdiye kadar şikayet ettiği tek şey dağınlık ve yakalanmakla ilgili bir şeydi.

"Hangi kısımlar?" diye sordum. "Zaten şüphelenmediğın bir şey söylemedim."

"Haklısın," diye mırıldanıyor. "Özür dilerim. Seni bir daha böyle dışlamayacağım."

Gözlerim kısıldı. Özü yeterince samimi ama hareketleri sözleriyle uyuşmuyor.

Leroi yüzümün yan tarafına dokunarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ciddiyim," diye mırıldanıyor. "Şu andan itibaren seni her şeye dahil edeceğim."

Tam cevap vermek üzereyken kapı çaldı. Leroi'nin

yüzü sertleşti. "Burada biri var."

Ona boş bir bakış attım.

"Tüm müttefiklerim önce aramayı ya da özel bir vuruş

kullanmayı bilir." Gözlerim açıldı. "Oh."

Kapı zili tekrar çalıyor, ama bu sefer daha ısrarlı bir şekilde.

Leroi'nin bakışları bıçak bloğuna yönelir ve bir silah çıkarır. "Silahlanın ve kör bir noktaya saklanın. Ne yaparsan yap, bu mutfaktan ayrılma."

ELLİ ÜÇ

LEROI

Kapıdaki her kimse evde olduğumu biliyor çünkü kapı zili artık sürekli çalıyor. Mutfaktan çıkıp telefonumu elime alıyorum ve güvenlik kamerası uygulamasını kontrol ediyorum. Sürpriz, sürpriz, merceğin üzerine bir parmak koymuşlar.

Dişlerimi gıcırdatıyorum ve yemek masasının altına, susturucuyu sakladığım yere uzanıyorum. Koli bandından çıkardıktan sonra. silaha takıyorum.

Zil sesi, gümbürtüler eşliğinde devam ediyor. Kapının diğer tarafındaki her kimse profesyonel bir katil olamaz. Hedeflerine silahlanmaları ya da yangın çıkışının yarısına gelmeleri için zaman kazandıracak kadar gürültü çıkarıyorlar.

Bu muhtemelen Cesare tarafından terk edildikten sonra yeni bir ilişki arayan Rosalind. Yazık çünkü cehennemde yapılmış bir eşleşme olabilirlerdi. Rosalind sert, kaba ve aşağılayıcı olmayı seviyor, Cesare ise... Cesare ona tüm bunları ve daha fazlasını verebilir diyelim.

Kendimi kapıdan uzağa konumlandırıyorum ve "Kim var orada?" diye bağıryorum. "Nerede o?" diye bağıryor tanımadığım bir kadın sesi.

"Bana bir ipucu vermeniz gerekecek," diyorum.

"Rosalind," diye bağıryor. "Kız kardeşime ne yaptın?"

Kaşlarım kalktı. Rosalind kardeşi olduğundan bahsetmedi ama sanırım ağzı tıkalıyken söyleyebileceklerinin de bir sınırı vardı.

"O burada değil," diyorum.

"Yani, onu tanıdığını kabul ediyorsun?"

"Burada Rosalind adında birinin olmadığını itiraf ettim," diyorum.

Kapının arkasındaki kadın hıçkırıyor. "İşte bu kadar. Polisi arayacağım."
Hay sikeyim.

Bakışlarımı mutfak kapısına yöneltiyorum. Bu sefer Seraphine aralıktan bakmıyor. Belki de emirlere uyma konusunda dersini almıştır.

"Parmağını kamera lensinden çek," diyorum.

Kadın cevap vermiyor, umarım polisleri aradığı için cevap vermiyordur ve uygulamaya baktığımda Rosalind'e benzer özelliklere sahip minyon bir kız görüyorum.

Seraphine'den çok uzun değil ve üzerinde Turgis Akademisi yazan bir sweatshirt giyiyor. Kamera uygulamasından koridorda başka kimsenin olmadığını kontrol ettikten sonra kapıyı hafifçe açıyorum ve onu içeri çekme dürtüsüne direniyorum.

Seraphine'e bu daireye onun izni olmadan kimsenin girmeyeceğine dair söz verdim.

Kız bana doğru koşuyor. "Kız kardeşim nerede?"

"O bende değil." Kolumla onu geri çekiyorum. "Onu başka bir yerde aramayı dene."

"Bana yalan söyleme. Rosa birkaç gece önce Phoenix'ten bana mesaj attı ve senin dairene geri döneceğini söyledi."

Dudaklarım gerildi. Rosalind'in kapımın önünde yaptığı saçmalıklardan sonra onu geri kabul edeceğimi düşünmesi çok küstahça. Onu Seraphine'e tercih edeceğimi düşünmesi daha da küstahça.

Kapıyı bu kızın suratına çarpardım ama polisin ekstra ilgisine ihtiyacım yok. Genç, heyecanlı ve bir daha dönmemesi için onu boğazından tutup uyarsam polislere ağlayacak bir tipe benziyor.

Lanet olası Rosalind. Hamilelik numarası yeterince kötüydü. Şimdi de ev adresimi akrabalarıyla paylaşıyor.

"Kız kardeşin burada değil. Hiç olmadı."

Kızın yüzü buruşur. "O zaman nerede?"

"Adımlarını takip edin. Ondan en son haber aldığınızda nerede olduğunu bulun ve oradan başlayın."

Ayaklarını sürüyerek bana bakıyor, sanki daha fazla cevabım varmış gibi. Ve haklı da olabilir. Onu birlikte gördüğüm son kişi Cesare'ydi ama kuzenimi polis otobüsünün altına atacak değilim.

"Size verebileceğimin en iyisi bu," diyorum. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, gitmenizi istiyorum. Kız arkadaşım ve ben kahvaltı etmek üzereyiz."

Kızın bakışları düşüyor ve ensesini ovuşturuyor. "Tüm bildiğinin bu olduğuna emin misin?"

Çoğunlukla hayal kırıklığıyla keskin bir nefes veriyorum.

Tamamen kalpsiz değilim ve kız bana biraz kız kardeşimi hatırlatıyor. Rosalind Cesare'nin yanına saklandıysa ve hayatta olduğunu söylemek için aramayı unuttuysa, kuzenime ona mesaj atmasını hatırlatmasını söyleyebilirim.

"Numaranız var mı?" Ben soruyorum.

Sırt çantasının askısını indirip içine uzandığında parmaklarım silahıma doğru seğiriyor. Bir silah çıkarmak yerine, üzerinde adının ve numarasının defalarca yazılı olduğu bir kâğıt çıkardı. Bir şerit koparıyor ve ben de başımı sallayarak alıyorum, aşağıya bakınca adının Miranda olduğunu görüyorum.

"Bir şey duyarsam seni ararım," diyorum kapıyı kapatmadan önce. "Teşekkür ederim," diyor diğer taraftan.

Kapı aralığından geri adım atarak, uygulama üzerinden gidişini izliyorum. Suçluluk duygusu vicdanımın yıpranmış kenarlarını sızlatıyor. Rosalind manipülatif bir yalancı olabilir ama kız kardeşine karşı daha az pislik olabilirdim.

Mutfağa döndüğümde Seraphine'in kahvaltısını çoktan hazırladığını ve yumurta, pastırma ve sebzelerden oluşan lezzetli görünen bir karışımı seçtiğini görüyorum.

"Rosalind'i tanımadığın konusunda yalan söyledin," diyor başını kaldırmadan. "O sadece aşırı bağlanmış rastgele biriydi."

"Senin için ben bu muyum?" diye soruyor. "Sadece rastgele bir ilişki mi?" "Ne düşünüyorsun?" Ben de soruyorum.

Dudakları aralanıyor ama konuşmuyor, ben de mesafeyi kapatıyorum. "Rastgele takılanları günlerce evime getirdiğimi, cinayetlerini temizlediğimi, düşmanlarını avladığımı ve intikamlarını almaları için güvenli ve ses geçirmez alanlar sağladığımı mı sanıyorsun?"

Yana doğru bakar. "Bana bak, Seraphine."

Hareket etmeyince çenesini tutup bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Seraphine bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Sen rastgele takılan biri değilsin," diyorum. "Dün gece birlikte yaptığımız şey her şeydi. Daha önce hiç bu kadar büyüleyici bulduğum bir kadınla tanışmamıştım ve bir daha asla tanışmayacağım. O sensin, Seraphine. Senden daha mükemmeli olamaz."

Başını eğiyor, bana inanmıyor gibi görünüyor.

"Hey, seni güvende tutmak için dünyayı yerle bir edebilirim."

Gözleri parlıyor ve göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "O zaman neden bu kadar soğuk davranıyordun?"

Bakışlarım titriyor. Şimdi ona söylemenin zamanı değil. Rosalind'i hatırlattıktan hemen sonra nasıl tepki vereceğini kestirmek mümkün değil.

Anton'un onun antrenörü olduğunu ne zaman öğrendiğimi sorardı ve ben de onu eve getirdikten sonraki gün olduğunu itiraf etmek zorunda kalırdım. Sonra o

Capello'nun onu ikizlere teslim ettiği gibi Anton'a teslim edeceğimden endişelenirdi.

Anton ölene kadar ona söyleyemem.

Sessizliğimin sebebinin bana babalık eden tek adamı öldürmeyi düşünmem olduğunu açıklamak istesem bile kelimeleri bir araya getiremiyorum.

"Özür dilerim," diye törpüledim. "Öfkemle başa çıkmaya çalışıyordum. Yaşadıklarını duymak beni güçsüz hissettirdi. Her şeyin başlamasından öncesine gitmek ve Capello'nun malikanesine silahlarla dalmak istedim."

Ağzının kenarları hüznölü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Zaten öyle sayılır."

"Beş yıl çok geç," diyorum, acı acı gülerek. "Geldin ve önemli olan tek şey bu."

Sabah güneş i mutfak penceresinden parlıyor, saçlarını aydınlatıyor, onu savunmasız ve küçük gösteriyor. Onu inciten her erkeği diriltmek istiyorum, böylece onları teker teker yok edebilecek. Gücünü geri kazanmasına yardım etmek istiyorum. Onu dünyanın kötölüklerinden korumak istiyorum. Ama şimdilik yapabileceğim tek şey onu yakınımda tutmak ve asla gitmesine izin vermemek.

Onu göğsüme çekiyorum. "Bir daha kimse sana zarar veremeyecek," diyorum, her kelimesinde ciddi olarak. "Bir daha kimse sana elini sürmeden önce tüm New Alderney eyaletini yakıp yıkacağım."

Seraphine kollarını ortama doluyor ve başını çenemin altına sıkıştırıyor. "Sana inanıyorum," diye fısıldıyor. "Sen karanlıkta hayalini kurduğum kahramansın."

Mutfağın ortasında birkaç dakika boyunca birbirimize sarılıyoruz, kalplerimiz birlikte atıyor. Seraphine'in tatlı sıcaklığının tadını çıkararak gözlerimi kapatıyorum ve diğer her şey önemsizleşiyor. Önemli olan tek şey o.

Seraphine'e hiç sahip olmadığı her şeyi vermek istiyorum: koruma, sevgi ve korkudan uzak bir gelecek. Anton'un tüm izlerini sileceğim, sonuncusunu bulmasına yardım edeceğim.

Listesindeki iki adamı ve Samson Capello'nun bağı ve seğiren bedenini ona verin ki onu yüz kanlı parça halinde cehenneme gönderebilsin.

Ama önce Cesare'yi arayıp Rosalind'e ne halt ettiğini sormam ve hızlı arama listesinde polisler olan kararlı bir kızın kayıp kardeşinin peşine düştüğünü haber vermem gerekiyor.

ELLİ DÖRT

SERAPHINE

Leroi alt kattaki daireye taşınabilmemiz için eşyalarımı toplamamı emretti. Rosalind'in kız kardeşi ziyaret edip polisi arayacakmış gibi davrandığından beri paranoyaklaştı.

Rosalind'i en son kulüpte gördüğünü neden o kıza söylemediğini sorabilirdim ama itirafına kendimi fazla kaptırdım.

Beni büyüleyici buluyor. Mükemmel. Beni hayatıyla korumak istiyor. Kalbim saniyede binlerce kez çarpıyor. Sanki kahramanın genç kızın tüm kötülerden intikam almasına yardım ettiği bir peri masalının son bölümünde yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Toparlanmak sadece birkaç dakikamı alıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan Leroi bana tüm spor aletlerinin bulunduğu daireye kadar eşlik ediyor. Eşyalarımı boş yatak odasına taşımak için makinelerin çevresinde dolaşırken, bir elini omzuma koyuyor.

"Eşyalarını ana odaya koy."

Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor, onun yatağında uyumamı istediğini umuyorum.

Güçlü kolları ortama dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Senin başka bir odada olman düşüncesine katlanamıyorum." diye kulağıma hırlıyor. "Şu andan itibaren benimlesin."

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum, nefesim kesik kesik geliyor.

Kolunu omuzlarıma dolayarak beni üst kattakiyle aynı gri dekora, kral yatağa, gömme dolaba ve banyoya açılan kapıya sahip bir odaya götürüyor.

"Neden yatak odanızın bir kopyası var?" Ben soruyorum.

"Önlem almakta fayda var. Eğer o kız polisi üst katta beni aramaya gönderirse, boş bir daire bulurlar. Şirketin eyalet genelinde başka yerlerde de mülkleri var."

"Yapacağını düşünüyor musun?"

Leroi pencereye doğru yürüyor, kahverengi deri bir kanepeye uzanıyor ve beni kucağına çekiyor. "Bu Rosalind'in hâlâ kuzenimle birlikte olup olmadığına bağlı."

Leroi'nin kulüpte kendisine benzeyen siyah saçlı bir adamla konuştuğunu hatırlayarak başımı sallıyorum. Telefonunu çıkarıyor ve rehberindeki Cesare adında bir adama mesaj gönderiyor.

Leroi'nin gönderdiği ilk mesajda şöyle yazıyor:

Rosalind'e neler oluyor?

Üç nokta hemen beliriyor, ancak Cesare'nin yanıt vermesi için birkaç saniye bekliyoruz.

Biliyordun ve söylemedin

mi??? WTF?

Kaşlarım çatıldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kıkırdıyor. "Bu bizim stenomuz."

Leroi boynuma yumuşak öpücükler kondurarak dikkatimi telefonundan uzaklaştırıyor. Dudaklarının her dokunuşu tenimde karıncalanmalara yol açıyor ve kucağında kıvranıyorum.

Bir iniltiyle Leroi bir kolunu belime doluyor ve parmaklarını şortumun bel bandının üstündeki deride gezdiriyor. İnliyorum ve o da boynuma gülümsüyor.

Elini bacaklarımın arasında gezdiriyor ve ateş tenime hücum ediyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye hışırıyor, nefesi kulağıma değiyor. "Hoşuna gitti mi?"

"Aç küçük amını okşadığım zaman?"

"Evet," diye inliyorum, kaslarım artan baskı karşısında kasılıyor. "Daha fazlasını istiyorum."

"Açgözlü kız."

Hassas sinir demetimi bulana kadar pamuğun üzerinde beni keşfetmeye devam ediyor. Omurgamdan aşağı ve yukarı doğru zevk ürpertileri yayılıyor ve bir inilti ile parmaklarına doğru eğiliyorum.

"Bırak dokunayım. Çıplak amını hissetmeme izin ver," diyor. "Oh, Tanrım." Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Telefonu çalıyor ama ikimiz de Cesare'nin cevabına dikkat etmiyoruz. Bunun yerine, Leroi'nin parmakları giyinik klitorisimden şortumun eteğinin iç uyluğumda açıldığı yere doğru hareket ediyor.

"Seraphine," diye homurdanıyor, parmakları kasıklarımın birkaç santim ötede, kalçamdaki hassas bir noktanın etrafında dönüyor. "Bırak gireyim."

"Lütfen."

Parmaklarını kumaşın altından amımın dış kenarına doğru kaydırıyor. Kalçalarım sarsılıyor ve bacaklarım temasla

seğiriyor. "Çok ıslak. Hepsi benim için mi?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Sen çok iyi bir kızsın. Parmaklarım ya da sikim için her zaman çok hazırsın."

Leroi, zihnim kararana ve gözlerim başımın arkasına yuvarlanana kadar klitorisimin üzerinde yavaş, dolambaçlı daireler çiziyor. Sıcak ağzı, tenimi tutuşturan nazik ısırıklar ve öpücüklerle boynumun sütununda geziniyor.

Isı etimin her santimini kavuruyor, ama içimi erimiş bir fırına dönüştürmesiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. Arzuyla o kadar ateşliyim ki nefesim kısa soluklarla geliyor.

Eğer durursa, şahdamarını ısırabilirim.

Leroi'nin ereksiyonu kıcıma baskı yapıyor ve yemin ederim damarlarını ve çıkıntılarını hissedebiliyorum. Başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu yuvarlarken kalçaları sıkı itişlerle hareket ediyor ve aynı zamanda klitorisimin üzerinde dönüyor.

Duyularımın kontrolünü kaybetmeye çok yakınım. Kulaklarım çınılıyor, kalçalarım onun parmaklarıyla kontrpuan oluşturuyor ve tüm uzuvlarım geriliyor.

"Benim için gel meleğim," diye fısıldıyor, parmakları hızlanıyor. "Bırak hepsini alayım."

"Henüz değil." Başımı iki yana sallıyorum, bunun bitmesini istemiyorum. "Üç kadar sayacağım yoksa duracağım."

Nefesim kesiliyor. Hazır değilim.

"Bir," diye homurdanıyor Leroi, nefesi boynuma geliyor.

Oh, lanet olsun.

Parmaklarıyla aşağı yukarı vuruşlar yaparak basıncı artırıyor. Zevk artıyor, keskinleşiyor ve sıkı bir sarmala dönüşüyor.

"İki."

İnliyorum, bedenim kendimi tutma çabasıyla titriyor. Bu mükemmel mutluluk anına tutunmaya çalışıyorum.

"İki buçuk," diye homurdanıyor. "Şimdi."

Parmakları meme ucumun etrafında sıkılaştığında, vücudum ani acıyı coşkunun en yüksek biçimi olarak yorumluyor. Bir orgazm tsunami gibi içimden geçerek beni saf bir coşku okyanusuna sürüklüyor.

"Leroi," diye bağıyorum.

Tüm oda akıp gidiyor, beni nefes nefese bırakıyor ve Leroi'ye cankurtaran botummuş gibi sarılıyorum. Ben zevk dalgalarına binerken o beni sıkıca tutuyor, vücudum her lezzetli dalgalanmada titriyor.

"Çok güzeldin meleğim, parmaklarımda parçalanıyordun."

Sonunda gerçekliğe döndüğümde, başımı Leroi'nin omzuna yaslayıp iç geçiriyorum.

Başımın üstünü öpüyor. "Aferin kızıma."

"Bu inanılmazdı." Fısıldıyorum, kalbim hâlâ ölüleri uyandıracak kadar güçlü çarpıyor.

Leroi gözlerimin içine bakabilecek kadar uzaklaşıyor. Yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor ve bana öyle bir şefkatle bakıyor ki

kalbim uçuyor.

Telefonu bir kez daha çalıyor.

Bir iniltiyle el yordamıyla kanepenin etrafından dolanır ve onu alır. Bir saniye sonra kasları gerilir. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Gözlerim hâlâ yarı kapalı, zihnim hâlâ mutluluktan uyuşmuş bir halde soruyorum.

"Bu Rosalind. Kuzenim onu eve geri götürdü ve ona zehir enjekte etmeye çalıştı."

Ayağa kalktım, gözlerim büyüdü. "Bekle, ne?"

"Onu bayıltmış, çantasını açmış ve bir sürü şırınga bulmuş. Telefonunu açmak için Face ID'sini kullandı ve Montesano kardeşlerin fotoğraflarını buldu. Ve benim."

Nefesim kesildi. "Onun da benim gibi olduğunu söyleme sakın?" "Hayır," diye mırıldandı.

"Rosalind *ücretli* bir suikastçı."

ELLİ BEŞ

SERAPHINE

Leroi, Rosalind'in durumuyla ilgilenirken benim geride kalmamı istedi ama beni de getirmesi için ısrar ettim ve ona beni geride bırakmayacağına dair verdiği sözü hatırlattım. Aynı şey olmadığını savunmaya çalıştı ama belki de yardım etmek için yapabileceğim bir şey varken, onu ve ailesini öldürmek isteyen başka bir tetikçi için endişelenerek dairesinde oturamam.

Üzerime bir şeyler giydikten sonra renkli lenslerimi takıyorum ve şehrin öbür ucundaki Alderney Hill'e gidiyoruz. Bu bölge Queen's Garden'dan daha havalı, her sokağı sık ardıç ağaçlarıyla kaplı ve devasa malikaneleri meraklı gözlerden koruyor. Annemin buraya şehrin eski para bölgesi dediğini hatırlıyorum çünkü ilk yerleşimcilerin evlerini inşa ettikleri yer burası. Aynı zamanda Montesano malikanesinin de bulunduğu yer.

Leroi'nin çenesi gergin ve direksiyonu o kadar sıkı tutuyor ki parmak eklemleri bembeyaz. Gerginlik omuzlarını yükseltiyor ve şakağındaki damarlar diken diken oluyor. Biraz rahatlatmak için sürücü koltuğuna uzanıyorum, ama neredeyse hiç tepki vermiyor.

Kozalaklarla kaplı bir tepeden yukarı doğru kıvrılan sokaklardan geçerken midem korkuyla doluyor. İlk hedefim olan Enzo Montesano'nun oğullarıyla tanışmak üzereyim.

"Beni tanıyacaktı mı?" Fısıldıyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Bana ilaçlı şampanya ikram eden gardiyan beni o yatağa yatırdığını hatırlayacaktı ve hatta kameralar bile olabilirdi.

Başını sallıyor. "Hepimiz Enzo Amca'nın kalp krizinden öldüğünü düşündük. Öldürüldüğünden şüphelenseler bile, sen artık sarı saçlı, mavi gözlü küçük bir kız değilsin."

Başımı sallıyorum ama bu, çalkalanan midemi rahatlatmak için hiçbir şey yapmıyor.

Sonunda tepenin zirvesine ulaşıyoruz, tepenin etrafı sık kozalaklı ağaçlardan oluşan bir duvarla çevrili bir arazi oluşturmak için düzleştirilmiş. Zırhlı muhafızlar tarafından korunan yüksek bir demir kapıda duruyoruz ve Leroi camı indiriyor.

Vizörlü bir adam içeri bakıyor, bakışları bana takılmadan önce Leroi'yi değerlendiriyor. Nefesim kesiliyor ve koltuğumda daha dik oturuyorum.

"Kız kim?" diye sorar adam.

"Benimle birlikte," diye

homurdanıyor Leroi.

Muhafızın telsizinden bir ses "Bırakın girsinler," diyor.

Küçük bir ordu oluşturacak kadar adamın yanından geçip birkaç güvenlik kontrolünden daha geçtikten sonra Romalı bir senatör için inşa edilmiş gibi görünen bir malikaneye yanaşıyoruz. Yarısı sarmaşıklarla kaplı, mermer sütunlardan oluşan palazzo tarzı bir ön verandası olan devasa, beyaz bir villa. Buraya gelmek bana babamın Enzo Montesano'nun Yeni Alderney'in sahibi olduğunu düşündüğü için nasıl söylenip durduğunu hatırlattı.

Leroi dışarı çıkıp kapımı açıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Zihnimin neden bu kadar eski anıları canlandırdığını anlamıyorum.

Leroi'nin varlığını kabul eden silahlı adamların yanından geçerek bir dizi çift kapıya açılan taş basamakları el ele çıkıyoruz.

Gece kulübünün koridorunda bekleyen adamı tanıyorum. Yakından bakınca biraz Leroi'ye benziyor, aynı delici koyu renk gözleri, zeytin rengi teni ve geniş omuzları var. Bu Montesano kardeşlerden biri olmalı. Yüz hatları Leroi'ninkinden daha sert, sanki daha zor bir hayat yaşamış gibi ve gömleğinin altında dövmeler var.

"Kız arkadaşını mı getiriyorsun?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı.

"Çırak," diye yanıtlıyor Leroi.

"Miko gibi mi?" Bana dönüyor, bakışları keskinleşiyor ve daha eleştirel bir hal alıyor.

Bu adam babasına hiç benzemiyor. Ölmeyi hak eden, yağcı ve şehvet düşkününü yaşlı bir adamdı. Bir kadının eteğine elini sokmaktansa kafasına sıkmakla daha çok ilgilenen türden bir yırtıcı.

Beni babasını öldüren kadın olarak tanıyacağı düşüncesi midemi titretse de yüzümde boş bir maske oluşturarak doğruluyorum.

"Ben Miko gibi değilim," diyorum. "Ellerimi kirletmeyi severim." Gülümsüyor.

"Bu pislik Roman," diyor Leroi. "O en büyük kardeş."

Roman başını sallayarak topuklarının üzerinde dönüyor ve bizim de onu takip etmemizi bekliyor. "Cesare hâlâ suikastçıyı sorguluyor ama şu ana kadar ne öğrendiğimizi söyleyebilirim."

Artık Roman'ın gözetimi altında olmadığım için, tüm gerginlik ciğerlerimi dışarı doğru bir nefesle terk ediyor. Leroi beni kolunun altına alıyor ve en yaşlı Montesano kardeşle birlikte daha çok müze gibi görünen bir evin içinde yürüyoruz.

Giriş holü normal bir malikânenin dört katı yüksekliğinde ve camdan bir atriyma sahip olup mekânı doğal güneş ışığı ile dolduruyor. Beyaz mermer kemerlerin arasından geçerek Leroi ve Romalıları benzeyen insanların büstlerinin yanından geçiyoruz.

Sonunda eski paranın ne demek olduğunu anladım. Babam gibi bir adamın sahip olamayacağı bir sınıf ve incelik seviyesi. Sanata hiç ilgi duymadı ve değer verdiği tek güzel eşya kadınlarıydı. Montesano ailesinin nesiller boyu gücü elinde tuttuğu aşikâr.

"Leroi sana büyüdüğü yerin burası olduğunu söyledi mi?" Roman, Leroi'nin diğer tarafından soruyor.

"Hayır mı?" Leroi'nin profiline bakıyorum, üvey babasını vurduğu yer burası mı diye merak ediyorum.

"On yaşıma kadar," diyor Leroi hüzünlü bir gülümsemeye. "Babam öldükten sonra annem bizi evden taşıdı."

Adamlar sessizleşiyor ve ikisinin de geçmişi düşündüğünü söyleyebilirim. Leroi'nin omuzlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve bir kolumu sırtına dolayarak onu nazikçe sıkıyorum.

Ebeveynlerin eylemlerinin çocuklarının hayatlarını büyük ölçüde etkileyebilmesinin ne kadar boktan olduğunu düşünmeden edemiyorum. Babam Enzo Montesano'ya duyduğu kıskançlıkla yanıp tutuşuyordu, bu yüzden onun ölümünü ayarladı ve işlemediği bir suç için en büyük oğlunu suçladı. Ve korumamızla yattığı için annemin borcunu ödemek için beni katil olarak kullandı.

Sol tarafımızda bir kapı açılıyor ve saçları dağınık, beyaz tozla kaplı ipek bir kimono giymiş, vahşi gözlü bir kadın dışarı çıkıyor. Arkasında kırık mobilyalar, cam parçaları ve parçalanmış vazolardan oluşan bir yığın var. Kesilmiş tablolar ve çubuklarından lime lime sarkan ağır perdelere bir göz atıyorum.

Gözlerimiz buluştu ve ben iki kez baktım. Gece kulübünde yanında dans ettiğim kişi değil mi bu?

Dudakları ayrılıyor. "Sera?"

"Ember?"

"Arkadaş mısınız?" Roman ona sorar. Ember kaşlarını çatır. "Siktir git!"

Ben daha ne olduğunu anlayamadan kapıyı çarptı. Leroi beni uzaklaştırırken, camın duvara çarptığını duyuyorum.

Roman kıkırdar. "Emberly'nin değişken bir öfkesi var ama bu yetenekli bir sanatçı olmanın getirdiği bir şey."

Omzumun üzerinden Ember'ın kaybolduğu kapıya doğru bakıyorum. Bu konakta neler oluyor böyle? Sanki gece kulübünde yeniden bir araya gelmişiz gibi. Ember burada kendisine karşı gelmiş gibi görünmüyordu.

olacak. Öyle olsaydı, kendini o odaya kapatmazdı ve kesinlikle pahalı görünümlü antikalara parçalamazdı.

Konağın geri kalanıyla uyuşmayan bir odaya, kahverengi deri mobilyalı ve abanoz kitap raflarıyla kaplı bir beyefendinin çalışma odasına ulaştığımızda aklım hala karışmış durumda. Gün ışığı, bakımlı bahçelere ve devasa bir havuza çıkan taş basamaklara bakan tavandan tabana pencerelerden içeri doluyor.

Roman kapıyı kapatıp bizi pencere kenarındaki kanepelere oturttuğunda Leroi "Neyle karşı karşıyayız?" diye soruyor.

"Seviştığınız kadının rakip bir firmanın ajanı olduğundan nasıl şüphelenmediniz?"

Leroi, "Bütün tetikçiler erkek paketlerinde gelmez," diyor. "Ayrıca, onun hedefi ben değildim."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Beni öldürmeye çalıştığı tek şey mızımızlanmasıydı. Muhtemelen sana yaklaşmak ya da istihbarat toplamak için beni kullanıyordu."

"Kahretsın."

Leroi omuz silkiyor. "Düşmanlarınızın sizi alt etmek için ne kadar ileri gidebileceğini en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Roman parmaklarını buklelerinin arasından geçiriyor ve iç geçiriyor. "Kahretsın. Haklısın."

Bakışlarım bir adamdan diğerine sıçırıyor ve Roman'ın cinayetle nasıl suçlandığını mı konuştuklarını merak ediyorum. Boğazımı temizliyorum. "Rosalind'in müşterisi kim?"

"Capello," diye

mırıldanıyor Roman.

"Söyledi mi?" Leroi

soruyor.

"Cesare ona itiraf ettirdi. Şimdi de ayrıntıları söylemesi için uğraşıyor." İçki dolabına doğru yürür, bir bardak kehribar rengi sıvı doldurur ve adak olarak kaldırır.

Leroi onu başından savar. "Onun kilit bir oyuncu olduğundan bile şüpheliyim. Bazı ajanlar büyük bir işten önce hedeflerinin evine ya da arkadaş grubuna sızar. Son işimde ben de öyle yapmıştım."

Roman'ın dudaklarının kenarları sanki Leroi'nin Capello ailesini öldürmekten bahsetmesini bile onaylamıyormuş gibi kıvrılıyor. Bu benim için iyiye işaret çünkü onlarla olan ilişkimden şüphelenmediğini kanıtlıyor.

"Benito bana Rosalind'in kulübün müdavimlerinden biri olduğunu söyledi. Cesare, kardeşlerimin tüm yakın arkadaşlarının kimliklerini tespit etmek için birkaç kişiyle birlikte çalıştığını itiraf ettirdi."

Leroi başını sallar. "Capello ölmeden aylar önce bir katliam planlıyor olmalıydı."

Roman homurdanıyor. "Muhtemelen beni kilitlediğinde başladığı işi bitirmek istemiştir."

Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, babamın sadece bana değil, evrensel olarak kötü olduğunu hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. En kötüsü de onun geldiğini hiç görmemiş olmamdı.

"Rosalind'i ne zamandır tanıyorsun?" Ben soruyorum. "Üç, dört aydır," diye mırıldandı Leroi.

Roman, "Asıl mesele firmanın suikastı iptal etmesini sağlamak," diyor. "Rosalind'in idarecisini bulmalı ve onu Montesano ailesiyle bağlantılı herhangi birine saldırmanın ölümcül bir hata olduğuna ikna etmeliyim."

Leroi elini cebine atar ve bir kâğıt parçası çıkarır. "Al bunu." Roman'ın kaşları çatılır. "Nedir bu?"

"Rosalind'in kız kardeşi bu sabah benimle birlikte olduğunu düşünerek daireme geldi. Rosalind'i konuşmaya ikna etmek için bu aile ilişkisini kullanabilirsin."

Roman numaraya uzanıyor ama Leroi geri çekiyor. "Kıza zarar vermeyeceğine söz verir misin?"

Kaşlarını çatıyor. "Kaç yaşında?"

"Mesele bu değil. O masum."

"Onunla uğraşmayacağım. Ne Cesare ne de Benito, ama Rosalind'in bunu bilmesine gerek yok."

"Tamam."

"İşe yarasa iyi olur." Roman kâğıdı alır ve içindekileri inceler. "Aksi takdirde Samson Capello'nun hayatta kalması sorunlarımızın en küçüğü olacak. Eğer bu saldırıyı iptal edemezsek, büyük çaplı bir savaş çıkacak."

ELLİ ALTI

LEROI

Alderney Hill'in kıvrımlı yollarında direksiyonu derisini aşındıracak kadar sıkıca kavrayarak ilerliyorum. Kuzenimi ölüm hücresinden kurtarmak için basit bir katliam olacağını düşündüğüm şey, karmaşık bir dolambaçlar ve ihanetler ağına dönüşüyor.

Frederic Capello'yu öldürdüğümde Benito, Cesare ve ben de dahil olmak üzere Montesano kardeşlere sadık olan herkesi öldürmeye yönelik bir komployu sadece yavaşlatmış oldum.

Rosalind'in geniş ailem hakkında bilgi toplamak için bana yaklaştığı düşüncesi çıldırtıcı. Onun geldiğini bile görmedim. Onunla ilgili her şey sadece yapışkan bir denizaltı olduğunu haykırıyordu.

Seraphine'in bakışları yüzümü yakıyor.

Açıklama istiyor ama Montesano yadigârlarını parçalayan vahşi kadının Capello'nun kan bağı olan gayrimeşru kızı olduğunu söyleyecek yüreğim yok. Onu bir seri katile dönüştüren ürkütücü işleyicinin benim baba figürüm olduğu haberini nasıl vereceğimi hala anlamaya çalışıyorum.

Çenem sıkıştı. Bu bir bok fırtınası.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Programı hızlandırmamız gerekiyor," diye mırıldandım. "Montesano ailesine yönelik bu saldırı iptal edilmezse hepimiz mahvoluruz."

"Gerginsin."

Homurdanıyorum. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Eli kalçamın üzerinde kayıyor ama dokunuşu rahatlatıcı olmaktan çok uzak. Parmakları kasıklarımın doğru yavaşça yükselirken, tüm hisler ikinci beynime hücum ediyor.

"Ne yapıyorsun?" İleride dik bir düşüşe yol açan keskin açığa odaklanmaya çalışarak soruyorum.

"Çok fazla düşünüyorsun. Yardım etmek istiyorum."

Seraphine'in parmakları sertleşen sikimin üzerinden fermuarıma doğru kayıyor. Dikkatimi tekrar yola vermeye zorlayarak titrek bir nefes veriyorum.

"Sen de çok az düşünüyorsun," diye cevap veriyorum.

Seraphine fermuarı indiriyor. Midem sıkışıyor ve keskin bir nefes alıyorum. Ona durmasını söylemeliyim ama dikkatimi dağıtma tehlikesi ile zevk vaadi arasında kalıyorum.

Parmakları fermuarımın içine kayıyor, küt tırnakları genişleyen şaftımı sıyrıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve beni kökünden kavrayıp pompalarken beklenti taşaklarımı sıkıyor.

Sikeyim.

"Neden bu kadar stresli olduğunuzu anlamıyorum," diye yanıtlıyor. "Roman, Rosalind'in kız kardeşini alacak ve suikastçıları durdurmak için ihtiyaç duyduğu bilgiyi elde edecek."

"O kadar basit değil," diye inleyerek cevap veriyorum. "Rosalind direnirse-" "Direnmeyecek."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp onun nazik vuruşlarının tadını çıkarmak istiyorum ama virajdan hızla geçen bir kamyon aklımı tekrar yola düşürüyor.

"Rosalind'in konuşacağından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Ben soruyorum.

"Rosalind eve gelmediğinde Miranda'nın ne kadar endişelendiğini duydum. Eğer Rosalind kardeşini onu sevdiği kadar seviyorsa, o zaman

Roman ve Cesare'ye ihtiyaç duydukları bilgiyi vereceğiz."

Başparmağını yarığımın üzerinde gezdiriyor ve tepeme precum bulaştırıyor.

Kalçalarım sarsılıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Belki."

"Buna hiç şüphe yok," diyor, eli sikimin başının üzerinde kıvrılma hareketleri yapıyor. "İkizlerden her an kaçabilirdim. Beni burada tutan tek şey Gabriel'di."

O piçlerin onu tutsakları olarak kalması için nasıl kandırdıklarını anlık olarak hatırlamak içimi söndürüyor. Parmakları şaftımın etrafını bir mengene gibi sarıyor ve her kelimeyi güçlü bir çekişle nokt alıyor. Elektrik omurgamda aşağı yukarı dolaşıyor. İyi olup olmadığını kontrol etmek için yolcu koltuğuna doğru bakıyorum ama gözleri kapalı.

"Babamın Gabriel'i yenilenen karaciğer bankası olarak kullandığını bilseydim kaçırdım," diye hırlıyor sıkılmış dişlerinin arasından. "Annem çoktan ölmüştü, Nanna da öyle. Elimde kalan tek şey kardeşimdi ve babamın onu hayatta tutmak için yatırım yaptığından haberim yoktu."

"Seraphine," diyorum nefes nefese. "Yavaşla."

Virajı dönerken acı ve zevk, yaklaşmakta olan bir alarm duygusuyla birbirine karışıyor. Alnımdan, avuç içlerimden, ayak tabanlarımdan terler boşanıyor. Kızgınlığının içinde o kadar kaybolmuş ki durması için yaptığım uyarıları duymuyor.

Kahretsin.

Sadece Seraphine mastürbasyonla korkuyu birleştirebilir.

Ne dediğini anlamıyorum. Kelimeler, anılar ve cinayetten oluşan bir girdap.

"Seraphine," diyorum, sesim gergin. "Sakin ol. Derin bir nefes al.

Artık güvendesiniz."

Tüm bastırılmış öfkesini bakımlarına döküyor ve zavallı horozum büzüşüp büzüşmeyeceğini ya da fişkırp fişkirmeyeceğini bilmiyor. Eli şaftımın etrafında daha hızlı ve daha hızlı hareket ediyor ve gözlerimi zar zor yolda tutabiliyorum.

Bu gidişle ikimizi de öldürtecek.

Bir keskin dönüş daha yapıyorum, o tatlı işkencesine devam ederken neredeyse yan aynaya çarpıyordum. Yumuşak elleri öfkeli darbelerle birleşerek beni tehlikeli bir uçuruma doğru itiyor. Tam anlamıyla.

Taşaklarımnda bir orgazm oluşuyor ve kontrolü kaybetmeme saniyeler kalıyor. Çenemi sıkıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum, gösterge panelinin üzerinde patlamamı engellemeye çalışıyorum.

"Ben senin düşmanın değilim," diye bağıyorum sözlerinin üzerine.

Ter alnıma sıçırıyor ve nefesim kısa kesiklerle geliyor.

Ne söylersem söyleyeyim, Seraphine yavaşlama belirtisi göstermiyor.

Bir virajı daha dönerken motor gürliyor ve bize doğru hızla gelen bir pisliğin etrafından dolanmak zorunda kalıyorum. Adrenalin karnıma yumruk gibi iniyor ve saçlarımın arkasındaki ince tüyler diken diken oluyor.

"Seraphine," diye bağıyorum. "Beni dinle. Yavaşlamazsan kaza yapacağız!"

Bu cehennemden gelen handjob çok ileri gitti.

Bileğini kavırıyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Kavrayışı sıkılaşıyor, kör tırnakları hassas etime batıyor. Tüm sinirlerime şimşekler çakıyor, duyularımı sıvı ateşle dolduruyor. Çarpışacağız ve o daha intikamını tamamlayamadan ölecek.

Kasıklarımndaki karıncalanma, görüşümü beyaza çeviren bir şiddetle yayılıyor. Frene basıp çığlık atıyorum ama artık çok geç. Direksiyonu kırıyorum ama tampon sert bir şeye çarpıyor ve hava yastıkları patlıyor.

Seraphine tepki vermiyor ama yaşam gücünü şaftımdan dışarı pompalamaya devam ediyor ve üstel bir oranda enerji kaybetmeme neden oluyor. Çılgınca atan kalbimin ritmiyle sikim nabız gibi atıyor, zonkluyor ve sarsılıyor. Hava yastıklarına bir kez, iki kez, üç kez, dört kez fişkırtıyorum ve sonra saymayı bırakıyorum.

Seraphine, ruhum bedenimden kaçana kadar beni sağmaya devam ediyor ve her vuruşta nefes nefese kalana ve inleyene kadar her ons döl taşaklarımdan kaçıyor.

"Daha iyi hissediyor musun?" sesi orgazm sonrası kalp durmamı kesiyor. Bir gözümü açıyorum ve hava yastığı toz bulutunun arasından ona bakıyorum.

O geniş, masum gözleriyle bana bakıyor, az önce eliyle beni neredeyse öldürüyormuş gibi bakmıyor.

Başım geriye yuvarlanıyor. Hâlâ o kadar çok nefes alıp veriyorum ki, kelimeleri oluşturmam birkaç kalp atışımı alıyor. "Nefesimi tuttuğum anda cezalandırılacaksın."

Yanakları pembeleşti.

"Tamam." Tamam mı?

Gözlerim kısıldı. Neredeyse Seraphine ceza almak için bilerek bizi öldürtecekmiş gibi görünüyor. O kışa öyle bir şaplak atacağım ki bir hafta boyunca göbeğinin üstünde uyuyacak.

ELLİ YEDİ

SERAPHINE

Leroi'nin kara kara düşünmesinden hoşlanmıyorum, ki bu çoğu zaman oluyor. Özgür olduğu gerçeğinin tadını çıkarması gerekirken her zaman alakasız detaylarla meşgul oluyor. Onu kara kara düşünmekten uzaklaştırmak için aklıma gelen tek yol buydu.

Motoru kapattığında geriye kalan tek ses hava yastıklarının tıslaması ve benim kesik kesik nefes alışlarım. Bakışları, kalbimin yerinden fırlamasına ve parmaklarımın emniyet kemerini çözmesine neden olan bir yoğunlukla içime işliyor.

Şimdi, bu cezayı merak ediyorum.

Leroi hava yastığını aşağı itiyor, burun delikleri açılıyor, siyah gözleri o kadar sıcak ki yansıyan ısıdan derim karıncalanıyor. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim, dairesini kana buladığımda ve sandviçimi ellerimden tokatlayarak aldığımda bile.

Tüylerim diken diken oluyor ve bacaklarımın arasına yerleşerek göbeğimin sıkışmasına neden oluyor. Beklenti ve korkunun garip bir karışımı, onu çok mu zorladım diye düşünmeme neden oluyor.

"Güvenli sözlerini hatırlıyor musun?" diye soruyor, sesi soğuk. "Evet, neden?" diye soruyorum.

Hava yastığımı aşağı itiyor ve görüşümü bir toz pufuyla dolduruyor. "Çünkü bu ceza canımı yakacak."

Bacaklarımın arasındaki nabız, çarpan kalbimin atışıyla aynı anda atıyor. Korkuyor muyum yoksa tahrik mi oluyorum bilmiyorum ama hazır olduğumu biliyorum.

O hamlesini yapamadan arabanın koluna yapışıp kapıyı açıyorum. "Önce beni yakalaman gerekecek."

"Seraphine," diye homurdanıyor Leroi.

Kalbim kulaklarımda gümbürdeyerek ağaçların arasına daldım. Leroi küfrediyor ve geri dönmem için bağıyor ama ona bir bakış bile atma zahmetine girmiyorum.

Yoldan uzaklaştıkça çalılar ve ağaç gövdeleri bulanıklaşıyor, düz bir yoldan gitmediğimden emin oluyorum. Leroi muhtemelen peşime düşmeden önce arabasını kilitlemekle vakit kaybedecek, bu yüzden bu açıklıktan faydalanmalıyım.

"Seni yakalamadan önce beşe kadar sayabilirsin," diye kükrüyor yolun yönünden. "Bir."

Tenimin her santimi heyecanlı karıncalanmalarla titriyor ve burun deliklerim çam ve nemli toprak kokularının karışımıyla doluyor. Ormanda en son ne zaman koştuğumu hatırlamıyorum ama kollarıma değen dalların ve ayaklarımın altında şaklayan dalların verdiği his heyecan verici.

"İki."

Böğürtlenler elbiselerimi çekiştiriyor ama ben koşmaya devam ediyorum. Leroi'nin sesi gittikçe azalıyor, ta ki tek duyabildiğim kalbimin gümbürtüsü ve kulaklarımın arasındaki kanın uğultusu olana kadar.

"Üç."

Kalbim uçuyor. Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

"Dört." Aramızda o kadar çok mesafe var ki bunun benim hayal gücüm olduğuna eminim. Beş dediğini duyduğumu sandığımda bile.

Leroi'yi severim. Hem de çok. Beni güvende, sıcak ve korunmuş hissettiren tek erkek o. Yüzeyin ötesine bakıp kim olduğumu gören ve geri çekilmeyen ya da saldırmayan tek kişi o. Heyecanlandığında damarlarının kabarmasını ve öpücükleriyle ayak parmaklarımı kıştırmasını seviyorum. Öfkesini, sahipleniciliğini ve yoğunluğunu seviyorum. Cezalandırmalarını bile seviyorum.

Gölgelik kalınlaşıyor ve güneş ışığını içeri alıyor. İleride, sarmaşıklarla kaplı uzun bir tuğla duvar gözüme çarpıyor. Malikâneye fazla yaklaşmak istemediğim için oradan kaçıyorum.

Gözümün köşesindeki hareket kalbimi yerinden oynatıyor. Bu Leroi, ağaçların arasından terminatör gibi saldırıyor.

Bir çığlık atarak hızımı artırıyorum, uzun bir çalının arkasına saklanıyorum ve ayağım sürünen bir sarmaşığa takılıyor. Öne doğru yuvarlandım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Kahretsın.

Ayağa kalkmaya çalışırken Leroi'nin arkamdan gürleyen ayak seslerini duymazdan gelmeye çalışıyorum ama ensemdeki tüm tüyler diken diken oluyor.

Beni yakalayacak.

İlk defa kendimi av gibi hissetmekten hoşlanıyorum.

Daha hızlı koşuyorum, alçak dallardan kaçıyorum ve devrilmiş gövdelerin üzerinden atlıyorum. Kalbim çarpıyor, ciğerlerim yanıyor ama damarlarımdan pompalanan adrenalin uzuvlarımı hafif tutuyor.

Bodrumdaki egzersiz aletleriyle geçirdiğim onca yıl sonunda meyvesini verdi. Leroi'yi geçiyorum.

Güçlü kollar belimi sarıyor ve beni ayaklarımdan kaldırıyor. Çığlık atıyorum, bacaklarım havada işe yaramaz bir şekilde dönüyor.

Leroi'nin sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor. "Kötü kız," diye hırlıyor. "Şimdi ceza çok daha kötüleşmek üzere."

Her iki kolu da orta yerimi sararak beni geniş göğsüne doğru çekerken amım beklentiyle sıkılıyor.

"Çekil üstümden." Dirseklerimi geriye itiyorum ama o sadece elini sıkıyor. Ben de dönüp taşaklarına diz çöküyorum.

Leroi hırlıyor. "Yaramaz küçük veletlere ne olduğunu öğrenmek üzeresiniz."

Tehdidi ağzımın kurumasına ve içimin titremesine neden oluyor. Kurtulmaya çalışıyorum ama nafile. O çok güçlü. Güçsüzüm, ama bir kez olsun

Güzel.

"Bana güvenli kelimelerinizi söyleyin."

Beni ağaçların arasından geçirip duvardan uzaklaştırarak yola doğru geri götürüyor.

"Durmak için kırmızı, yavaşlamak için sarı," diyorum hırıltılı nefesler arasında.

"Güzel," diyor, sesi derin ve sert. "O daracık küçük amcığınızı öyle bir sikeceğim ki bacakların bir hafta boyunca titreyecek."

Gömleğimi çekiştirip kumaşı kâğıt gibi yırtarak kelimeyi noktılıyor. Açıkta kalan göğsümün üzerinde serin bir hava dolaşıyor, amımın sıcaktan taşmasıyla tezat oluşturuyor. Klitorisim zonkluyor. Bunun olmasını ne kadar istediğime inanamıyorum.

Geniş, kıvrımlı dalları olan bir ağacın altındaki çimenlik alana ulaştığımızda beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor. Yırtık gömleğim belimde toplanıyor ve beni tamamen açıkta bırakıyor. Tenimin her santimi beklentiyle titriyor ve meme uçlarım sert tepeler halinde geriliyor.

"Sütyen yok mu?" diye homurdanıyor.

Leroi benimle birlikte yere düşüyor ve göğsünü sırtıma bastırıyor. Meme ucumu çimdikleyerek zevk ve acı patlamasını tetikliyor.

Diğer eli, nefesimi kesen keskin bir hareketle külotumu ve taytımı aşağı çekiyor.

"Seni bir hayvan gibi becereceğim," diye kulağıma hırlıyor. "Mükemmel küçük amını çılgılık atana kadar toprağa gömeceğim. Bunu ister misin, benim düşmüş meleğim?"

Titriyorum, meme uçlarım kuru çimenlerde karıncalanıyor.

Kıçımın bir yanağını tutup büzülmüş deliğimi ortaya çıkarıyor ve bir duygu patlamasını tetikliyor. Bu, geriye doğru tekmelememi ve serbest kalmamı sağlayan bir uyarılma ve alarm karışımı.

"Seraphine," diye tıslıyor.

Çoktan ayağa kalktım, koşuyorum ve tozluklarımı yukarı çekiyorum. Leroi beni istiyorsa, bunun için uğraşması gerekecek. Ayaklarım yere vuruyor.

hayal kırıklığının sesi kulaklarımda yankılanıyor. Cezamı daha da kötüleştirdim ve umurumda değil.

Göğüslerim zıplıyor ve damarlarım seyreltilmemiş bir coşkuyla akıyor. Rüzgâr saçlarımdan arasından esiyor ve tenimi okşuyor. O bodrumda hayalini bile kurmaya cesaret edemediğim özgürlük işte bu. Bana orgazm yaşatmak isteyen bir adam tarafından takip edilerek ormanda yarı çıplak koşma seçeneğine sahip olmak.

Ağaçların yanından uçarken, dalların çıplak tenime attığı her tokadı zar zor fark ediyorum. Tam yirmi metre ileride uzun bir çalı duruyor, saklanma noktası oluşturacak kadar kalın. Leroi beni yere yatırdığında neredeyse ulaşma mesafesine gelmiştim. Düşüşümü engellemek için kollarımı açıyorum ama bir anda üstüme çıkıyor.

Beni sırtüstü çeviriyor ve bileklerimi başımın üzerinde tutuyor. Güneş ışığı ağaçların arasından süzülerek siyah saçlarının uçlarını parlak bir maun rengine boyuyor. Gölgeler gözlerini karanlıkta bırakarak daha da yoğun görünmelerini sağlıyor.

"Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun meleğim?" diye soruyor alçak bir hırıltıyla.

"Bırak beni." Kalçamı kaldırıp onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o çok ağır. Kalçalarımı kavradığı için yana dönmek bile zor.

Eğildi ve alçak sesle, "Başın büyük belada.

Şimdi seni yalvartacağım."

Kör dişlerini boynuma batırırken, amım ıslaklık ve sıcaklıkla karşılık veriyor.

Çaresizim.

Varlığında ilk kez, bir erkeğin beni merhametine bırakmasından tahrik oluyorum. Bundan sonra ne yapacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

ELLİ SEKİZ

SERAPHINE

Sırt üstü yatıyorum, çırpınıyorum, tekmeliyorum ve mücadele ediyorum ama Leroi'nin bedenim üzerindeki hâkimiyeti mutlak. İntikamcı bir şehvet tanrısı gibi bana bakıyor, yüz hatları öfke ve tahrik arasında gidip geliyor.

"Kıçın buna pişman olacak," diyor, ağzı benimkine o kadar yakın ki naneli nefesi dudaklarımı ısıtıyor. "Düğmelerime basmayı çok seviyorsun."

"Hayır, değilim." Kafa atmak için boynumu öne atıyorum, bu da onun geri çekilmesine neden oluyor.

"Yalancı," diyor, bileklerimi sıkıca kavıyor. "Eminim o küçük tatlı amcığın sırılsıklam olmuştur."

Eğitmenimin bana öğrettiği tüm savunma hareketleri Leroi'ye karşı işe yaramıyor. Sanki her hareketimi önceden seziyor gibi. Boştaki eli bel kemerime doğru kayıyor ve taytımı aşağı çekiyor, sonra parmaklarını külotumun içine kaydırıyor ve kaygan kıvrımlarımı buluyor.

"Pis kız. Sırılsıklam olmuştun. Avlanmayı seviyorsun," diyor, sesi sert ve alçak.

Başımı sallıyorum, klitorisim şişiyor, kalçalarım daha fazla sürtünme yaratmak için sarsılıyor, ama elini geri çekiyor. Hayal kırıklığıyla inliyorum.

"Cezanı keyifli hale getireceğimi mi düşündün meleğim?" diye mırıldanıyor, dişleri kulak mememe yaklaşıyor ve bir başka zevk ve acı patlaması yaşıyor.

Ben daha cevap veremeden beni kuru otların arasından sürükleyerek devrilmiş bir kütüğe götürüyor ve yüzüstü çeviriyor. Nefesim kesiliyor ve ellerimin üzerinde sürünerek kaçmaya çalışıyorum ama avucunun düz kısmı sert bir tokatla sağ kık yanağıma iniyor.

Acı kalçalarımın geçip klitorisime yerleşiyor. Haykırıyorum, vücudumun üst yarısı kuru zemine çöküyor.

"Cezalarından kaçan küçük veletler ekstra sert şaplaklar yer." Elini kürek kemiklerimin arasına koydu. "Şimdi say bakalım."

Tüylerim diken diken oluyor. Kalçalarımı ayırıyorum, kıkıma şaplak attığı ve klitorisimi ovduğu ve beni daha fazlası için yalvartıp ağlattığı ilk cezamı hatırlıyorum. Daha fazlasını istiyorum.

"Bir," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

Aynı kalçaya sert bir tokat daha atıyor ve ben haykırıyorum, kalçalarım kamburlaşıyor.

"İki!" Çığlık atıyorum, parmaklarım çimlerin etrafını sarıyor.

Bu ceza farklı. Hafif vuruşlar ya da okşamalar yok, merhamet ya da kısıtlama yok. Zevkten çok acı veriyor ama ben saydıkça her tokadın şiddeti artıyor ve altıya ulaştığında gözlerim doluyor.

Tokatlar sabit bir ritimle geliyor, her biri bir öncekinden biraz daha sert. Dişlerimi sıkarak yanağıma kütüğün sert kabuğuna bastırıyorum, bacaklarım titriyor, duvarlarım ihtiyaçla sarsılıyor. Acı ve coşku denizinde kayboluyorum, uyarılma iç uyluklarımdan aşağı damlıyor.

Onuncudan sonra durdu ve beni nefessiz bıraktı. Esinti, yanan kık yanaklarımı zar zor serinletiyor, ama zonklayan klitorisimle karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. İhtiyaçtan o kadar umutsuzca ağrıyor ki patlayacak gibi hissediyorum.

Kütükten kalkmaya çalışıyorum ama çaresiz ve güçsüzüm. Eğer beni hemen sikmezse, öleceğim.

Leroi'nin kalın parmakları sıırıslıklam amıma giriyor ve havayı müstehcen ıslak seslerle dolduruyor. "Siktir," diye homurdanıyor. "Damlatıyorsun. Çırılçıplak soyulmaya ve açık alanda şaplak yemeye bayılıyorsun."

Sertçe yutkunuyorum, kalçalarım titriyor. "Hayır."

Sert kahkahası tüylerimi diken diken ediyor. Parmaklarını çekip çıkarıyor, bu kayıp karşısında nefesim kesiliyor.

"Bana yalan söyleme, küçük Seraphine. Erkeklerin canını yakmaktan ve kanlarını akıtmaktan hoşlanıyorsun ama hiçbir şey amını sert bir şaplaktan daha fazla ıslatamaz."

Yüzümdeki yanaklar kıcımdan daha sıcak yanıyor. Başımı sallayıp suçlamayı reddetmek istiyorum ama onun dokunuşunu daha çok istiyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. "Ama şimdi içimde olmana ihtiyacım var."

"Dersini öğrenene kadar olmaz. Sana bir emir verdiğimde, itaat edeceksin."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden sadece kırmızı demedin?" "Çünkü yetkili olan benim," diye hırlıyor.

Bunu biliyorum ama Leroi'yi kendini unutturacak kadar kızdırıp tahrik etmeyi seviyorum.

Parmakları klitorisimin etrafında dönüyor, girişime bastırmadan önce neredeyse iki katına kadar şişmesini sağlıyor. "Ne diyorsun?" diye soruyor. "Islak amını sikimle dolduran itaatkâr bir küçük kız mı olacaksın, yoksa arabada aç bir amla oturan itaatsiz bir kız mı?"

Onu daha da zorlamak istiyorum ama serbest bırakılma ihtiyacım ağır basıyor.

Parmaklarını geri çektiğinde, kalbim kütüğün içine düşüyor. Beni bu şekilde bırakmaz mı?

"İtaatkâr biri," diyorum inleyerek. "İşte benim kızım."

Leroi parmağını açıklığımdan geçiriyor ve sinir sistemimde bir uyarılma sarsıntısı gönderen bir nokta bulana kadar etrafı araştırıyor ve bacaklarım sertleşiyor. Gözlerim sıkıca kapanıyor. Bu inanılmaz bir his. Görüşüm yıldızlarla dolana kadar nazik vuruşlarla masaj yapıyor.

"G-noktanı okşamam hoşuna gidiyor mu?" diye soruyor. "Evet," diye inliyorum.

Parmak hareketsiz. "Parmağımı sik." "Ne?"

"Eğer o orgazmı istiyorsan, onu alacaksın."

Nefesim kesik kesik geliyor, aklım başımdan gidiyor ve benden parmağını geri itmeme istediğini anlamam bir saniye sürüyor. Dudağımı ısıyorum ve kalçalarımı ileri geri hareket ettirerek biraz sürtünme yaratmaya çalışıyorum.

"Pis küçük melek," diye homurdanıyor. "Ne yaparsan yap kabul edeceksin, üstü başı kir içinde, pis bir kütüğün üzerinde yatıyor olsan bile."

Kaslarım parmağının etrafında kenetleniyor ve onu tam olarak en çok ihtiyaç duyduğum yere yerleştirmeye çalışarak yer değiştiriyorum. Tenimde terler boşalıyor ve daha da sertleşiyorum. Bu işe yaramıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha fazla" diyorum soluk soluğa. "Lütfen."

"Yalvar. Bana ne kadar istediğini söyle."

"Lütfen, ver onu bana," diye bağıriyorum. "Bana iki parmağını ver." "Ne diyorsun?"

Hayal kırıklığı göğsümden boğazımın arkasına kadar yanıyor. Zaten evet dedim. Daha ne istiyor? İçimde kabaran ihtiyaç, ruhumu dağlayan bir alev.

Leroi yetkili olmak istiyor. Muhtemelen daha itaatkâr davranmamı istiyor. Şimdilik, orgazm olana kadar ona uyacağım. Ondan sonra, kendi kadını olmaya geri döneceğim.

"Lütfen bana iki parmak verin, efendim."

Kürek kemiklerimin arasındaki baskı kalkıyor ve ilk parmağını çıkarıyor. Girişime iki tane yerleştirirken ekliyorum, "Ve lütfen beni

kocaman sikiniz, efendim."

Derin hırıltısı sırtımda titreşerek memnun olduğunu söylüyor. İki kalın parmak beni açtığında inliyorum. Bu tam da ihtiyacım olan şey. Şimdilik.

Leroi onları hareket ettirmiyor ama önemli değil. Kalçalarımı yuvarlıyorum, hassas noktama baskı uygulamak için ihtiyacım olan ritmi ve hareketi buluyorum.

"Aynen böyle," diye gürlüyor. "İhtiyacın olanı al, benim pis küçük meleğim."

"Evet," diye bağıriyorum, kalçalarım sıkılaşıyor ve klitorisim üzerindeki baskıyı artırıyor.

"Siktir. Çok iyi görünüyorsun, parmaklarımı bir sıkmış gibi alıyorsun."

Parmaklarının üzerinde kendimi becerirken artık parmaklarımın arasındaki otları, dizlerimin altındaki toprağı ya da karnımdaki sert ağaç kabuğunu hissetmiyorum. Parmaklarının o hassas noktayı okşamasına izin vererek ileri geri hareket ediyorum. Nefesim sığlaşıyor. Ciğerlerim yanıyor ve yüzüm ısınıyor. Şu anda var olan tek şey Leroi, ben ve görüşüm kararana kadar gittikçe artan zevk.

Isı merkezimden yayılıyor ve kaslarım parmaklarının etrafında geriliyor. Klitorisimin arkasında erimiş bir coşku birikiyor ve bedenimi ham bir sinire dönüştürüyor. Orgazma yaklaştığımı hissederek sertçe nefes alıyorum.

Leroi arkamda hareketsiz bir varlık olarak kalıyor, sıcak nefesi yüzümün bir tarafını yelpazeliyor. "İşte bu, meleğim," diye mırıldanıyor. "Çok iyi gidiyorsun."

Bu, Leroi'nin yardımı olmadan doruğa ulaşmaya en çok yaklaştığım an. Parmakları içimde ama tüm işi ben yapıyorum. Vücudum terden sırılsıklam olana kadar beni daha sert, daha hızlı hareket etmeye teşvik etmeye devam ediyor.

"Parmaklarımı tutarken çok güzel görünüyorsun," diyor. "Şimdi gelmeni istiyorum."

İçimdeki sıcaklık artıyor. Fısıldıyorum, "Deneyeceğim, efendim."

"Beşe kadar sayacağım, Seraphine. Eğer o zamana kadar parmaklarımın üzerine boşalmazsan, seni hareket edemez hale gelene kadar tekrar

tokatlayacağım."

"Oh, lanet olsun!"

"Bir."

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor ve göbeğimin etrafındaki baskı yoğunlaşıyor. O kadar yakınım ki neredeyse orgazmın tadını alabiliyorum. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, sadece hislere odaklanıyorum.

"İki."

Başarısız olsam bile Leroi beni eksik bırakmaz. Bırakır mı?

"Üç."

Oh, kahretsin. Sanırım ciddi.

Dudağımı ısıyorum ve daha hızlı hareket ederek parmaklarına daha sert bastırıyorum. Ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor ve kendimi yatak odasında, şahdamarına bir biftek bıçağı dayamış halde hayal ediyorum. Kalın ereksiyonunun üzerine oturmak yerine, ona biniyorum, hareketlerim onu kanatıyor.

"Dört."

Boğazından aşağı akan kanın tadına bakmak için uzandığımda, o kadar yüksek ve derin bir inilti çıkarıyor ki beni uçurumun kenarına itiyor. Zevk zapt edilemeyecek kadar yoğun ve bedenimde gök gürültüsü gibi yuvarlanıyor. Çılgılık atıyorum, vücudum her zevk şimşegiyle sarsılıyor.

Elektrik çarpması gibi, ama akım tasmadan ya da çipten değil özümden geliyor ve hissettiğim şey acı değil coşku. İç duvarlarım parmaklarının etrafında kasılıyor. Doruk noktası o kadar güçlü ki adını haykırıyorum.

Sonunda, yanmış bir yaprak yığını gibi kütüğün üzerine yığılıyorum, nefesim yavaşlıyor, kaslarım tatmin oluyor ve gevşiyor.

Leroi parmaklarını seğirmekte olan amımdan çekip beni kütükten indiriyor.

Kollarını belime dolayarak beni sıkıca tutuyor. "Aferin meleğim. İlk orgazmını kendin yaşadın."

Başımı omzuna yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Bu iş daha bitmedi. Uzun bir atışla değil," diyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök. Daha da sert boşalana kadar seni becereceğim."

ELLİ DOKUZ

LEROI

Seraphine omuzlarıma yapışıyor ve kısık gözlerle bana bakıyor. Kendi zevkinin sorumluluğunu üstlenmesinden ve parmaklarımın etrafında parçalanmasından gurur duyuyorum.

Nefesini tutarken onu yakınımnda tutuyorum, talimatlarıma uyamayacak kadar kemiksiz görünüyor. Sikimi çıldırmanın eşiğine getiren ve hava yastıklarının üzerine boşalmama neden olan yaramaz küçük şeytandan hiçbir iz yok.

Eğer ona boyun eğdirmenin tek yolu zevk almaksa, o zaman kaldırılabileceğinden fazlasını almak üzeredir.

Bir kolumu beline dolayarak onu kucağımdan indiriyorum ve ellerinin ve dizlerinin üzerine yatırıyorum. Kolları titriyor ve başını yere eğiyor. Saçları sarının daha koyu bir tonuna dönüşmüş ve kirli bir hale gibi yayılıyor.

"Gökyüzünü işaret eden kışınla çok güzelsin," diye fısıldıyorum, ellerim küçük kırmızı kışının kıvrımlarında geziniyor. "Şimdi bacaklarını aç."

Dizleri birbirinden daha da ayrılıyor, dolgun klitorisini ve parlayan pembe amını sergiliyor. Birkaç kalp atışı boyunca manzaranın tadını çıkarıyorum, sikim zaten sert ve fermuarıma karşı zorlanıyor.

Başka bir kadın olsaydı, o daracık sıcağın içine dalar ve adımı haykırana kadar acımasızca becerirdim. Ama bu Seraphine. Yaşadığı onca şeyden sonra onu kontrol etmem gerek.

"Bana ne istediğini söyle," diyorum, sesim ihtiyaçtan titriyor. "Lütfen, sik beni," diye inliyor.

Sikeyim.

"İstedığın bu mu, benim pis küçük meleğim? Aç amını sikimle doldurmak mı?"

İnliyor.

"Kelimelerini kullan."

"Lütfen." Sesi kırıldı. "Şimdi."

Şaftımın tabanını kavrayarak, ucumu klitorisinin üzerinde yukarı ve aşağı ovuyorum, ıslaklığı boyunca sürüklüyorum, tatlı amını kızdırıyorum. Çıkardığı hırıltılı çığlık doğrudan taşaklarıma gidiyor.

"Seni sert ve derin bir şekilde becereceğim, sonra da döllerimle dolduracağım. Bacaklarından aşağı damlayana kadar her damlasını alacaksın."

"Leroi, lütfen." Açıkça hıçkırıyor, güzel küçük bedeni ihtiyacının gücüyle titriyor.

Hiçbir kadın sikim için bu kadar güzel ağlamamıştı ya da bu kadar çığ bir ihtiyaç duymamıştı. Kalçasını tuttum, tacımı kaygan girişine bastırdım ve derin bir itme ile içeri kaydım.

Çıkardığı tatmin edici inilti doğrudan taşaklarıma gidiyor. Çıplak sırtına yaslanıp parmaklarımı ensesindeki saçların arasından geçiriyorum. Saç telleri avucuma ipek gibi geliyor ve sıkıca kavriyorum.

Seraphine haykırıyor.

Göbeğindeki kaslar, yumruğu kadar güçlü bir kavramayla üzerime kapanıyor.

Parmaklarımı saçlarına geçirip inlemesini sağlıyorum.

"Beni ne kadar sertleştirdiğini hissediyor musun?"

Kulağına homurdanıyorum.

Teni terden kayganlaşıyor ve altımda titriyor, sürekli bir sızlanmadan başka bir şey olmayana kadar sözlerini tekrar tekrar söylüyor.

"Leroi, lütfen. Leroi, lütfen. Leroi, lütfen."

Hızını artırıyor ve sert bir hıçkırıkla geriye doğru sallanıyor, beni daha derine alıyor. Sikeyim. Parmaklarımdan aldığı zevki sikimden de alıyor.

"Tekrar söyle," diyorum.

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor. "Leroi, lütfen sık beni." "Sikim için çok güzel yalvarıyorsun."

Abartmıyorum. Sesi bir siren şarkısı ve ben büyülendim.

"Bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Seni sikip boyun eğdirmeme bayılıyorsun." Saçlarını dizginlerim gibi kullanarak kalçalarımı geri çekiyorum ve onu inleyen kalçalarımın bir ç ı r p ı d a ona geri çarpıyorum. Onu unutulana kadar sürmek, her lezzetli santimini kendime mal etmek istiyorum, ama o sonuncuyu elde edene kadar değil rıza kelimesi.

"Evet!" diye bağıyor.

İtişlerim acımasız, derin ve hızlı, ama her vuruşumu aynı yoğunlukla karşılıyor, gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden olan bir sürtünme yaratıyor.

"İşte bu," diye törpülüyorum, dudaklarım boynunu okşuyor. "Bu siki becer ve zevkini al."

"Ah, evet," diye inliyor geri iterken, ıslak sıcaklığı beni ürperten bir yoğunlukla üzerime kapanıyor.

Seraphine ile seks yapmak, seviştiğiniz meleğin ahlaksız bir succubus olduğunu keşfetmek gibidir. Yattığım başka hiçbir kadın bu kadar coşkuyla sevişmedi, hatta sert sevişmeyi sevdiklerini söyleyip övünenler bile. Sanki cennet bana her ihtiyacımı karşılayacak mükemmel bir arkadaş yaratmak için komplo kurmuş gibi.

Birlikte mükemmel bir ritimle hareket ediyoruz, duyularım onun çilek kokusuyla doluyor. Seraphine'in cinayet ve işkence dışında bir konuda bu kadar tutkulu olabileceğini hiç düşünmemiştim. Zevk içime çökerken, geleceğimizi hayal ediyorum.

Samson da dahil olmak üzere listesindeki tüm piçleri öldüreceğiz, kardeşini bulacağız ve ona sağlık hizmeti sağlayacağız. Onu yan daireye taşıyacağız ama Seraphine benimle kalacak.

Hiçbir kadın bana bu kadar mükemmel uymadı ve uymayacak. Seraphine göğüs kafesimde bir delik açtı ve kalbimi ele geçirdi. Kokusu kasılıyor, beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Sen benimsin," diye homurdanıyorum.

"Senin," diyor nefes nefese kalarak.

Yoğunluk artıyor ve artıyor. Ona vuruyorum, taşaklarım etine çarpıyor, zihnim onun sıkı duvarlarının hisleriyle savaşıyor. Vücudum geriliyor ve patlayıcı bir orgazmı engellemeye çalışarak çenemi sıkıyorum. Geriye doğru itmeye devam ediyor, beni test ediyor, beni zorluyor, öfori getirmemi sağlıyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Tanrım," diye inliyor.

"Benim için gel meleğim," diye homurdanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Başı avucumun içinde titriyor. "Önce sen."

Kalçalarındaki tutuşumu bırakıyorum, parmaklarımı ıslak kıvrımlarının arasından kaydırıyorum ve klitorisini buluyorum. Çılgınca hareketlerle, kasları o kadar sıkı kapanana ve hareketlerim sığlaşana kadar küçük sinir demetine itişlerimizle aynı anda dokunuyorum.

"Benim için gel," diye
homurdanıyorum. "Şimdi."

"Oh!"

Kasları titrediğinde ve nefesleri hızlandığında, yakın olduğunu anlıyorum. Parmaklarımın ve sikimin sabit ritmine devam ederek onu sınırın ötesine itiyorum. "Seraphine," diye hırlıyorum. "Sana gelmeni söyledim."

Kasılıyor, kasları sanki sadist küçük amcığı onu ertelemek istiyormuş gibi shaftımın etrafında kenetleniyor.

Beni amcığıyla hadım edeceği düşüncesi kendimi kontrol etmemi engelliyor. Ona bir kez, iki kez sokuluyorum, taşaklarım patlıyor ve bir ömür boyu

serbest bırak. O kadar sert boşalıyorum ki sanki ruhumu emiyormuş gibi hissediyorum. Alabilir.

"Siktir!" Kükrüyorum.

Vücudunun alt kısmı çöküyor ve bizi kütüğün üzerinden yana doğru yuvarlıyorum. Onu önüme yatırıyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu sıkıca tutuyorum, asla bırakmak istemiyorum.

Titriyor ve şaftımın etrafını sıkıyor. "Üşüyor musun?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar.

"Seraphine, sorun ne?"

"Bu çok..." diye cevap verir, sesi dökülmemiş gözyaşlarıyla kalınlaşmıştır. "Yani..."

Cümlesini tamamlamasını beklerken nefesim daralıyor. Bu hayatımın en yoğun sevişmesiydi, gerçi son kez böyle söylediğime eminim. Ruhu benimkine bu kadar yakın olan biriyle hiç sevişmemiştim.

Seraphine cümlesini tamamlamıyor, o anın yoğunluğuna kapılmış gibi görünüyor. Başına bir öpücük konduruyorum.

"Sorun yok meleğim. Biliyorum."

"Söylediklerinde ciddi miydin?" diye sorar. "Ne zaman?"

"Senin olduğumu mu?" Bana bakıyor, onu bodrumda bulduğum zamankinden bile daha savunmasız görünüyor.

Kalbim göğsümde kabarıyor. Bir sebepten dolayı sınırların dışındaydı. Bu kadar masum ve savunmasız birinin benim gibi bir canavara ait olduğunu hiç düşünmemiştim, ama bu onun güzel dış görünüşünün altında ne olduğunu görmeden önceydi. Seraphine benim mükemmel eşimden daha fazlası, hayatıma yeni bir anlam katıyor. Katlandığım her şey beni Seraphine'e hazırlamak içindi.

Kucaklamayı sıkılaştırıyorum. "Her kelimesinde ciddiydim. Beni istesen de istemesen de sen benimsin."

"Ve sen de benimsin?"

"Her zaman."

Sertçe yutkunuyor. "Bugün ilk kez koşma şansım oldu."

Ne demek istediğini hemen anladım. Capello'ların zihnine yerleştirdiği görünmez kafesi tarif ediyor, kaçmaya çalışırsa kardeşinin öleceğini düşünmesini sağlıyor.

Bu piçler çok sinirliydi. Polisten ya da hedeflerinden bile yardım isteyebilirdi. Gabriel'i hayatta tutan tek şeyin onlarla kalmak olduğuna inandırmak hastalıklı ve sapkıncaydı.

"Bir daha asla kimsenin esiri olma konusunda endişelenmene gerek kalmayacak," diyorum o kadar inanarak ki sesim titriyor.

"Ama Samson-"

"Ölecek, tıpkı annene dokunan o piçler gibi." "Ya bizim için hazırsa?"

"Bunun bir önemi yok. Bir yolunu bulacağız, bu ikimizin gizlendiği yere ısıtma kanallarından gizlice girmemiz anlamına gelse bile." Seraphine'in dudakları başka bir soru sormak için aralandığında ekliyorum: "Ama ben geride duracağım ve onu hak ettiği en acı verici yöntemle öldürmenize izin vereceğim."

"Leroi," diye fısıldıyor ve ağzını benimkine yaklaştırıyor.

Ben de onu öpüyorum ama dilimi dudaklarının arasına kaydırduğımda hava silah sesleriyle doluyor.

ALTI

SERAPHINE

Leroi ilk silah sesinde ayağa kalkmama yardım ediyor, ben de tozluklarımı ve külotumu yukarı çekiyorum. Nefesim kesiliyor. Sık ağaçların arasından duvarlarını zar zor görebiliyor olsam da gürültü en yakın malikânenin olduğu yönden geliyor.

Senkronize hareketlerin bulanıklığında, Leroi tabancasını çıkarıyor, beni göğsüne alıyor ve koşarak ateş edene geri ateş ediyor. Omuzlarına yapışarak saldırganın izlerini bulmak için etrafıma bakıyorum ama ağaçların arasında yeterince net bir görüş için çok hızlı hareket ediyor.

Kalbim çarpıntılar içinde çırpınıyor. Hem vurulma ihtimali hem de Leroi'nin söylediklerinin doğru olabileceği düşüncesi.

O gerçekten bana ait olabilir miydi? Mükemmel hayatı, mükemmel kontrolü olan bu yıkıcı derecede çekici yaşlı adam? Bu pek mümkün görünmüyor.

"Başını eğ," diyor Leroi, sesi alçak ve acil.

Gıcırdayarak başımı göğsüne yaslıyorum. Leroi beni en son böyle taşıdığına, babamın malikanesinden çıkmıştı. Artık o benim kurtarıcım ya da koruyucum olmaktan çok daha fazlası. Leroi benim sevgilim.

Silah sesleri kesilene kadar ağaç gövdelerini siper olarak kullanarak zig zaglar çiziyor. Son kurşundan sonra da tabancasını bırakmıyor ama beni tutuşu gevşiyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"İyiyim."

"Görünüşe göre şimdilik güvendeyiz," diyor dudakları alnımı okşayarak. "O başka bir tetikçi miydi?"

Cevap vermeden önce birkaç saniye tereddüt ediyor. "Söylemesi zor."

Omzumun üzerinden beni taşıdığı yöne bakıyorum ve siyah cipini yolun dışında, büyük bir kayanın hemen yanına park etmiş halde buluyorum. Güneş ışığı cilalı yüzeyinde parlıyor ve asfalta yayılmış kırık cam parçalarından yansıyor.

"Bu da ne?" Kırılmış camı gösteriyorum.

"Parçalanmış far." Koşarak yolun karşısına geçiyor, yolcu tarafındaki kapıyı açıyor ve beni ön koltuğa bırakıyor. Hava yastıkları patlamış, arabanın içini tozla kaplamıştı.

Sürücü tarafına geçtikten sonra yola çıkar ve lastiklerin gıcirtısıyla uzaklaşır.

Profiline bakıyorum, artık Alderney Hill'in kıvrımlı yollarında hızla ilerlerken dikkatini dağıtmamam gerektiğini daha iyi biliyorum. Kırım şaplaktan dolayı hala sızlıyor ve amım dövölmekten dolayı ağrıyor.

Ancak düz bir yola girdiğimizde gözlerini yoldan ayırıyor ve bakışlarımla buluşmak için dönüyor. "İyi olduğuna emin misin?"

"Öyle misin?"

Homurdanıyor, arka koltuğa uzanıyor ve kucağıma bir kazak atıyor.

"Vurulmak işin bir parçası. Ben daha çok senin için endişeleniyorum."

"Heyecan vericiydi." Giysiyi başımın üzerine çekip kollarını geriye katlıyorum.

Leroi bana dönüyor, kaşları kalkık. "Ormanda kovalanmak ve vahşice becerilmek mi yoksa silahlı bir pislikten kaçmak mı?"

"Hepsi," diye cevap veriyorum omuz silkerek. "Seninleydim, bu yüzden güvende olacağımı biliyordum."

Sırıtarak başını sallıyor ve tekrar yola odaklanıyor. "Sen başka bir şeysin."

Koltuğumda rahatlıyorum ve onun sürüşünü izliyorum. Direksiyonu iri elleriyle kavrayan Leroi'nin kollarındaki kaslar esniyor. Dudaklarımı yalıyorum, bakışlarım profiline ve boynundan aşağı inen atardamarlara geri dönüyor.

Dilim dişlerimin arkasında geziniyor, kanın tadını alıp alamayacağımı görmek için o büyük damarların her birinin izini sürmek istiyorum.

"Sana oral seks yapmama ne zaman izin vereceksin?" diye sordum.

Boğuluyor, parmakları direksiyon simidinde sıkılaşıyor. "Ne?"

"Beni duydun."

Göz ucuyla bana bakıyor. "Hiç şansın yok." "Ama bu işte gerçekten iyiyim?" Dişlerimi sıkıyorum.

Bir kahkaha attı. "Terbiyeli ol."

Koltuğuma gömüldüm ve surat astım. "Isırıp koparacağımı mı sanıyorsun?"

"Kendini kontrol edemeyebilirsin," diyor, Leroi'nin ağzının köşesi sırtarak kalkıyor. "Sikim gerçekten çok lezzetli."

"Şimdi daha da çok denemek istiyorum."

"Sen bir belasın, bunu biliyor musun?" diye soruyor. "Ben iyiyim!"

Gülüyor. Kalbimi çarptıran derin, zengin bir ses. Ön koltuktan bana baktığında, gülümsemesinin erkeksi güzelliğini nasıl vurguladığına hayret ediyorum. Düşünceliyken, yüz hatlarının sert açıları neredeyse korkutucu, ama gülümsediğinde, fırtınadan sonra ortaya çıkan güneş gibi.

"Asla değişme, Seraphine."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Elimi tutuyor ve başparmağıyla tenimin üzerinde bir daire çiziyor. Dokunuşunun sıcaklığı midemdeki kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

"Sen olduğun gibi harikasın."

"Umursamaz olsam bile mi?"

"Bu senin cazibenin bir parçası," diye mırıldanıyor. "Şimdiye kadar takdir etmediğim bir şey."

Koltuğumda kayıyorum. "Belki bir dahaki sefere kıcıma şaplak attığında bunu hatırlarsın çünkü kıcım çiğ."

Leroi'nin kıkırdaması Belçika çikolatası kadar bağımlılık yapıyor. Tekrar duyabilmek için daha sık yaramazlık yapma isteği uyandırıyor. Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmak eklemlerime bir öpücük konduruyor.

"Gabriel'i bulduktan, Samson'u ortadan kaldırdıktan ve listendeki diğer iki adamı öldürdükten sonra seni özel bir yere götüreceğim ve bu ukalalığını ne kadar takdir ettiğimi göstereceğim."

Otoyoldan sapar ve yol kenarına sıkışmış bir motele gider. Tek katlı bir bina, bembeyaz bir cephesi ve pembe çiçeklerle dolu pencere kutuları var.

"Nedir bu?" diye sordum.

Park yerine geri geri gidiyor. "Mike Ferrante yakınlarda oturuyor. Burada dinleniriz ve daha sonra karısı hastanede mesaisine başladığında onu ziyaret ederiz."

Nabzım hızlanıyor ve kellik lekesi olan kumral saçlı bir adamın, anatomisinin çıkarmayı planladığım bir parçasıyla annemin suratına tokat attığı anı hatırlayınca derim geriliyor.

"Programlarını nereden biliyorsun?" Ben soruyorum. "Miko."

Arabanın kapısını açıyor ve beni geniş sırtına bakarken bırakarak motelin ofisine doğru koşuyor. Ormanda yaşadığımız eğlenceye dair tüm düşünceler buharlaşıyor ve zihnim annemin etrafını saran o canavarların görüntüleriyle doluyor. Gelecekte bir noktada, biz onları avlayıp mezarlarını kirletmeden önce ölecek kadar şanslı olanları bulmayı planlıyorum.

Leroi birkaç dakika sonra geri dönüyor ve yolcu tarafındaki kapıyı açıyor, trafiğin sesini ve beni kendimden geçiren serin havayı içeri alıyor.

düşünceler.

Ben dışarı çıkarken, bir kolunu belime doluyor ve beni sıcaklığına çekiyor. "Hadi seni temizleyelim, sonra da morlukların için bir şeyler yaparız."

Odanın kapısını açtı. Beklediğimden daha temizdi ve otel ve motellerde hedef öldürdüğümde her zaman hissettiğim küf kokusundan tamamen arınmıştı. Beyaz çarşafli iki çift kişilik yatak, küçük bir mutfak ve bir banyo var.

Başımın tepesine bir öpücük kondurduktan sonra ön kapıdan çıktı ve birkaç dakika sonra elinde deri bir çantayla geri döndü. "Hadi jakuziye girelim, sonra da kışındaki yaralara bakacağım."

Geri çekiliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. En son seviştiğimizde bana banyo yaptırmış ve sanki çok değerliymişim gibi beni havlulara sarmıştı. Şimdi de yaralarımıyla ilgilenmek istiyor.

Kimse bu kadar mükemmel olamaz. Olabilirler mi?

ALTMİŞ BİR

LEROI

Seraphine'i motelin batık küvetine indirip saçlarına şampuan sürerken bir kedi yavrusu kadar uysal. Kahve boyası hızla soluyor ve onu Capello malikanesinde kurtardığım sarışın meleğe dönüştürüyor.

Onun narin yüz hatlarında kendimi kaybederken göğsüme bir sıcaklık doluyor. O artık düşündüğüm masum kız değil, karanlığı benimkini aşan bir kadın.

Onu temizledikten sonra yüzüstü yatağa yatırıyorum. Her iki mükemmel küçük kış yanağı da şaplaktan dolayı kararmış durumda ve kızgın etine kalın bir soğutma jeli sürüyorum. İşim bittiğinde dönüyor ve kollarını boynuma doluyor, gözleri ışıkla parlıyor.

Benim gibi bir adamın hak ettiğinden çok daha fazla minnettarlık, hayranlık ve sevginin bir birleşimi. Capello'nun onu bir ölüm makinesine dönüştürmek için yaptığı çarpık girişim olmasaydı, Seraphine gibi bir mafya prensesi asla yoluma çıkmazdı.

Bir üniversiteden mezun olabilir ya da nüfuzlu bir aileye gelin gidebilir, hayatını lüks ve konfor içinde yaşayabilirdi. Ama o burada, benimle bir motelde.

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve içimde bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Seraphine benim amacım haline geldi ve onu güvende tutmak için her şeyi yaparım.

"Hayatında ne yapmak istiyordun?" diye sordum.

Kucağımda kayıyor, eli göğsümde geziniyor. "Eskiden ikizleri babamın önünde öldürmeyi ve sonra da onu kızgın demirlerle bıçaklamayı hayal ederdim. Neden?"

"Ondan önce mi?" diye sordum.

Başını yana eğiyor ve gözleri sanki bir anının içinde kaybolmuş gibi uzaklara dalmış bir ifadeyle parlıyor. "Cordon Bleu aşçılık akademisinde okumak istiyordum."

"Bıçak kullanmayı bu yüzden mi öğrendin?" diye sordum.

Başını omzuma yaslıyor. "Bianca'ya mutfakta yardım ederdim."

"Aşçınız mı?"

"Şoförümüz Felix ile evliydi. Bana sürüş dersleri verirdi ve o gece beni büyükanneemin evine götüren oydu..."

Başını eğiyor, anılarından çok etkilenmiş. Acısını dindirmek için yapabileceğim daha fazla şey olmasını dileyerek saçlarını okşuyorum. Geçmişinden gelen canavarlar tarafından hâlâ rahatsız edilirken onu güvende tutmak yeterli değil.

Bacaklarını belime dolayarak yataktan kalkıyorum, örtüleri geri çekiyorum ve onu yatağa yatırıyorum.

"Benimle kalır mısın?" Kolumu çekiştiriyor.

"Planımız buydu." Yatağa kaydım ve onu kollarımın arasına aldım. "Bana Bianca'dan bahset."

Seraphine, kocasıyla birlikte konağın hizmetçiler bölümünde yaşayan orta yaşlı bir İtalyan kadını tarif etmeye başlar. O konuştukça, çocuk yetiştirme işinin çoğunu Bianca'nın yaptığı daha da belirginleşiyor.

Annesi Evangeline, iki çocuğuna ebeveynlik yapmaktan çok sosyalleşmekle, alışveriş çılgınlıklarıyla ilgileniyor gibi görünüyordu. Ve tabii ki Capello'yu korumasıyla aldattı.

"Bianca çok harikaydı," diyor esneyerek. "Mutfakta bir masa kurdu ve ben ödevimi yaparken onun yemek pişirmesini izlememe izin verdi, hatta hazırlıklara yardım etmeme bile izin verdi."

Göz kapakları kapanana kadar sırtında daireler çiziyorum. "Ortalık sakinleştğinde onu bulmak ister misin?"

Tüm vücudu kaskatı kesilir.

"Yapamam." "Ne demek istiyorsun?"

"Eğer babam o gece beni kovduğu için Felix'i öldürdüyse." Başını kaldırdı, güzel yüz hatları çarpılmıştı. "Eğer Bianca'ya zarar verdiyse-"

"Sorun değil," diyorum. "Onları aramak zorunda değiliz."

Bana karşı gevşiyor, vücudu hâlâ kaskatı. Gerginliği geçene kadar sırtında yavaş daireler çizmeye devam ediyorum.

Onu zihnini düzeltmesi için bir terapistle teslim edebileceğimi düşünmek saflıktı. Seraphine'in hikâyesi sırlar, ihanetler ve şiddetle dolu karmaşık bir yumak. Onun hızında çözülmesi gerekiyor.

"Benimle güvendesin," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Ne olursa olsun, seni her zaman koruyacağım ve ilk sıraya koyacağım."

Tamamen rahatlıyor ve uykuya dalarken nefes alış verişleri derinleşiyor. Dağınık sarı saçlarına bakıyorum ve ne olursa olsun onun geleceğini daha parlak yapacağıma dair kendime yemin ediyorum.

Yarım gün sonra motelden ayrıldık ve Mike Ferrante'nin evinin köşesinde oturuyoruz. Beaumont'un sakin bir banliyösünde, beş katlı bir kahverengi taş binanın bodrum katındaki daire. Miko'nun verdiği bilgiye göre, karısı iki çocuğunun üniversite eğitimini finanse etmek için iki işte çalışan bir hemşire.

Sokak lambaları park etmiş arabaların sıralandığı sessiz bir sokağı aydınlatıyor. Tetikte oturan ve dizleri zıplayan Seraphine'e bakıyorum. Zaten gitmiştik

Planı bir düzine kez gözden geçirdi ve şimdi beklemek zorunda. "Gitmiyor," diyor.

"Miko hastanenin programını kontrol etti," diye mırıldandım. "Muhtemelen geç kalacak."

Birkaç dakika sonra, küçük bir sırt çantası taşıyan, önlüklü sarışın bir kadın merdivenlerden çıkar. Aceleyle dışarıda park etmiş gümüş renkli bir sedana yönelir ve hızla uzaklaşır.

"Gidelim," dedim.

Seraphine arabadan fırladı ve aceleyle sokağa indi. Çantamı alıp uzun adımlarla peşinden gidiyorum. Hâlâ sabırsız, ama Pietro Fiori'nin peşinden gitmek için hareket halindeki bir arabadan atladığı son seferden sonra bu büyük bir gelişme.

Ona yetiştiğimde, parmağını zilin üzerine bastırmış bir şekilde bodrum merdivenlerinin dibindeydi bile.

Kapı uçarak açılıyor ve kel, şişkin bir burnu olan, köprüsünden elmacık kemiklerine doğru yayılan kırmızı bir kızarıklıkla kaplı bir adam ortaya çıkıyor. Seraphine'e dik dik bakmakla o kadar meşgul ki merdivenlerinden indiğimi fark edemiyor ve "Bu da ne-" diye bağırıyor.

İyi çalışılmış bir hassasiyetle, Ferrante'nin kaburgalarına bir şırınga saplar ve onun geriye doğru sendeleyip silahını düşürmesine neden olur.

Kalbine ulaşmadığını umarak irkildim. Seraphine'in kapanışa ihtiyacı var, sadece hızlı öldürmeye değil.

Mike bir eliyle göğsünü tutuyor ve nefes nefese kalıyor. Seraphine'e tekme atar ama Seraphine yan durur.

"Orospu," diye hırlıyor.

"Merak etme," diyor. "Bu sadece bir yatıştırıcı. Birkaç dakika içinde uyanacaksın ve sonra konuşacağız."

Daireye giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum, kilidi çeviriyorum ve zinciri takıyorum. Bayan Ferrante en az sekiz saat yok olacak ve hiçbir şeyi şansa bırakamayız.

"Tuvaleti bul," dedim ona.

Doğru olanı bulana kadar kapıları açıp kapatarak aceleyle ilerliyor.
"İşte."

Ferrante'yi ahşap döşeme tahtalarının üzerinden sürükleyerek beyaz fayanslarla döşenmiş bir odaya ve aynı derecede bozulmamış bir süite götürüyorum. Zevkli. Onu klozete oturttum ve havlu askısına kelepçeledim.

Ben yere plastik bant yapıştırırken, Seraphine çivi tabancasıyla geri döndü.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Tüm aletlerini görmelisin," diyor yanakları kızararak. "Çok fazla aleti var."

"Benim için bir şey yapabilir misin?" diye sordum. "Ne yapabilirim?"

"Aletine dokunma."

Kaşları çatıldı. "Neden olmasın?"

"Eğer diğer adama yaptığın gibi **O n a** da dokunursan, kafasına bir kurşun sıkarım."

ALTMİŞ İKİ

SERAPHINE

Leroi kıskanç görünüyor. Sanki işkence yapmamı istediği tek penis onunki gibi. O tüm koridoru streç filmle kaplamakla uğraşırken ben de küvetin kenarına oturmuş, kucağında çivi tabancasıyla Mike Ferrante'yi izliyorum.

Mike onu son gördüğümünden beri kilo almış. Tişörtünde bir parça kanla klozete yığılmış halde o kadar da tehditkâr görünmüyor. Bir dahaki sefere o geceyi rüyamda gördüğümde, onu köşede oturmuş çaresiz bir halde bulmayı umuyorum.

Leroi, çılgınlıklarının komşuları rahatsız etmemesi için ağzına koli bandı yerleştirmekte ısrar etti ve Mike'ın Gabriel ve Samson hakkında bazı bilgiler paylaşmak istemesi ihtimaline karşı bir not defteri ve kalem bile sağladı. Çok düşünceli biri.

Lavabonun üzerinde içinde çeşitli bıçaklar, aletler, şırıngalar ve mühimmat bulunan bir cinayet çantası duruyor. İkimiz de Mike'ın biraz daha iknaya ihtiyacı olacağını biliyoruz.

Homurdanıyor ve göz kapakları titriyor. Dehşetini görmeyi umarak küvetin kenarından kalkıyorum ama gözleri kapalı kalıyor.

"Gözlerini aç,"
diyorum. Hareket
etmiyor.

"Uyan, Mike." Bacağına tekme atıyorum ama irkilmiyor bile, ben de çivi tabancasını omzuna dayayıp tetiğı çekiyorum.

Mike'ın boğuk iniltisi omurgama heyecan dolu bir ürperti yayıyor. Kapaklarını aralıyor ve kan çanağına dönmüş gözleri kıpkırmızı oluyor.

Koli bandının arasından homurdanarak kalçalarını klozet kapağından kaldırmaya çalışır ama gidecek hiçbir yeri yoktur. Kelepçeli olmayan elini parmaklığa doğru salladığında, kelepçelere zincirlenmiş olduğunu görüyor ve elini uzatamıyor.

Geri çekiliyorum, beklentim nabzımı hızlandırıyor.

"Temizlik ekibi gelmeden önce bir saatiniz var," diyor Leroi kapı aralığından.

Mike'ın kafası sesin kaynağına doğru sarsılıyor, gözleri daha da panikle açılıyor. Ağzındaki tıkacın arkasından "Ne istiyorsun?" gibi bir ses çıkarıyor.

"Mike'ın karısı en az sekiz saat yokken neden bu kadar sıkışık bir programımız var?" Şak diye söyledim.

"Nedenini biliyorsun."

Dudaklarım gerildi. Leroi'nin haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum. Eğer bize ateş eden kişi Montesano kardeşlerle ilgili kontratla bağlantılıysa, Leroi de tehlikede olabilir. Samson'ın gölgelerden ne planladığını saymıyorum bile.

"Peki." Dikkatimi tekrar Mike'a veriyorum. O kadar sert ve hızlı nefes alıyor ki yüzündeki kırmızı lekeler morun iğrenç bir tonuna dönüşüyor.

"Beş yıl önce, siz ve iş arkadaşlarınız Evangeline adında bir kadına tecavüz ettikten sonra, patronunuz sizi oğlunu almaya gönderdi. Nereye gittiniz?"

Geriye doğru çekilir, başını sanki olaya karıştığını inkâr ediyormuş gibi iki yana sallar.

"Yalanlarını gözden geçirecek vaktimiz yok." Çivi tabancasını omzuna dayadım ve tetiğı çektim.

Mike ağız bantlıyken inleyebildiği kadar inliyor ve benim kanım memnuniyetle cızırdıyor.

"Soruma cevap ver yoksa seni demirle doldurup mıknatısla çekerim."
Titriyor.

Leroi, "Ona not defterini verin," diyor.

Kucağına spiral ciltli bir kitap koyuyorum, kalemi çıkarıyorum ve titreyen parmaklarına yerleştiriyorum.

Mike karalıyor:

Kız arkadaşının evine.

"Daha sonra onu nereye götürdünüz?" Ben sordum.

Queen's Gardens'da bir daire.

"Sonra ne olacak?"

Başını sallıyor.

"Gabriel'den son duyduğun bu mu?" diye sordum. Bana güçlü bir şekilde başını sallıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, kulaklarımdaki nabız hayal kırıklığıyla çarpıyor. O kadar yüksek ki zar zor düşünebiliyorum.

Parmaklarım çivi tabancasının tetiğinin üzerinde geziniyor ve namlusunu Mike'ın köprücük kemiğine bastırıyorum. Bandın arkasından anlamsız bir ses çıkarıyor ve başka bir şeyler karalıyor.

Sen kızıydın.

"Ne olmuş yani?"

Kaçtığını söylediler.

"Ve?" Ben soruyorum

Bandı çıkar. Daha çabuk olur.

"Ne yazıyor?" Leroi kapı aralığından soruyor.

"Ağızındaki baklayı çıkarmamı istiyor."

Leroi homurdanıyor. "Bir saat içinde birinin onu kurtarmaya geleceğini düşünerek zaman kaybediyor."

Mike'a dönüyorum, gözlerim açılıyor. "Bu yüzden mi kendini tutuyorsun?"

Başını sertçe sallıyor ama başka bir şey yazmıyor. Damarlarım çarpık bir merak duygusuyla yanıyor. Eğer bir şeyler biliyor olma ihtimali varsa... Bu düşünceden sıyrılıyorum. Leroi haklı. Eğer Mike cevabı konuşabiliyorsa, yazabilir.

"Frederic Capello son ameliyatını nerede oldu?" Leroi soruyor.

Mike bir şeyler karalıyor: *Meksika'da bir yerde*

Burun deliklerim alevlendi. Yurtdışında arama yapmayı hiç düşünmemiştik. Yanında kimi getirdiğine dair birkaç soru daha sordum ama Mike patronunun ülser tedavisi için denizaşırı bir ülkeye gittiğini sandığını söyledi. Görünüşe göre babam kendi korumaları da dahil olmak üzere herkesten sır saklıyordu.

"Samson Capello'ya geçelim. Nerede o?" Ben soruyorum.

Mike ekstra titrek bir yazıyla yazıyor: *ÖLDÜ.*

"Hepimiz onun ölmediğini biliyoruz." Leroi'ye dönüyorum.

"Silahımı tut." Gözleri kısıldı. "Ne planlıyorsun?"

"Sakin ol, onun sikine dokunmayacağım. En azından ellerimle."

Mike boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyor ve kağıda bir şeyler karalıyor. Onu görmezden gelerek banyo lavabosunun üzerinde duran alet çantasına doğru yürüyorum ve aletleri gözden geçiriyorum. Leroi ne derse desin, Mike hâlâ anneme tecavüz etmekten zevk alan canavarlardan biri. O gecedan kalan anıların hâlâ rüyalarımın girmesinin nedenlerinden biri de o.

Bir tecavüzcü için uygun tek bir ceza vardır. Eğer doğrudan aletine dokunamıyorsa, doğaçlama yapmam gerekir.

Mike'a dönüyorum, elimde en küçük penseyi tutuyorum. Alete bakıyor, nefesi kesik kesik geliyor ve sonra bakışlarımla buluşuyor.

"Cevabınızdan memnun kalırsam, toplarınızın sizde kalmasına izin vereceğim. Samson Capello nerede?"

Daha hızlı yazıyor, kelimeler neredeyse birbirine karışıyor.

Yazlık evinde.

"Nerede?" Sayfayı yeni bir sayfaya çeviriyorum.

Adresi karaladıktan sonra yırtıp Leroi'ye veriyorum. "Bunu kontrol edebilir misin?"

Leroi elinde bir kâğıt parçasıyla koridorda kayboldu ve ben Mike'a dönerek, "Samson ya da Gabriel hakkında bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordum.

Başını sallıyor.

"Emin misin?"

Mike başını sallıyor, gözlerini sıkıca kapatıyor, ölümüne razı olmuş gibi görünüyor. Ne de olsa Leroi'nin her şeyi toparlamam için bana bir saat verdiğini duydu. Muhtemelen bana ihtiyacım olan tüm bilgiyi verdiğini düşünüyor, o yüzden kafasına bir çivi çakacağım.

Yanılıyor olabilir.

"Bir sonraki konuya geçelim," diyorum sesim öfkeyle titreyerek. "Evangeline."

Gözleri aniden açılıyor, gözbebekleri açık kahverengi irislerinin içinde küçük iğne uçları gibi. Not defterine bir şeyler yazmaya çalışıyor ama ben elinden alıyorum.

"O bir ne?" Hırlıyorum. "Bir sürtük, bir fahişe, bunu hak eden bir aldatıcı mı?" Başını sallıyor, gözleri odanın içinde geziniyor, bir kaçış yolu arıyor. Mike bağlarının içinde çırpınıyor, sonunda bir şeylerin farkına varmış gibi görünüyordu.

onun kaderi çabuk ölmek değil.

"Hepinizi kapıdaki aralıktan izledim," diyorum. "Yalvarıyor, çılglık atıyor, durması için ağlıyordu ama siz sırayla gülüyordunuz."

İrkildi.

Fermuarını indirmek için penseyi kullanıyorum ve bana yengeç pençelerini hatırlatan daha büyük bir çift çıkarmak için lavaboya dönüyorum. Külotunu geri çekilebilir bir bıçakla kestikten sonra, pensenin çenelerini sünnet derisine sıkıştırıyorum ve penisini çıkarıyorum.

Mike'ın boğuk çığlıkları o kadar yüksek ki, Leroi daha fazla bantla banyoya geri dönüyor ve burnunun etrafına sarıyor.

"Ama nefes alamayacak," diyorum.

Leroi alay ederek kapıya döner ve elinde televizyon kumandasıyla çerçevesine yaslanır. "Yeterince uzun süre hayatta kalacaktır."

Mike inliyor, yüzü ter içinde. Yüzünün büyük bir kısmı bantla kaplı olduğundan, tek görebildiğim kan çanağına dönmüş gözlerinden akan yaşlar.

"Sırf diğerlerini güldürmek için annemin suratına kokuşmuş sakinle bir tokat attın," diye bağıyorum, bangır bangır çalan televizyondan duyulacak kadar yüksek bir sesle.

Ağzının arkasından bir ses çıkarıyor ve kâğıt parçasını işaret ediyor.

"Ne?" Tersledim. "Bana onun hak etmeyen bir kurban olduğunu mu söyleyeceksin çünkü bu tam olarak yeni bir haber değil."

Çivi tabancasını kaptım, burnunu aletin dibine bastırdım ve tetiği çektim.

Mike'ın boğuk kükremeleri yandaki yatak odasından gelen televizyonun sesiyle karışıyor ve sanki filmin bir parçasıymış gibi duyuluyor.

"Mızımızlanma." Elektrikli aletle suratının ortasına ters bir vuruş yaptım. "Onu çivilemekle ilgili şaka yapan sendin, şimdi de ben seni çiviliyorum."

Kerpetenimin yardımıyla penisini kalçasına çiviliyorum, hem de hiç dokunmadan. Kan kucağını ıslatıyor ve banyo zeminine yayılıyor. Silahın şarjörü boşalana kadar solmuş penisine çivi üstüne çivi çakıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Leroi kapı aralığından soruyor.

Banyo aynasındaki yansımasına bakıyorum. "Daha iyi, ama tatmin edici değil."

"Onun işini nasıl bitireceksin?"

Açık cinayet çantasına bakıyorum ve en uzun tornavidayı çıkarıyorum. "Mike ayrıca annemi becermek istediğine dair bir şeyler söyledi."

bu çok uygun."

Ona döndüğümde gözleri kapalıydı. Hiçbir tehdit onu gözlerini açmaya zorlamayacak, ben de tornavidanın keskin ucunu göz kapağına saplıyorum. Boştaki elimle, sapını göz çukurunun derinliklerine gömülene kadar daha da içeri sokuyorum.

Kan, yüzünün bir tarafından aşağı akıyor ve bant üzerinde güzel izler bırakıyor. Gömleğinin üzerine büyük lekeler halinde yerleşiyor.

Leroi bana arkamdan yaklaşıyor ve kollarını belime doluyor. Kalın ereksiyonu sırtımın küçük kısmına baskı yapıyor ve beni titretiyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Kucağında arkamı dönüyorum. "Ormanda kovalanmakla karşılaştırıldığında, bu biraz doruk noktası değil."

Boynumu ısıırıyor. "Ama iki yeni şey öğrendik. Bir, Gabriel Meksika'da karaciğerini bağışlamak zorunda kalmış. İki, Samson'ın bir yazlık evi var ve adresi elimizde."

"Keşke gerçekleri kontrol etmek için onu hayatta tutabilseydik," diye mırıldandım. "Eğlencenizi bozduğum için özür dilerim. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bedenlerimizin arasına uzanarak parmaklarımı boyunun üzerinde gezdiriyorum ve onu nazikçe sıkarak nefesinin hızlanmasını sağlıyorum.

"Meme ucu kelepçelerini denemek istiyorum."

ALTMİŞ ÜÇ

LEROI

Yatağın kenarına oturup Seraphine'in uyumasını izliyorum. Don'un temizlik ekibi Mike Ferrante'nin cesedini sarmak, derin dondurucuya yerleştirmek ve cihazı taşımak için geldiğinde gözleri dalmıştı. Onu alt kattaki daireye götürdüm ve yatağına yatırdım.

Ay ışığı açık pencereden içeri girerek soluk sarı kirpiklerini parlatıyor. Yirmi dört saat ve sonrasında yaşanan onca şeyden sonra, bir şekilde huzurlu görünmeyi başarıyor.

İkimiz için de uzun bir gündü ve başka bir yer bulmanın zamanının gelip gelmediğini düşünmeden edemiyordum. Cesare'ye Rosalind'le olan ilerlemesini kontrol etmek için bir mesaj gönderdim, ama hala cevap vermesini bekliyorum.

Tutsaklığıyla ilgili anlattığı bazı şeyler aklımdan çıkmıyor ve yardım etmek için daha fazlasını yapabileceğime dair içgüdülerimden kurtulamıyorum. Anton gözden kaçırdığım bir ipucu bırakmış olabilir ya da Miko ve ben Capello Katliamı'nı daha hızlı planlayabilirdik, böylece Seraphine'e daha erken ulaşabilirdim.

Onun o bodrumda kapana kısıldığını düşünmek, acısını hafifletmek için bir şey, herhangi bir şey yapmak istememe neden oluyor. Gabriel'i ona bir tepside veremiyorsam, belki başka bir şey yapabilirim.

Miko'ya Capello'nun karaciğer ameliyatı ile ilgili araştırmalarını Meksika'daki hastaneleri de kapsayacak şekilde genişletmesini söyledikten sonra, kullandığı sahte profili bulması hiç zaman almaz.

önceki nakli. Canlı donör için verilen isim Gabe Jenkins, ancak kan grubu, doğum tarihi ve diğer tüm ayrıntılar dört yıl önceki donör profiliyle eşleşiyor.

Yani şimdi Seraphine'in kardeşi için olası bir takma adımız var.

Gabriel bir yerlerde yaşıyor olmalı. Bir yerlerde bize onun yeri hakkında ipucu verecek reçete kayıtları ya da tıbbi faturalar olmalı. Seraphine'i kardeşiyle tekrar bir araya getirmemiz an meselesi.

Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra birkaç telefon görüşmesi yapmak ve yandaki daireyi ayarlamak için odadan çıkıyorum. Yarın yine hareketli bir gün olacak.

Saatler sonra uyandığımda ilk fark ettiğim şey göğsümün üzerinde dolaşan yumuşak eller oluyor. Çilek kokusunu içime çekiyorum ve Seraphine'in yaramaz bir sırtışla üzerime eğildiğini görmek için gözlerimi açıyorum.

"Saatlerdir seni uyandırmaya çalışıyorum." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Geç yattım." "Ne yapıyordun?"

"Bu bir sürpriz."

Gözleri parlıyor. "Anlat bana."

"Seni uyurken izliyorum," diyorum sırtarak.

"Başka ne var?" Elleri, dokunuşuyla sıkılaştıran karın kaslarımda geziniyor ve tenimde tüy kadar hafif öpücükler bırakıyor.

Elini pijama pantolonumun kemerinin altından geçirdiğinde nefesim hızlanıyor ve zihnim Seraphine'in terörize ettiği yarakların görüntülerini tarıyor. Billy Blue'nun sashimi olarak dilimlenmesi, Rochas'ın ortasından delinmesi ve Ferrante'nin kalçasına çivilemesi. Şahit olmadıklarımı saymıyorum bile.

"Ne yapıyorsun?"

Törpülüyorum. "Sadece dokunuyorum."

"Neden?"

"Çünkü o benim ve seni hissetmek istiyorum." Eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Onunla oynamama izin verir misin, lütfen?"

"Terbiyeli ol."

Kıkırdıyor. "Çok uzun, kalın ve damarlı. Karşı koyamıyorum."

Sikeyim. Ben bir kadını sikine dokunması için yalvartacak tipte bir adam değilim. Tırmala, öyleyim. Ama bu Seraphine. En son bu kadar yaklaştığında arabayı çarpmıştım. Ondan önce de taşaklarıma bıçak dayamıştı.

"Sikimle başka ne yapmayı planlıyorsun?" Ben soruyorum.

Parmaklarını şaftımın tabanına doluyor. "Belki bir gezintiye çıkarırsın?"

Bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum ve inliyorum. "Lanet olsun."

Seraphine tutuşunu sıkılaştırıyor ve dilinin düz kısmını şaftımın uzunluğu boyunca gezdiriyor. Yolunun kıvrımları bana damarlarından birini izlediğini söylüyor. Başa ulaştığında diliyle daireler çiziyor ve taşaklarım geriliyor.

Bunun devam etmesini ne kadar istesem de, bu kadar erken gelmek Seraphine'in sürprizini mahvedecekti. Gecenin yarısını onu gülümsetecek bir şeyler hazırlayarak geçirdim.

"Meme ucu kelepçelerini istediğini söylemiştin," diyorum nefes nefese kalışlarımın arasında.

Yalamanın ortasında duraklıyor.

"Neredeler?" "Benimle gel."

Serbest bırakıp topuklarının üzerine oturmadan önce sikimin başını yalıyor. Bir iniltiyle ereksiyonumu pijama pantolonumun içine geri sokuyorum ve kendimi yukarı çekiyorum.

Seraphine sarışın bir sefahat timsalidir. Mavi gözleri arzudan kararmış. Ayrılmış dudaklarının arasından pantolonunu çıkarırken yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. Güneş ışığı altın sarısı saçlarının arasından süzülüyor ve uçlarını altından bir hale gibi aydınlatıyor. Bakışlarım pembe geceliğinden aşağı, kelepçeler için yalvaran dik meme uçlarına kayıyor.

Yataktan kalktım ve ona elimi uzattım. "Gel hadi."

Sabahın bu saatinde komşuların çoğu çoktan işe gitmiş oluyor, bu yüzden yan taraftaki stüdyo daireye yürürken sabahlık giyme zahmetine girmiyorum.

Kapıyı açtım ve önce onu içeri aldım. İçeri bir adım atıyor ve yüksek sesli bir nefesle aniden duruyor.

"Leroi." Dönüp iki elini göğsüme koyuyor. "Bu da ne?"

Gözleri sevinçle parlıyor ve yanaklarındaki kızarıklık nefis bir kırmızı tonuna dönüşüyor. Kalbim onun heyecanı karşısında ısınıyor ve onu geri çeviriyorum. "İçeri gir ve daha yakından bak."

Seraphine ciyaklayarak odanın sağ tarafına koşar; burada bir masanın üzerinde dört katlı bir çikolata çeşmesi gürül gürül akmaktadır ve etrafı bir dizi meyve ve küçük atıştırmalıkla çevrilidir. Masanın üzerinde, çeşmeden uzakta, bir tabakta Belçika waffle'ı ve kahve var. Yanlarında yepyeni bir defter, bir paket çeşitli keçeli kalem ve kırmızının çeşitli tonlarını içeren başka bir paket var.

"Aman Tanrım." O kadar geniş bir gülümsemeyle dönüyor ki yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum. "Bunların hepsi benim için mi?"

Başımı salladım. "Rüyanda bir çikolata çeşmesi gördün. Belki onu görmek bilinçaltına özgür olduğunu gösterir."

Nefesi kesilir. "Ama çikolatadan nefret ettiğini söylemiştin. Alerjin var." "Hepsi doğru," diyorum, bakışlarım yumuşuyor. "Ama bu benim için bir fedakârlık yap."

Tüm gün açık olan fırın stüdyoyu zengin teobromin kokusuyla doldurmadan önce büyük miktarda antihistaminik getirdiği için yirmi dört saat açık olan eczaneye sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

"Bu kadar çabuk nasıl ayarladınız?"

"Bu yüzden bu kadar geç yattım." Stüdyonun karşısına geçip elini tutuyorum. "Gel hadi. Gerisini görmen gerek."

"Peki ya çikolata?" Omzunun üzerinden fiskiyeye bakıyor.

"Ayrıcalık kazanmadan kendini zehirle tıka basa doyurmana izin vereceğimi mi sandın?" Onu odanın diğer tarafındaki deri esaret masasına götürüyorum.

Seraphine iki elini yanaklarında birleştiriyor. Bunu daha önce fark etmemesine şaşırdım ama bu da çikolatanın cazibesinin bir kanıtı.

Bir masaya bakıyor. Düz veya eğimli olarak yatırılabilen deri bir sırtlığı vardır. Oturağı U şeklinde, her iki tarafındaki ayarlanabilir deri üzengilerle amcığa ve göt deliğine erişim sağlıyor. Seraphine'in cihaza bağlanmış ve akıl sağlığının bir santim içinde zevk aldığı görüntüsüyle horozum kıpırdıyor.

"Bu inanılmaz," diyor, sesi hayranlıktan soluk soluğa. "Beğendiğimi nereden bildin?"

"Sen ve satış görevlisi bu güzelliğe hayranlıkla bakmak için çok zaman harcadınız." Elimi omzuna koyuyorum. "Daha yakından bak."

Seraphine masaya doğru yürür ve parmak uçlarını masanın pürüzsüz deri yüzeyinde gezdirir. "Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sen buna değersin ve bu sadece başlangıç. Şimdi o geceliği çıkar ve dizlerinin üzerine çök."

ALTMİŞ DÖRT

SERAPHINE

Leroi'nin karanlık bakışlarına kilitlenmiş durumdayım, tenimin her santimi kıvılcımlarla patlıyor. Bu gerçek olamaz. Bu bir rüya olmalı. Daha önce hiç kimse bana istediğim bir şeyi vermemiştii, özellikle de bu kadar yüksek bir bedel karşılığında.

Leroi çikolatadan nefret eder. Evine girmesine bile izin vermiyor ama yine de havayı zengin kakao kokusuyla dolduran bir çeşme hazırladı. Her an boğazını tutup yere yığılabılır.

"Bekle," diye sordum. "Gözlerin nasıl akıyor?"

Dudaklarının köşesi yarım bir sırtışla kalkıyor. "Bir sürü alerji hapi aldım." Nefesim daralıyor. "Oh."

Geceliğimi çıkarıyorum, serin bir esintinin tenimi gıdıkladığını hissediyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalbim, çitinden kurtulmaya çalışan vahşi bir at gibi göğsümün etrafında dörtnele koşuyor.

Leroi yanağımı okşuyor ve mırıldanıyor, "Aferin kızıma. Ben göz bağıni getirirken kıpırdamadan durur musun?"

Başımı salladım.

Deri esaret mobilyalarının yanındaki masaya doğru yürüyor ve Harikalar Diyarı'nda seçtiğim pembe kedi gözü maskesini alıyor. O yaklaşırken bakışlarım ereksiyonunun mükemmel hatlarına takılıyor. O kadar kaybolmuşum ki

Gri eşofman altından çıkan kalın damarlar, gözbağı gözlerimi kapattığında sürpriz oldu.

"Şimdi ne olacak?" Başımın arkasına bağlarken fısıldıyorum.

"Kelepçeler de dahil olmak üzere birlikte aldığımız birkaç oyuncağı deneyeceğim. Her güzel ses çıkardığında seni çeşmeden bir şeyle ödüllendireceğim."

"Çikolata kaplı çilek alabilir miyim lütfen?" diye sordum.

Kıkırdıyor. "Ne istersen. Sana güvenli sözlerini hatırlatmama gerek var mı?"

Başımı salladığımda Leroi ayağa kalkmama yardım ediyor ve birkaç adım ilerliyoruz. Gözlerimin bağlı olması benim için yeni bir şey, karanlıkta saatler geçirmekten farklı. Tamamen Leroi'ye bağımlıyım ve nereye gittiğimi göremiyorum ama süet ile yüzüm arasındaki boşluklardan sızan küçük ışık kırıntıları bana bir güvenlik hissi veriyor.

Beni esaret masasına yatırırken ellerinin sıcaklığı çıplak tenime işliyor. Tereyağı yumuşaklığındaki derinin üzerine uzanıyorum ve Leroi'nin bacaklarını üzengilere yerleştirmesine izin veriyorum.

"Bu nasıl bir his?" Kalçamı okşuyor.

"Pekâlâ," diye fısıldıyorum her dokunuşunda karnım inerken. "Kelepçelerin zamanı geldi mi?"

Başparmağı ve parmakları meme ucumun etrafını sararak zevk kıvılcımlarını patlatıyor. Omurgam deri koltuk arkılığına çarpıyor ve zevkimi kontrol edemeyerek inliyorum.

"Henüz değil." Sıcak nefesi kulağımı okşuyor, sesi boğuk ve vaatlerle dolu. "Önce nefes alış verişine odaklanmanı istiyorum. Ben kayışları ayarlarken rahatla ve düşüncelerini bırak."

Omurgamdan aşağı akan ürpertiye ve kıvrımlarımda biriken ıslaklığı görmezden gelerek, tıpkı Leroi'nin bana çatı bahçesinde öğrettiği gibi derin bir nefes alıyorum. Yakınımda duruyor, kaslarım gevşerken vücudunun sıcaklığı yanıma ısıtıyor.

Leroi her bir kayışı bağlarken elleri ve ağızıyla vücudumu keşfetmek için zaman ayırıyor. Meme uçlarımı, parmak uçlarımı, dizlerimin iç kısımlarını ve ayak parmaklarımı öpüyor, bana zevk vermekle kayışları bağlamak arasında gidip geliyor.

Metalin şingirtisinde, parmaklarının sıcak okşayışında ve ağızının tenimdeki sıcaklığında kayboluyorum. Her dokunuş, içimde kıvrılan uyarılmayı yoğunlaştırıyor ve çekirdeğimin derinliklerinde baskı oluşuyor. Ne olduğunu anlamadan önce, bağlı ve tamamen savunmasızım.

Aşağıdan gelen tahtanın tahtaya sürtünme sesi, oyuncak masasını daha yakına çektiğini düşünmeme neden oluyor. Beklentim birkaç ürpertici solukla daha da artıyor. Deri ve yumuşak bir şey iç uyluğumun üzerinden geçerek tenimi tutuşturuyor. Bu, satış görevlisinin bana seveceğime dair söz verdiği süet kırbaç olmalı.

O haklıydı ve ben daha fazlasını istiyorum.

"Kelepçeler için hazır mısın?" diye soruyor.

Meme uçlarım tepki olarak sertleşiyor ve ona hevesle başımı sallıyorum.

"Aferin kızıma." Dudakları alnıma bastırıyor. "Mağazada onları ne kadar beğendiğini biliyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, güvenli kelimeyi kullanmayacağımı zaten biliyorum.

Leroi kelepçeleri her bir meme ucuna yerleştirerek kauçuk kaplı uçların cildimi lezzetli bir basınçla sıkıştırmasına izin veriyor. Bu his, sinir uçlarımı kıvılcımlarla dolduran bir zevkle birleşen acının enfes bir karışımı.

Kelepçelere bağlı soğuk metal zincir göğsümün üzerine düştüğünde inliyorum, kollarım bağlandıkları yerde istemsizce sarsılıyor.

"Bunu çok iyi karşıladın." Beni dudağımdan öpüyor. Daha fazlası için açım, dudaklarımı ayırıyorum ama o geri çekiyor.

Ayak sesleri odanın içinde geri çekilirken, kalbim birkaç atım atlıyor. Çeşmeye doğru mu yürüyor? Gözlerimi maskenin arkasına sıkıştırıyorum, odaklanıyorum

ne yaptığını anlamaya çalışıyorum ama tek duyduğum porselenlerin şingirtısı ve fıskiye'nin gürültüsü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Benim iyi kızım için bir ikram hazırlıyorum."

Birkaç dakika sonra Leroi geri dönüyor, dudaklarıma yapışkan ve sıcak bir şey bastırıyor. Ağzımı açıyorum ve çikolata kaplı bir çileği içeri alıyorum. Meyvenin keskinliği çikolatanın zengin kremasıyla karışıyor ve heyecanımın alevlerini körükleyen bir lezzet patlaması yaratıyor.

"Nasıl?" diye soruyor, parmakları boynumdan aşağı inip göğüslerime doğru ilerliyor.

"Hayal ettiğimden daha iyi," diye inleyerek cevap veriyorum, ancak ondan mı yoksa tatlı ikramlardan mı bahsettiğimden emin değilim.

İki kelepçeyi birbirine bağlayan metal zinciri alıp çekiştiriyor ve öyle güçlü bir his patlaması yaratıyor ki havai fişekleri görebildiğime yemin edebilirim.

"Bu nasıl, tatlım?"

Kalçalarım deri koltuktan kalkıyor ve inliyorum.

"Çok mükemmelsin," diye fısıldıyor, dudakları kulak mememi okşuyor. "Çok güzelsin, bağlısın, gözlerin bağlı ve benim merhametimdesin. Damlayan amının tadını çıkarabilmem için üzengilerin seni nasıl açtığını görmelisin."

Açılmış bacaklarımın arasına girip doruğa ulaşana kadar beni acımasızca döveceği düşüncesiyle inliyorum. Dün ormanda yaptıklarımızdan bile daha iyi olacak, çünkü ona karşı koymak için tamamen çaresiz olacağım.

"Daha ister misin?" diye soruyor.

Kukum kasılıyor, beni doldurmasına ve bu anı tamamlamasına ihtiyaç duyuyorum. "Evet, lütfen."

Her bir kısılcacın yan tarafındaki vidaları sıkarak basıncı arttırıyor ve ben nefes nefese kalıp titriyorum. Mutlulukla dağlanmış gibiyim. Zinciri bir sonraki çekişinde hisler yoğunlaşıyor ve tiz bir ciyıklama çıkarıyorum.

Leroi ikolata kaplı bir ileği daha dudaklarıma bastırıyor ve yapışkan tatlılığının tadını çıkartıyorum. Yutkunurken, hafif ve derimsi bir şey göğüslerimi okşuyor.

Omurgam sertleşiyor ve ürpertici bir inilti çıkartıyorum. Bu kırbaç.

"O güzel pembe amcığını sızlayana ve damlayana kadar kırbalayacağım. Eğer iyi bir kız gibi kırbalanmaya dayanabilirsen, o zaman seni sikimin etrafında boşalana kadar sikeceğim," diye homurdanıyor, sıcak nefesi boynumu gıdıklıyor.

Karnım dönüyor ve klitorisim kırbacın dokunuşunu karşılamaya çalışıyormuş gibi şişiyor.

"Bunu istiyor musun, küçük Seraphine?" "Evet, lütfen," diye fısıldıyorum.

Leroi kırbacı iç uyluğuma birkaç deneysel vuruş yapıyor ve çığlık atmamak için dudağımı ısıırıyorum. Her sinir ucu, beklenti ve hayal kırıklığının ölümcül bir karışımıyla kendini ateşe veriyor. İhtiyacım olan yer orası değil.

"Küçük amcığını kırbalamam hoşuna gidiyor mu?"

"Evet." Sesim birkaç oktav yükseliyor. Bu kadar tiz sesler ıkardığıma inanamıyorum.

"Pis küçük melek," diye mırıldanıyor. "Benim hevesli küçük evcil hayvanım."

Amcığıma kırbaçla birkaç hafif vuruş yapıyor ve tenimde zevk ürpertileri yaratıyor. Sonra yukarı doğru hareket ediyor, kırbacı klitorisimin etrafında kaydırıyor, kalçalarını eğip daha fazlası için yalvarana kadar alay ediyor.

Kırbacın yumuşak süet kuyrukları klitorisimin üzerinde kayarak beni soluk soluğa bırakıyor ve kıvrandırıyor. Kalçalarım deri koltukta sarsılıyor, bu yeni hislerin her birini kovalıyor.

"Daha fazla," diye bağırıyorum.

Bir fiske daha vuruyor, acı ve coşkunun bıçak sırtında sallanan bir zevk dalgası gönderiyor. Bacaklarım kasılıyor ve vücudumun geri kalanı titriyor.

Leroi vuruşlarının şiddetini artırıyor ve ben tam bir coşku boşluğuna yuvarlanıyorum. Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. Kırbacı her yerde hissedebiliyorum; ayak parmaklarımda, parmaklarımda, ruhumda.

Kulaklarım Leroi'nin sıcak ve ağır nefesleriyle, çikolata çeşmesinin gürültüsüyle ve kırbacın hafifçe sallanışıyla doluyor. Yumuşak kuyrukları da her sinir ucumu en lezzetli zevkle tutuşturuyor. Deriyi bacaklarımda, kollarımda, sırtımda hissediyorum ve alnımda ince bir ter tabakası oluşuyor.

Kakao, kahve ve sandal ağacının birbirine karışmış kokularını içime çekiyorum ve çilek ile çikolatanın tadı dilimde kalıyor. Bu harika deneyimde eksik olan tek şey ayak parmaklarımı kıvıran bir öpücük.

Bu bir rüya değil. Bu gerçek.

Ben özgürüm.

Gabrieli bulmama yardım edecek, düşmanlarımı öldürecek ve fantezilerimi hayata geçirecek kadar beni derinden önemseyen birine sahibim.

"Benimle kal." Derin sesi beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Her vuruş beni sınıra yaklaştırıyor, ta ki kırbacın küçük bir çatlağı klitorisime çarptığında zevkimi karışık inlemeler ve çığlıklarla haykırana kadar.

Leroi, tüylerimi diken diken eden alçak bir hırıltı çıkartıyor. "Benim için gel, meleğim."

Sözleri beni uçuruma yuvarlıyor ve boşalırken çığlık atıyorum, vücudum orgazmımın gücüyle titriyor. Amımın kasları sıkılıp gevşerken Leroi kırbaçla klitorisimi okşuyor.

Aleti girişime yaklaştığında hâlâ inliyor ve nefes nefese kalıyordum. Kalçalarım sarsılıyor, penetrasyonu hızlandırmaya çalışıyorum. Beni bu esaret masasında becerirken dilini ağzımda istiyorum ve bunu şimdi istiyorum.

Telefonu çalıyor ve geri çekiliyor. Kimin çaldığını duymazdan gelmesini umarak nefes nefese birkaç saniye bekliyorum ama "Ne?" diye tersliyor.

Diğer taraftaki kişi bir an tereddüt ettikten sonra, "Dünkü güvenlik ihlali için özür dilerim ama yaşlı bir beyefendi sizi görmeye geliyor. Kendisinden anons edilmeyi beklemesini rica ettim, ama o geçip gitti."

Leroi sertleşiyor.

Hattın diğer ucundaki adam boğazını temizliyor. "Baban olduğunu söylüyor."

"Siktir!" diye kükrüyor.

ALTMİŞ BEŞ

LEROI

Kalp atışlarım birkaç kademe yükseliyor ve çenem acı verecek kadar geriliyor. Anton burada ve yukarı geliyor. Beni yukarıda bulamazsa ya Miko'dan çatıdaki bahçeyi kontrol etmesini isteyecek ya da aşağıda olduğumu varsayacak.

Kahretsin.

Seraphine'in zincirlerini olabildiğince hızlı çözüyorum, kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki sorularını zar zor duyabiliyorum. Onu ayağa kaldırdıktan sonra göz bağıni çözüyorum ve omuzlarından tutuyorum.

"Burada kal. Sakın ses çıkarma." Gözlerinin içine bakıyorum. "Beni görmek için yukarı gelen adam tehlikeli."

"Ama ben babanın öldüğünü sanıyordum," diyor.

"Sonra açıklarım." Koşmaya başladım, ereksiyonumun tüm izleri kaybolmuştu. "Leroi?"

"Dediğimi yap!"

Gerektiğinden daha keskin çıktı ama Seraphine'i şansa bırakamam. Anton onu bir kez görürse, Lolita suikastçısı olması için eğittiği masum kız olduğunu anlayacaktır. İstismar ettiği kız.

Koridora ve merdivenlere doğru fırlıyorum, içim acıyla düğümleniyor ama acıyı görmezden gelip hızımı artırıyorum. Sadece ben

üst kata ulaştığımda ve asansörün açılan kapılarına baktığımda silahsız olduğumu fark ettim.

Lanet olsun.

Anton her zamanki siyah gömleği ve pantolonunun üzerine siyah deri bir yelek giyerek dışarı çıkar. Tıraşlıdır ama tuzlu ve biberli saçları emekliliğinden beri uzattığı atkuyruğuyla geriye doğru taranmıştır. Her zaman sevgi ve saygı uyandıran bir tavrı vardı ama bugün öyle değil.

Adımlarımı yavaşlatıyorum, nefes alışımı yavaşlatıyorum ve yüz hatlarımı sakın bir maskeye dönüştürüyorum.

"Leroi." Sesi derin ve yumuşak ama gözleri her zamanki gibi keskin. "Antrenmanını mı böldüm?"

"Sizi şehre getiren nedir?" diye sordum. "İçeride konuşalım."

Dairemin kapısını açıp onu içeri alırken nabzım hızlanıyor ve etrafta bana Seraphine'i hatırlatacak bir şey olmamasını umuyorum. Güneş ışığı yeni boyanmış oturma odasının duvarlarından yansıyor mekânı şüpheli bir şekilde aydınlık hale getiriyor.

Anton içeri adım atıyor, bakışları bir o yana bir bu yana dolaşıyor. Bir adım gerisinde duruyorum, silaha uzanmaya kalkarsa kolunu tutmaya hazırım. Yemek masasının yanında durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Kahve?" diye sordum. "Hayır, teşekkürler."

"Biraz yapmamın sakıncası var mı?" Mutfığa doğru işaret ediyorum. "Buyurun." Kendini bir yemek sandalyesine bırakıyor.

Mutfığa giriyorum, özel karışımdan taze bir tencere hazırlıyorum ve lavabonun altında yedek silahımı sakladığım dolabı açıyorum. Dolabın alt tarafına bantladığım yerden çekip çıkarıyorum, şarjörü kontrol ediyorum ve eşofmanımın kemerine sokuyorum.

Anton'u son gördüğümde bu yana dört ay geçti. Ona karşı duyduğum sıcaklık artık soğuk. Zihnim Seraphine'in korkunç ölümünü

Beni evine kabul eden o metanetli adamla ilgili istismar hikâyelerini dinliyorum ama içimde patlamak üzere olan bir öfke var.

Seraphine'e olan hislerim Anton'a olan sadakatimin önüne geçiyor ama sakin kalmalıyım. Anton asla sebepsiz yere ziyaret etmez. Eğer savaşa hazırlıklı geldiyse, duygularımın kontrolü ele geçirmesine izin veremem. Bu Seraphine'in güvenliğini riske atar.

Mutfak kapısı açılır ve Anton içeri girer.

"Kahve konusunda fikrini mi değiştirdin?" Bir fincana uzandım. Homurdanıyor.

"Neden buradasın?" diye sordum.

Anton t e z g â h a yaslanıyor. "Rita bana işi batırmaya çalıştığını söyledi."

"Bu sonuca nasıl vardı?" Sırıtarak soruyorum. "Herkes görevlerini tamamlıyor ve müteahhitlere ödemeler zamanında yapılıyor."

"Abartıyor." Kahve cezvesini kaldırıyor ve dumanı tüten bir fincan dolduruyor. "Ama soru hâlâ geçerli. Bu işle ne yapıyorsun?"

"Daha açık olmanız gerekecek."

"Capello'nun işini berbat ediyorsunuz."

Sertleşiyorum, boğazım düğümlenene kadar sıkılıyor. Joseph Di Marco'nun banka hesabından şirkete aktarılan bir milyon dolarlık depozitodan bahsediyor. Gizemli müşterimizin Capello'nun avukatı olduğunu düşünerek hata yapmışım.

"Bu işler zaman alır," diyorum. "O aileyi her kim katlettiyse profesyonel olmalı çünkü hiçbir ipucu bırakmamış."

Anton, "Yine de onları bulmak için bir kez bile malikâneye gitmedin," diyor. Lanet olsun.

Bir kahkaha attım. "Bunu sana Rita mı söyledi?"

"Hayır, bunu Samson Capello'dan duydum."

"O ölmedi mi?" Kaşlarımı kaldırdım.

Anton kupadan uzun bir yudum alıyor, bir yandan da o soğuk, gri gözleriyle bana bakıyor. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki titreşimleri kulaklarımı dolduruyor, ama Anton'un bana çocukken öğrettiği gibi nefesimi derin ve düzgün tutuyorum.

"O yaşıyor ve küçük kız kardeşini istiyor."

Başımı yana eğiyorum. "Sadece tek yumurta ikizi olduğunu sanıyordum."

"Leroi," diyor o saçma sapan ses tonuyla. "Seraphine'in sende olduğunu biliyorum. Tasmaındaki GPS onu en son bu konumda kaydetti."

Dudaklarım gerildi. İnkâr ederek nefesimi boşa harcamanın bir anlamı yok. Anton beni arayıp yalnız bir silahlı adamın Capello ailesini öldürdüğünü söylediği günden beri gerçeği biliyor olmalıydı. Asıl soru, harekete geçmesi neden bu kadar uzun sürdü?

"Samson'la bağlantıda mısın?" diye sordum.

Başını sallıyor ve bir yudum daha alıyor. "Sence Seraphine'in küçük görevlerinin planlanmasında çocuklara kim yardım etti?"

Boğazımın arkasına bir safra yükseliyor. Bu acıyı bir fincan kahveyle gidermek isterdim ama bu özel karışımı içmek anlamına gelirdi.

"Neden böyle iğrenç bir şey yarattın ki?" diye sordum.

Anton'un dudakları buz gibi bir sırtışa dönüşür. "Böyle saçma sorular sormaman gerektiğini sana ben öğrettim."

"Beni şımart," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Sahip olduğum her şey Frederic Capello sayesinde. Onun benim ilk düzenli müşterim olduğunu biliyor muydun?" Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Suikast ağızdan ağıza yayılan bir iştir ve o benim hizmetlerimin haberini yaydı. O adama her şeyimi borçluydum."

"Bu yüzden mi masum bir genç kızı yoldan çıkardınız?" "Cinsiyet ayrımcılığı yapma," diyor Anton.

"Ne?" Tıslıyorum.

"Seni kanatlarımın altına aldığımnda Seraphine'den bile daha gençtin." Elindeki kupayla bana işaret ediyor. "Miko da öyle."

Burun deliklerim alevlendi. "Ama onu öldürmesi için eğitmedim."

"Hayır, ama bir hacker olarak onun yeteneklerinden faydalandınız."

Yutkunarak cevap veriyorum. Anton bir noktaya değindiğini düşünüyor olabilir ama benim ve Miko'nun durumları farklıydı. İkimiz de tetikçilerle birlikte evden ayrıldığımız anda neye adım attığımızı biliyorduk. Seraphine bir bodruma hapsedildi, cinsel saldırıya uğradı, işkence gördü ve bir köpek gibi eğitildi. Anton tartışarak dikkatimi kaybetmemi istiyor ama ben yemi yutmayacağım.

"Samson Capello nerede?" Ben soruyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Hiçbir fikrim yok. Bir yerlerde saklanıyor."

"Ya Gabriel Capello? Masum bir gencin karaciğeri için çiftçilik yapmasına karıştınız mı?"

Anton'un yüz hatları sertleşir. "Bunu sana kim söyledi?" "Soruma cevap ver."

"Gabriel bana yeterince iyi görünüyor. Annesiyle birlikte Alderney Devlet Üniversitesi'ne yakın küçük bir malikanede kalıyor."

"Evangeline?"

"İşte o," diyor başını sallayarak. "Seraphine'e annesinin öldüğünü ve Gabriel'in rehine olduğunu söylediler."

"Neden?"

Kaşları kalkıyor. "Bilmen gerekir. O küçük vahşi kedi kontrol etmek imkânsız."

Sadece saatin tik taklarıyla noktalanmış gergin bir sessizlik uzayıp gidiyor. Eğer Seraphine'in annesi toplu tecavüzden ve boğulmaktan kurtulduysa ve bir mahkûm olarak yaşamıyorsa, o zaman kızına yardım etmek için ne yapıyor?

"Evangeline Seraphine'e ne olduğunu biliyor mu?"

Omuz silkiyor.

Çenem gerildi. "Madem onu kaçırdığımı biliyordun, harekete geçmen neden bu kadar uzun sürdü?"

Anton kupasını bırakıyor. "Samson, Capello imparatorluğunu yönetmek için uygun değil. Çok dengesiz biri ve hiçbir zaman onun kadar saygı görmedi."

baba ve kardeş. Samson'u ortadan kaldırıp Montesano ailesini yeniden iktidara getirip getirmeyeceğini merak ederek arkama yaslandım. Bunun yerine, Seraphine ile birlikte şehirde dolaşıp düşük seviyeli homurdananları öldürüyorsun."

"Listemizde sırada Samson var."

Gülüyor, yarası neşe taşıyor.

İçim daralıyor. "Onunla mı çalışıyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "O çocuğu hiç sevmedim. Her zaman işleri berbat eder ve Lolita'yı yaralar."

Lolita.

İçimdeki öfkeyi bastırıp bir sonraki hamleme odaklanıyorum. Bu aşağılayıcı kelime sadakatimin son kırıntısını da siliyor. Anton'un beni taciz etmediğini, çünkü kendi ahlaki yıkımının gönüllü bir katılımcısı olduğumu hiç fark etmemiştim.

Seraphine değildi.

Dişleri de dahil olmak üzere sahip olduğu her şeyle onu esir alanlara karşı savaştı.

Nereden bakarsam bakayım, Seraphine de ben de Anton'un istediği şekilde bilenmiş aletlerdik. Anton'un gerçek kötülüğünü ortaya çıkaran Seraphine'di. Onu varoluştan silmeliyim. Gerçekten özgür olabilmesinin tek yolu bu.

"Yani Seraphine'in bende olduğunu bilen tek kişi sen misin?" Sesimi hafif tutarak soruyorum.

"Evet. Sam onu asla geri alamayacak. O bana ait."

İkimiz de silahlarımıza uzanmadan önce gözlerimiz gergin bir kalp atışı için kilitleniyor.

Anton'un refleksleri özel karışım yüzünden körelmiş, bu yüzden ilk ben ateş ediyorum.

Gözleri büyür, dizlerinin üzerine düşer ve tabancası parmaklarının arasından kayar. Gömleğinin üzerinde, kalbinin hemen üzerinde ıslak bir leke belirir.

Bana bakıyor, gözleri kocaman, ağzı sessiz bir şekilde açılıp kapanıyor. Tanıdığımı sandığım adam sadece bir yüzmüş. Seraphine'e olan yeni sadaketime rağmen, göğsüm bir pişmanlık acısıyla çarpıyor.

Elinde bıçakla beni aramak için yukarı gelmeden önce bu pisliğin temizlenmesi gerekiyor.

ALTMİŞ ALTI

SERAPHINE

Parmaklarımdaki çikolatayı yalayarak Leroi'nin yukarı çıkıp babasına meşgul olduğunu söyleyip geri dönmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalışıyorum. Tartışıyorlarsa beş dakika. Konuşmaya başlamışlarsa on dakika.

Endişe, eritilmiş çikolata, ilek, muz ve şekerlemelere buladığım Belçika waffle'ının lezzetini gölgeliyor. Çoğu çoktan bitti, kahve yudumlarıyla yıkandı.

Bakışlarım Leroi'nin kanı daha canlı hale getirmek için ekstra kırmızı kalemlerle tamamladığı yeni resim malzemeleri hediyesini gözden geçiriyor, ancak çok uzun sürdüğü için zar zor konsantre olabiliyorum. Ayrıca, babasının öldüğünü sanıyordum.

Kocaman bir ısırık daha alıyorum. Waffle'ı bitirip tabağı yalayarak temizlediğimde geri dönmezse, gizlice yukarı çıkıp yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım.

Siktir et.

Ağzımdaki lokmayı çiğneyip yuttuğumda, bir elimde metal bir şiş, diğesinde sap haline getirdiğim kırık bir tabakla çoktan üst kata çıkmış, kapı zilini alıyordum.

Leroi cevap vermeyince kulağımı kapıya dayayıp herhangi bir hareket olup olmadığını dinliyorum. Hiçbir şey duymayınca Miko'nun yan dairesine yürüyorum ve Rosalind'in kız kardeşinin dün yaptığı gibi zili çalmaya devam ediyorum.

Dakikalar sonra kapı gıcırdayarak açılır. Miko şiş gözlerle dışarı bakar, kızıl saçları her açıdan diken diken olmuştur.

"Sera?" diye mırıldanıyor. "Ne oldu?"

"Leroi cevap vermiyor." Başımı kapıya doğru salladım. "Yedek anahtarın var mı?"

Miko gözlerini ovuşturur ve esner. "Ne oldu? Hayır. Um... gelsen iyi olur içeri."

Kenara çekilip beni tam tersi bir daireye soktu. Leroi'ninkine. Daha küçük, bilgisayar ekipmanları bir duvar boyunca uzanıyor, diğerleri ise hala kutularında duran aksiyon figürleriyle dolu raflarla kaplı.

Omzumun üzerinden bakıp kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Parmaklarım derme çatma silahlarımın etrafına dolanıyor ve kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Üzerimde sadece ince bir gecelik var ve erimiş çikolata sıçramış.

Miko, ayak dayama yeri tamamen arkaya doğru yatık olan deri bir oyun koltuğuna oturdu. Leroi için bu kadar endişelenmiyor olsaydım, yatağının orası olup olmadığını merak ederdim.

"Onu arayabilir misin?" Ben sorarım.

"Cevap vermiyor." Telefonuna bakıyor ve iç geçiriyor. "Otursana."

"Hayır, teşekkürler." Balkon kapısını gösteriyorum. "Oradan dairesine girmemin bir yolu var mı?"

Miko sandalyesini benim baktığım yöne doğru sallıyor ve kaşlarını çatıyor. "Cam bölmeyi kırman gerekirdi. Ne oldu? Birbirinize bağlı olduğunuzu sanıyordum?"

"Bir ziyaretçisi vardı," diyorum. "Alt kattaki adam babası olduğunu söyledi."

Miko homurdanır. "Oturup rahatına baksan iyi olur. Anton biraz geveze. Biraz zaman alacaklar."

Kalbim birkaç kez atıyor.

"Anton?"

"Leroi sana nasıl suikastçı olduğunu anlatmadı mı?"

"Anlattı ama..."

Anton yeterince yaygın bir isim, değil mi? New Alderney'de kaç tane yaşlı tetikçi çalışıyor bilmiyorum ama bu çok büyük bir tesadüf. Eğer işleyicim ve akıl hocası aynı adam olsaydı Leroi bir şeyler söylerdi. Söylemez miydi?

"Oh!" Miko heyecanı kafa karışıklığımı yarıp geçiyor. "Sanırım Gabriel'i buldum."

"Nerede?" Hemen yanına koştum.

Meksika'daki bir hastanede Gabriel'in kimlik bilgileriyle eşleşen canlı bir donörün takma adını bulması ve ardından bu ayrıntıları çapraz referans olarak Miko'ya bir adres vermesiyle ilgili uzun ve karışık bir açıklamaya girişir.

Omzunu tuttum. "Gitmeliyiz."

"Leroi'yi beklememiz gerekmez mi?"

Kapıya baktım. Bu görev muhtemelen bir profesyonel gerektiriyor. Babam Gabriel'in kaçmasını engellemek için muhafız tutmasa bile, onu kilit altında tutmak için yüksek teknoloji kullanırdı.

Ama Miko, Leroi'nin teknik elemanı ve onu silah kullanırken gördüm.

"Leroi'yi ara," diyorum. "Cevap vermezse, o zaman onsuz gideriz."

Miko başını sallayarak telefonuna dokunur ve aramayı hoparlöre alır. Leroi cevap vermeden önce iki kez çalar.

"Meşgulüm," diye tersliyor. "Bu acil mi?"

"Seraphine ile birlikteyim-"

"Olduğun yerde kal ve onu meşgul et."

Sözlerinin sertliği karşısında irkildim. On beş dakika önce onun ilgi odağıydım. Şimdi, beni bir baş belası gibi gösteriyor.

Miko ekrana bakarak kaşlarını çatıyor.

"Telefonu kapattı." "Hadi gidelim."

"Önce giyinmek istemiyor musun?" Geceliğimi işaret ediyor.

Başka zaman olsa kaçardım. Miko bir tehdit değil, ama Leroi olmayan bir adamın zar zor giyinmişken bana bakması düşüncesine dayanamıyorum.

"Ödünç alabileceğim bir şeyiniz var mı?" diye sordum.

On dakikadan kısa bir süre sonra, babamın avukatı Joseph Di Marco'ya ait bir apartmana doğru otoyolda ilerliyoruz. Öğleden sonra güneşi ön camdan parlıyor ve ödünç aldığım beyzbol şapkamın siperliğini aşağı çekmeme neden oluyor.

Yolda Miko kendi geçmişini benimle paylaştı. Leroi'ninkine benziyor, tek çocuk olduğu için üvey babasının kötü muamelesine maruz kalmış. Onu dinlediğimi göstermek için doğru yerlerde başımı sallıyorum, bir yandan da Anton'dan bahsetmek için bir fırsat bulmaya çalışıyorum. Onun ve Leroi'nin öldürmek istediğim Anton'la bir bağlantısı olup olmadığını bilmem gerekiyor.

"Leroi benim kahramanım," diyor Miko, sesi duygusallıktan boğulmuş bir halde. "Onunla tanışana kadar hiç gerçek bir babam olmadı."

"Baban olacak yaşta değil," diye cevap veriyorum.

Sırıttırıyor. "O otuz dört yaşında ve ben on dokuz yaşındayım. Teknik olarak, beni on beş yaşındayken de doğurabilirdi."

"Sen de mi onunla yaşıyordun?"

"İlk birkaç ay onun boş odasında kaldım. Leroi bana bir terapist tuttu, beni koşuya çıkardı ve meditasyon yapmayı öğretti." Başını sallıyor ve iç çekiyor. "Tüm online kurslarımın parasını ödedi, ne istersem aldı. O benim idolüm."

"Ama sen onun için çalışıyorsun, değil mi?"

"Serbest çalışıyorum ama evet, Leroi için birkaç iş yapıyorum." Arabasını alçak bir apartmanın önüne çekip park ediyor. "Eğer Leroi olmasaydı, gençliğimi atlatabileceğimi sanmıyorum."

Boğazım düğümleniyor. Şimdiye kadarki tüm kanıtlar Leroi'nin beni kuzenlerine yardım ederken tesadüfen bulduğunu gösteriyor. Montesano kardeşlerden birini yakından bile gördüm. Leroi kalbi olan bir tetikçi, işleyicimle bir bağlantısı olamaz.

Miko torpido gözüne doğru eğilir, burada kısa ağızlı bir bıçak ve bir bilgisayar tabletinin arasında bir çift tabanca durmaktadır. "Bir tane al. Herhangi bir şeye doğru yürüyor olabiliriz."

Bir silah seçiyorum ve Miko'nun dikkati dağılmışken bıçağı cebime koyup arabadan çıkıyorum. Binayı çevreleyen çimenlikte yürürken kalbim adımlarımla aynı anda çarpıyor. Gabriel bu birimlerden birinin içinde, o karanlık odada bir sandalyeye bağlı olabilir.

Tutsaklığımın ilk altı ayı boyunca Samson ve Gregor sadece onu orada oturmuş, hırpalanmış, bir deri bir kemik kalmış ve nefes almak için çırpınırken izlememe izin verdiler. İki kez karaciğerini bağışlamak zorunda kaldıktan sonra nasıl görüneceğini düşününce gözlerimin arkası sızlıyor.

"Sen iyi misin?" Miko sorar.

"Evet." Başımı salladım.

Ön kapıyı açar. "Bu sinir bozucu olmalı. Gabriel'i en son ne zaman gördün?"

"Beş yıl," diye mırıldanıyorum. "Hangisi bu?" Sol taraftaki bir birimi işaret ediyor.

"Silahı sakla," diye fısıldıyor.

Dudaklarım gerildi. Leroi ona o beş yılı tehlikeli adamları öldürerek geçirdiğimi hiç söyledi mi? Suikastçi olmanın ilk adımı, onların senin geldiğini görmediğinden emin olmaktır. Kızgınlığımı bir kenara bırakıyorum. Miko muhtemelen yardımcı olduğunu düşünüyordur.

Kapıyı alıyoruz ve kumral saçlı bir kadın açıyor, uzun atkuyruğu saçları ve daha da uzun, dökümlü bir elbisesi var. Kalbim sıkışıyor. Bir erkeği rehin tutabilecek kapasitede bile görünmüyor.

"Gabe Jenkins burada mı yaşıyor?" Miko soruyor.

Gölümsüyor. "Gabe bir yıl önce taşındı. Yeni adresini ister misin?"

Miko ve ben şaşkın bakışlar atıyoruz.

Yeni adres mi?

Dur bir dakika. Gabriel'in bir mahkum olduğunu sanıyordum.

ALTMİŞ YEDİ

LEROI

Kapı zili çalıyor, çalıyor ama nabzımın sağır edici vuruğu sesi boğuyor. Nefeslerim o kadar sık ki oksijen ciğerlerime ulaşmayı bırakıyor. Anton'un kıpırtısız bedenine bakarken boğazım düğümleniyor.

Cansız gözlerinde oyalanıyorum, göğsüm ezici bir keder ve pişmanlık duygusuyla daralıyor.

Beni ölüm hücrelerinden kurtaran ve öldürme sanatı hakkında bildiğı her şeyi bana öğreten adam için keder. Pişmanlık çünkü silahına uzanmamış olsaydı, bayılana kadar bekleyebilir ve onu Seraphine'e bir hediye olarak sunabilirdim.

Duraksıyorum, başka bir şeyin yüzeye çıkmasını bekliyorum ama Anton için başka bir şey yok. Geriye kalan her şeyimi Seraphine'i korumaya adadım. Akıl hocamı öldürdüğüm için suçluluk duymuyorum ama Seraphine'i geçmişinden kurtaramadığım için hissettiğim huzursuzluğun bir kısmı yerini tatmin duygusuna bırakıyor.

Şimdiye kadar, intikam cinayetlerine katılmayı ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim. Seraphine artık onun Lolita'sı değil. O benim Lolita'm. Benim mükemmel meleğim.

Anton'u idam için sunmak artık bir seçenek olmadığından, bir sonraki en iyi şeyi yapmam gerekecek.

Cesedinin yanında diz çöküyorum, eşofmanımın kumaşından sızan ılık kan karşısında çenem sıkışıyor. Yeleğinin ceplerini hızlıca aradıktan sonra iç cebinden Anton'un telefonunu çıkardım ve cihazın kilidini açmak için yüzüne tuttum.

Karaciğer nakillerini bilmediğini iddia etse bile, Seraphine'in Gabriel'in hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğuna inanmasını sağlayan piçlerden biriydi. Umarım Anton, Gabriel ya da Evangeline'in adreslerini biliyordur.

Rehberinde gezinerek hem Samson hem de Evangeline'in telefon numaralarını buluyorum. Miko'nun kendine özgü zil sesi telefonumdan yükseliyor ve yapay zekâ asistanına aramayı açmasını söylüyor.

"Meşgulüm. Bu acil mi?"

Miko ne derse desin, zar zor hatırlıyor. Seraphine'in emirlerime itaatsizlik edip yukarı çıkmasıyla ilgili bir şey. Yapay zekaya telefonu kapatmasını emrediyorum. Eğer Seraphine onun elindeyse, bu cinayeti temizlerken onun güvenliğini düşünmeyi bir kenara bırakabilirim. Anton, bedenine yapmak üzere olduğum şeyi telafi etmek için bir cenaze törenini hak ediyor.

Bana yüksek basınçlı durumlarda soğukkanlı olmayı ve kanıt bırakmadan bir cesedi nasıl taşıyacağımı öğretti. Bunu yaparak onun anısını onurlandıracağım.

Genişleyen kan gölünün etrafından dolaşarak mutfaktan çıkıyorum ve bir torba kedi kumu ile bir kemik testeresi çıkardığım cephaneliği açıyorum.

Kanın üzerine kedi kumu serperken suçluluk duygusu göğsümü yumrukluyor. Billy Blue'yu öldürdüğünde Seraphine'e hiç teklif etmemiştim. Onun yerine, Anton'un bana süngerler ve bir kapla öğrettiği gibi temizlettim.

O zamanlar, evimin durumu hakkında bu kadar endişeli olmasaydım, Seraphine'in travma geçirdiği için böyle davrandığını fark ederdim.

Kedi kumu kanın çoğunu emdikten sonra Anton'un cesedini bir muşambanın üzerine yuvarlıyorum ve boynunu testereyle kesiyorum. Bıçak kemiğe ve kıkırdağa sürtünürken çıkardığı sesle tüylerim diken diken oluyor. Zihnim kaynıyor

Eski bir hedefi temizlemediğimi, bunun Anton olduğunu düşünerek.

Ailem beni dışladığında beni giydiren ve besleyen Anton, çünkü onların istismar edilmesini izlemeye dayanamadım. Koruma ihtiyacı yüzünden öldürdüğümü anlayan Anton. Benimki öldüğünden ve annem bizi Enzo Amca'dan uzaklaştırdığından beri sahip olduğum tek baba figürüydü.

Sikeyim.

Eğer Enzo Amca iğrenç bir yırtıcı olmasaydı, Seraphine asla onu öldürecek kadar yaklaşamazdı ve Roman da son beş yılını ölüm hücresinde geçirmeyebilirdi.

Anton'un kafası vücudundan ayrıldığında, bir kaseyi buzla kaplayıp içine yerleştiriyorum, ardından ellerini hızlıca çıkarıyorum ve hepsini buzdolabında saklamadan önce kaseye ekliyorum.

Vücudunun geri kalanını taşınabilir parçalara ayırdım ve bir bavula koymadan önce siyah çöp torbalarına doldurdum. Cesedinin tüm izleri ortadan kaldırıldıktan sonra, yere bir çamaşır suyu çözeltisi döküp duşa giriyorum.

Sıcak sprey kanı temizliyor ama bunu Seraphine'e nasıl açıklayacağıma dair artan korkumu hafifletmiyor. Anton'la olan ilişkiyi itiraf etmek zorunda kalacağım. Gabriel'i bulduktan ve Samson'ın icabına baktıktan sonra daha iyi bir ruh haline bürünecek ve ben de ona onun adından bahsettiğinde neden hiç konuşmadığımı anlatacağım.

Belki de ona kesik başını sunmak darbeyi hafifletir? Belki de.

Çilek kokulu şampuanı saçıma yedirir ve yoğun bir köpük elde ederim. Yapacağım şey bu. Gabriel, Samson ve Anton'un kafalarını aynı anda ona vereceğim. O kadar memnun olacak ki geçmişteki hatalarımı görmezden gelecek.

Göğsümden bir kahkaha patladı.

Eğer biri bana ufak tefek bir sarışınla yatabileceğimi söyleseydi, ne içtiklerini sorardım. Sadece uzun boylu esmerler dikkatimi çekerti, bu da muhtemelen

Benim hatam. Saçlarının karanlığı yerine, ruhlarındaki karanlığa bakmalıydım.

Seraphine akla gelebilecek her açıdan benim mükemmel eřim. Benim bir katil olduęum dūřuncesi onu űrkűtműyor ve beni diken űstűnde tutan tanıdıęım tek kadın o. Onun űngűrűlemez mizacını ve benimkini geride bırakan řiddet kapasitesini seviyorum.

Artık onu bulduęuma gűre, ona gitmesi için bir sebep veremem.

Kapı zili çalıyor ve dūřuncelerimi bűlűyor. Saımdaki řampuanı duruluyorum, suyu kapatıyorum ve belime bir havlu sarıyorum.

Seraphine muhtemelen Miko ile beklemekten sıkıldı ve şimdi içeri gelmek istiyor. Banyodan ıkıyorum, yatak odasından geçiyorum ve çamaşır suyu kokan oturma odasına giriyorum. En azından mutfak kapısı kapalı ve Anton'un kalıntılarının bulunduğu çanta gűrűnműyor.

Zil tekrar çaldı ve tereddűt ettim. Eęer Miko ile birlikteyse, Miko ona űzel vuruřu űęretmiř olmalı.

Duvara doęru yűrűyorum, kapının gűrűř alanından çıkıyorum ve mutfaęa giriyorum. Hâ lâ çamařır suyu solűsyonuyla ıslak olan mutfak fayanslarının űzerinden geçerek silahı elime alıyorum.

"Kim var orada?" Mutfak kapısından sesleniyorum.

Kurşunlar kapıyı delip geçtiğinde yere atladım.

Neyse ki gardımı dūřűrmedim ve zile cevap vermedim. Buranın Samson'ın ikinci suikastçı ekibi tarafından bulunması an meselesiydi.

ALTMİŞ SEKİZ

SERAPHINE

Kadın bir adres sayıyor, ben anlamıyorum ama Miko telefonuna giriyor ve şehrin öbür ucunda olduğunu söylüyor. Uyuşmuş bacaklarımla yürüyorum, nabzım kulaklarımda atıyor. Bunca zaman Gabriel'in de benim gibi karanlık bir odada tutulduğunu hayal ettim ama bu kadın onun nereye taşındığını biliyorsa bu gerçekleşmiş olamaz.

Arabanın ön koltuğuna kaydım ve silaha baktım.

Ya kaçtıysa, yaşayacak bir yer bulduysa ve yeni bir hayata başladıysa? Benim de kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünmediği fikri boğazımı sıkıyor.

"Sera?" Miko sisli düşüncelerimi yarararak soruyor. Sesindeki bıkkınlığa bakılırsa, bu dikkatimi çekmeye çalıştığı ilk sefer değil.

"Ne?"

"Silahı torpido gözüne geri koy."

Motoru çalıştırır ve telefonundaki ses ilk talimatını verir.

Miko tabancayı çıkarırken ben de tabancayı diğerinin üzerine yerleştiriyor ve bıçağı bilgisayar tabletinin altına kaydırıyorum.

"Zombi oyununu oynayabilir miyim?" Ben soruyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor, gözleri yolda. "Şifre 1677."

Bıçak kalçalarımın ve bilgisayar tabletimin arasında dururken numaraları giriyorum ve fotoğraf uygulamasını açıyorum. Küçük resimlerin çoğu porno gibi görünüyor. İçinde tamamen giyinik insanlar olanlara doğru ilerliyorum ve Leroi'nin bira dolu bir soğutucuyla şezlongda oturduğu bir fotoğrafı buluyorum.

Ben mezar kazarken onun karanlıkta öylece oturuşunu hatırlayınca dudaklarım titriyor ama bu anıya takılıp kalmıyorum. Aynı anda çok fazla tuhaf şey oluyor. Leroi'nin Anton adındaki baba figürünün eve gelmesi ve Gabriel'in bir adresi olduğunu öğrenmem beni şaşkına çevirdi.

Sonraki birkaç resim Miko ve Leroi ile gün boyunca çeşitli aşamalarda yapılan bir balık avı gezisinden.

"Ne yapıyorsun?" Miko kırmızı ışıktaki sorar.

"Hangisinin zombi uygulaması olduğunu unuttum, bu yüzden balıkçılık fotoğraflarınıza göz atıyorum," diyorum.

"Balık tutmaya baktığına emin misin?" diyor umutlu bir sesle.

Muhtemelen beni sikinin fotoğraflarına salyalarını akıtmakla suçluyordur. Bu kadar önemsiz bir şey hakkında yorum yapamayacak kadar yeni ifşaatlarla meşgulüm, bu yüzden Miko'nun oltayla sırtıttığı bir resmin bulunduğu tableti tutuyorum.

Gülümsüyor. "Leroi büyük bir işten sonra gevşememiz için bizi hep şehir dışına götürür."

"Nereye gidiyorsun?"

"Anton'un şehrin birkaç mil dışında göl kenarında bir evi var. Etrafı ormanlık alanla çevrili, bu yüzden hiçliğin ortasındaymışsınız gibi hissediyorsunuz. Zihninizi boşaltmak için mükemmel olduğunu söylüyor."

"Leroi oraya başka bir gezi mi planlıyor?" Anton'u avlamanın bir yolunu bulmaya çalışarak soruyorum. "Tüm Capello ailesini öldürmenin ve malikanelerinin yarısını yıkmanın küçük bir iş olduğunu düşünemiyorum."

"Ama daha bitmedi," diye omuz silkerek cevap veriyor.

Miko'nun daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama ışık yeşile dönüyor ve gaza basıyor. Leroi'nin tatile çıkmamasının başka bir nedeni olup olmadığını bana söylemedi. Leroi'nin Anton'la tanışmamı istemediğini söylemedi. Miko çok zeki. Ayrıca, sıkıştırırsam, Leroi'nin hâlâ Samson'u öldürmesi gerektiğini söyleyecektir.

Bakışlarım balıkçılık fotoğraflarına takılıyor. Bazıları video ve sanki tripod üzerinde tutulan bir kamerayla değil de üçüncü bir kişi tarafından çekilmiş gibi görünüyor. Arkadaşlarının yüzünü görmek için çaresizce kaydırmaya devam ediyorum.

Uzun gri saçları siyaha boyanmış iri yarı bir adamın fotoğrafında duruyorum ama arkadan çekilmiş. İşleyici Anton olabilir ama emin olamıyorum. Montesano görevini tamamladıktan sonra bodrumu ziyaret etmeyi bıraktı.

Bir sonraki videoya tıklarken ciğerlerimden sığ nefesler kaçıyor. Kamerayı tutan adam Leroi'ye doğrultuyor ve ona şu ana kadar ne yakaladığını soruyor. Leroi'nin cevabını duymuyorum çünkü o tok sesi tanıyorum. Bu o. Boynuma tasmayı takan ve beni aşağılanma ve ölümle dolu bir hayata zorlayan bakıcı.

Bir sonraki fotoğraf Anton'un gölün ortasında durduğu, deniz ayakkabısı giydiği ve büyük bir balık tuttuğu fotoğraf. Parmaklarımla fotoğrafı yakınlaştırıyorum ve yüzünü inceliyorum. Daha gri, biraz daha yuvarlak ve gülümsüyor ama o gözleri asla unutamam.

Hiç şüphe yok. Leroi
Anton'la çalışıyor.

Anton, Leroi'nin ilk feci cinayetini tamamlayan, olay yerini temizleyen ve onu ölüm hücresinden kurtaran adamdır. Leroi'yi profesyonel bir suikastçı olması için eğiten, Leroi'nin babası olarak gördüğü adam.

Ne kadar aptalmışım.

Bunca zaman Leroi'nin beni bulmasının şanslı bir tesadüf olduğunu düşündüm. Bunca zaman onun düşmanımın düşmanı olduğunu düşündüm. Onun beni ele geçirdiğini düşündüm.

Gençken kendisine yapılan bir iyiliğin karşılığını verme ihtiyacından dolayı beni içeri aldı.

Ama yanılmışım.

Her şey mantıklı. O bodruma sadece üç kişi girebilirdi: Babam, Gregor ve Samson. Anton asla tek başına giremiyorsa ve her zaman ikizlerden birinin eşlik etmesi gerekiyorsa, Leroi nasıl içeri girebilmişti? Belki de Anton'un babamın güvenliğini nasıl aşacağını bulması bunca zaman aldı.

Bakışlarım Miko'ya
yöneldi. O da onlardan
biri.

Boğazımın arkasındaki safra yükseliyor ve ihanetin acı tadını yutkunarak bastırıyorum. İhanet, Leroi'nin beni sırtımdan bıçaklayan bir müttefik olduğu anlamına gelir.

Başından beri bir planı varken bu ihanet olamaz. Ya o ve Anton beni şirketlerine almak için birlikte çalışıyorlardı ya da Leroi beni Anton için bir tür çarpık Babalar Günü hediyesi olarak eğitiyordu.

Aynen öyle. Anton'un bana nasıl baktığını ve eğitimimin bir parçası olarak beni o korkunç küçük kıyafetleri giymeye zorladığını hatırlıyorum. Yalnız olsaydı, bakmaktan fazlasını yapardı.

Ya Leroi ile seks yapmak eğitimimin bir parçasıysa? Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Birinci adım, erkekleri öldürmek istemedenden onlarla seks yapabilmem için beni eğitmek olurdu. İkinci adım beni seks bağımlısı yapmak olacaktı. Üçüncü adım Anton'la seks yapmak olurdu.

Bilgisayar tabletinin altına uzanıyorum, parmaklarım bıçağın kabzasını sıkıca kavriyor. Varlığımın her zerresi bıçağı Miko'nun boynuna saplamam ve ardından Leroi'yi avlayıp yalanlarının bedelini ödetmem için haykırıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyor, derin bir nefes alıyor ve kendimi sakın kalmaya zorluyorum.

Saldırmak hiçbir şeyi çözmez. Miko'yu bıçaklarsam, onların ve planlarının peşinde olduğumu anlarlar. Bana karşı hazırlıklı olacaklar ve ben de sürpriz yapma şansımı kaybedeceğim.

Leroi gibi olmalı ve bu oyunu akıllıca oynamalıyım.

O piçin bana öğrettiği her şeyi bu üçlüden kurtulmak için kullanacağım, onları Samson'ı ortadan kaldırmak için kullanacağım ve Gabriel'le birlikte onlardan kaçacağım.

"İşte geldik," diyor Miko.

İyi bakımlı çimenlerin arasında iki katlı pastel renkli evlerin bulunduğu bir sokağa döndüğünde başımı kaldırıyorum. Uzakta, siyah saçlı bir adam sarışın bir kadına arkadan sarılıyor.

Yaklaştıkça adamın yüzü netleşiyor. Bu Leroi.

Kalp atışlarım hızlanıyor ama sonra elindeki kadına baktığımda hızım düşüyor.

Sarı saçları benimkinin kahve boyasından önceki tonuyla aynı ve tanıdık, kat kat bir bob şeklinde şekillendirilmiş. Başını öne eğdiği için yüz hatlarını seçemiyorum ama bir şeyler çok tanıdık geliyor.

Nefesim kesiliyor. Hayır. Olamaz. Başını kaldırdığında, rüyalarım musallat olan mavi gözlerini görüyorum, sadece gözyaşları akıyor ve yüzünün geri kalanı ıstırapla bükülmüş.

Tüm kan yüzümden akıyor ve çarpan kalbime akıyor. Bu mümkün olamaz, ama gözümün önünde duruyor.

Annem
arıyor.

Annem
yaşıyor.

ALTMİŞ DOKUZ

LEROI

Anton'un kalıntılarıyla dolu bavula doğru karnımın üzerinde sürünüyorum. Eğer şanslıysam, kapının arkasındaki pislikler ateş etmeyi bırakıp gidecekler. Atışlarını kilide yoğunlaştırdıklarına bakılırsa, daireye girmeye çalıştıklarını tahmin ediyorum.

Onlara izin ver.

Bu fırsatı geri ateş etmek için kullanabilirdim, belki birini vurabilirdim ama kendimi ikincisine karşı savunmasız bırakırdım. Bunun yerine, yemek masasına doğru geri giderek sandalyenin altına bantladığım diğer silahı çıkarıyorum.

Bana iki elimle silah kullanmayı öğrettiği için Anton'un vücut parçalarına sessiz bir teşekkür göndererek kasanın arkasına çömeliyor ve içeri girmelerini bekliyorum. Umarım, zaten ölü olduğum için karşılık vermeyeceğimi düşünürler. Kalp atışlarımın hızlanmaması için nefesimi yavaş ve eşit tutuyorum.

Nişanımı sabit tutmalıyım.

Sonraki iki atış ıskalanmamalı.

İçlerinden ilki maske takarak içeri giriyor, kafası bir o yana bir bu yana savruluyor. Çenem sıkıştı ve kollarım seğirdi.

Henüz değil.

İkincisi daireye adımını attığında ayağa fırladım ve iki el ateş ettim. Davetsiz misafirlerden biri yere düşüyor, diğeri karşılık veriyor ama ben çoktan Anton'un kalıntılarının arkasına dalmıştım. Kurşunlar kendilerini kasaya gömüyor.

Tekrar nişan alıyorum ve ikinci suikastçıyı boğazından yakalıyorum. Silahını düşürdü ve yere yığıldı.

Kahretsin. Miko, Seraphine'i dairesine kapatmış olsa iyi olur, çünkü bu iş daha bitmedi. Değerli bir suikastçı düşman bölgesine desteksiz girmez. Bu ikisini öldürmenin yankıları olacaktır.

Yemek masasının altından balkon kapısına doğru sürünüyorum, kapıyı yavaşça açıyorum ve dışarı süzülüyorum, tam o sırada oturma odasının ortasına bir şey *takırtıyla* düşüyor.

SIKTIR!

Merdivenleri yarılamıştım ki bir patlama duvarları sarsarak enkaz ve cam parçalarının uçuşmasına neden oldu. Acil durum merdivenlerinden çatıdaki bahçeye tırmanırken silahlardan biri parmaklarımdan kayıyor.

Şimdilik beton alan boş ama uzun süre öyle kalmayacak. Çatıya doğru çıplak bir şekilde koşuyorum, ilk silah sesleriyle şu an arasında bir süre havlumu kaybetmişim. Alt kattaki dairemdeki telefonuma ulaşip Miko ve Seraphine'i kontrol etmem gerekiyor.

Koridorda utanç verici bir koşuşturmadan sonra giyiniyorum ve patlamada yok olduğunu umduğum cihazımın bir klonu olan yedek cihazıma giriş yapıyorum. Miko'dan, Seraphine ile birlikte Gabriel için buldukları bir adrese gittiklerini söyleyen bir mesaj var.

Anton'un telefonunda Seraphine'in annesi için gösterdiği yerden farklı bir yer, bu yüzden çabalarımızı bölmeye ve onun yerine oraya gitmeye karar verdim.

On dakika sonra, bir ön bahçede yürüyorum ve pastel mavi bir evin zilini çalıyorum. Cevap veren kadın ufak tefek ve

Sertleşmiş yüz hatlarına yerleştirilmiş peygamber çiçeği mavisi gözleri olan sarışın.

Aile benzerliğinde hata yok. "Evangeline?"
diye sordum.

Gözleri parlıyor ve kapıyı çarpmaya çalışıyor ama omzumla açmaya zorluyorum.

Onu iterek eve girdim. "Kızınız için geldim."

İki eliyle ağzını kapatıyor ve boğazının arkasından bir ses çıkarıyor, sanki bir çığlığı zapt etmeye çalışıyormuş gibi. Mavi gözleri genişliyor, göz bebekleri büyüyor. "Evimden defol. S-Sera burada değil."

Beş yıldır kayıp olan bir kızı soran birine verilecek normal yanıt soru sormak ya da endişe göstermektir.

Bu bana neredeyse o pisliği öldürdüğümde annem ve kız kardeşimin gözlerinde gördüğüm dehşeti ve sonra onları taşındıkları yere kadar takip ettiğimde gösterdikleri dehşeti hatırlatıyor. Bana bir canavarmışım gibi baktılar. Evangeline bana sanki onun yargıcı ve celladıymışım gibi bakıyor.

Bir adım daha atıyorum, geri çekiliyor ve halının üzerine tökezliyor.

"Ama nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

diye soruyorum. "Gabriel!" diye bağırıyor, sesi
panik içinde.

Gözlerim kısıldı. Gabriel burada yaşıyorsa, Evangeline'in karaciğer nakillerinden haberi olmalı. Oğlunu rehin tutan o mu?

Üst kattan ayak sesleri geliyor. Tam zamanında döndüğümde uzun boylu genç bir adamın elinde bir silahla aşağıya indiğini görüyorum. Bana ters ters bakıyor, kaşları Capello'nun ikizini hatırlatıyor.

Bu hiç doğru değil.

Merdivenlerin ortasından tabancasını bana doğrultan adam da öyle. Capello ailesine özgü yeşil gözlere ve koyu kahverengi buklelere sahip, zayıf ve sağlıklı bir yapısı var. Seraphine'in bodrumdaki televizyon ekranında işaret ettiği figüre hiç benzemiyor. Kardeşinin o versiyonu bir deri bir kemik kalmıştı. Bu ise incecik.

"Gabriel Capello sen misin?" Ben soruyorum. "Kim soruyor?"

"Kız kardeşinin bir arkadaşı." Kılıfıma uzandım ve silahımı çıkardım.

Gabriel'in yüzü gevşiyor. "Sera yaşıyor mu?" Silahını indiriyor ve merdivenlerden iniyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. "Nerede o?"

"Güvenli," diye yanıtlıyorum.

Bu tamamen yanlış. Gabriel kız kardeşinin nerede olduğunu öğrenmeye hevesli görünürken, Evangeline temkinli davranıyor. Korku ve şüpheden mi yoksa Capello Seraphine'i rızasıyla kaçırdığı için mi?

Dikkatimi tekrar Evangeline'e veriyorum. "Ona ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kapatır ve titrer.

Seraphine'in annesinin benimkinden daha kötü olabileceğini fark ettiğimde nabzım daha da hızlanıyor. Çocuklarına sırt çeviren iki kadın, ama benimki cinayetten paçayı sıyırmama yardım ederken, Seraphine'in annesi onun istismar edilmesine ve bir katile dönüşmesine izin verdi.

"Anne?" Gabriel'in sesi öfkemi kesiyor. "Neden bahsediyor bu?"

Evangeline başını sallar. "Baban bana bir seçim yapmamı söyledi. Kafama bir kurşun sıkabilirmiş ya da bize harcadığı onca parayı ona geri ödeyebilirmişim."

Gabriel tırabzanı tutuyor, vücudunun geri kalanı merdivenlere yığılıyor. Seraphine'in hikâyesini dinlediğim için zaten ondan bir adım öndeyim ama ne kadarını bildiğini merak ediyorum.

"Sana ne söyledi?" Silahımı Evangeline'den uzaklaştırmadan soruyorum.

Yutkunuyor, başı öne eğiliyor. "Roman Montesano'nun babama zarar vermek için Sera'yı öldürdüğünü söyledi."

"Ve sen buna inandın mı?" diye sordum.

Başını sallar. "Bilmiyorum. Başka bir kadını öldürdüğü için hapse girdi, bu yüzden mantıklı geldi."

"Baban Roman'a iftira attı," diye cevap veriyorum, burun deliklerim alevlenerek. "Annenin söylediklerine bakılırsa, Capello ona bir ultiatom vermiş. Ya Seraphine'in hayatı ya da kendi hayatı."

Gabriel başını kaldırıyor ve cam gibi gözlerle bana bakıyor.

"Anne?" Sesi titriyor.

Sinmiş kadına dik dik bakıyorum. Bu durumdan nasıl kurtulacak? Kimi kurban ateşine atacak?

"O adamın bana ne yaptığını bilmiyorsun." Sesi kalınlaşıyor ve yüzü acı dolu bir ifadeye bürünüyor. "Başka seçeneğim yoktu-"

"Ama sadakatsizliğiniz yüzünden kızınızın acı çekmesine izin vermek?" Homurdanıyorum. "Capello ve oğullarının onu beş yıl boyunca cezalandırdığı şey."

Parmaklarım boynuna doğru seğiriyor. Boğazını tutup yalanlarını ezmek istiyorum ama Seraphine'i düşünerek yapmıyorum.

"Her zaman bir seçeneğin vardı. Kızını kurtarabilir ve kurşunu yiyebilirdin."

Gabriel merdivenden kalkıyor, yeşil gözleri açılıyor, şok olmuş yüzündeki tüm renk kayboluyor. "Neden bahsediyor anne?"

Evangeline kapıya doğru geri çekiliyor, vücudu titriyor. "Abartıyor. Baban bana Sera'nın iyi olduğunu söyledi."

"Neyi iyi yapıyorsun?" Genç adamın bakışları benden annesine sıçırıyor. Titreyen eliyle silahını kaldırıyor ve "Küçük kız kardeşime ne oldu lan?" diye bağırıyor.

Evangeline ön kapıyı açar ve sürgüler.

Gabriel bana dönüyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Sera'ya ne oldu?"

"Sana kendisi söyleyebilir." Küçük şirin evini çevreleyen çimenliğin yarısını çoktan geçmiş olan Evangeline'in peşinden gidiyorum.

Güneş ışığı sarı saçlarına vurarak aptal altını gibi parıldamasını sağlıyor. Evangeline ve Capello mükemmel bir çiftti, çocuklarına bir meta gibi davranan iki hain ruh. Biri organ bankası oldu. Diğerisi ise bir silah.

Birkaç adımda ona yetişiyorum ve belinden tutuyorum.

Sertleşti ve tısladı, "Bırak beni."

"Hiç şansın yok," diye hırladım. "Sen sadece kendi hayatını kızınıninkiyle takas etmedin. Bir meleği beş yıllık cehenneme mahkûm ettin. Şimdi bunu ve değersiz postunu kurtarmak için onun karaciğerini nasıl pazarladığını Gabriel'e açıklayacaksın."

Arkamı dönüyorum, kollarım hala onun beline sarılıyken, acı sırtımı kesiyor. Evangeline'i bırakarak kızının öldürücü mavi gözlerine baktım.

Ve elinde kanlı bir bıçak var.

YEDİ

SERAPHINE

Leroi annemi bırakıyor ve yüzüme bakıyor. Gözleri kocaman ama yine de yüz hatlarını aldatıcı bir sakinlik maskesi içinde tutuyor. Leroi'nin sorunu da bu. Kibar dış görünüşünün altındaki yılanı, sarmallarını boğazınıza dolayana kadar göremezsiniz... ya da sözde ölmüş annenizin boğazına.

"Sera-"

Yalanlarını, onu dizlerinin üstüne çöktüren bir bıçak darbesiyle kesiyorum. Annem şakaklarını tutuyor ve kulaklarımı kâbuslarımın müziği olan aynı çığlıklarla dolduruyor. Midem bulanıyor. Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama ağzımdan çıkan tek şey kuru bir kusmuk oluyor.

Kulaklarım bir silah sesiyle çınlıyor. Sıcak bir bıçak acısı omzumu dağlıyor. Dönüp baktığımda Miko'nun arabanın yanında elinde bir tabancayla durduğunu görüyorum.

Şansım varken onu öldürmeliydim.

Leroi bileğimi tutuyor ve kulaklarımın arasındaki kan uğultusu ile annemin sürekli çığlıkları arasında kaybolan bir şeyler mırıldanıyor.

Miko tabancayla bana saldırdı. Arkasında, sürücü kapısı açık olan araba hâlâ çalışıyor. O gecenin anıları yüzeye çıkıyor, ama bu sefer rüya değil. Uzaklaşmam gerekiyor. Kafamı boşaltmalıyım. Elimde sadece bir bıçak varken silahlı çatışmayı nasıl kazanacağımı öğrenmeliyim.

Bıçakla Miko'ya saldırdım. Kıymetli Leroi'sine zarar verdiğim için o kadar öfkeli ki, boğazımı sıkmak için elini kaldırıyor. Son anda yanından sıyrılıp arabanın sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Seraphine!" Leroi bağılıyor.

Artık çok geç. Ayağımı gaz pedalına vuruyorum, arabayı öne doğru itiyorum ve öndeki araca çarpıyorum. Birisi yolcu kapısına doğru koşuyor. Bu Gabriel, ekrandaki zayıflamış figüre hiç benzemiyor.

"Sera," diye homurdanıyor Gabriel.

Bu bir hayalet değil. Bu ekrandaki bir resim değil. Ailemin durumu hakkında bildiğim her şey özenle hazırlanmış bir yalanmış. Caddede hızla ilerliyorum, lastikler gıcırıyor ve motor kükrüyor. Gabriel peşimden koşmaya çalışıyor ama kısa süre sonra dikiz aynamdan kayboluyor.

Ciğerlerimi havayla doldurmadan önce nefes almayı bıraktığımı fark etmem birkaç kalp atışı sürüyor.

Annem yaşıyor.

Gabriel sağlıklı.

Leroi Anton'la çalışıyor.

Kimseye güvenemiyorum, kendime bile, çünkü kalbimdeki bıçak omzumdaki kurşun yarasından daha sıcak yanıyor.

Hepsi büyük bir komploydu. Samson, Anton'un şirketini babama, Gregor'a ve yakın çevresine suikast düzenlemesi için tutmuş olmalı. Ödemenin hepsi olmasa da bir kısmı bana yapılmış olmalı. Sonra Anton ikinci adamına beni halletmesini emretti. İşte burada işler karışıyor.

Anton da Samson gibi onu iğrenç bulduğumu biliyordu, bu yüzden Leroi'ye bana yaklaşmasını ve yeni idarecim olmasını emrettiler.

Geçmişteki hatalarından ders almışlardı ve Leroi beni çip ve tasma ile eğitirse isyan edeceğimi biliyorlardı. Bu yüzden onu beyaz atlı prensim olarak ayarladılar. Sadakatimi Leroi'ye yönlendirmek istediler, bu yüzden bu kadar cömert ve nazikti.

Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Leroi, Anton'un bana veremediği eğitimi tamamladı, hatta babama en yakın muhafızları öldürmemi sağlayacak kadar ileri gitti, böylece Samson Capello imparatorluğunu herhangi bir muhalefet olmadan yönetebilecekti.

Kahretsin.

Bir piyondan başka bir şey değildim.

Ya yalan babamın muhafızlarının anneme saldırdığı gece başladıysa? Ya gerçeği öğrenmemi engellemek için boğazını kestikleri Gabriel ile başladıysa? Artık neye inanacağımı bilmiyorum.

Düşüncelerimden kaçmaya çalışarak trafikte ilerliyorum. Kurşun yarası, nabzımla aynı anda atan donuk bir sızı ama kalbimdeki deliğin yanında hiçbir şey. Sevdieğimi sandığım herkes bu komplonun bir parçası. Hepsi ölmeli.

Sokak tabelaları beni Queen's Gardens'a götürüyor. Her şeyin başladığı yere geri dönmenin yolunu buluyorum. Capello malikanesine yanaşıp arabayı gözden uzak bir yere park ettim ve torpido gözünü açtım. Silahı, bıçağı ve bilgisayar tabletini Miko'nun ceketinin içine koyduktan sonra, giysiyi omuzlarıma yerleştiriyorum ve Pietro Fiore'nin evine doğru yaya olarak ilerliyorum.

Pietro'nun evi mükemmel bir sığınak. Dolaplarda hâlâ yiyecek ve ilk yardım çantası var. Omzuma saplandığını sandığım kurşun aslında sadece bir sıyrıkmiş ve birkaç hap ve kapsamlı bir dezenfektasyondan sonra acı artık her şeyi tüketmiyor.

Öldürülecekler listemde iki kişi daha kaldı: Edoardo Barone ve Samson Capello. Hâlâ neyin gerçek olduğunu bilmiyorum ama içimden bir ses Edoardo'yu öldürmezsem kâbuslarıma girmeye devam edeceğini söylüyor. Samson'a ne yapmak istediğime dair bir soru işareti yok. Yavaş yavaş ölecek.

Annemin hayatta olduğuna ve Leroi ile çalıştığına inanamıyorum. Zihnim onu kurtaramadığım geceye geri dönüyor ve birden her şey anlam kazanıyor. Kapıdaki boşluktan beni görmüş olmalı, o adamların insafına kalışını izliyordu. Orada durduğumu, yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmadığımı gördü. Dövülmesine ve tecavüze uğramasına izin verdim. Bu yüzden Anton'la işbirliği yaptı.

ve intikam için Leroi.

Şakağımı tutuyor, hızla akan düşüncelerimi susturmaya çalışıyorum. Zaman tükeniyor. Samson hâlâ suikastçılarıyla birlikte dışarıda bir yerlerde ve onun ya da bir başkasının pençesine düşmem. O öldükten sonra diğerleriyle nasıl başa çıkacağımı düşüneceğim.

Miko'nun tabletinde yaptığım kısa bir arama, şehirde Edoardo Barone adında üç kişi olduğunu ortaya çıkardı. Bunlardan biri Queen's Gardens'da yeni sığınağıma bir dakikalık yürüme mesafesinde küçük bir evde yaşıyor.

Bu benim hedefim olmalı.

Hava kararana kadar bekliyorum, günün geri kalanını silah toplamak, omlet yapmak ve taze kahve ile saçımı boyamak için kullanıyorum. Kestirmek için bile zamanım var. Sokaklar sessizleştğinde ve tüm evler karardığında, Pietro'nun dolabından çaldığım siyah bir gömleği giyiyorum ve sırt çantamla evden gizlice çıkıyorum.

Gece sessiz, tek ses uzaktaki trafikten geliyor. Sokak lambalarının altında görünmemek için başımı eğerek caddede ilerliyorum.

Edoardo'nun evi köşede ve oturma odasında bir ışık yanıyor. Dudaklarım geriliyor. Leroi'nin yardımını olmadan evine sızmak zor olacak ama imkânsız değil. Ne de olsa bir tetikçiyle ortaklık kurmadan önce düzinelerce hedefi öldürdüm. Evin arka tarafına doğru yürüyorum ve kilitli olmayan bir pencere buluyorum.

Sırtımdaki yara yüzünden kendimi yukarı kaldırmak acı veriyor ama dişlerimi sıkıp mutfağına giriyorum. Her yüzeyi çöplerle kaplı karanlık bir alan. Çömelerek iniyorum ve plastik yiyecek ambalajlarını deviriyorum.

Bir sitcom'un kahkaha sesi beni koridora ve oturma odasına çekiyor; burada duvara monte edilmiş bir televizyonun önünde deri bir kanepeye uzanmış bir adam buluyorum. Sırtı bana dönük oturuyor, elinde bir kutu bira, dev ekrana bakıyor.

Dudağım kıvrılıyor.

Bütün gün çalıştıktan sonra gevşemesi ne güzel.

Onun gibiler yüzünden huzuru asla tadamayacağım.

Anneme olanların kurgulanmış olduğunu düşünmüyorum. Öyle olsa bile, o bodrumda geçirdiğim beş yıl gibi, gördüğüm kâbuslar da gerçektir. Edoardo bana Samson'ı nerede bulabileceğimi söyleyecek ya da korkunç bir şekilde öleceğim.

Silahı çıkardım, Edoardo'nun arkasına geçtim ve silahın namlusunu kafasının arkasına dayadım. "Kımıldama."

Kaskatı kesiliyor, bira kutusu tombul parmaklarının arasından düşüyor. "Kim lan bu?" diye hırlıyor.

"Sorularıma cevap vermezsen beynini televizyonun karşısında uçuracak olan kişi."

Keskin bir nefes veriyor, iri gövdesi dizginlenmiş bir öfkeyle titriyor. Edoardo bileğimi tutup silahın kontrolünü ele geçirebilecek bir adama benziyor, bu yüzden ulaşamayacağım bir yere geri çekiliyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, sesi gergin.

"Samson Capello hâlâ hayatta. Nerede saklandığını bilmek istiyorum." "Büyük evi denedin mi?" diye tersler.

Bu aptal soruya cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Samson tüm düşmanlarının öldüğünden emin olana kadar malikâneye dönmezdi. Bunun yerine, Edoardo'nun sertleşmesine neden olacak şekilde silahın emniyetini bir tıklamayla kapatıyorum.

"Tekrar dene, pislik."

Edoardo ellerini kaldırır. "Pekâlâ, pekâlâ. Son duyduğuma göre, şehir dışında bir ortağıyla kalıyormuş."

"Nerede?"

"Söylemedi. Alderney Gölü kıyısında bir ev."

Burun deliklerim
açılıyor.

Anton'la birlikte.

"Tek bildiğim bu," diyor Edoardo. "Şimdi, lütfen siktirip gider misin?"

Ona özenle hazırlanmış bir ölüm vermek için hevesimi toplayamıyorum. Tüm fkem, herkesin ihanetinin ezici acısıyla yer değiştirdi.

Leroi'nin ihaneti en derinden yaraladı. Annemi kaybetmeyi kabullenmiştim. Kusurluydu ama böyle korkunç bir ölümü hak etmemişti. Şimdi ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Nefesim daralıyor. Leroi benim mkemmел eşimin kişiliğini yarattı. Ailesi tarafından reddedilmenin acısını bilen ve gençliğini tıpkı benim gibi öldürmeyi öğrenerek geçirmiş bir adam. Beni bir piyon ya da avdan daha fazlası olarak görecek birinin var olduğuna dair bana umut verdi, oysa ben onun için her ikisiydim.

"Alo?" Edoardo sert sesiyle beni düşüncelerimden koparıyor. "İstediğini aldın, o yüzden-"

Boğazına sıktığım bir kurşunla konuşmasını kestim ve ağır bir gümbürtüyle kanepeden düştü. Seyirci olmadan öldürmek sıkıcıdır.

Evinden ıkış yolculuğum karmakarışık düşüncelerle doluydu. Annemin düşünceleri, Gabriel'in düşünceleri, Leroi'nin düşünceleri ve karnında açtığım delik. Anton'un evini nasıl bulacağımı düşündüm. Muhtemelen Miko'nun adres defterindedir. Eğer değilse, belki fotoğraflarda bir ipucu bulurum.

Acı kalbimi ayak bileklerime kadar sürüklüyor, hayali prangalar yaratıyor. Leroi'yle yaşadığım şeyin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilsem de, zihnimi bir ihanete hazırlamıştim ama bu büyüklükte bir ihanete değil. En kötü senaryom Leroi'nin vefasız olması ve bir gün beni kapı dışarı etmesiydi. Kalbimi köleleştirmek için komplo kuranlardan biri olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti.

Ya annem? Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum.

Zihnimi temizlemenin tek yolu, cevapları alana kadar dūřmanları öldürmeye devam etmek. şansım yaver giderse, Samson'ın Anton'la birlikte saklandığı yeri bulacağım ve onları teker teker öldüreceğim.

Pietro'nun evine gizlice girerken, keskin bir acı kolumu deliyor. Derimden çıkan şeye bakıyorum: sakinleştirici bir dartın kırmızı kuyruk kısmı.

Kořmaya başlıyorum ve onu çekip çıkarıyorum ama artık çok geç. Adımlarımın ağırlaşması ve kaslarımın sakinleştiriciye yenik dūřmesi zaman almıyor.

Karanlık görüşümü bulandırıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Yere düştüğümde, sert eller beni sırt üstü yatırıyor ve saldırganımın öfkeli gözlerine bakıyorum.

Miko dişlerini gösteriyor. "Leroi'yi bıçaklamanın bedelini ödeyeceksin."

YEDİ BİR

LEROI

Acı, bıçak yarısından geçerek içimi alev alev yakıyor. Dizlerim yere çarpıyor ve Seraphine'e durması için bağıryorum. Annesine saldırdığımı sanıyor ama onun kaçmasını engellemeye çalıştığımı anlamıyor. Karnımdan endişe verici bir hızla kan akıyor ve görüşümün kenarları koyu bir sisle doluyor.

Kahretsin.

Bıçaklanmak için onca zaman varken, neden hala patlamanın etkisiyle dengemi kaybetmişken bıçaklanıyorum?

Seraphine Miko'nun arabasına atlayıp bir yöne doğru kaçarken, Evangeline de başka bir yöne doğru koşuyor. Her şey kararmadan önce görüşüm Miko'nun telaşlı yüz hatlarıyla doluyor.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama bir sonraki uyanışında, zihnimi tüylerle dolduran bir uyuşturucu bulutunun üzerindeyim. Sırtımın altındaki sert yüzey gümbürdüyor ve burun deliklerim keskin antiseptik kokusuyla doluyor.

Karnımdaki ağrı bilincimin kenarında bir yerde, neredeyse bir anı gibi süzülüyor. Gözlerimi açmak için çabalıyorum ama

Kum torbalarıyla ağırlaştırılmış gibi hissediyorlar. Seraphine nerede? Araba kullanabiliyor mu ?

Miko'nun sesi puslu havayı yararak geçtiğinde, bana şoföründen ders aldığını söylediği anısı yeniden canlanıyor.

"Leroi?"

Tek düşünebildiğim Seraphine. Dışarıda, korkmuş, yalnız ve ihanete uğramış durumda, hatta belki de annesine zarar veren piçler listesine beni de ekliyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın gerçek olmadığını düşünmesine izin veremem.

"Doktor," diyor Miko. "O uyandı."

"Bir bakayım," diye cevap verir daha derinden gelen bir ses.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve koyu tenli, sık kesilmiş saçlı bir adamın gözlerinin içine bakıyorum. Bu Sal, ruhsatı olmadan çalışan asistan doktorumuz.

Bakışlarım, altımdaki gürültüye ve bu dar alanın duvarlarına yığılmış tıbbi ekipmana bakılırsa, bir ambulansın içi gibi görünen yerde geziniyor.

Seraphine ile ilgili düşünceler aklımdan geçiyor. Ya Evangeline'i görmek Capello'nun muhafızlarını tek başına takip etmeye devam etmesini tetiklediye? Ne teknolojisi, ne silahı, ne de desteği var. Ya Miko'nun arabasıyla otoyolda kaza yapıp kendini öldürtürse?

Zihnimi bir sis kaplıyor, beni altına çekmeye çalışıyor ama çenemi sıkıp mücadele ediyorum.

O terk edilmiş ve acı çekerken burada yatamam.

Dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda, Sal bir elini göğsüme koyarak beni karyolaya geri itiyor. "Sakin ol," diyor. "Sırtında küçük bir yırtık ve karnında kan kaybetmene neden olan bir yarayla triyaj minibüsündesin."

Miko'ya dönüyorum, yüzü o kadar solgun ki neredeyse kan kaybından ölecek olanın o olup olmadığını merak ediyorum.

"Seraphine'i vurdun." Sesim boğuk ve hırıltılı çıkıyor.

İrkilir, ama Miko cevap veremedi Sal geniş bir sırtıyla onun yanında yeniden belirir. "Bir kız tarafından alaşağı edildiğini duydum."

"Bu seferki özel," diye mırıldandım.

"Hayatta olduğun için şanslısın." Sıhhiye kıkırdar. "Senin için iyi ki bu kızın nişancılığı berbatmış, yoksa ölmüş olurdun."

Tüylerim diken diken oldu. Iskaladıysa, bilerek yapmıştır. Seraphine'in bıçak becerileri kusursuzdur. Anton onu ileri anatomi konusunda eğitmiş olmalı. Geri çekiliyorum ama Sal omzumu sıkıyor.

"Onu bulmam gerek," diye mırıldandım.

Sal diğer omzumu kavradı. "Yavaş ol, yoksa yaranı açacaksın."

Miko kolumu tuttu. "Onu bulacağım. Sen sadece iyileşmeye odaklan."

Sal serum hattıma bir şey enjekte ediyor ve gözlerim yeni ilaç kokteylinin ağırlığı altında sarkıyor. Daha sert nefes alıyorum, sakinleştiricinin etkilerine karşı koymaya çalışıyorum ama beni aşağı çekmeye devam ediyorlar.

Tek görebildiğim Seraphine'in incinmiş ve ihanete uğramış güzel yüz hatları. Onu bulmalı ve Evangeline'e zarar vermediğimi açıklamalıyım.

Miko'nun sesi büyüyen sisin içinden süzülüyor. "Araç takip cihazı Queen's Gardens'a doğru gittiğini söylüyor. Merak etme, Leroi. Her şeyi yoluna koyacağım."

Bir sonraki uyanışında, tanıdık görünümlü bir revirin beyaz duvarlarına bakıyorum. Şirketimizin terk edilmiş deponun altındaki şehir dışı binası. Paolo Rochas'ın idrar yolunu deldiğinde Seraphine'in benim için doğru kişi olduğunu anladığım yer.

Seraphine.

Endişenin pençeleri içimdeki yaraya uzanıyor ve nefesim kesilene kadar kalbimi büküyor.

Hâlâ dışarıda, yaralı, kafası karışık ve muhtemelen dünyada tek bir müttefiki bile olmadığını düşünüyor. Bilincimi kaybettiğimde Miko'nun bana söylediği son sözler kurşun gibi içime oturdu.

Ona ateş etti. Şimdi de işleri yoluna mı koyacak?

Dehşet, içimde bir garotte gibi kıvrılıyor.

Onu kurtarmak

zorundayım.

"Miko?"

Hastane yatağının metal çerçevesini kavıyorum ve oturmak için kendimi zorluyorum.

Sondaki kapı açılır ve Sal içeri girer. "Birinin dairene el bombası attığını biliyor muydun?"

"Miko nerede?"

"Yaklaşık bir saat önce ayrıldı." "Kahretsin."

Bacaklarımı yataktan dışarı salladım. Revir eğiliyor ve gelgitli bir baş dönmesi dalgası altında geri dönüyorum.

Sal beni göbeğimden yakalayıp sabit tutuyor. "Hiçbir yere gidecek durumda değilsin. Miko kızla ilgileneceğini söyledi. Dinlen, yakında dönecek."

"Çekil yolumdan." Onu iterek geçtim ve tökezleyerek dolap kapısına yöneldim. "En azından telefonu aç ve Miko'yu ara."

Evimi havaya uçuran piçler tarafından yakalanacağı düşüncesi midemi bulandırıyor. Yatağımın başucundaki masadan telefonumu kapıp Miko'nun numarasını çeviriyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Lanet olsun.

Mesajlarımı kontrol ettiğimde, Miko'dan gelen son mesajda şöyle yazıyordu:

Ateşkes konusunda anlaştık ve onu Samson'a teslim edeceğim.

"Ne?"

Parmaklarım telefonu o kadar sıkı kavırıyor ki eklemlerim bembeyaz oluyor. Miko'nun bana ihanet ettiği ve Seraphine'i Samson'a teslim ettiği düşüncesi damarlarımı öfkeyle yakıyor.

Mesajın zaman damgası iki saat öncesine ait. Bağlam olmadan okuduğum şeye inanamıyorum, bu yüzden beş saat önce gönderdiği metne kaydırıyorum:

Sen uyanmadan icabına bakacağım.

Ondan önceki metne geçiyorum.

Senin ve S'nin korumalar arasında ilerlediğinizi biliyor olmalı.

Ondan önce mesaj var:

Samson seni öldürmeleri için Moirai Grubunu tuttu. Dairene saldıranlar onlardı.

İçimde biriken soğuk korku, öfkemin gücüyle buharlaşıyor. Miko'ya embesil olmamasını öğretmiştim. Samson'ın suikastı iptal etmesi karşılığında Seraphine'i takas etmeyi nasıl düşünebildi? Şirket için çalışan diğer ajanları harekete geçirmesi için Rita'yı arayabilirdi. Bunun yerine beni sırtımdan bıçaklamayı seçti.

Zaman tükeniyor. Seraphine yaralanmadan önce Miko'yu bulmalıyım. Dolabın kapağını açıp üzerime birkaç eşofman ve bir çift ayakkabı geçiriyorum.

"Patron." Sal beni revirden dışarı kadar takip etti. "Anahtarlarını ver." Elimi uzattım.

"Ben sürerim." Revire geri dönüyor ve bir elinde araba anahtarları, diğerinde doktor çantası olduğu halde yeniden ortaya çıkıyor. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

Telefonumda tüm araçlarımızı ve cihazlarımızı takip eden uygulamaya doğru ilerliyorum. Miko'nun telefonu Alderney Hill'de bir yerde durmuş. Evin numarasını buluyorum ve adresi bağırarak söylüyorum.

Garaja doğru yürürken Sal uzun adımlarıma ayak uydurmak için acele ediyor. Roman'ı çılgınca arıyorum, kalbim hızla çarparken onu zar zor duyabiliyorum. Malikânesi yarım mil ötede, Alderney Hill'de ve Capello işi için bana hâlâ borçlu.

Evi basmayı kabul ettiğinde, bir rahatlama bile hissedemiyorum. Miko, Seraphine'i penisini ısırmaktan başka çaresi kalmayacak kadar aşağılık bir tecavüzcüye teslim ederken değil.

Eğer Seraphine bir çizik bile alırsa, herkesi öldürürüm.

YEDİ İKİ

SERAPHINE

Hareket edemiyorum, gözümü bile kırpamıyorum. O sakinleştiricinin içinde her ne varsa o kadar güçlü. Nefes almak bile bir çaba ve vücudumun çalışan tek parçası aşırı aktif kalbim. Beni caddede arabasının arkasına doğru sürüklerken tenimde soğuk terler oluşuyor, her hareket etimdeki yarayı bir dağ gibi yakıyor.

Beni Leroi'ye geri mi götürüyor? Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Leroi olmayacak. O yaralı. Miko beni Anton'a geri götürüyor.

Bir arabanın arka kapısını açıyor ve beni deri koltuğa çekiyor. Nefesim kesiliyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Bu ilacın üstesinden gelmenin bir yolunu bulamazsam, bodrumdaki son beş yılımı yeniden yaşayacağım, ama daha kötü olacak.

İkizlere beni kırmamalarını söyleyen bir baba olmayacak, çünkü Anton sorumlu olacak. Sonunda her zaman istediği bedenime erişebilecek ama Samson'la aynı hataları yapmayacak. Onu ısırıldığımdaya tasmanmamıştım, sadece ipe bağlanmıştım. Anton yeni bir çipi içimde öyle derin bir yere gömecek ki kimse beni özgür bırakamayacak.

Araba durdu ve beni arka koltukta itip kakarak yolda hızla ilerledi. Bu bana Miko'nun beni Queen's Gardens'tan ilk kez çıkardığı zamanı hatırlattı, o zaman ayrıldığım için rahatlamıştım ama biraz da temkinliydim.

Şimdi çok korkuyorum.

Keskin bir dönüşle koltuktan yuvarlanıp yere çakılıyorum. Acı omurgamdan yukarı fırlıyor ama kalbimi saran korkuyla kıyaslanamaz bile. Çılgılık atmaya çalışıyorum ama ses tellerim işbirliği yapmıyor. Çırpınmaya çalışıyorum ama vücudum hareket etmiyor. Miko beni tamamen çaresiz bıraktı.

Araba otoyolda hızla ilerlerken, pişmanlık damarlarımda asit gibi dolaşüyor. Bodrumdan çıktıktan sonra Leroi'den kaçabilir ya da onu uykusunda öldürebilirdim ama sonunda bir koruyucuya sahip olmanın cazibesine kapıldım. Leroi mükemmel bir centilmeni oynamıştı ve hatta Anton ona sınırı geçme izni verene kadar tekliflerimi reddetmişti.

Çok aptalca davrandım.

Tüm bu zaman boyunca, bir arkadaş bulmanın hayalini kurdum ve hatta bunun aşk olabileceği konusunda kendimi kandırdım. Şimdi gerçeği görüyorum. Leroi'nin dairesinde geçirdiğim zaman beni Anton'un pençelerine düşmeye sadece bir adım daha yaklaştırdı.

Araba bir yamacın keskin virajlarında savrulurken aklımdan acı düşünceler geçmeye devam ediyor. Şimdi, komploda fark etmem gereken ipuçlarını görebiliyorum. Leroi gibi soğukkanlı katiller, bir eylemin parçası olmadığı sürece duygularının kontrolünü kaybetmez ya da kendi kurallarını çiğnemezler. Leroi'nin yavaşça teslim olması onun ve Anton'un ayrıntılı planının bir parçasıydı.

Muhtemelen çikolataya alerjisi bile yoktur. Bu sadece fiskiye büyük bir fedakarlık gibi göstermek için bir numaraydı.

Pencereden sızan ardıç ağaçlarının ezici kokusu bana Alderney Tepesi'nde olduğumuzu söylüyor. Dehşet kalbimi kavırıyor ve damarlarım buz gibi bir panikle kabarıyor. Ya yanlış hesap yaptıysam ve Miko beni Montesano malikânesine geri götürüyorsa ve üç kardeş babalarını öldürdüğüm için beni cezalandırmak istiyorsa? Cinayeti Leroi'ye itiraf ettiğim için bu mantıklı olurdu. Bir gün daha tutsaklığa dayanabileceğimi sanmıyorum.

Araba aniden durdu ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. Miko camı indiriyor ve birkaç adamla sessiz bir konuşma yapıyor.

Biri arka kapıyı açtı ve beni yerden kaldırdı.

"Pekâlâ," der Miko. "Kızı teslim ettim. Patronuna saldırıyı iptal etmesini söyle."

"O da seni görmek istiyor."

Neler olduğunu anlamaya çalışırken, adam beni omzunun üzerinden atıyor ve bir binaya doğru uzun adımlarla ilerliyor. Çakılların üzerinde attığım her adım içimi titretiyor. İlaçlar hâlâ kaslarımı sıkıca kavırıyor ama en azından gözlerimi hareket ettirebiliyorum.

Miko mırıldandığı bir küfürle arabadan iniyor ve adamın hızlı temposuna ayak uydurmak için koşmak zorunda kalıyor. Etrafımda görebildiğim tek şey adamın sırtı.

"Onu yukarı çıkarın," diyor ensemdeki ince tüyleri diken diken eden bir ses.

Samson.

Nefesim kesiliyor. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum. Samson'ı sapkın dürtülerinden alıkoyacak kimse olmadığından, hayal edilemeyecek kadar acımasız bir kaderle karşı karşıya kalacağım.

Beni taşıyan adam merdivenleri çıktığında, uyuşturucunun etkisi bacaklarımın seğirmesine izin verecek kadar azalmıştı. Kaba eller saçlarımın arasından geçip başımı yukarı çekerek beni Samson'un gözleriyle buluşmaya zorluyor.

Her zamankinden daha da ruhsuzlar. İnce bir yeşil şeritle çevrelenmiş ve koyu halkalarla çevrelenmiş şişmiş göz bebekleri. "Tekrar hoş geldin, Sera. Başıma bir sürü dert açtın."

Yüzüne tükürmek istiyorum ama ağzımın etrafındaki kaslar işbirliği yapmıyor.

"Bay Capello?" Miko soruyor. "Seraphine'i getirirsem aramızın düzeleceğini söylemiştiniz?"

Miko'nun sesindeki titreme bana bir psikopatın kalesine girdiğini ve oradan çıkmasına izin verilmeyeceğini anladığını söylüyor. Samson, Anton ve Leroi'yi saklandıkları yerden çıkarmak için Miko'yu rehine olarak kullanacak. Eğer üçlü

gerçekten bir aile, bir kavga olacak. Aksi takdirde, Miko yarını görecektir kadar yaşayamayabilir.

Mide bulantısı içimde dalgalanıyor. Samson'un pençelerine tekrar düşme düşüncesi beni o kadar hasta ediyor ki, Miko'nun az önce bir tuzağa düşmüş olmasından zevk bile alamıyorum.

Beni taşıyan adam merdivenleri çıkarken duruyor ve Samson onu antiseptik kokan beyaz bir odaya yönlendiriyor. Beni sert bir yüzeye yatırdığında nihayet etrafımı görebiliyorum.

Bir revirdeyiz ama Samson'ın bana tıbbi yardımda bulunmak istediğini sanmıyorum. Odada silah ya da herhangi bir kaçış yolu var mı diye bakıyorum ama penceresiz, tek bir kapısı var ve o kapı da iki müstehzi gardiyan tarafından kapatılmış.

Bir ameliyat masasında yatıyorum ve yanımda cerrahi aletlerin bulunduğu küçük bir araba var. İçinde bulunduğum durumun dehşeti göğsümü sıkıştırıyor ama bir kolumu neştere doğru kaydırıyorum.

"Onu soyayım mı patron?" diye sorar adam.

Derim ürperiyor ve masadan yuvarlanmaya çalışıyorum ama Samson boynumu sıkıca kavırıyor, parmakları etime batıyor.

"Hayır," diyor geniş bir sırıtışla. "Misafirimiz yeni çipi taktıktan sonra Sera bizim için soyunacak."

Kendimi bu canavarlara maruz bırakma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Samson'a karşı bir tolerans geliştirmem yıllarımı almıştı, ancak şimdi Leroi'yle yaşadığım özgürlük bahanesi altında parçalandı.

Miko'nun nefesi kesilir. "Bekle. İnsanlara elektronik cihazların nasıl yerleştirileceğini bilmiyorum."

Samson boğazımı bıraktı, topuğunun üzerinde döndü ve Miko'yu ensesinden yakaladı. "O zaman öğrensen iyi olur. Sen ve o piç kurusu kız kardeşimi kurcaladınız ve ben onu uygulamadan takip edemiyorum. Onu aynen bulduğun gibi geri istiyorum."

Çenem gerildi. Ben onun kız kardeşi değilim.

"Bu surat da neyin nesi?" Samson çenemi kavradı. "Seni eve getirmek için bunca zahmete girdim ve sen minnettar bile değilsin."

Miko, "Muhtemelen kas gevşeticidir," diyor.

Samson o kadar yakınıma eğiliyor ki keskin nefesinin kokusunu alabiliyorum. Alkol ve metalik bir şeyin mide bulandırıcı bir karışımı. Muhtemelen uyuşturucuya geri dönmüştür.

"Onunla yattın mı?" diye soruyor, bakışları hâlâ üzerimde olan ödünç erkek kıyafetlerimin üzerinde geziniyor. "Tabii ki yaptın. O kulüpten çıktığında onunla nasıl birlikte olduğunu gördüm. Ama bilmek istediğim şey, onun da diğerleri gibi neden ölmediği?"

Burun deliklerim alevleniyor ve başımı sallıyorum ama ilaçlar onun elinden kaçma çabamı yavaşlatıyor.

Samson'ın canı cehenneme. Leroi yalancı ve entrikacı olabilirdi ama bana kendimi bir eşya gibi hissettirmeyen ilk erkekti. En azından beni Anton için ısıttığını fark edene kadar.

Çenemdeki tutuş çözülüyor, ancak Samson elinde bir tasma ile geri dönüyor.

"Üzerine takın ve elektrik prizine takın" diyor.

Miko titreyen elleriyle tasmayı alıyor ve boynuma takıyor. Soğuk metal derimi kazırken gözlerim sulanıyor. Bunun olmasına izin veremem.

"Patron," diyor derin bir ses kapı aralığından. "Tepenin üstünden yaklaşan bir araç konvoyu var. Bazıları zırhlı."

"Ne?" Samson kükrer. "Gelecek haftaya kadar radarlarında olmamamız gerekiyordu."

Korumalarıyla birlikte odadan dışarı fırlıyor ve göğsümdeki gerginlik neşteri alabilmem için yeterince gevşiyor.

YEDİ ÜÇ

LEROI

Sal virajlı yollarda sürünerek ilerliyor, direksiyonu sanki arabanın tepeden aşağı kaymasını engelleyen tek şey buymuş gibi kavıyor. Kaç kez ararsam arayayım, Miko'nun telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor. Samson'un Seraphine'e işkence ettiği görüntüsünden kurtulamıyorum.

"Daha hızlı," diye homurdanıyorum, parmaklarım cihazın etrafında kıvrılıyor. "Çok geç olmadan ona ulaşmalıyız."

"Deniyorum," diyor, bakışları önündeki yola sabitlenmiş bir halde.

Araba öne doğru yalpalıyor ve lastikler köşeyi dönerken gıcırıyor. Başımın üstündeki kolu tutuyorum ve kendimi bir başka keskin dönüş için destekliyorum.

Uzaktan gelen silah sesleri hiç güven vermiyor. Roman'ın adamlarıyla birlikte başaracağını biliyordum ama Seraphine çapraz ateşte yaralanırsa...

Karşıdan gelen bir aracın parlak ışığı ön camı dolduruyor ve parlamaya karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Sal frene basıp yana savrulurken kafa kafaya çarpışmaktan kaçınıyor. Emniyet kemeri yarama saplanıp tıslamama neden olunca karnıma bir ağırlık saplanıyor.

"İyi misin?" Sal bana endişeli bir bakış attı.

"Peki," diyorum dişlerimi sıkarak. "Devam et."

Bir virajı daha dönüyoruz ve ağaçların arasında bir hareketlilik görüyorum. Araçlar gelişigüzel park edilmiş, adamlar zaten silah sesleriyle yanan bir konağa doğru ilerliyor.

"Arabayı durdur." Emniyet kemerimi çözdüm, Sal park edemedi kapıyı açtım bile.

Ben ağaçlara doğru koşarken, "Seni burada bekleyeceğim," diye bağıyor.

Gölge ay ışığını engelliyor ama silah sesleri ve görüntüsü bana yol gösteriyor. Binaya doğru koşuyorum, her adım yarama bir yumruk gibi çarpıyor. Dayanılmaz acıyı bir kenara iterek silahımı çekiyorum ve Romalı kamyonların kapıdan çıkardığı bükülmüş metal parçalarının arasından koşuyorum.

Adamları çoktan malikânenin ön kapılarını kırmış ve büyük fuayeyi cesetlerle doldurmuşlar. Gözümün ucuyla gördüğüm bir hareket tabancamı sola doğru savurmama neden oldu. Roman elinde yarı otomatik bir silahla kapı aralığından çıktı.

Silahını indiriyor ve sırtıyor. "Geç kaldın."

"Durum nedir?" Roman arkamdan gelirken ben de merdivene doğru koşuyorum.

"Adamlarının çoğunu etkisiz hale getirdik. Samson ya ilk sorun işaretinde kaçtı ya da bazı muhafızlarla birlikte üçüncü kattaki müstahkem bir kapının arkasında saklanıyor."

Kahretsin.

Eğer Seraphine'i bulduğum bodrum kadar iyi korunuyorsa, güvenlik aşılamaz olacaktır. "Başka giriş yolu var mı?"

Başını ön kapıya doğru çeviriyor. "Bir balkon var." "Göster bana."

Roman dışarıya koşuyor ve ben de onu takip ediyorum, adımlarımın etkisini azaltmak için yaramı kavramak zorunda kalıyorum. Binanın arka tarafına doğru koşuyoruz, kamyonlarından biri gül bahçesine dalmış ve

Kurşun geçirmez zırh, duvarı kaplayan odunsu bir sarmaşıktan demir bir balkona doğru tırmanıyor.

Bakışlarım balkona doğru kayıyor ve Samson'un bir çift koruması otomatik silahlarını aşağıya doğrultarak ilerlemelerini engelliyor. Başımı sallıyorum. Yanlış yoldalar.

Roman, "Cesare bu kuşatmayı bir bazukayla bitirmek istiyor," diye mırıldandı. "Nerede o?" Homurdanıyorum.

"Onu eve gönderdim."

Güzel. Benito ve Roman'la uğraşmayı hep tercih etmişimdir. Cesare kendi öfkesini tatmin etmekten başka bir şey düşünmeyen bir velet. Planı son Capello'yu da yok edecekti ama Miko ve Seraphine'i de öldürecekti.

"Cesare'nin haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum," diyor Roman. "O pislikler on dakikadır adamlarımın üzerine ateş ediyorlar ve hâlâ cephaneleri bitmedi."

Çenem geriliyor ve gözlerimi kısarak balkona doğru bakıyorum. Samson'un adamları iyi korunuyor ama tamamen değil. Dağcılar daha iyi görebilmek için siperliklerini kaldırmışlar ve miğferleri ile zırhlarının yakaları arasından boyunlarını görebiliyorum.

"Adamlarına minibüse çekilmelerini emret," diye mırıldandım.

Roman emirleri adamlarından birine iletiyor, o da duvarlara tırmanmaya çalışan diğerlerine doğru koşuyor. Sonra bana döndü ve sordu, "Plan nedir?"

"O piçlerin dikkatini sabit bir noktaya vermelerini istiyorum." "Daha kolay bir hedef haline getirmek için mi?"

"Aynen öyle."

Dakikalar sonra, Roman'ın adamları minibüsün etrafında konumlanırken, balkondaki tetikçiler ateşlerini araca yöneltiyor. Tahmin ettiğim gibi davranmalarından bile tatmin olamıyorum çünkü Capello denen psikopat yukarıda Seraphine'i parçalıyor olabilir.

Binanın kenarından dolanıyorum, bir gözümü kapatıyorum ve üçüncü kata bakıyorum. Bana en yakın tarafta duran adam balkonun üzerinden eğilip ateş ediyor.

Boynundaki açıkta kalan bir deri parçasına nişan alarak tek el ateş ediyorum.

Silahını düşürdü ve yan tarafa devrildi. Vücudunun yörüngesini takip etme zahmetine girmiyorum çünkü zaten arkadaşına nişan almış durumdayım. İkinci adam düştüğünde, bahçe bir tezahürat korosuyla doluyor.

Roman sırtıma öyle sert vuruyor ki, darbesinin şiddetini her iki bıçak yaramda da hissediyorum. "İyi atıştı, dostum."

Tebrik etmek için çok erken. Seraphine hala evde ve Samson Capello'dan hiç iz yok.

"Gidelim," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Roman beni minibüsün etrafındaki adamların toplandığı duvara kadar takip ediyor. Yaklaşık benim boyumda olan birine dönüp zırhını istiyorum. Kuzenim de aynısını yapıyor.

Birkaç dakika sonra, kendimizi yukarı çekmek için tırmanma bitkisinin dallarını kullanarak duvarlara tırmanıyoruz. Alnımda ter birikiyor ve karnımdaki yara kalbimin atışıyla birlikte çarpıyor. Ateşimin yükseldiğine hiç şüphe yok. Dikişlerimin patladığını anlamak için önümden akan ılık kan damlasını hissetmeme gerek yok.

Artık duramam. Seraphine'i kurtarana kadar olmaz. Samson Capello'nun kalbini oyarken onu tutana kadar olmaz.

Balkona ulaşıyoruz ve cam kapılarına ilk ulaşan ben oluyorum. Kapıların ardında boş bir oda var, siyah takım elbiseli iki koruma arkaları bana dönük, silahlarını güçlendirilmiş metal kapıya doğrultmuş vaziyette duruyor. Roman'ın adamlarının diğer tarafta durup ateş ederek içeri girmeye çalıştıklarını varsayıyorum.

Seraphine'den iz yok, ama alanın solunda bir kapı görüyorum.

Roman yanıma geliyor ve ikimiz de adamlara nişan alıp camdan ateş ediyoruz. Yere düştüler ve Roman kapıyı açtı.

"Önden buyurun."

"Samson'u vurmayın," diyorum. "O Seraphine'e ait."

Roman kaşlarını çatıyor ve tartışmak üzereyken soldaki kapıdan bir çığlık geliyor. Midem bulanıyor.

Bu o.

Roman'ı itip geçiyorum ve kapıdan revire doğru koşuyorum. Seraphine bir masaya bağlanmış yatıyor, göğsü hızlı nefeslerle inip kalkıyor. Başında iki figür duruyor, birinin Miko olduğunu anlıyorum ve elinde bir neşter var. Daha büyük olanı dönerek Samson Capello'nun çarpık yüz hatlarını ortaya çıkarıyor.

Samson'ın gözleri açılıyor. Tiz bir kıkırdamaya başlamadan önce bakışları benden Roman'a sığıyor.

"Montesano? Kızı kurtarmaya geldin-" Samson'ı karnından vurdum.

Roman bana ters ters bakıyor.

"O ve sapkın ailesi onu on altı yaşından beri oyuncakları olarak tutuyor," diye hırlıyorum. "Onun onuruna saygısızlık edemez."

Roman'ın gözleri yumuşar ve anlamış gibi başını sallar.

Tamamen yalan değildi. Seraphine Enzo Amca'yı öldürmüş olabilir ama başka seçeneği yoktu. Samson yaptığı şeyi soğukkanlı bir suikast olarak gösteremez.

Ben Seraphine'e doğru ilerlerken Miko neşteri sallayarak masanın etrafında dolanıyor. "Geri çekil," diyor. "Çipi takmayı henüz bitirmedim."

"Neşteri bırak," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Anlamıyorsun. Samson'ın seni vurmaktan vazgeçmesinin tek yolu Seraphine'i geri vermemiz. O zaman hayatımıza devam edebiliriz ve başka kimse daireyi havaya uçuramaz."

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mısınız?" Homurdanıyorum. "Bırak. Onu. Gitsin."

Miko irkilir, yüz hatları sertleşir. "Başından beri ona takıntılısın. Onun deli olduğunu göremiyor musun? Şimdi de Samson'ı vurdun.

      kimsenin bilmesini istemiyorsun-"

Seraphine onu metal bir nesneyle kası ından bı aklıyor, tam ben onu iki g  z  n  n ortasından vururken. Miko'nun Seraphine hakkında açıklamak   zere olduğu her neyse son nefesinde   ld  .

O yere d   erken zaman durur. Zihnime bir anda bir s  r   anı h  cum ediyor; sıska ve kırık bir   ocu un   vey babasını   ld  r  rken   zerime y  r  d     andan ba layarak.

Bir duygu yuma ı g    s kafesimi yumruklayıp kalbimi ele geçiriyor ve nefes alamayaca ım kadar sıkıyor. Miko'nun ellerini temiz tuttu um kişi olması gerekiyordu. Onu bağımlı annesinden aldı ımda ka tı ı hayattan daha iyi bir hayata sahip olması gerekiyordu.

Ve onu teredd  t etmeden   ld  rd  m.

Bakışlarım, yeni boyasıyla y  z   daha da solgun g  r  nen Seraphine'e kayıyor. Erkek kıyafetleri giydi inde v  cudu daha da   elimsiz g  r  n  yor.

Kalbimin etrafındaki yumruk serbest kalıyor ve nefes veriyorum. Seraphine'i g  vende tutmak için her orospu   ocu unu y  z kere   ld  rebilirim. O benim her   eyim.

"Hey." Roman'ın sesi kulaklarımın arasında k  kreten kanı kesiyor. "Bu evlat edindi in   ocuk değil mi?"

"Capello ile ate kes yapmaya   alı tı." Seraphine'in ba larını    zmek için   ne atıldım.

Miko'yu   ld  rmemin sebebi bu değil. Kuzenime Seraphine'in Enzo Amca olduğunu açıklamak   zereydi. Roman bir an bile teredd  t etmeden Seraphine'i vuracaktı ve ben de Roman'ı vurmak zorunda kalacaktım. Seraphine hayatta kalsa bile Roman, Cesare, Benito ve Montesano karde lere sadık her adam biz   lene kadar pe imizi bırakmayacaktı.

Roman arkamda birkaç kalp atı ı kadar uzun s  re duraksıyor ve ba ımın arkasındaki ince t  ylerin diken diken olmasına neden oluyor. Kuzenimin    pheleriyle nasıl ba a   ıkaca ıma karar veremedi en boğazını temizliyor.

Roman odadan çıkıp koşar adım merdivenlerden inerken, "Ben evin geri kalanında hayatta kalanları ararken, o Capello piçinin öldüğünden emin olun," diyor.

Tam cevap vermek üzereydim ki, soğuk çeliğın boynuma bastırılmasıyla dikkatim dağıldı.

Seraphine neşteri boğazıma tutuyor.

YEDİ DÖRT

SERAPHINE

Nefesim kesik kesik geliyor ve bakışlarımı bir o yana bir bu yana çevirerek az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Leroi Miko'yu vurdu. Neden vurdu?

Leroi'nin Roman Montesano'ya nedenlerini açıkladığını duyacak kadar zihnimi susturuyorum. Belki Leroi Samson'la çalışmıyordu ama Anton'un emriyle beni bodrumdan çıkarmış olmalıydı.

Çenem sıkıştı.

Babam Anton'a sadece altı aylık eğitim için ödeme yaptı, ondan sonra ikizler benim idarecilerim oldu. Babam Anton'u beni eğitmekten azlettikten sonra, Anton bodrumun güvenliğini aşmanın bir yolunu bulmuş olmalı. Beni kendisi çıkaramadı çünkü onunla gitmeyeceğimi biliyordu.

Bu yüzden Anton taze bir yüz seçti. Yakışıklı bir yüz. Çekici bulacağım bir yüz.

Roman ayrılıyor ve Leroi ameliyat masasının kayışlarını acil hareketlerle çözmeye başlıyor, nefes alış veriş sert ve sıkıntılı. Artık beni cinsel zevki kabul etmem için eğittiğine göre, beni baba figürüne teslim etmek için sabırsızlanıyor.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğüs kafesimin kemikleri titriyor. Özgürlük için sadece bir şansım var ve bunun boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

Boynumdaki bağı çözecek kadar yaklaştığı anda yakasından tutup neşteri boğazına bastırıyorum.

"Seraphine." Leroi dişlerinin arasından

tıslıyor. "Kımıldama," diyorum.

İki avucunu da kaldırıyor.

Kendimi yavaşça kaldırıyorum ve neşterin bıçağını boynunun yan tarafından geçen kalın damara doğru kaydırıyorum. Leroi'nin nefes alış veriş hızlanıyor ama kaçmak için bir hamle yapmıyor.

"Beni Anton'a geri götürmüyorsun," diyorum, sesim kısık.

"O öldü," diyor Leroi nefes nefese kalışları arasında.

Neşteri etinin derinliklerine bastırıyorum ve derisini kesiyorum. Leroi'nin boynundan aşağı yuvarlanmadan önce kirli bıçağın üzerinde bir kan damlası toplanıyor.

"Bana yalan söyleme," dedim. "Kapıcının babanın yukarı çıktığını söylediğini duydum."

Leroi yutkunuyor, adem elması aşağı yukarı sallanıyor. Boğazı kesilmeden uzaklaşıp uzaklaşamayacağını hesaplıyor. Neşteri biraz daha sert bastırıyorum ve titriyor.

"Neden bu kadar çabuk yukarı çıktım ve seni odada bıraktım sanıyorsun? Seni Anton'dan saklamak içindi."

Birbiriyle çatışan düşünceler ve duygular zihnimde dönüp duruyor ve bir karmaşa yaratıyor. Şüphelerimden sıyrılıp Leroi'ye ve onun yarı gerçeklerine odaklanıyorum.

"Ama bunca zamandır onun için çalışıyordun."

"Hayır," diye hırlıyor. "Anton beş yıl önce emekli oldu. Şirketini bana bıraktı."

"Bunun bir anlamı yok. Balık fotoğraflarını gördüm."

Gözlerini kapatıyor, yüzündeki tüm kaslar geriliyor. "Miko'yu Anton'un göl evine götüreli aylar oldu ama bu birlikte çalıştığımız anlamına gelmez."

"Onu tanımadığın konusunda neden yalan söyledin?"

"I..." İç çekiyor. "Bir şeyler söylemeliydim ama seni gerçeklerle boğmak istemedim. Seraphine, seni Anton'dan uzak tutmak istediğimi söyledüğimde bana inanmalısın."

"Neden öldüğü konusunda yalan söylüyorsun?"

"Onu yukarıda vurdum ve kafasını size hediye etmek istedim." Yutkunuyor. "Buzdolabında seni bekliyor."

Gözlerim kısıldı. Gerçekten baba figürünün başını keser miydi?

"Seni Capello'nun bodrumunda bulmam bir tesadüftü. Ertesi gün Anton aradı ve suikastçı olarak eğittiği kızın kayıp olduğunu söyledi, ben de seni saklayabileceğimi düşündüm."

"Yani senin için çalışmam için beni eğitebilir misin?"

Dişlerini sıkıyor. "Çünkü sen masumdun. Çünkü o hasta piçler tarafından bozulmayı hak etmiyordun. Çünkü seni güvende tutmak istedim."

Sesinde duygularına ihanet eden bir sertlik var ve parlayan gözlerle bana bakışı her kelimesinde ciddi olduğunu gösteriyor. Bu düşünceden sıyrılıyorum. Leroi yalancı olduğunu çoktan kanıtladı. En azından ihmal ederek.

"Miko'yu sen öldürdün," diyorum.

"Sana ateş etti, seni tacizcine götürdü." Bakışları Roman'ın az önce çıktığı çıkışa yöneldi. "Eğer söyleyeceklerini bitirseydi ölmüş olacaktın."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Sesindeki acı beni duraksatıyor, çünkü Leroi nadiren bu kadar çok duygu gösterir.

Belki de doğruyu söylüyordur?

Boğazım düğümleniyor ve yutkunma sırası bana geliyor. Beni atlatmaya çalışıyor. Kafamın karıştığını düşündürmeye. Her an bir açık bulacak ve boğazına bıçak dayanmış olan ben olacağım.

Ya da kafama bir tabanca.

"Neden silahına uzanmadın?" diye sordum.

Çenesi gerilir. "Seni incitmek istemiyorum." "Neden?"

"Hayatımdaki en önemli iki insanı senin için öldürdüm. Senin korunman için," diyor dişlerini sıkarak. "Açık değil mi, Seraphine?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Çünkü seni seviyorum," diye ekliyor.

Kelimeler boğazıma bir yumruk gibi çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Leroi bunu kastetmiş olamaz. Sadece beni damarlarını kesmekten kurtarmak için ne gerekiyorsa onu söylüyor.

"Ve sen de beni seviyorsun,"

diyor. "Yanılıyorsun," diye çıkışıyorum.

"Sana dokunan her erkek ya öldü ya da sakat kaldı," diyor. "Ama ben hâlâ sadece bir bıçak yarasıyla buradayım. Hayati organlarımı bilerek iskaladın. Bana sevgini gösterme şeklin bu meleğim."

"Bu çok aptalca."

Kıkırdıyor. "Öyle mi? Neşteri boğazıma tutuyorsun ama kesmiyorsun. Bu senin birlikte olmamızı istediğini söyleme şeklin."

Bir kahkaha attım. "Hayal görüyorsun."

"Seni seviyorum Seraphine, bunu sen de biliyorsun. İnsanları bedavaya öldürmem ama sırf seni güvende tutmak için sayamayacağım kadar çok kişiyi öldürdüm."

"Dört cinayet bir şey değil. Ben iki katından fazlasını öldürdüm."

Dudaklarının köşesi bir sırıtışa dönüşüyor. "Kendine bunu söylemeye devam et, tatlım. Anton'a hayatımı borçluydum ama seni incittiği için onu öldürdüm. Miko'yu küçük bir kardeş gibi sevdim ama o çipi yeniden takmaya çalıştığı için kafasına bir kurşun sıkmaya hazırdım."

"Peki ya gece kulübündeki adam?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Bana ait olana dokundu," diyor Leroi hırslayarak. "Benzin istasyonundaki serseri de sana saygısızlık ettiği için hak ettiğini buldu."

Nefesim daralıyor ve kalbim öyle hızlı atıyor ki düşüncelerimi zar zor toparlayabiliyorum. Sözleri rahatsız edici. Demek istediğini kanıtlamak ve cazibesine kapılmamı sağlamak için gerçekleri kullanıyor.

"Bu annemle ne yaptığını açıklamıyor," diye törpüledim.

Uzun bir nefes verir. "Anton bana onun hayatta olduğunu söyledi. Telefonunda bir adres bile vardı. Suikastçılar daireyi havaya uçurduktan sonra onu bulup kendim görmeye karar verdim."

"Bekle." Parmaklarım neşterin etrafında sıkışıyor. "Biri seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Samson bana bir suikast düzenledi. Rosalind dairemin yerini işvereniyle paylaşmış olmalı çünkü ben Anton'un kanını temizlerken iki tanesi kapıya geldi."

Söyleme şekli çok inandırıcı ve yalanlarını destekleyecek çok fazla kanıtı var. Rosalind'i iki kez gördüm, küçük kız kardeşinin dairede olup olmadığını sormak için kapıya geldiğini duydum ve sonra suikastçıları tartışmak için Alderney Hill'deki o toplantı vardı.

Leroi yalan söyleme konusunda çok yetenekli çünkü her şey kulağa gerçekmiş gibi geliyor. "Neden bana annemden bahsetmedin?" diye sordum.

"Ben öğrendiğimde, sen ve Miko Gabriel'i bulmak için çoktan ayrılmıştınız. Ayrıca, Anton'un bana söylediklerinin saçmalık olması ihtimaline karşı seni umutlandırmak istemedim."

"Ama sen ona sarılıyordun."

"Hayır," diye mırıldanıyor. "Onun kaçmasını engellemeye çalışıyordum. Bunc a zamandır Gabriel senin öldüğünü sanıyordu. Gerçeği söylemesi için ona bağırdı."

İrkildim, kelime bir tokat gibi çarptı. Leroi, babamın beni bodrumda tuttuğunu bildiğini söyleyerek öfkemi anneme yöneltmeye çalışıyor.

"Konuyu değiştirme," diye hırladım. "Senden ve yalanlarından bahsediyoruz."

Leroi gözlerini kapatıyor ve meditasyon yaparken ya da sabırsızlanmamaya çalışırken yapt ı ğ ı gibi derin, sakinleştirici bir nefes alıyor. Tek şey

Eksik olan, parmağını burun kemiğine sürmesi. "Eğer beni kötü adam olarak görmeye bu kadar kararlıysan, o zaman öldür beni."

"Ne?" Fısıldıyorum.

Gözlerini tekrar açıyor, bakışları ruhumun derinliklerine öyle işliyor ki geri çekiliyorum. "O küçük eskiz defterine çizdiğin resimlerimi görmediğimi sanma. O kadar çok kırmızı mürekkep kullandın ki sana yedek kalem almak zorunda kaldım. Kanımı dökmek için bu kadar çaresizsen, dök o zaman."

Elimi çekmeye çalışıyorum ama bileğimi yakalıyor.

"Beni sevmediğini söyle, Seraphine."

Bıçağa doğru eğilerek derisini kesmesine izin veriyor. Kan yaradan serbestçe akıyor, neşterin sapından aşağı ve parmaklarıma damlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Elim geri çekiyorum ama Leroi elimi yerinde tutuyor.

"Eğer beni sevmiyorsan, o zaman bitir beni."

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Onları göz kırparak uzaklaştırıyorum ama yerlerini daha fazlası alıyor. Leroi'nin ölmesini istemiyorum. Ölürse kime sarılacağım? Kim bana çikolata fiskiyeleri ve akıllara durgunluk veren orgazmlar sağlar? Kim bana kahvaltı hazırlar ve kâbuslarımı kovalar?

Parmaklarım neşterin etrafında gevşiyor ve bir çınlamayla yere düşüyor.

"Sakın ölme." Kollarımı boynuna doladım. "Eğer gidersen buna dayanamam."

Leroi beni kucakladı. "Hiçbir yere gitmiyorum meleğim. Ama Samson Capello'nun kapıdan sürünerek çıkmasını istemiyorsan beni bırakman gerekecek."

YEDİ BEŞ

LEROI

Kendimi ameliyat masasındaki Seraphine'den ayırarak odayı geçip son Capello'nun elleri ve dizleri üzerinde düşmüş uşağının tabancasına doğru sürüldüğü yere gidiyorum.

Ayak seslerim hafif, ama zor nefes alıp verirken beni duyabileceğinden şüpheliyim. Bağırsaktaki kurşun yaraları dayanılmazdır ama hemen ölümcül değildir ve onu Seraphine'e canlı teslim etmek niyetindeyim.

Onu sollayarak tabancayı tekmeliyorum ve yere savuruyorum. Samson'ın gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı fırladı, yüz hatları acı dolu bir ifadeye bürünmüştü.

"Bırak gideyim, seni öldürmeyeceğim," diyor.

Onu yakasından tutup yukarı çekiyorum. Karnımdaki ağrı artıyor ve dişlerimi sıkıyorum. "Talepte bulunacak durumda değilsin."

"Ne istiyorsun lan?" diye soruyor acı dolu bir iniltiyle.

"Moirai Grubu'ndaki bağlantını ara ve vuruşu iptal et."

Gülüyor, sesi kulak zarımı tırmalıyor. "Yani beni öldürebilir misin?"

"Adamlarının hepsi öldü, ailen de öyle. Bu da sana iki seçenek bırakıyor. Ölmek için yalvarana kadar seni yavaşça öldürebilirim ya da kafana sıkacağım bir kurşunla hızlıca ölebilirsin."

Samson'ın yüz hatları düşer ve yüzü soluklaşır. "Saldırıyı iptal edeceğim, ama sadece beni öldürmemen şartıyla."

"Tamam."

"Hayatın üzerine yemin et."

Kaşlarım kalktı. "Ciddi misin sen?"

"Hayatın üzerine yemin et."

Alnımda boncuk boncuk terler beliriyor ve çenemi sıkıyorum. Tüm bu saçmalıklar yüzünden. Ama bu oyunu oynayacağım çünkü Moirai'ler hidra gibidir. Bir suikastçıyı öldürürsen, ölen yoldaşlarının intikamını almak için iki tane daha ortaya çıkar. Acımasızdırlar, nitelikten çok niceliğe odaklanırlar, sonuçları garantilemek için verdikleri ikincil hasarı umursamazlar.

"Tamam o zaman," diye mırıldandım.

Görüşümde noktalar dans ediyor. Derin bir nefes çekiyorum ve onları kovalıyorum. "Ben, Leroi Montesano, hayatım üzerine yemin ederim ki Samson Capello'nun kafasına bir kurşun sıkmayacağım. Ne de onu hayatta tutup uzun süreli bir ölüm yaşatacağım."

Samson başını salladı, ben de onu bıraktım. Acı dolu bir homurtuyla yere düştü.

Pantolonunun arka cebine uzandım ve telefonunu çıkardım.

"Aptalca bir şey deneme." Cihazı titreyen parmaklarına doğru itiyorum.

"Yapmayacağım."

Bir numara çeviriyor. Çaldığında eğildim ve telefonu hoparlöre aldım.

"Moirai?" diye sorar derin bir ses.

"Ben 732 numaralı müşterinizim," diyor Samson, nefesi daralmış bir halde. "Yalnız silahlı adamla ilgili sözleşmeyi iptal etmek için arıyorum."

Hattın diğer ucundaki kişi "Baskı altında mısınız?" diye sormadan önce bir an tereddüt eder.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

Moirai'den gelen adam, "Sürecin bu aşamasındaki iptaller iade edilmez," diyor. "Devam etmek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet," diye homurdanıyor Samson.

"Pekâlâ. Olmuş bilin."

Telefonu yerden kapmak içimde nefesimi kesen bir acıya yol açıyor. Görmezden gelerek telefonu kapatıyorum ve cebime atıyorum.

Samson büyük bir nefes vererek yere yığılır. "Şimdi bana bir ambulans çağır."

Onu Seraphine'i ameliyat masasında bıraktığım yere doğru sürüklerken ter önümü ıslatıyor. Zıplayarak ameliyat malzemelerinin ve yepyeni bir tasmanın bulunduğu tepsiye doğru ilerliyor.

"Ne yapıyorsun sen?" Samson sorar, sesi birkaç oktav yükselir. "Yemin ettin-"

"Seni öldürmek için değil," diyorum ve sırtarak onu ameliyat masasına çekiyorum. Karnımdaki yara protesto çığlıkları atıyor ama acı çekmeye değer. "Seraphine hakkında hiçbir söz vermedim."

"Bırak beni," diye bağırır Samson.

Seraphine yanıma döndü. "Onu çevirin," diyor, sesi soğuk. "Bu tasmayı boynuna takacağız ve sonra bir çip yerleştireceğiz."

Samson çırpınıyor ama ben onun hareketlerinin momentumunu kullanarak onu yüzüstü yatırıyorum. Onu bağlarken her nefeste keskin acılar hissediyorum ve kan siyah gömleğimin önünü ve pantolonumu ıslatıyor. Bu hızla gidersem, gösterinin tadını çıkaracak kadar uzun süre kendimde kalamayacağım.

"Bunu yapma Sera," diyor Samson, sesi kırılarak. "Bir şeyler yapabiliriz. Sen ne istersen."

Geri çekildim, kendimi duvara yasladım ve Sal'a yerimi mesaj attım.

Seraphine arkasını dönüp bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor ve bu gülümseme yerini endişeye bırakıyor. "Leroi?"

"Ben iyiyim." Başımı sallıyorum. "Sadece bir sıyrık."

Bakışları ayaklarımın dibinde biriken kana kaydılar. Tasmayı bırakıp yanıma koşuyor. "Yaralanmışsın."

"Önemli bir şey değil."

Gömleğimi yırtarak açıyor ve sıırsıklam bandajı ortaya çıkarıyor. "Bunu ben yaptım," diye ağlıyor. "Oh, Leroi. Çok özür dilerim."

Seraphine'in işlediğini gördüğüm onca şiddet eylemi arasında bir kez bile en ufak bir pişmanlık göstermedi. Mobilyalara zarar verdiği, ortalığı kirlettiği ya da yiyeceklere kan bulaştırdığı için pişmanlık duyuyor ama asla başka bir insana yaptığı katliam için pişmanlık duymuyor.

Görüşümün kenarları kararırken, bunun onun sevgisini gösterme şekli olup olmadığını merak ediyorum. Eğer öyleyse, kabul ediyorum.

Çok sonra, hayali bulutların üzerinde uzanıyorum. Göğsümde aşağı yukarı hareket eden parmak uçları beni uykumdan uyandırıyor. Derin bir nefes alıyorum ve çileklerin hafif kokusunu içime çekiyorum.

"Seraphine?" Mırıldanıyorum.

"Uyumaya devam et," diye mırıldanıyor. "Dr. Sal bir hafta boyunca yataktan çıkmaya izin verilmeyeceğini söyledi."

"Neredeyim ben?"

"Roman kulübesinde kalabileceğimizi söyledi."

Bir gözümü açtığımda Seraphine'i yanıma sokulmuş buluyorum. Yüz ifadesinde daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var. Tüm sorunlarını çözdüğüme inanacak kadar umutlu değilim ama gözlerindeki karanlık daha fazla ışık almak için geri çekildi.

"Neden boş odalarından biri değil?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Bir Capello'ya ev sahipliği yapmak istemedi."

Kaşlarım çatılıyor ve Seraphine'in kuzenime geçmişi hakkında ne kadar şey anlattığını merak ediyorum.

"Ben değil," diyor parlak bir gülümsemeyle.

"Samson." Burnumun kenarını çimdikliyorum.

"Hâlâ hayatta mı?"

Bana hevesle başını sallıyor. "Roman onu bizimle geri getirmeme izin verdi. En iyi kısmı senin için saklıyordum."

"Seraphine," diyorum, nefeslerim sığılıyor. "Ne yaptın sen?"

Bakışlarını indiriyor ve parmaklarını göğsümde gezdiriyor, dudakları muziplikle kıvrılıyor. Bıkkın bir kıkırdama çıkarıyorum.

Seraphine'i öpmek için kendime izin verdiğimde neye bulaştığımı biliyordum. Elleri benimkiler kadar kana bulanmış olduğu için benim işime burun kıvrıracak türden bir kadın değildi. Ayrıca, Samson'a yapabileceği hiçbir şey o bodrumda geçirdiği beş yılın dehşetini telafi edemezdi.

"Yanıldığını kanıtladığımda oflayıp puflama," diyor. "Ne hakkında yanlış?" diye soruyorum.

"Gördün mü, şimdiden huysuzlanmaya başladın," diyor, sesi hafif.

"Seraphine," diye homurdanıyorum.

"Pekala."

Oturuyor, çarşafının vücudundan aşağı kaymasına izin veriyor, nefesimi çalan narin kıvrımları ortaya çıkarıyor. İçimdeki yara zonkluyor ama onun ağrıyan sikime yaptıklarının yanında bu hiçbir şey.

O gerinirken inliyorum, vücudu o kadar güzel kavis çiziyor ki şüphelerimin izini kaybediyorum. Sonra omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri parlıyor, o güzel dudaklarında bir gülümseme oynuyor. Neden bu kadar başarılı bir katil olduğunu anlamak zor değil. Seraphine bir siren ve beni sulu bir ölüme çekmesine izin verirdim.

"Görmek ister misin?" diye soruyor.

"Hayır." Yastıklara yaslanıyorum. "Dr. Sal bir hafta boyunca bu yatakta kalmam gerektiğini söylüyor."

Şilteden atladı. "Eğer şimdi gelmezsen, kokmaya başlayacak." "Ne?"

Kıkırdıyor, saten bir bornoz giyiyor ve başka bir kapının ardında kayboluyor. Yorganı üzerimden atıp bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Acı

Bağırsaklarımdaki ağrı önceki gece olduğu kadar şiddetli değil ve sargılardan sızan kırmızı lekeler yok.

"Doktor yaralarını iyileştirdikten sonra Samson'u da iyileştirmesini sağladım," diyor kapının arkasından, sanki aklımı okumuş gibi.

"Neden?"

"Onu bunun için hayatta tutmak için," diye yanıtlıyor.

Merak bana enerji veriyor. Onu hiç bu kadar mutlu ve neşeli görmemiştim. Boxerlarımla peşinden gidiyorum, hâlâ ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Samson Capello sulandırılmış kan dolu bir küvette yatıyor.

Neşterin sapı kapalı bir gözünden dışarı çıkarken, diğer gözü dehşet içinde tamamen açıktı. Derin oyuklar göğsünü boydan boya kesiyor, bazıları

kas ve tendonların bakışları.

"Siz şikâyet etmeden söyleyeyim, onun aletine doğrudan dokunmadım" diyor. "Bıçak ve çatal kullandım."

Beynimin kırmızı suda yüzen et parçalarının onun testisleri ve yarı çürümüş penisinden geriye kalanlar olduğunu anlaması birkaç dakika alıyor. Dehşet sahneyi tam olarak kapsamıyor. Seraphine'in resimlerinden birine benziyor.

Hırıltılı nefesleri odayı dolduruyor, ara sıra inlemeleriyle noktalanıyor. Onu hayatta tutmayı başarmasından etkilendim.

Kendini aşmış.

Bir saç kurutma makinesinin sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve bakışlarımı Samson'ın bedensiz cinsel organlarından ayırdığımda Seraphine'in elinde elektrik şebekesine bağlı bir saç kurutma makinesi tuttuğunu görüyorum.

Gözlerim açıldı. "Sen ne-"

Aleti küvetin içine bırakır. Samson'ın vücudu çırpınarak güzel bornozunun üzerine kırmızı renkli su sıçratıyor ve sonra hareketsiz kalıyor.

Bana döndü, gülümsemesi parlaktı. "Sana söylemiştim!" "Neyi söyledin?" diye sordum.

"Küvette elektrik verdiğim adamla ilgili hikâyemin saçmalık olduğunu söylemiştin," diyor. "Artık kanıtı gördüğüne göre, özür dileme zamanın geldi."

Bakışlarım lavabonun üzerinde dengede duran akıllı telefondan, gözüne saplanmış metal neşterden ve yere saçılmış boş tuz torbalarından ayrılıyor. Sırf kendini kanıtlamak için suyu daha iletken hale getirmenin bir yolunu aramış olmalı.

Zanaatını geliştirmenin yollarını araştırdığını düşündükçe kalbim gururla kabarıyor.

"Buraya gel," dedim.

Çenesini kaldırmış, muzaffer bir edayla yürüyor.

Onu göğsüme çektim. "Sen olduğun gibi mükemmelsin. Asla değişme."

"Ve?"

"Ve özür dilerim."

Seraphine parmak uçlarında öne doğru sallanıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ben de seni seviyorum."

YEDİ ALTI

BİR HAFTA SONRA

SERAPHINE

Sonraki birkaç günü Leroi'yle ilgilenerek, ilaçlarını aldığından ve yaralarının sargılarını değiştirirken kıpırdamadan oturduğundan emin olarak geçiriyorum. Tüm bu telaşıma sinirlenmiş gibi davranıyor ama gözlerindeki parıltı beni bu kadar ilgili görmekten hoşlandığını söylüyor.

Yemek ve banyo arasında uyuyoruz. Şu anda, bir kolumu göğsüne koymuş, onun yanına sokulmuş durumdayım. Öğleden sonra güneşi kulübenin veranda kapılarından içeri giriyor ve beyaz badanalı duvarları ılık bir ışıkla yıkıyor.

Parmak uçlarımla göğsünün kıvrımlarını takip ediyorum ve nefesinin yükselip alçalmasını hissetmenin tadını çıkarıyorum. Teni dokunuşlarımın altında sıcacık ve kalbinin yavaş atışına hayret ediyorum. Derisinin altında akan damarlar hâlâ güzel ama Leroi'nin kanını akıtmakla ilgili kurduğum tüm o fanteziler yok oldu. Bu kadar korkunç bir şey hayal edemiyorum.

Leroi haklıydı. Aile her zaman kan üzerine kurulmaz. Sadakat, sevgi, fedakarlık ve güven üzerine inşa edilir. Beni güvende tutmak için en yakın iki arkadaşını öldürdü ve bu tüm şüphelerimi sildi.

Onu karnından bıçakladığım için duyduğum pişmanlığı ifade etmeye kelimeler yetmez ve hayatımın geri kalanını onun sevildiğini hissetmesini sağlayarak geçirmeyi planlıyorum.

Leroi beni affetti ve hâlâ birkaç keşfin şokunu yaşadığımı söyledi: Samson'ın hayatta olması, annemin ölümünün bir yalan olması ve bir deri bir kemik kalmış Gabriel'i sürekli videoda görmem gibi.

Samson ölmeden önce, karanlık odada gördüğüm adamın kardeşim bile olmadığını, ona benzeyen bir bağımlı olduğunu itiraf etti. Samson şimdi Don ve temizlik ekibi sayesinde birkaç parça halinde yatıyor ama benim başka bir ikilemim var.

Annem ve Gabriel.

Leroi altımda kıpırdanıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Parmakları saçlarımın arasından geçerek kafa derime karıncalanmalar gönderiyor. Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum ve uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Ne zaman aileden bahsetmeye çalışsam çeneni kapatmayı bırakmalısın" diyor.

Horlama sesi çıkardığımda kıcıma hafifçe vuruyor. "Hey."

Kaburgalarını dürterek irkilmesini sağlıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor.

Başımı boynundan kaldırıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Yarana zarar verdim mi?"

Yüz hatları beni kötü hissettirmek istemediğini söylüyor ama acı çektiğini biliyorum. Parmaklarımı bandajlarına doğru götürüyorum, muhtemelen değiştirilmesi gerekiyor.

Elimi tuttu. "Gabriel'i tekrar görebilmek için her şeyini feda ettin. Şimdi nihayet bir şansın var."

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bu bana göre değil. Normalde bu kadar korkak değilimdir. Gabriel ve annemi görmek, öldürmem gereken bir adamın peşine düşmekle aynı şey değil. Onların anılarını uzun süre baş tacı ettim, onları kurtarmak ya da intikamlarını almak için yorulmadan düşündüm ama katlandığım her şey boşa gitti.

İkisinin de hayatta ve iyi olduğu, bensiz hayatlarını yaşadıkları gerçeğiyle nasıl yüzleşirim? Yaptığım her şeyi onlara nasıl anlatırım?

dönüştüğüm her şeyi? Beni o bodrumda çürümeye terk ettiklerini bile bile onlarla nasıl yüzleşebilirim?

Leroi her gün ailem konusunu açıyor ve ben her gün onu başından savıyorum. Gabriell'in öldüğümü sandığında ve bunca yıl benim yasını tuttuğunda ısrar ediyor. Gittikçe daha ısrarcı oluyor, bu da iyileştiğinin bir işareti olmalı.

Sırtımı okşuyor. "Hazır değilsen seni onlarla yüzleşmeye zorlamayacağım."

Sıcak kahverengi bakışlarıyla buluşmak için bir gözümü açıyorum ve irislerini oluşturan farklı tonlarda kendimi kaybetmeye çalışıyorum. Merkezde ceviz rengi, tarçın rengi vurgular ve göz bebeğinden yayılan abanoz rengi çizgiler. Koyu sarıdan oluşan bir dış halka var ve bu halka ışıktaki kayıyor ve değişiyor gibi görünen küçük beneklerden oluşuyor.

"Seraphine?"

Eli yüzümün yan tarafını kavrayacak şekilde yükseliyor, başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde geziniyor. Dokunuşunun sıcaklığı, şeytanlarımla asla yalnız yüzleşmek zorunda olmadığımı hatırlatıyor.

"Pekâlâ," diyorum.

"Tamam... ne?"

"Hadi gidelim."

Saatler sonra Leroi, annesi ve Gabriel'in iki katlı tertemiz evinin önüne gelir. Güneş gökyüzünde alçakta asılı duruyor, mükemmel bakımlı çimenlerin üzerine uzun gölgeler düşürüyor ve beyaz çitler her bir mülkü sınırlıyor. İçim çalkalanıyor ve ben o bodruma hapsolmuşken onların böylesine cennet gibi bir yerde yaşadıkları düşüncesiyle içimdeki kızgınlığı yutuyorum.

Gabriel yine de karaciğerini bağışlamak zorunda kaldı. İki kez.

O piçler derimin altına bir çip yerleştirmiş olabilirler, ama vücudumu oldukça sağlam bıraktılar. Gabriel için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. O sırada

Leroi uyurken, bir kişinin neden asla ikinci bir bağış yapmaması gerektiğini açıklayan bir makale okudum. Gabriel'in tam kapasitesinin yarısında çalışan bir karaciğerle kaldığını düşündükçe ürperiyorum.

Leroi ön koltuğa uzanıp elimi tutuyor ve dudaklarına götürüyor. "Unutma, ben senin için buradayım."

Karnımda kaynayan endişe hafif bir çırpınışla yatışışıyor. Leroi'ye dönüp titrek bir baş selamı veriyorum.

Önce o çıkıyor ve kapımı açıp çıkmama yardım etmek için arabanın etrafından dolaşıyor. Ayaklarım kaldırıma değer değmez kalbim güm güm atmaya başladı. Kısmen panik, kısmen acı, kısmen de saldırmamak için baskı. Silahsız gelmemin sebebi buydu. Leroi'ye yaptıklarımın sonra, ihanet karşısındaki tepkilerime artık güvenmiyorum.

Ön kapıya doğru yürüyoruz ve Leroi zili çalıyor. Ayak sesleri bize doğru koşuyor ve kapı açılarak Gabriel'i ortaya çıkarıyor.

Hatırladığımdan birkaç santim daha uzun ve daha sade. Yeşil gözleri sarıya çalıyor ve koyu halkalarla gölgeleniyor.

Midemde bir düğüm oluşuyor ve Leroi'nin yanına büzölüyorum. Gabriel için hayal ettiğim hoş hayat, şimdi sağılıının gerçekliğıyle gölgeleniyor. Sarılığa benziyor.

"Sera." Gabriel iki eliyle bana uzanıyor.

Leroi aramızda bir bariyer oluşturmak için öne çıkıyor. "Seraphine çok şey yaşadı. Ona dokunmayın."

Gabriel'in bakışları Leroi'nin bakışlarından benimkilere sıcıyor, omuzları çöküyor. "Nerelerdeydin?"

"Bunu içeride tartışalım," diyor Leroi.

Kardeşimin yüz hatları gerginleşti. "Sen kimsin ve neden küçük kız kardeşime sahipmişsin gibi davranıyorsun?"

Kardeşim.

Bu kelime beni içimden vurdu. Bir hakaret, bir silah, bir sahiplik işareti olarak kullanılmıştı. Nasıl tepki vereceğimden korkarak Leroi'nin kolunu tutuyorum.

"O benimle birlikte."

Söylenmemiş çok şey bıraktım. Leroi benim sadece yoldaşım değil, sevgilim, kurtarıcım, beni karanlıktan kurtaran adam.

Gabriell'in omuzları çöktü ve bizi içeri almak için geri çekildi.

Kendimi açık fikirli olmaya zorlayarak kapıdan geçip aile fotoğraflarıyla kaplı bir koridora adım atıyorum. Gabriel, sanki bir kasırga tarafından vurulmuş gibi görünen bir oturma odasına giriyor. Kitaplar, kâğıtlar ve kırık süs eşyaları ahşap zemine saçılmış.

Gabriel bir koltuğa doğru yürüyor ve bize kanepeye oturmamızı işaret ediyor.

Leroi kollarının üzerine tüneyip enkazı tararken ben de ellerimi dizlerimde kavuşturmuş onun yanında oturuyorum. Kardeşimle göz teması kurmaya çalışıyorum ama başı öne eğik ve koyu renk buklelerinin arasından yüz ifadesini göremiyorum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Annem evi boşalttı," diyor, sesi boş. "Her şeyi aldı. Tüm değerli eşyaları, parayı ve hatta babamın saatlerini."

"Neden?"

Başını kaldırdı. "Onun için geleceğini söyledi."

Çenem düştü. İstemedem koltuktan kalkıyorum ama Leroi omzumu tutuyor.

"Ne?" Fısıldıyorum.

"Annem burada kalıp senin geri dönmeni ve yaptığı şey için onu cezalandırmanı bekleyemeyeceğini söyledi."

Midemde bir düğüm oluşuyor. "O ne..." Boğazımı temizliyorum. "Ne yaptığını söyledi?"

Gabriel gözlerini sıkıca kapatır ve hıçkırıklara boğulur. "Her şey hakkında yalan söyledi."

YEDİ-YEDİ

LEROI

Hayatımın geri kalanını Seraphine ile yatakta geçirebilirdim. Öldürülecek erkekler listesindeki herkes ölmüştü ve sonunda işkencecilerinin en acımasız olan Samson Capello ile yüzleşti.

Ama yolculuğu yarım kalacaktı.

İntikamını almasına ve kardeşiyle yeniden bir araya gelmesine yardım edeceğime söz verdim. İkimiz de sandalyeye bağlı bir deri bir kemik kalmış bir figürü kurtarmak için iyi korunan bir kaleye girmeyi hayal etmiştik.

Gabriell'in elinde bir silahla merdivenlerden indiğini görmek şok etkisi yaratmıştı ama Seraphine'in hissettiklerinin yanında bu hiçbir şeydi. Capelloların Gabriel'i öldürmeyi hiç planlamadıklarını öğrenmek yeterince kötü olmuştu. Gabriel'i canlı ve iyi görmek Seraphine'in aklını başından almıştı.

Ailesiyle yüzleşmek konusunda isteksiz olduğunu biliyorum ama bu onun için gerekli bir adımdı. Desteğimi hissetmesi için başparmağımı köprücük kemiğinin üzerine koyuyorum.

Seraphine kanepenin kenarına oturmuş, Gabriel başını eğip hıçkırırken gözlerini kocaman açmış. Uzanıp ona dokunmak istercesine öne doğru atılıyor ama ben onu tutuyorum.

Seraphine'i kalbimin her zerresiyle seviyorum ama yine de böyle bir anda ne yapabileceğini tahmin edemiyorum.

"Ne hakkında yalan söyledi?" Seraphine sorar. Adam başını sallar. "Her şey hakkında."

"Neden beş yıl önce Seraphine'in kaybolduğu geceden başlamıyorsun?"

Gabriel ellerinin tersiyle gözlerini siliyor ve başını sallıyor. "İki muhafızı kaldığım yere geldi ve beni eve getirdi. Ailevi bir acil durum olduğunu söylediler."

Seraphine'in başını salladığını görmek için aşağı bakıyorum. Gabriel'in hikâyesinin bu kısmı, o piçleri sorguladıktan sonra öğrendiklerimizle örtüşüyor.

"Oraya vardığımda annem sedyeye bağlanmıştı ve onu ambulansa bindiriyorlardı. Berbat görünüyordu. Babam öfkeyle ağlıyor ve silah sallıyordu."

Bakışlarım Seraphine'e yöneliyor, yüzü boş bir maske gibi. Anlattığına göre, şoför onu büyükannesinin evine götürmüş ve geceyi orada geçirmiş. Eğilip şakağına bir öpücük konduruyorum.

"Ne olduğunu ve senin nerede olduğunu sorup durdum ama babam Enzo Montesano ve oğullarının eve gelip Raphael'i öldürdüğünü söyledi. Sonra anneme saldırdılar ve seni aldılar."

"Öyle bir şey olmadı," diyor.

Gabriel başını kaldırır, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Evet. Annem sonunda gerçeği söyledi. Ona saldıranların babam ve korumaları olduğunu söyledi."

"Başka ne dedi?"

"Babam seni kızı olarak yetiştirmek için harcadığı paranın karşılığı olarak sahte bahanelerle aldı." Hıçkırıyor. "Annem insan ticaretine maruz kaldığını söyledi."

Seraphine ve ben bakışıyoruz.

"Ve muhtemelen yurtdışında?" diye soruyor, kelimeleri

kırpılmış. Eğilip kulağına fısıldıyorum, "İyi misin?"

Başını sallıyor.

Bugün Seraphine için kapanışı yapmakla ilgili. Eğer o bodrumda yaşananların detaylarını paylaşmaya hazır değilse, onu zorlamayacağım ama kaçırıldıktan sonra ailesine ne olduğunu bilmesi gerekiyor.

"O gecedен sonra ne oldu?" Gabriel'e sordum.

"Annem geceyi acil serviste geçirdi ve babam bana bir çanta hazırlamamı söyledi çünkü ev tehlikedeydi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor.

"Enzo Montesano'nun beni arayacağını söyledi."

"Ama neden?"

"Enzo babamın patronuydu ve astlarının hatalarını ailelerine saldırarak cezalandırmayı severdi." Gabriel iki omzunu da kaldırıyor. "Babam sayılarının azaldığını söyledi. Bunun gibi bir şey, Enzo da daha fazla para getirmesi için seni aldı ve annemi incitti."

Burun deliklerim alevlendi. Muhtemelen karaciğer donörünü izole etmek ve baskı altına almak için bu yalanı uydurdu. Gabriel, Enzo tarafından avlandığını düşünseydi, hayatını geride bırakıp saklanma olasılığı daha yüksek olurdu.

"Babam beni bir daireye yerleştirdi ve birkaç gün sonra, hastaneden taburcu olduktan sonra annemin de gelmesine izin verdi. Oradan ayrılmadığımız sürece Montesano ailesine karşı güvende olacağımızı söyledi."

Seraphine elini kalçama koyuyor, ben de hafifçe sıkıyorum. Onu en son poker katliamından sonra bu kadar ifadesiz görmüştüm.

"Baban Montesano ailesinin Seraphine'e ne yapması gerektiğini açıkladı mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Birkaç hafta sonra babam bizi ziyarete geldi, yıkılmış görünüyordu ve Enzo Montesano'nun Seraphine'i aşçı, şoför ve büyükannemizle birlikte öldürdüğünü söyledi."

Keskin bir nefes alıyor, vücudu geriliyor. Bir kolumu omuzlarına doluyor ve onu göğsüme çekiyorum.

"O dairede ne kadar kaldın?" diye sordum.

"İlk nakle kadar." Gabriel sağ göğüs kafesinin altındaki noktayı ovuşturuyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Hâlâ saklanıyor muydun?" diye sordum. "O sırada Enzo Montesano ölmüştü ve Roman da hapisteydi."

"Babam bize Enzo'yu Sera'ya yaptıkları yüzünden öldürdüğünü ve oğullarının intikam için peşime düşeceğini söyledi. İlk nakilden sonra beni eski apartmanımızın yanmış harabelerine götürdü."

Tepkisini ölçmek için Seraphine'e bakıyorum ama gözleri kapalı ve dudakları büzülmüş. Gabriel, Seraphine sinirli bir nefes verip bakışlarıyla buluşana kadar duraksıyor.

"Babam ailesini bir arada tutmak için elinden gelen her şeyi yaptığını söyledi. Bizi Montesano'lardan korumaya devam edebilmesi için güçlü olmamı ve karaciğeri bağışlamamı istedi."

"Annem başından beri bunun saçmalık olduğunu biliyordu," diyor Seraphine, sesi acı.

Gabriel başını sallar. "Gitmeden önce bana başka seçeneği olmadığını söyledi. Babam onu rehin tutmuş ve yalanını sürdürmeye zorlamış."

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Annem ve babam ilk nakilden sonra iyileştikten sonra gayet iyi anlaştılar." Omuz silkiyor. "Babamın karaciğeri tekrar ihtiyacı olduğunda, ondan sürekli benimle gelmesini istedim ama bana bunun güvenli olmadığını söyleyip durdu."

"Vay canına," diye fısıldıyor.

Gabriel yutkunur. "Bana inanmalısın, Sera. Eğer ölmediğini bilseydim-" Sözüünü yarıda kesiyor, sesi duygusallıkla boğuluyor. "Hayatta olduğunu bir saniye bile bilseydim, seni bulmak için elimden gelen her şeyi yapardım."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor. "Babam bana annemin öldüğünü söyledi ve dediğini yapmazsam seni öldürmekle tehdit etti."

"O ne yaptı..."

Gözlerini tekrar kapatıyor ve hırıltılı birkaç nefes alıyor. İçindeki karmaşayı hayal bile edemiyorum. Katil içgüdülerini evcilleştirmek istemesinin nedenlerinden biri de onları Gabriel'den saklamaktı.

"Beni bir suikastçıya dönüştürdü," diyor.

"Ne?" Gabriel fısıldar.

"O ve diğer oğulları bana Enzo Montesano'yu öldürttü."

Enzo Amca'nın ölüm koşullarını hatırlayınca çenem geriliyor. "Bu sırrı bilen herkes öldü," diye hırlıyorum. "Bunu asla tekrarlamamalısın, Seraphine'e bile."

Gabriel bana bir bakış attı. "Kim bu adam?"

"Beni kurtaran kişi." Elimi sıktı. "Leroi beni babamın bodrumunda bulduğundan beri benim koruyucum oldu."

Yüz hatları düşüyor ve vahşi gözlerle Seraphine ve bana bakıyor. Gerçeğin resmini oluşturmak için parçaları bir araya getirdiğini şimdiden hayal edebiliyorum.

"Ne diyorsun sen?" diye homurdanıyor.

"Babam beni bir bodrumda tuttu ve oğulları sadece düşmanlarını öldürmem için dışarı çıkmama izin verdi."

Gabriel dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Ve babamı öldüren sen misin?"

Başımı salladım.

"Teşekkür ederim," diyor, kelimeleri hıçkırıklarla boğuluyor. "Kız kardeşimi kurtardığın için teşekkür ederim. O piçi öldürdüğün için teşekkür ederim. İkimizi de özgür bıraktın."

Seraphine elimi bırakıyor ve koltuktan kalkıyor. Onu tutma dürtüsüne direniyorum. Gabriel'in başı dertte değil. Bu diğer sorgulamalarımızla aynı değil. O da Capello'nun bir kurbanı.

Gabriel ayağa kalkar, ince göğsü her nefeste inip kalkmaktadır. Gözyaşları içinde Seraphine'e bakıyor. "Özür dilerim, Sera. Başına gelen her şey için özür dilerim. Hayatta olduğunu bilmeliydim. Bakmalıydım."

Bir elini onun kalbinin üzerine koyar. "Ben de üzgünüm. Babamın tehditlerinin anlamsız olduğunu bilmeliydim. Kaçmayı deneyebilir ve seni kurtarabilirdim."

Göğsüm sıkışıyor. Her ikisinin de Capello'nun hastalıklı entrikalarının kurbanı oldukları halde onun yaptıklarını göremedikleri için sorumluluk almaları hoşuma gitmiyor.

"İkinizin de suçu yok," diyorum. "Siz çocuktunuz, bir psikopattan kurtulmaya çalışıyordunuz."

Seraphine başını Gabriel'in göğsüne yaslar, o da kollarını Gabriel'in omuzlarına sarar. Birbirlerine sarılırlar, teselli, yeniden bağlanma ve sevgi sözcükleri fısıldarlar.

Hem onları biraz yalnız bırakmak hem de kardeşlik bağlarına hayranlık duymak için geri çekilip arkamı dönüyorum. Benim eski ailem de bir zamanlar aynıydı: bir anne, iki çocuk ve vahşi bir manyak.

Reddedilişlerini düşündüğümde hiçbir şey hissetmiyorum. İhanet duygusu yok, kayıp yok, pişmanlık yok. Onlarla geçirdiğim zamanı yeniden yaşayabilseydim, hiçbir şeyi değiştirmezdim çünkü onların hor görmesi beni Seraphine'e götürdü.

EPILOG

BİR YIL SONRA

SERAPHINE

Bu tür işlerde Dr. Sal gibi bir sağlık görevlisi de dahil olmak üzere eğitimli profesyonellerden oluşan tam bir ekip gerekir çünkü kızların kurtarıldıklarında ne durumda olacaklarını asla bilemezsiniz. Gabriel'e triyaj aracında yaralılar için hazırlanırken bunu söylüyorum.

Ağabeyim beni sıkıca kucaklıyor. "Leroi ile yaptığın şey bu mu?"

Onun endişeli yeşil gözlerine bakıp gülümsüyorum. "Bu gece çocuk oynacağı olacak."

Gabriel omuzlarımı sıkıyor ama yüz ifadesi rahatlamıyor. Nedenini anlıyorum. Geçmişimdeki dehşeti onunla paylaşmam birkaç hafta sürdü ama beni önceden tanıyan biriyle konuşmak gerçekten yardımcı oldu.

Leroi sadece bir araya getirilmesine yardım ettiği kırık parçamı görebildi ama Gabriel beni doğduğumdan beri tanıyor. Ağabeyimin yanındayken, hayatım kararmadan önce olduğum kişiyle bağlantı kurabiliyorum.

Gabriel omuzlarımdaki tutuşunu bırakıyor ve bakışlarını kurşun geçirmez yeleğimin üzerinde gezdiriyor.

"Dikkatli ol, Sera," diye mırıldanıyor.

"Ben her zaman öyleyim." Taktik kaskımı aldım ve park yerine doğru yola çıktım.

Bu azımsanacak bir şey değil. Eğer daha dikkatli olsaydım, Miko beni asla yakalayamaz ve Samson'un saklandığı yere sürükleyemezdi. Eğer Leroi ilişkisini evinden uzak tutmuş olsaydı, suikastçılar evini ateşe vermezdi.

Mükemmele yakın değilim ama deniyorum. Dikkatsiz davrandığım için ağabeyimin zarar görmesine dayanamazdım.

Leroi, hedef noktamızdan bir blok ötedeki otoparkın yakınında duruyor. Temizlik ekibinin altı üyesi onun etrafında durmuş, son dakika talimatlarını dinliyor.

Siyah taktik kıyafetler giymiş, onu bodrumda gördüğüm günkü kadar korkutucu görünüyor. Pompalı tüfeğe bir şey olması ihtimaline karşı iki büyük tabanca yanlarındaki kılıfta duruyor. Kendimi tutamayıp, onun hükmedici varlığına hayranlık duyuyorum ve düşüncelerim bu gece her şeyi ondan almaya kayıyor.

Sanki düşüncelerimi dinliyormuş gibi arkasını dönüyor ve bakışlarımı yakalıyor. Sırıtarak dudaklarının kenarını kaldırdı ve ağzından "Uslu dur" kelimesi çıktı. Ona masum bir omuz silkme hareketi yaparak sessizce işe odaklandığımı ve sonrasında ona ne yapmayı planladığımı düşünmediğimi söylüyorum. Ayrıca, fazla sorun çıkmasını da beklemiyoruz. Leroi'nin meslektaşları uzun menzilli tüfeklerle çevre korumalarını çoktan etkisiz hale getirdiler ve Gabriel güvenliği yeniden yönlendirdi.

kameralar geçen haftadan bir yayını döngüye sokuyor.

Kardeşim, annemle paylaştığı küçük şirin evi ziyaret ettikten kısa bir süre sonra taşındı. Şimdi siber güvenlik alanında çalıştığı yan dairede yaşıyor ve birbirimizi her gün görüyoruz. İki kez karaciğer bağıışı yapıldıktan sonra sağlığı bozuldu ama Leroi onu karaciğer fonksiyonlarını iyileştirmesi için bir uzmana gönderdi.

Annemin o gece ölmediğini bilmek bir yarayı kapattı ve başka bir yarayı açtı. Saldırıya uğradığı gece olanlar için artık kendimi suçlamıyorum ama onun hayatını kurtarmak için benimkini takas etmiş olması canımı acıtıyor.

Leroi annemin farklı türde bir canavar olduğunu söylüyor ve bence haklı. New Jersey'de babamın uzak bir kuzeni için çalışan bir uşakla birlikte yaşıyor. Adamın kadınlar konusunda kötü bir şöhreti var ama belki de onu Leroi'den koruyacağını düşünüyordur. Bana kalırsa, o hala ölü.

Gabriel yan odaya taşındıktan aylar sonra Alderney Times'ta bir seks taciriyle ilgili bir haber okudum ve kadınları bodrumlarında tutan tek canavarın babam ve ikizler olmadığını keşfettim.

İşte o zaman hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğimi tam olarak anladım. Leroi bunun harika bir fikir olduğunu düşündü ama Gabriel'i ikna etmek biraz daha zaman aldı çünkü zarar görebileceğimden endişeleniyordu. Ona neler yapabileceğimi gösterdikten sonra, artık onun çaresiz küçük kız kardeşi olmadığını anladı.

Gabriel artık kanunsuz grubumuza teknik destek ve istihbarat konusunda yardımcı oluyor. Hâlâ Leroi'nin şirketinden küçük bir ekibiz ama onlarca çocuk ve genç kadını kurtardık. Her baskında insan tacirini bulmaya daha da yaklaşıyoruz.

Leroi ekipten ayrılarak alanı geçiyor ve iki eliyle yüzümü kavlıyor.

"Temel kuralların üzerinden geçelim," diyor alçak sesle. "İçeri gireceğiz, kızları alacağız ve çıkacağız. Yan görevler yok, kahramanlık yok. Anlaşıldı mı?"

"Ya oradaysa?" Telaşı karşısında gözlerimi devirme isteğime direnerek soruyorum. "Onu kafasından vurup hızlı bir şekilde öldüremeyiz."

Leroi'nin bakışları

titriyor. "Ne?" Ben

soruyorum.

"Sürpriz olacaktı." Gözlerim

büyüdü. "Ne?"

"İki gece önce Phoenix'teki birinden telefon aldım, VIP bölümünde bir masası olduğunu söyledi, ben de işerken ona ilaç verdim ve şimdi ölüm odasında seni bekliyor."

"Neden bana söylemedin?"

"Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," diyor ve gülümsemesini engellediğini anlayabiliyorum. "Kızları göl evine yerleştirdikten sonra, küçük bir kutlama için seni oraya götürmeyi planlıyordum."

Nefesim kesiliyor. Bazı erkekler sevgililerine çiçek verir, diğerleri çikolata hatta mücevher verir ama Leroi bana intikam ve kanunsuz adaletin tatminini yaşıyor. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de bu.

Parmak uçlarımda öne doğru sallanıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "İyiliğinin karşılığını vermek için sabırsızlanıyorum."

Bakışları, bedenime uyması için yaptırdığı zırhın üzerinde geziniyor. "Hazır mısın meleğim?"

İki elimi de tabancalarımın üzerine koyuyorum. "Hazır." "Gidip birkaç hayat kurtaralım."

Bize en çok ihtiyacı olanları kurtarmaya hazır olan küçük ekibimizin geri kalanıyla birlikte binaya doğru ilerliyoruz. En karanlık saatlerimde aklımı başımda tutan peri masalı için mükemmel bir son.

Sadece siyah zırhlı şövalyemle mutlu bir son yaşamadım. Buna en çok ihtiyacı olanlar için mutlu sonlar yaratıyorum.

İKİNCİ KİTAP

Sevgili okuyucu,

Seraphine'i Evcilleştirmek'i okuduğunuz için çok teşekkür ederim!
Umarım Leroi ve Seraphine'in hikayesini beğenmişsinizdir.
Montesano kardeşlerin her biri, Roman'dan başlayarak gelecekteki
kitaplarda kendi kitaplarına sahip olacaklar.

Bonus sonsöz ve Seraphine'in gelecek kitaplardaki
görünümlerinin nizlemeleri için şu adresten kaydolun:

<http://gigistyx.com/bj>

Umarım yakında sizinle tekrar bağlantı

kurarız! Sevgilerimle,

Gigi

İKİNCİ KİTAP

YAZAR HAKKINDA

Gigi kocası ve iki kedisiyle birlikte Londra'da yaşıyor. Ateşli kahramanlar ve onları seven ahlaki açıdan gri kötü adamlarla çarpık karanlık romanlar yazmadığı zamanlarda, bir fincan çay ve bir kitapla kanepeye sarılır.

Gigi'nin güncellemeleri için

şu adresten kaydolun:

www.gigistyx.com/newsletter

AYRICA GIGI STYX TARAFINDAN

Emberly'nin

yakalanması

Rosalind'in

kırılması

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.